

НОРА РОБЪРТС

ПОРТРЕТ В СМЪРТТА

Част 16 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2003

chitanka.info

Светило за тялото е окото.

Евангелие от Матей

*Майката е винаги майка,
най-святото създание на света.*

Самюъл Колридж

ПРОЛОГ

Още с първата глътка въздух поемаме пътя към смъртта. Смъртта е в нас и приближава с всеки удар на сърцето ни. Тя е неизбежният край за всекиго от нас. И все пак ние се вкопчваме в живота, прекланяме се пред него въпреки преходността му. Или пък именно заради нея.

Същевременно сме изпълнени с почуда към смъртта. Издигаме паметници в нейна прослава, почитаме я с нашите ритуали. Питаме се каква ще бъде кончината ни. Внезапна и бърза, дълга и мъчителна ли? Ще изпитаме ли болка? Дали смъртта ще ни споходи след дълъг и ползотворен живот, или ще ни покоси — жестоко и необяснимо — когато сме в разцвета на силите си?

Кога ще удари нашият час? Защото смъртта е вечна.

Измислили сме задгробния живот, тъй като сме неспособни да живеем, ако над нас е надвиснала заплахата от края. Сътворили сме богове, които ни напътстват и ще ни посрещнат пред райските порти, за да ни въведат в страната на вечността, където от чешмите текат мляко и мед.

Ние сме деца, оковани от веригите на доброто с извечното му обещание за награда и на злото, обвързано с нескончаемото наказание. Затова повечето от нас не живеят нито свободно, нито пълноценно.

Интересувам се от живота и смъртта.

Съществува само една цел. Да живееш. Да живееш свободно. Да пребъдеш. С всяко вдишване да осъзнаваш, че си над сенките. Ти си светлината, а светлината трябва да се подхранва, да се приема от всички източници. Тогава крайт няма да означава смърт. Накрая всички ще се превърнем в светлина.

Ще ме обвинят, че не съм с ума си, ала аз постигнах съвършеното душевно равновесие. Открих Истината и Спасението. Когато пребъда, делата ми, постиженията ми ще бъдат величави.

И всички ще живеем вечно.

ПЪРВА ГЛАВА

Нищо хубаво не се случваше. Ив изпи на един дъх първото си кафе за деня, после посегна към дрешника. Избра тениска от тънка материя и без ръкави — лятото на 2059 година бе стиснало в потния си юмрук не само Ню Йорк, но и цялото Източно крайбрежие.

Все пак тя предпочиташе горещината пред студа.

Нищо нямаше да помрачи деня ѝ. Абсолютно нищо.

Облече фланелката, крадешком се озърна към вратата, за да се увери, че е сама, след което, поклащайки бедра, с танцова стъпка се приближи до автоготвача да си вземе още една чаша кафе. Погледна часовника си и видя, че разполага с достатъчно време, стига да пожелае да закуси; каза си: „Какво пък, защо да не хапна нещо.“, след което програмира устройството да ѝ приготви две палачинки със сироп от боровинки.

Тръгна обратно към дрешника, за да вземе ботушите си. Беше висока, стройна жена, носеше бежов панталон и синя фланелка. Късата ѝ коса, подстригана небрежно, беше кестенява, прошарена с кичури, изрусени от безпощадното лятно слънце. Подхождаше на ъгловатото ѝ лице, на което се открояваха раздалечени кафяви очи и възголяма уста. На брадичката ѝ имаше плитка трапчинка, по която съпругът ѝ Рурк обичаше да прокарва пръст.

Макар да знаеше, че след като излезе от просторната, блажено прохладна спалня и от просторната, блажено прохладна къща, ще я обгърне нетърпима жегата, тя извади от дрешника лятно сако. Хвърли го върху кобура, който бе праметнала на облегалката на канапето в къта, заместващ дневна.

Значката вече беше в джоба ѝ.

Лейтенант Ив Далас взе от автоготвача втората чаша кафе и двете палачинки, отпусна се на канапето и се приготви да закуси с апетит, преди да започне ежедневието ѝ на ченге от отдел „Убийства“.

Тлъстият котарак Галахад, който, станеше ли въпрос за храна, като всички свои събратя притежаваше ясновидски способности, се

появи изневиделица, скочи на канапето и втренчи разноцветните си очи в чинията ѝ.

— Това си е мое! — Тя набоде на вилицата палачинките и предизвикателно отвърна на погледа на котарака. — На Рурк може да му е слаб ангелът, приятелче, обаче аз не съм Рурк. Освен това най-вероятно вече си закусил — добави, вдигна краката си на масата и продължи да се храни. — Бас държа, че от ранни зори си цъфнал в кухнята, за да се умилкваш на Съмърсет.

Приведе се, докато носът ѝ почти се допря до носа на животното.

— Само че в продължение на три безгрижни, великолепни, незабравими седмици парашутът няма да ти се отваря. Знаеш ли защо? Известна ли ти е причината? — Толкова беше въодушевена, че дори се смили над котарака и му даде парченце от палачинката. — Защото кльошавият задръстеняк, дето има прът в задника, заминава на почивка! Далеч, далеч от тук!

Идваше ѝ да запее, толкова беше щастлива, че икономът на Рурк, превърнал се в нейна Немезида, няма да я вбеси нито тази вечер, нито още много вечери.

— Предстоят ми двацет и един дни без Съмърсет, затова ликувам!

— Не мисля, че котаракът споделя радостта ти — обади се Рурк, който се облягаше на рамката на вратата и наблюдаваше съпругата си.

— Радва се, и още как. — Тя набързо натъпка в устата си няколко парченца от палачинката, преди котаракът да пхне муцунката си в чинията ѝ. — Обаче се преструва, че не му пука... Хей, какво правиш тук? Ако не ме лъже паметта, тази сутрин ти предстоеше много важен междупланетен разговор.

— Вече го приключих.

Той влезе в спалнята, а Ив си помисли, че към удоволствието от закуската се прибавя удоволствието да наблюдава съпруга си. Човекът с дълги крака, който се движеше с грация, типична само за опасните мъже.

Хрумна ѝ, че той спокойно може да дава уроци по грациозност дори на котарака. Широко му се усмихна и реши, че на света няма жена, чието сърце лудо да не затупти, ако човек с подобно лице седне до нея.

Лицето му беше като шедьовър, изваян от Създателя в ден, в който е бил най-щедър — слабо, с изпъкнали скули, а плътните му устни сякаш подканваха да бъдат целунати. Обрамчено беше от дълга черна и лъскава коса, сините очи, типични за ирландците, подчертаваха красотата му.

„И тялото му го бива — помисли си Ив. — Висок е, широкоплещест, мускулист...“

— Ела, красавецо. — Хвана го за ризата, придърпа го към себе си, възторжено захапа долната му устна. Преди да се отдръпне, за миг пъхна език в устата му. — Ммм, по-вкусен си от палачинките.

— Днес определено си в добро настроение.

— Позна. Чувствам се като на седмото небе. Ще раздам радост и щастие на цялото човечество.

— Господи, каква смайваща промяна! — Освен ирландския акцент, в гласа му се прокраднаха насмешливи нотки. — Може би ще започнеш раздаването на радост, като слезеш да изпратиш Съмърсет.

Тя направи гримаса:

— Има опасност закуската да ми приседне. — Експериментално сложи още една хапка в устата си, после набързо омете всичко в чинията си. — Хм, браво на мен. Мога да го направя. Ще застана пред къщата и ще махам за сбогом.

Рурк вдигна вежда, закачливо дръпна жена си за косата:

— Гордея се с теб.

— Няма да затанцувам от радост, преди да се уверя, че досадникът е на безопасно разстояние. Три седмици! — Тя скочи на крака и за голямо неудоволствие на котарака постави чинията далече от него. — Цели три прекрасни седмици няма да видя противната му физиономия, няма да чуя пискливия му глас.

— Защо ли ми се струва, че и Съмърсет го вълнуват подобни мисли? — Рурк с въздишка се изправи. — Всъщност съм сигурен... както съм сигурен, че и на двама ви ще липсват ежедневните заяждания.

— Друг път! — Ив си сложи кобура с оръжието. — За да отпразнувам събитието — да, възнамерявам да го отпразнувам — тази вечер ще се търкалям на канапето в дневната и ще похапвам пица. Ще бъда гола.

Веждите на Рурк политнаха като птици:

— Ще ми бъде изключително приятно.

— Ако и ти искаш пица, поръчай си. — Тя облече самото си. — Хайде да изиграем сценката със сбогуването, че ще закъснея за работа.

— Първо порепетирай. — Рурк я хвана за раменете. — Лек път. Да си починеш хубаво.

— Не е честно! Защо не ме предупреди, че ще трябва да му говоря? — Като видя, че на Рурк не му мигна окото, примирено въздъхна: — Добре де, струва си да го направя, щом ще се отърва от него. — Направи гримаса, наподобяваща усмивка: — Да си починеш хубаво. Задръстенияк! Бъди спокоен, това ще си го спестя — просто трябваше да го кажа.

— Разбрах. — Рурк прокара длани по раменете ѝ, после я хвана за ръка. Галахад хукна пред тях. — Съмърсет с нетърпение очаква пътуването. През последните две години изобщо не е взимал отпуска.

— Само и само да не ме изпусне от опулените си очи... Но вече няма значение — великодушно добави тя. — Важното е, че негова милост заминава.

Чу как котаракът пронизително измяука, някой изруга, последваха няколко тупвания. Тя се втурна към стълбището, но Рурк я изпревари и тичешком слезе до фоайето, където Съмърсет лежеше сред разпилени покривки и чаршафи. Ив се загледа в него и промърмори:

— Мамка му!

— Не мърдай! Не се движи! — говореше Рурк, докато се опитваше да разбере дали икономът е получил някакви наранявания.

Ив слезе по стълбището, приклепна до Съмърсет. Вечно бледото му лице сега беше прежълтало като на мъртвец, кожата му беше лепкава от пот. По очите му личеше, че е изпаднал в шок и че изпитва силна болка.

— Кракът ми — изпъшка. — Изглежда е счупен.

И без да ѝ го каже, беше разбрала, още като видя неестествения ъгъл, под който беше извит кракът му от коляното надолу.

— Тичай да вземеш одеяло — нареди на съпруга си, докато изваждаше джобния си видеотелефон. — Изпаднал е в шок. Ще повикам линейка.

— Не му позволявай да се движи. — Рурк измъкна един от усуканите чаршафи изпод приятеля си и го зави, после хукна нагоре по

стълбището. — Може да има други наранявания.

— Не... само кракът... и рамото. — Съмърсет стисна клепачи, докато Ив се обаждаше за медицинска помощ. — Спънах се в проклетия котарак. — Той стисна зъби, отвори очи и опита подигравателно да се усмихне, въпреки че го тресеше и зъбите му тракаха. — Вероятно съжалявате, че не си счупих врата.

— Хрумна ми подобна мисъл — подхвърли тя. „Говори свързано — помисли си с облекчение. — Не загуби съзнание. Само погледът му е позамъглен.“ Обърна се към Рурк, който носеше одеяло: — Линейката всеки момент ще бъде тук. Господин икономът не само е с всичкия си, ами е доста саркастичен. Мисля, че няма травма на главата. Само едно падане по стълбите не е достатъчно да се счупи дебелият му череп. Представи си, спънал се в котарака.

— Престани, за бога!

Ив наблюдаваше как Рурк хвана ръката на Съмърсет и я стисна. Въпреки непрекъснатите си дрызги с кльощавия досадник тя си даваше сметка, че за Рурк този човек е по-скъп от родния му баща.

— Ще отворя портала, за да влезе линейката.

Ив се приближи до таблото за охранителната система, за да отвори грамадните врати, разделящи къщата, разкошния парк, света, който съпругът ѝ беше изградил от града. Забеляза, че от Галахад няма и следа — хитреца вероятно щеше да се появи едва когато суматохата премине.

Нищо чудно проклетникът нарочно да беше съборил Съмърсет, за да ѝ отмъсти, задето не му беше дала достатъчно от палачинките.

Отвори входната врата, за да чуят сирената, и почти залитна, когато я лъхна гореща вълна. Часът беше едва осем, а навън беше такава жегла, че направо да ти изпече мозъка. Небето беше с цвят на сметана, въздухът бе гъст като сироп, с който тя беше поляла палачинките си, когато сърцето ѝ тръпнеше от щастие, когато ѝ идваше да затанцува от радост.

„Лек път! — помисли си. — Проклятие!“

Видеотелефонът ѝ иззвъня, тъкмо когато в далечината се чу вой на сирени.

— Идват! — извика тя на Рурк, после се отдръпна встрани да приеме обаждането. — Далас. Да му се не види, Надин! — възкликна,

като видя на монитора лицето на най-прочутата репортерка на Канал 75. — Моментът не е подходящ.

— Получих информация. Изглежда достоверна. Да се видим на „Делейнси“ и авеню Д. Тръгвам веднага.

— Почакай, почакай! Нямам намерение да идвам в този квартал, само защото ти...

— Струва ми се, че става въпрос за смъртен случай. — Надин се отдръпна, за да позволи на Ив да види снимките върху бюрото ѝ. — Мисля, че тази жена е мъртва.

Фотографиите бяха на млада брюнетка в различни пози — някои бяха непринудени, други — режисирани.

— Защо смяташ, че е мъртва?

— Ще ти обясня, като се видим. Да не губим време.

Ив направи знак на хората от „Бърза помощ“ да влязат и намръщено се втренчи в монитора на видеотелефона:

— Ще изпратя патрулна кола...

— Не ти съобщих важна информация, за да ме залъгваш с разни полицейчета. Натъкнах се на нещо важно, Далас, интуицията ми го подсказва. Ако откажеш да се срещнем, сама ще се заема с тази работа. После ще направя страхотен репортаж, защото знам, че става въпрос за сензация.

— Да му се не види и скапаният ден! Добре, ще дойда. Докато ме чакаш, вземи нещо за хапване и стой на ъгъла. Не предприемай нищо, преди да дойда, чуваш ли? Първо трябва да оправя една бъркотия. — Тя въздъхна и извърна поглед към медиците, които преглеждаха Съмърсет. — Няма да се бавя.

Изключи устройството, гневно го пхна в джоба си. Върна се при Рурк — не ѝ хрумваше какво да направи, затова само окуражително стисна ръката му.

— Изникна нещо спешно — промълви. — Налага се да изляза.

— Дори не си спомням колко е годишен — промърмори съпругът ѝ. — Как е възможно да забравя?

— Хей, стегни се! — Тя пусна ръката му и го потупа по рамото. — Прекалено злобен е, за да боледува продължително. Слушай, ще откажа ангажимента, ако държиш да съм до теб.

— Не, не, тръгвай. — Рурк се помъчи да се овладее. — Спъна се в проклетия котарак! Можеше да загине! — Обърна се, притисна устни

до челото ѝ. — Животът често ни поднася неприятни изненади. Пази се, лейтенант, за днес неприятностите ми стигат.

Изнервящите задръствания по улиците още повече допринесоха за влошаване на настроението ѝ. Повреден макси автобус препречваше Лексингтън авеню, докъдето поглед стигаше по Седемдесет и пета улица се проточваше опашка от спрели превозни средства. Шофьорите гневно натискаха клаксоните. Хеликоптери на службата по въздушен контрол кръжаха над улицата, за да попречат на летящите автобуси да причинят задръствания и в небето.

На Ив ѝ омръзна да седи сред океана от неподвижни автомобили. Включи сирената, после издигна колата във въздуха. Насочи се на изток, а когато се озова в район без улични задръствания, отново потегли в южна посока.

Предварително се беше обадила на диспечера да предупреди, че си взима един час отпуска. Не виждаше смисъл да рапортува, че се отзовава на повикването на някаква телевизионна репортерка, без да е поискала разрешение и без да знае дали просто няма да загуби времето си.

Само че тя се доверяваше на интуицията на Надин — тази жена надушваше сензациите както хрътката надушва заек — затова беше се свързала с помощничката си Пийбоди и ѝ беше наредила да я чака на „Делейнси“.

Търговията в този квартал процъфтяваше. Районът беше като пчелен кошер — павилиони за готови храни, кафенета и най-вече специализирани магазини и ателиета, намиращи се в помещения на партера — те обслужваха живущите в съответната сграда. Майсторът в ателието за ремонт на домакински уреди правеше оборот на пекарната и поддържаше в изправност автоготвача на собственичката на магазина за готово облекло, намиращ се в съседство, тя пък си купуваше плодове от сергията на отсрещната страна на улицата.

„Страхотна система“ — помисли си Ив. Съществуваше още от време оно и макар да беше засегната от Градските войни, беше се възстановила от само себе си.

Все пак районът не беше от онези, в които ти се иска да замръкнеш нощем; само след една-две пресечки в южна или в западна

посока човек се натъкваше на нелицеприятните комуни на бездомници и наркомани, ала през горещото лятно утро „Делейнси“ изглеждаше като всяка друга оживена търговска улица.

Ив спря пред някакъв неправилно паркиран камион за доставки, включи светлинния индикатор, показващ присъствието на полицаи, изпълняваш задълженията си.

Без особено желание слезе от колата си, в която климатичната инсталация осигуряваше приятна прохлада, и сякаш се блъсна в стена от влага и горещина. Първо усети миризмите — на саламура, кафе и пот. Ароматът на пъпешите, подредени на сергията наблизо, почти не се усещаше заради парата, бълваща от подвижния павилион за храна, която миришеше на заместител на яйца и на лук.

Ив се помъчи да не я вдишва, докато стоеше на ъгъла и се оглеждаше. „Да му се не види, кой яде тези гадости?“ — помисли си тя.

Не видя нито Надин, нито Пийбоди, но зърна трима души, застанали до зелен контейнер за смет, които ожесточено спореха — вероятно двамата бяха продавачи от съседните магазини, а третият — механик, поддържащ общинските обекти.

Продължи да ги наблюдава, докато се колебаеше дали да се обади вкъщи и да разбере какво е състоянието на Съмърсет. Казваше си, че може би е станало чудо — медицинските работници по някакъв начин са залепили счупената кост на господин иконома и той вече беше на път към летището. А най-хубавото беше, че поради получената травма щеше да почива не три, а четири седмици.

По време на отпуската си щеше лудо да се влюби в компаньонка, която трябва да е ужасно закъсала, та да се съгласи да прави секс с такъв изрод, и да реши заедно с нея да заживее в Европа.

Не, не в Европа. Беше прекалено близо. Щяха да се преселят в колония „Алфа“ на Торъс I и никога повече нямаше да стъпят на планетата Земя.

Докато не се свържеше със съпруга си, тя можеше да се наслаждава на невинните си мечти.

Изведнъж си спомни измъченият поглед на Съмърсет, обичта, с която Рурк стискаше ръката му.

Тежко въздъхна, извади джобния си видеотелефон. Преди да набере номера, един от продавачите блъсна механика. Онзи не му

остана дължен. Ив видя как продавачът замахва, след миг отговорникът по чистотата вече лежеше на тротоара. Тя пхна устройството обратно в джоба си и тръгна да разтърве побойниците.

Още преди да ги доближи, подуши специфичната миризма. Прекалено често беше се сблъсквала със смъртта, за да сгреша.

Двамата съперници се търкаляха по тротоара, насърчавани или гълчани от продавачите в съседните магазини или от случайни минувачи, които спираха да погледат представлението.

Ив не си направи труда да извади значката си — дръпна за ризата онзи, който беше отгоре, сложи крак върху гърдите на противника му:

— Престанете!

Продавачът беше дребничък, но жилав и пъргав. Рязко отскочи встрани, в ръката на Ив остана само парче от ризата му, просмукана от пот. Толкова беше вбесен, че очите му бяха кървясали, горната му устна също кървеше.

— Не си пхай носа в чужди работи, госпожо, че и ти ще пострадаш!

— Не съм ти никаква госпожа, а лейтенант от полицията!

Човекът, проснат на тротоара, очевидно не възнамеряваше да стане. Беше шишкав, едва дишаше, едното му око така беше се подуло, че почти беше се затворило. Но тъй като Ив не изпитваше добри чувства към който и да бил механик, продължи да го притиска с крак, докато извади значката си. Усмихна се на продавача — усмивката ѝ беше приветлива колкото усмивка на акула:

— Да се обзаложим кой ще пострада, а? Веднага се дръпни и без много приказки!

— Ченге си, така ли? Много хубаво. Трябва да арестуваш този нещастник, не да се зъбиш на почтени данъкоплатци като мен. — Вдигна ръце и се обърна за подкрепа към насъбралото се множество, все едно беше боксьор, обикалящ ринга по време на почивката. — Даваме дължимото на държавата, а тъпаци като този ни прецакват.

— Нападна ме. Искам да подам оплакване...

Ив изглежда човека, когото беше настъпила:

— Млък! — Посочи продавача: — Име!

— Ремке. Уолдо Ремке. — Той стисна изранените си юмруци, сложи ръце на кръста си. — Аз искам да подам оплакване.

— Добре, добре. Магазинът твой ли е? — Тя посочи зад себе си.

— От осемнайсет години съм негов собственик, а преди това беше на баща ми. Плащаме си данъците...

— Това вече го чух. Контейнерът твоя собственост ли е?

— Хвърлили сме толкова пари за него, че можехме да си купим двайсет нови. Аз, Костело и Минц. — Без да обръща внимание на потта, която струеше по лицето му, той с палец посочи двамата мъже, които стояха зад него. — Само че през повечето време проклетата боклукомелачка е повредена. Подушваш ли гадната миризма? Подушваш ли тази отврат? Кой ще влезе в нашите магазини, докато на улицата вонят така? За трети път през последните шест седмици се обаждаме да поправят машината. Обаче ония от градската управа и пръста си не помръдват.

Насъбралите се одобрително замърмориха, някой шегобиец се провикна:

— Смърт на фашистите!

Ив знаеше, че под въздействието на непоносимата горещина, вонята и пролятата кръв безобидните зяпачи само за секунда могат да се превърнат в разярена тълпа.

— Господин Ремке, ако обичате, заедно с вашите колеги се отдръпнете. Граждани, разотивайте се!

Зад себе си чу забързано трополене от тежки униформени обувки.

— Пийбоди — каза, без да се обърне, — накарай хората да се отдалечат, преди да намерят въже и да линчуват този нещастник.

Помощничката й, която се позадъхваше, се изравни с нея:

— Слушам, лейтенант. Граждани, разпръснете се! Всеки да си гледа работата!

Въпреки че поради жегата униформата на Пийбоди вече не беше идеално изгладена, очевидно оказва желаното въздействие, защото зяпачите побързаха да се разотидат. Младата жена намести фуражката си и очилата си, които се бяха смъкнали, докато тя спринтираше по тротоара.

По челото й бяха избили капчици пот, но зад тъмните стъкла очите й бяха спокойни. Извърна поглед към контейнера, после към началничката си:

— Лейтенант, какво ще го правим този?

— Ами... Кажи си името! — Тя отново притисна с крак механика.

— Лари Пул. Вижте какво, лейтенант, аз само си върша работата. Дойдох във връзка със заявка за ремонт, а онзи взе да ме ругае...

— Откога си тук?

— Има-няма десет минути. Мръсникът даже не ми даде възможност да направя оглед на боклукомелачката, а се нахвърли върху мен.

— Сега ще я огледаш. — Тя се обърна към Ремке: — И без повече изпълнения!

— Искам да подам оплакване. — Дребният скръсти ръце и сви устни, когато Ив помогна на механика да се изправи.

— Хвърлят вътре какви ли не гадости — заоплаква се Пул. — Затова машината се поврежда, нали разбирате? Не използват съответните прорези. Ако изсипеш органична смет в отделението, предназначено за неорганична, боклукомелачката се скапва. — Той изкуцука до контейнера, бавно нагласи предпазната си маска. — От тях се иска само да спазват инструкциите, обаче на тях им е по-лесно да се оплакват на всеки пет минути!

— Как се отключва това чудо?

— Чрез код. Нали разбирате, контейнерът е общинска собственост и те плащат за него наем. Моят скенер разчита кода, после... Мамка му, ключалката е счупена!

— Казах ти, че не работи, нали?

Пул изпъна рамене — макар че окото му беше насинено, се стараеше да запази достойнство — и се втренчи в Ремке:

— Ключалката е разбита. Сигурно от проклетите хлапета, дето си нямат друга работа. Обаче вината не е моя. Никой не знае защо хлапетиите вършат поразии. Ако се съди по миризмата, снощи са разбили контейнера и са пъхнали вътре някоя умряла котка.

— Не ви плащам луди пари за дефектни ключалки... — подхвана Ремке.

— Господине, престанете! — сопна се Ив и се обърна към механика: — Сигурен ли си, че ключалката е разбита?

— Естествено — разбирам си от работата. Да му се не види, сега ще трябва да повикам екипа по почистването. Проклети хлапета! — Той понечи да отвори капака, но Ив хвана ръката му.

— Назад! Пийбоди!

Стомахът на Пийбоди вече се преобръщаше от вонята, ала тя знаеше, че я очаква нещо още по-лошо.

— Съжалявам, че на път за тук хапнах „джоб“ с яйце — промърмори.

Ив, която беше хванала капака, поклати глава:

— Как можеш да се тъпчеш с тези гадости. Да не си откачила?

— В действителност са много вкусни, лейтенант. Пък и така човек хапва набързо. — Тя дълбоко си пое въздух, задържа го. Кимна на началничката си. Двете повдигнаха тежкия капак.

Отвътре избликна ужасяващата миризма на смърт.

Жената беше натъпкана в преградата, предназначена за органични отпадъци. Виждаше се само част от лицето ѝ. Ив забеляза, че очите на жертвата са били тъмнозелени. И че е била млада, може би красива.

Смъртта, съюзила се с горещината, беше превърнала лицето ѝ в подпухнала маса.

— Какво са напъхали проклетите пакостници? — Пул се приближи до контейнера, надникна вътре, извърна се и заповръща.

— Пийбоди, обади се на диспечера да съобщиш за убийството. Надин пътува насам. Вероятно колата ѝ е попаднала в задръстване, иначе отдавна щеше да бъде тук. От теб искам да не позволиш нито на нея, нито на оператора да се приближат. Бъди сигурна, че ще ни нарече какво ли не, но районът трябва да бъде отцепен.

— Вътре има труп. — Гневът на Ремке като по чудо беше стихнал. Стоеше като вкаменен и се кокореше срещу Ив. — Човешки труп.

— Господин Ремке, веднага влезте във вашия магазин. Заповедта се отнася за всички. След малко ще ви разпитам.

— Ще надникна. — Той се прокашля, после с усилие преглътна. — Мога да... ако е някой от квартала, мога да го... Ако мислите, че ще ви е от помощ, ще погледна в контейнера.

— Гледката е доста неприятна — промърмори тя, но му направи знак да се приближи.

Макар че очевидно беше потресен, Ремке пристъпи към контейнера. Стисна клепачи, помъчи се да се овладее, отвори очи. Пребледня като мъртвец.

— Рейчъл! — Едва се сдържа да не заповръща и олюлявайки се, отстъпи назад. — Господи! Господи! Това е Рейчъл... не знам фамилието ѝ име. Божичко, работеше в денонощния магазин отсреща. Беше съвсем млада. — Едри сълзи рукох по пребледнелите му страни, той смутено се извърна. — Сигурно нямаше повече от дваисет. Беше студентка. Откакто я знам, все носеше някакъв учебник под мишницата си.

— Влезте във вашия магазин, господин Ремке. Имам малко работа, после ще ви разпитам.

— Беше почти дете! — Той избърса потта от челото си. — Що за звяр може да причини това на едно невинно момиче?

На Ив ѝ се искаше да му каже, че съществуват зверове с човешки образ, които са много по-страшни от най-жестокия хищник. Но предпочете да си замълчи. Ремке се приближи до механика, сложи ръка на рамото му:

— Ела в магазина. Вътре е по-хладно. Ще ти наля чаша вода.

— Пийбоди, чантичката с приспособленията е в колата — подвижна Ив. Обърна се към трупа в контейнера, прикрепил към ревера си записващото устройство. — Да се хващаме на работа, Рейчъл. — Включи устройството и продължи: — Жертвата е от женски пол, от бялата раса. Приблизителна възраст дваисет години.

Униформените, които пристигнаха на местопрестъплението, отцепиха района, поставяйки прегради, препречващи пътя на любопитните. След като извадиха трупа, Ив засне всичко наоколо, напръска ръцете си с предпазното вещество и се приготви да влезе в контейнера.

В този момент забеляза камионетката на Канал 75, паркирана в дъното на улицата. Помисли си, че сигурно Надин доста се е изпотила, и то не от горещината. „Е, няма как, ще се наложи да изчака реда си.“

Следващите дваисет минути бяха зловещи. Когато най-сетне излезе от контейнера, Пийбоди ѝ подаде бутилка с вода:

— Лейтенант, пийнете малко.

— Благодаря. — Ив изпи на един дъх половината бутилка, ала противният вкус в устата ѝ не изчезна. Изми ръцете си с останалата вода, после кимна към магазина на Ремке:

— Погрижи се двамата юнаци да останат вътре. Първо ще укротя Надин.

— Идентифицирахте ли я, лейтенант?

— Да. Според отпечатъците от пръсти жената е Рейчъл Хоуард, която следва задочно в Колумбийския университет. — Избърса потта от лицето си и продължи: — Ремке имаше право за възрастта й... Приберете я в чувала, поставете етикетче с името. Не мога да определя причината за смъртта, нито дори времето, по което е настъпила — трупът направо се е сварил вътре. — Погледна към контейнера, после добави: — Ще видим какво ще намерят „метачите“, после ще я предадем на патологоанатома.

— Да започна ли разпита на хората от квартала?

— Изчакай, докато разговарям с Надин. — Тя подхвърли празната бутилка на помощничката си, тръгна към репортерската камионетка на Канал 75. Един от зяпачите понечи да я заговори, но като видя изражението й, се отказа.

Надин слезе от колата — беше старателно гримирана като за пред камерата, очите й блестяха като на дива котка.

— Проклятие, Далас! Колко време възнамеряваш да ме държиш в неведение?

— Колкото е необходимо. Ще проуча разпечатките, после те искам в управлението, за да те разпитам.

— Искаш ме, така ли? Пет пари не давам какво искаш!

Денят се очертаваше отвратителен. Ив беше плувнала в пот, дрехите й воняха, закуската, която беше изконсумирала с такова удоволствие, заплашваше да изригне от стомаха й. Мазната пара, носеща се от подвижния павилион за храна, чийто собственик щеше да реализира двойно по-голям оборот заради любопитните, струпали се около полицейските заграждения, за да видят нечия смърт, правеше и без това тежкия въздух още по-непоносим.

Изобщо не й хрумна да овладее гнева си, докато се взираше в Надин — репортерката беше безукорно облечена и гримирана, ноктите й бяха с прекрасен маникюр, държеше чаша студен чай.

— Както желает! — тросна й се. — Имаш право да мълчиш...

— Ти какво, превъртя ли?

— Не, само те уведомявам за правата ти. Извършено е убийство, ти си сред важните свидетели. Хей! — Тя повика с пръст един

униформен. — Прочети правата на госпожица Фарст и я закарай в управлението. Ще бъде задържана, докато не я разпитам.

— Как смееш, проклетнице! — избухна репортерката.

— Смея, и още как. — Ив ѝ обърна гръб, извади джобния видеотелефон и набра номера на съдебния лекар.

ВТОРА ГЛАВА

В магазина за храна за вкъщи беше прохладно, миришеше на кафе, пушена съомга и току-що изпечен хляб. Ив изпи чашата вода, която ѝ подаде Ремке. Той вече не приличаше на ракета, която се готви за излитане. Изглеждаше капнал от умора.

От опит Ив знаеше, че обикновено така се чувстват хората, които са жертви или свидетели на насилие.

— Господин Ремке, кога за последен път използвахте контейнера?

— Снощи около седем часа, веднага след като затворих магазина. По принцип племенникът остава до края на работното време, обаче тази седмица е в отпуска. Заведе жена си и децата на планетата Дисни... Бог знае защо именно там. — Той подпря лакти на тезгяха, наведе глава, притисна пръсти до слепоочията си. — Лицето на онова момиче все ми е пред очите.

„Никога няма да го забравиш — помисли си Ив. — Споменът за видяното завинаги е запечатан в паметта ти.“

— В колко часа станахте тази сутрин?

— В шест — въздъхна Ремке и отпусна ръце. — Веднага подуших миризмата. От яд изритах контейнера. Мили боже, горкичката Рейчъл е била вътре, а аз изритах проклетата боклукомелачка!

— Не се упреквайте — вече е била мъртва. Но сега можете да ѝ помогнете. Какво направихте после?

— Обадох се на службата по чистота. Направих ги на бъз и коприва. Костело и Минц дойдоха около шест и половина, тримата наговорихме какво ли не по адрес на проклетите механици. В седем отново се обадох, защото никой не дойде да поправи машината. След това започнах да се обаждам през петнайсет минути — не знам колко пъти звънях, но буквално побеснях, докато Пул се появи. Мисля, че беше десетина минути, преди да го фрасна.

— На горния етаж ли живеете?

— Ъхъ. С жената и най-малката ни дъщеря, която е на шестнайсет. — Той изпъшка. — Като си помисля, че тя можеше да бъде на мястото на Рейчъл... Снощи излезе с приятелки и се прибра в десет — това е „вечерният ѝ час“. Не знам какво щях да правя, ако... — Гласът му пресекна. — Какво щях да правя?

— Зная, че сте потресен. Спомняте ли си снощи да сте чули нещо необичайно, да сте видели непознат човек? Помислете си, всяка подробност е важна.

— Ами... Шели се прибра точно в десет. Държим я изкъсо, затова не смее да закъснява. Гледах мача по телевизията, но честно да си призная, убивах времето, докато се върне дъщеря ми. В единайсет всички си бяхме легнали. Отварям в шест, затова гледам да си лягам по-рано. Не съм чул абсолютно нищо.

— Добре. Разкажете ми за Рейчъл. Какво знаете за нея?

— Не много. Мисля, че от близо година работеше в денонощния супермаркет. Най-вече през деня. Понякога застъпваше и нощна смяна, обаче забелязах, че идва предимно денем. Направило ми е впечатление, че като нямаше клиенти, все четеше някакъв учебник. Казваше, че иска да стане учителка. Господи, каква хубава усмивка имаше... — Гласът му отново пресекна. — Само като я погледнеш човек, му ставаше хубаво на душата. Главата ми не го побира как е възможно да постъпят с нея толкова жестоко!

Ив повика Пийбоди и докато вървяха към супермаркета, каза:

— Свържи се с Рурк да разбереш как е Съмърсет.

— Господин икономът днес замина на почивка, нали? Сигурно ще ознаменувате събитието с фанфари и фойерверки, лейтенант.

— Господин икономът си счупи крака.

— Какво? Кога? Как? Леле!

— Тази сутрин се спъна и се изтъркаля по стълбището. Сигурна съм, че го направи напук на мен. Да, това е самата истина. Провери какво е състоянието на дъртия досадник и предай на Рурк, че ще се свържа с него, веднага щом пооправя бъркотията тук.

— Да го помоля ли да предаде на пострадалия, че се тревожите за него и че му оказвате морална подкрепа? — попита Пийбоди; дори окото ѝ не трепна, когато Ив гневно я стрелна с поглед. — Съмърсет ще разбере, че сте неискрена, но подобно поведение е в реда на нещата...

— Не се увличай! — сръза я Ив.

Влезе в супермаркета. Съобразителен служител беше изключил стереоуредбата, каквато имаше във всеки магазин от веригата „24/7“ на Земята или на друга планета. Просторното помещение приличаше на гробница, претъпкана с пакетирани хранителни продукти, предмети и стоки за бита, сред които най-широко бяха застъпени различни марки автомобилни. Униформен полицаи се разхождаше напред-назад в секцията за дискове с музикални клипове и филми, зад щанда стоеше млад служител на магазина. Клепачите му бяха зачервени и подпухнали.

„И той е още почти дете“ — помисли си Ив. В магазините от веригата назначаваша хлапета или възрастни хора, готови да работят прекалено много срещу мизерно възнаграждение.

Клющавият младеж зад щанда беше чернокож, косата му, боядисана в оранжево, стърчеше като бодли на таралеж. На устната му имаше сребърна халкичка, часовникът му беше евтина имитация на една от най-прочутите марки.

Щом видя Ив, той отново заплака и забърбори:

— Забраниха ми да се свързва с когото и да било. Наредиха ми да остана тук. Не искам да остана...

— Скоро ще те освободим — прекъсна го тя, после направи знак на униформения да излезе.

— Казаха, че Рейчъл е мъртва.

— Вярно е. Приятели ли бяхте?

— Сигурно има грешка. Да, сигурно някой е сгрешил. — Хлапакът избърса носа си с опакото на дланта си. — Ако ми разрешите да й се обадя, ще разберете, че сте сбъркали.

— Съжалявам, но не сме. Как се казваш?

— Мадинга. Мадинга Джоунс.

— Уви, не сме сгрешили, Мадинга. Приеми съболезнованията ми — разбирам, че с Рейчъл сте били приятели. Откога я познаваш?

— Не може да е вярно. Не, това не се е случило наистина... — Чернокожият потърка страната си. — Рейчъл постъпи тук в началото на миналото лято. Трябва да работи, за да плаща таксата за следването си. Знам го, защото от време на време с нея излизаме на кафе.

— Разбирам, били сте доста близки. Връзката ви интимна ли беше?

— А, не, имам си гадже. С Рейчъл сме... бяхме само приятели. Чат-пат отивахме в някой нощен клуб, друг път гледахме заедно видео.

— Тя ходеше ли с някого?

— Нямаше гадже, ако питате за това. Предпочиташе да не се обвързва, за да не ѝ пречи на учението. Само университетът я интересуваше.

— Споменавала ли е някой да я преследва? Например човек, който настоява връзката им да е по-сериозна.

— Не си спомням... всъщност имаше един тип, с когото се запознахме в клуба, после тя отиде заедно с него в някакъв ресторант. По-късно Рейч ми каза, че ресторантът бил негов. Тя обаче на бърза ръка го чупила, защото взел да ѝ се натиска. Човекът явно ѝ беше много навит, защото дълго не я остави на мира. Обаче това беше доста отдавна — преди Коледа.

— Спомняш ли си името на този човек?

— Казваше се Диего. — Той сви рамене. — Не му знам фамилията. Беше един такъв зализан, носеше се по последна мода. Рейчъл казваше, че танцувал божествено, а тя много си падаше по танците.

— В кой клуб се запознахте с него?

— „При знаменитостите“. На площад „Юнион“, близо до Четиринайсета улица. Мръсникът, който я е убил, изнасилил ли я е?

— Нямам право да ти каже.

— Беше девствена. — Устните му затрепериха. — Казваше, че не иска да го направи ей така, с човек, в когото не е влюбена. Често я майтапех на тази тема, обаче тя не ми се връзваше, защото бяхме приятели. Ако онзи мръсник я е обезчестил... — Сълзите му пресъхнаха, очите му проблеснаха като стоманени остриета. — Направете така, че да си получи заслуженото. Да страда, както е страдала тя.

Като излезе от магазина, Ив прокара пръсти през косата си. Съжали, че не е взела тъмните си очила, но за нищо на света не можеше да си спомни къде ги е захвърлила.

— Счупен крак — осведоми я Пийбоди. — Изкълчване на рамото и на китката.

— Моля?

— Уврежданията, които е получил Съмърсет. Тази вечер щял да остане в болницата, след това Рурк щял да уреди пациентът да бъде под непрекъснатото наблюдение на медицинско лице. При падането господин икономът е наранил и другия си крак, следователно дълго време ще прекара на легло.

— Проклятие!

— За малко щях да забравя — Рурк ви благодари за загрижеността, непременно щял да предаде на болния пожеланията ви за скорошно оздравяване.

— Проклятие! — повтори Ив.

— Има и още нещо, което също ще ви зарадва. Получихме съобщение от адвоката на Надин. Ако до един час не я разпитате, от Канал 75 ще подадат официално оплакване от името на госпожица Фарст.

— Госпожица Фарст ще почака. — Ив измъкна тъмните очила от джоба на куртката на Пийбоди и си ги сложи. — Първо трябва да уведомим близките на Рейчъл Хоуард.

Когато Ив най-сетне се върна в управлението, единственото й желание беше да вземе душ. Само че и това трябваше да почака. Тя тръгна към помещението, което полицаите наричаха „Дневната“ — чакалня за хора, призовани за разпит, родственици, потенциални свидетели, които не бяха заподозрени във връзка с някакво престъпление.

Помещението беше обзаведено със столове, маси, автомати за напитки и два телевизора, с които да се развличат чакащите. В момента там бяха само Надин, хората от екипа й и човек с елегантен костюм, вероятно адвокатът.

Репортерката мигом скочи на крака:

— Ще си погаждаме номера, а?

Човекът с костюма, привлекателен строен мъж с чуплива кестенява коса и студени сини очи, я потупа по рамото:

— Надин, позволи на мен. Лейтенант Далас, аз съм Картър Суон от юридическия отдел на Канал 75. В момента представлявам госпожица Фарст и хората от нейния екип. Като начало ще кажа, че отношението ви към моята клиентка, ползваща се с голям авторитет

заради професионалните си качества, е, меко казано, неприемливо. Ще подадем оплакване до висшестоящите полицейски органи.

— Хубаво. — Ив се обърна към един от автоматите. Знаеше, че кафето е отвратително, но изпитваше необходимост да прогони отвратителния вкус в устата си. — Госпожица Фарст... — подхвана, докато въвеждаше идентификационния си код, а когато механичен глас я осведоми, че кредитът ѝ е изчерпан, тихо изруга. — Госпожица Фарст е важна свидетелка във връзка с разследването на тежко престъпление. Отказа да съдейства на полицията, когато бе помолена доброволно да даде показания. — Тя потърси монети или жетони, ала джобовете ѝ се оказаха празни. — Имам пълното право да поискам принудителното ѝ довеждане в участъка, както тя има право да повика ваша милост и да ми губи времето. Искam всички материали, свързани със случая, Надин.

Репортерката седна, кръстоса крак върху крак. Приглади русата си коса, подредена в стилна прическа, усмихна се мрачно:

— Законът изисква да покажеш на моя адвокат разрешение за предоставяне на веществени доказателства. След като той се увери в неговата автентичност, ще обсъдим въпроса за снимките.

— Нали не възнамеряваш да ми създаваш неприятности?

Зелените котешки очи на Надин гневно проблеснаха:

— Познай!

— Според щатските и федералните закони — подхвана Картър — до получаването на разрешение от съда госпожица Фарст не е длъжна да предоставя на полицията каквато и да било информация или веществени доказателства.

— Аз се свързах с теб — с престорено спокойствие каза Надин. — Въпреки че не бях длъжна. Можех да отида право на „Делейнси“ и да направя репортаж. Обаче ти се обадох, защото те уважавам и те смятам за приятелка. А ти, само защото първа си се озовала там... — За миг тя млъкна и яростно изглежда един от подчинените си, който се сви като че ли го беше зашлевила. — Вместо да ми благодариш, ти ме изолира, насила ме докара тук. Провали ми репортажа.

— Ще направиш проклетия си репортаж! Известно ли ти е, че последният половин час бях в симпатична къщичка в Бруклин, за да съобща на родителите на красиво двайсетгодишно момиче, че дъщеря

им е мъртва. Едва ли ти е хрумнало, че горките хора едва не полудяха къде е била Рейчъл през цялата нощ!

Надин стана и се приближи до Ив:

— Без мен нямаше да я намериш.

— Греша. Може би нямаше да съм аз, но със сигурност щяха да я открият. След като на тази жега е била затворена пет-шест часа в контейнера, все някой щеше да я намери, и то много бързо...

— Слушай, Далас — прекъсна я Надин, ала Ив толкова беше побесняла, че никой не можеше да я спре.

— Убиецът вероятно го е имал предвид, когато я е напъхал в боклукомелачката и ти е изпратил снимките. Може би с удоволствие си е представял какво ще преживее онзи, която я намери, и как някое нещастно ченге ще се рови в сметта и ще диша вонята. Известно ли ти е какво става с труп, изложен няколко часа на тази температура, Надин?

— В момента това не е важно.

— Така ли? Позволи ми да ти покажа за какво става въпрос. — Тя извади от джоба си записващото устройство, включи го в монитора. След секунди на монитора се появи подпухналото и разплуто лице на Рейчъл Хоуард. — Била е двайсетгодишна, следвала е, мечтаела е да стане учителка, затова е работила в денонощен супермаркет. Обичала е да танцува, колекционирала е мечета. Плюшени мечета. — Докато се взираше в онова, което бе останало от Рейчъл, гласът ѝ режеше като бръснач. — Има по-малка сестра на име Мелиса. Като не се прибрала, родителите ѝ помислили, че е останала да пренощува при приятелките си в общежитието и не се разтревожили. Докато не ги посетих.

Обърна се и се втренчи в репортерката:

— Майка ѝ припадна — строполи се на пода, като че ли ѝ бяха изкарали въздуха. Като привършим тук, с екипа ти можете да посетите бедните родители. Гарантирам, че ще си осигуриш богат материал за репортажа. Страданието на хората вдига рейтинга, нали така?

— Поведението ви е непростимо! — избухна Картър. — Няма да позволя подобно отношение към моята клиентка...

— Млъкни, Картър. — Репортерката посегна за голямата си кожена чанта. — Искam да разговаряме насаме, лейтенант.

— Надин, препоръчвам да...

— Млъквай! Насаме, Далас!

— Добре. — Ив изключи записващото устройство. — В моята канцелария.

Не каза нито дума, докато вървяха по коридора, мълчеше и когато се качиха на ескалатора, за да стигнат до нейния отдел.

Присъстващите в общото помещение шумно ги поздравиха, но като видяха израженията им, побързаха да млъкнат.

Канцеларията, отредена на лейтенант Далас, беше малка като кутийка и само с един тесен прозорец. Ив затвори вратата, седна зад бюрото си, а за Надин остана вторият паянтов стол.

Ала репортерката остана права. Онова, което беше видяла, което чувстваше, бе изписано на лицето ѝ.

— Добре ме познаваш. Дори прекалено добре. Не съм заслужила да се отнасяш с мен по този начин, не съм заслужила да ми наговориш всичко, което каза преди малко.

— Може би. Но ще отречеш ли, че доведе адвоката си да ме заплашва, че се нахвърли върху мен, защото съм възпрепятствала излъчването на скъпоценния ти репортаж?

— Не се прави на света вода ненапита, Далас! Ти ме арестува!

— Не е вярно. Задържана си за разпит, нищо повече. Няма да бъде отразено в досието ти.

— Пука ми за досието! — Надин гневно ритна стола — реакцията ѝ беше разбираема за Ив, тя дори изпита уважение към репортерката, въпреки че седалката, която се откърти, я улучи в брадичката. — Аз се свързах с теб! — изсъска Надин. — Уведомих те доброволно, въпреки че не бях длъжна. За благодарност ти ми попречи да върша работата си, арестува ме и се държиш с мен като с престъпница!

— Не е вярно. Първо, изпълнявах служебните си задължения. Второ, наредих да те доведат в управлението, защото разполагаш с информация, която ми е необходима, и защото ти прекали.

— Аз ли прекалих?

— Да, ти. Божичко, умирам за едно кафе. — Тя стана, мина покрай Надин и се запъти към автоготвача. — Признавам, че и аз бях вбесена и не започнах да ти свалям звезди от небето като друг път. Колкото до отношението ми към теб, моля да ме извиниш — не го заслужавах. Искаш ли глътка кафе?

Надин понечи да откаже, но размисли. Изпухтя, сякаш изпусна парата, и промърмори:

— Да. Но ако ме уважаваше, нямаше да...

— Надин. — Ив се обърна, подаде ѝ чашата. — Ако не те уважавах, щях да нося разрешително от съда, когато влязох в „Дневната“. — Изчака секунда и добави: — Чукаш ли се с адвоката?

Репортерката отпи от кафето си:

— Да, щом толкова те интересува. Ако искаш да знаеш, направих за теб копия от фотографиите, преди да потеглим за „Делейнси“, където щяхме да бъдем много по-рано, ако онзи тъпак Ред не се беше блъснал в някаква кола. — Тя извади от чантата си снимките.

— От Отдела за електронно обработване на информацията ще поискат видеотелефона ти.

— Досетих се. — Битката беше приключила, двете стояха една срещу друга — жени с нелеки професии, които ежедневно им причиняваха страдания. — Била е красива. Усмивката ѝ е прекрасна.

— Да, и други вече ми го казаха. На тази фотография е заснета на работното ѝ място — вижда се щандът за захарни изделия. Тази... може би е направена в метрото. А тази... не знам. Вероятно в някакъв парк. Девойката не позира — вероятно не е подозирала, че я снимат.

— Убиецът я държал под наблюдение.

— Може би. Погледни, тук позира.

Тя посочи последната снимка. Рейчъл седеше на стол пред бяла стена. Преметнала беше крак върху крак, ръцете си беше скръстила над коляното си. Приглушеното осветление подчертаваше красотата ѝ. Тя носеше синята блуза и джинсите, с които я бяха намерили. Красивото ѝ лице беше гладко като порцелан, устните и страните ѝ бяха розови. Ала тъмнозелените ѝ очи бяха някак празни.

— Мъртва е, нали? На тази снимка вече е мъртва.

— Вероятно. — Ив отмести фотографията, зачете текста на обаждането по видеотелефона.

БЕШЕ ПЪРВАТА И СВЕТЛИНАТА Ъ БЕШЕ
ЧИСТА. ЩЕ СИЯЕ ВОВЕКИ ВЕКОВ. СЕГА ЖИВЕЕ В
МЕН. ТЯ ЖИВЕЕ В МЕН. ЗА ДА ПРИБЕРЕШ
ВМЕСТИЛИЩЕТО, ОТИДИ НА „ДЕЛЕЙНСИ“ И

АВЕНЮ Д. РАЗГЛАСИ НА СВЕТА, ЧЕ ТОВА Е САМО НАЧАЛОТО. НАЧАЛОТО ЗА ВСИЧКИ.

— Ще помоля Фийни да изпрати някого от Отдела по електронно обработване на информацията за твоя видеотелефон. Тъй като с теб изпитваме взаимно уважение, не е необходимо да те предупреждавам, че до приключване на разследването подробности като това обаждане например не бива да бъдат споменавани в репортажа.

— Точно така. Във връзка с гореспоменатото уважение едва ли е необходимо да те моля да ме държиш в течение или да ми дадеш поредица от ексклузивни интервюта за хода на разследването.

— Няма как, приемам. Само не искай интервю веднага — имам много спешни задачи.

— Добре, ще се задоволя и с изявление. Важното е да уверим зрителите, че от нюйоркската полиция съвестно си гледат работата.

— Разрешавам ти да кажеш, че служителката, която води разследването, работи по всички възможни версии. И още, че всички ченгета от нюйоркската полиция няма да се примирят, докато не заловят звяра, отнесъл се с една млада жена като с боклук.

След като Надин излезе, тя отново седна зад бюрото си. Предстоеше ѝ да свърши какво ли не, първо трябваше да се отбие при съдебния лекар. Ала преди това имаше друго задължение.

Позвъни на Рурк, чу съобщението, че в момента с него няма връзка, но преди да прекъсне, разговорът беше прехвърлен на видеотелефона на секретарката.

— Здравсти, Каро. Рурк вероятно е зает.

— Здравейте, лейтенант. — Симпатичната жена на монитора приветливо се усмихна. — Има съвещание, което всеки момент ще приключи... Предполагам, че вече е свободен. Сега ще ви свържа.

— Не искам да го безпокоя... да му се не види! — изруга тя и неспокойно се намести на стола. След миг на екрана се появи лицето на Рурк. Въпреки че ѝ се усмихна, по изражението тя разбра, че съпругът ѝ е в лошо настроение.

— Лейтенант, хвана ме в крачка.

— Извинявай, че не се обадох по-рано, но се случи... нещо и бях много заета. Всичко наред ли е с... него?

— Според лекарите счупването е много сериозно и причинява силна болка. Състоянието се влошава и от многобройните охлузвания и контузии. Съмърсет е в отвратително настроение. Аз пък благославям Бога, че е жив след това падане.

— Да. Виж какво, съжалявам. Честна дума.

— Ммм. Ще остане в болницата до утре. Ако се е възстановил достатъчно, че да го изпишат, ще го доведе у дома. Отначало няма да е в състояние да се обслужва и прочие, затова уредих да бъде под наблюдението на медицинско лице.

— Аз... трябва ли да правя нещо?

Тази път усмивката му беше по-непринудена:

— Например какво?

— Нямам абсолютно никаква представа. Ти как си?

— Случилото се ме извади от релси. Реагирам прекалено емоционално, когато любим човек пострада. Поне така са ми казвали. Съмърсет не може да ме гледа, задето съм го захвърлил — както той се изрази — в болницата. Държи се също както се държиш ти при подобни обстоятелства.

— Ще му мине. — Искаше й се да го докосне, да прогони тревогата, която го измъчваше. — Също като на мен.

— Докато ти се появи в живота ми, той беше единствената ми опора. Струва ми се, че ще обезумея, като го гледам как страда.

— Прекалено е зъл, за да боледува продължително. Помни ми думата, че скоро ще бъде на крака. Извинявай, но трябва да тръгвам. Не знам кога ще се върна вкъщи.

— Взе ми думите от устата. Благодаря за обаждането.

Ив прекъсна връзката, прибра снимките в чантата си. На излизане от управлението мина край мъничкото помещение без таван и врата, в което работеше помощничката й, и подвикна:

— Пийбоди, тръгваме.

— Разполагаме с графика на лекциите на жертвата. — Пийбоди подтичваше, за да се движи редом с началничката си. — И със списък на преподавателите й, както и на колегите й от супермаркета. Още не съм събрала информация за тях.

— Ще направиш справка, докато пътуваме към моргата. Провери дали се е интересувала от портретна фотография.

— На този въпрос мога да отговоря веднага — фотографията е била един от свободно избираемите предмети, които е изучавала. Имала е отлични оценки. Както, впрочем, и по другите предмети. Била е много умна. — Докато вървяха към гаража, тя извади джобния си компютър. — Всеки вторник вечер е посещавала курса по портретна фотография.

— Значи е имала занятия и снощи.

— Да, лейтенант. Преподавателката се казва Лиан Браунинг.

— Искam информация за нея. — Ив подсмръкна и се огледа. — Откъде идва тази воня?

— В качеството си на ваша вярна помощничка и сътрудничка трябва да ви осведомя, че миризмата лъха от вас.

— Мамка му!

— Почакайте. — Пийбоди извади от чантата си малко флаконче с помпичка.

Ив машинално отскочи встрани:

— Какво е това? Дръж го далеч от мен.

— Лейтенант, дори да включим на най-висока степен климатичната инсталация на колата, ще се задушим в купето. Извинете, но смърдите ужасно. Вероятно ще се наложи да изгорите сакото — много жалко, защото е върховно.

Преди Ив да реагира, тя се прицели и натисна бутона; продължи да „стреля“, въпреки че смелата ѝ началничка отвратено възкликна:

— Вони на... изгнили цветя!

— Миризмата на гнилоч идва от вас. — Помощничката ѝ се наведе да помирише дрехата ѝ. — Сега се ядва. От четири-пет метра разстояние почти не се усеща. Дано в моргата разполагат със силен дезинфектант — добави с усмивка. — Ще се измиете, може би ще напръскат с нещо и дрехите ви.

— Млъкни!

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди се настани на предната седалка и зачете на глас информацията за Лиан Браунинг, която течеше на екрана на джобния компютър:

Професор Браунинг е петдесет и шестгодишна. От двацет и три години работи в Колумбийския университет. Има хомосексуален брак с Анджела Брайтстар, петдесет и четиригодишна. Живее в Уест Сайд. Няма криминално досие. Притежава вила в Хамптън. Има

брат, който е дваисет и осемгодишен, живее в Ист Сайд, женен, с едно дете. Родителите ѝ, вече пенсионери, живеят в Ист Сайд, но всяка година прекарват по няколко месеца във Флорида.

— Провери дали Брайтстар или родствениците ѝ имат криминални досиета.

— Хм, натъкнах се на нещо — промърмори Пийбоди след няколко секунди. — Преди дванайсет години Брайтстар е уличена в незаконно притежаване на наркотици. Признала се е за виновна, била е осъдена на три месеца общественополезен труд. Тя е фотограф на свободна практика, има студио в дома си. Братът и родителите са „чисти“, но срещу племенника на два пъти са повдигани обвинения. Когато е бил на дваисет и три, е задържан за незаконно притежаване на наркотици, миналата пролет е арестуван за нападение. В момента живее в Бостън.

— Хм, може би си струва да поговорим с него. Сложи го на първо място в списъка, ще проверим дали е посещавал красивия ни град. Проучи кога професор Браунинг е свободна от лекции. Държа още днес да я разпитам.

Докато вървеше по коридора с бели стени в моргата, Ив си каза, че тук сигурно не жалят дезинфекциращите средства. Но силната им миризма не можеше да заблуди посетителя. Онова, с което се занимаваха тук, сякаш проникваше през всяка цепнатина и се процеждаше във въздуха.

Попита за съдебния лекар Морис и го намери в една от залите за аутопсия, надвесен над трупа на Рейчъл Хоуард. Беше издокаран с лимонено жълт костюм, отгоре носеше дълга зелена престилка. Косата му, закрыта от хирургическото кепе, беше завързана на три опашки, които се спускаха като водопад по гърба му. Колкото и да беше странно, този човек с ексцентрично облекло и прическа не изглеждаше нелепо в моргата.

Ив се приближи до масата. И веднага разбра каква е причината за смъртта. Мъничката дупчица в сърцето не беше причинена от аутопсиращия лекар.

— Какво можеш да ми кажеш? — обърна се към Морис.

— Че филията винаги пада на пода откъм намазаната страна.

— Ще приложa тази мъдрост към служебния рапорт. Раната в сърцето ли е причинила смъртта?

— Точно така. Причинена е от един удар с много остра кама, старовремско шило за лед или подобно оръжие. Убиецът си е знаел работата.

— Сигурен си, че престъпникът е бил мъж, така ли? Била ли е изнасилена?

— Случайно използвах дума в мъжки род. Няма следи от сексуално насилие. Тук-там се забелязват синини, които може би са причинени при пренасянето на трупа. Чиста работа — повтори Морис. — Открих следи от лейкопласт, което говори, че престъпникът е превързал раната. И още нещо. Той повдигна ръката на мъртвата с дланта нагоре. — Погледни. Дупчицата вероятно е от иглата на спринцовка.

— Не ми се вярва покойната да е използвала наркотици, пък и мястото е необичайно за вкарване на дрога. По-скоро убиецът ѝ е инжектирал нещо. Може би транквилант.

— Ще разберем след токсикологичната експертиза. Както вече казах, няма следи от насилие... с изключение на прободната рана, разбира се. Забелязах обаче охлузвания на китките, на лявото коляно и на десния лакът. Ще ти ги покажа.

Подаде на Ив очила за микрохирургия.

— Смяташ, че са белезници ли? — Тя взе очилата. — Странен начин да оковеш някого.

— Друг път ще обсъждаме удоволствието от садомазохистичните сексуални забавления. Първо погледни.

Тя сложи очилата, наведе се над трупа. Видя тънки линии, които изглеждаха сини под силната светлина.

— Следите са от някаква метална жица, не от въже — обясни Морис.

— Използвал е тел, за да я нагласи в определена поза... Точно така! Усукал е китките с телта, поставил е скръстените ѝ ръце на коляното. Кръстосал е краката ѝ, завързал я е за стола. Жиците не се виждат на снимката, защото е конвертирал изображението. — Тя се изправи, извади снимките от чантата си, подаде му една. — Според теб това връзва ли се с теорията ми?

Морис вдигна очилата на челото си, разгледа фотографията.

— Положението на крайниците е както си го представях. Значи този тип прави портрети на мъртъвци. Подобен обичай е съществувал

преди две столетия и е бил възроден в началото на този век.

— За какъв обичай говориш?

— Да се правят снимки на мъртъвци, поставени в различни пози. Фотографиите са се съхранявали в специални албуми.

— Винаги ще се учудвам на болното въображение на хората.

— Може би не си права. Предназначението на снимките е било да носят утешение на близките, винаги да напомнят за онези, които вече не са между живите.

— Може би го е направил, за да не я забрави — замислено промърмори Ив, — но по-вероятно е да търси слава. Необходима ми е токсикологичната експертиза.

— Ще я имаш, красавице. Скоро.

— Не се е съпротивлявала или не е била в състояние да го стори. Вероятностите са две — или е познавала убиеца, или той я е „извадил от строя“. После я е пренесъл до мястото, на което е направил снимката. — Ив пхна фотографиите обратно в чантата си. — Вече е била мъртва или я е убил там — обзалагам се, че второто ми предположение е вярно — превързал е раната, за да не се процеди кръвта през блузата, поставил я е на стола, заснел е фотографиите. Отново я е натоварил на колата си и я е напъхал в контейнера за смет срещу супермаркета, в който е работила.

Тя неспокойно закрочи напред-назад, както ѝ беше обичай, когато размишляваше.

— Което означава, че може би убиецът живее в този квартал. Всеки ден вижда Рейчъл, обсебен е от нея. Не изпитва сексуално привличане, а буквално е обсебен. Започва да я фотографира, следи я. Влиза в супермаркета, но на нея не ѝ прави впечатление. Държи се с него любезно. Може би знае името му... А може би е неин състудент — човек, когото тя познава, на когото има доверие. Възможно е да ѝ е предложил да я закара вкъщи или до университета. Важното е, че тя се е хванала в капана. — Приведе се към мъртвата и добави: — Познавала го е добре, както и той нея.

Ив, която чувстваше известно облекчение, след като премина през детоксикационната камера в моргата, паркира пред скъпата жилищна сграда на Лиан Браунинг.

— Смятах, че университетските преподаватели са по-зле платени от ченгетата — промърмори.

— Мога да проверя финансовото й състояние.

Ив слезе от колата, наклони глава и сложи ръце на кръста си, като видя как портиерът запрепуска към тях.

— Извинете, но не можете да паркирате тук... онова.

— Онова е полицейска кола. А това е полицейска значка. Тъй като съм тук по работа, „оновата“ ще остане където си е.

— Наблизо има паркинг. С удоволствие ще ви го покажа.

— Не, драги. Знаеш ли какво ще направиш? Ще отвориш вратата, ще ме придружиш в сградата и ще съобщиш на госпожа Браунинг, че лейтенант Далас от нюйоркската полиция иска да разговаря с нея. След това можеш да заемаш мястото си отвън и да упътваш хората ако ще и към Мароко. Схвана ли?

Вместо да отговори, портиерът забърза към сградата, набра кода за външната врата и промърмори:

— Ако госпожа Браунинг ви е очаквала, би трябвало да ме предупреди.

Беше толкова надут и високомерен, че Ив неволно се усмихна:

— Знаеш ли, у дома работи твой двойник. Да не би да имате професионален клуб?

Той презрително изсумтя, пръстите му пробягаха по клавиатурата пред него:

— Извинете, госпожо Браунинг, безпокои ви Монти. При мен е някоя си лейтенант Далас. Искане разрешение да ви посети. Да, госпожо. Легитимира се. Придружава я униформена полицейска служителка. Разбира се. — Той се обърна към Ив. Стиснатите му устни бяха като цепнатина в долната част на лицето му. — Професор Браунинг се съгласи да ви приеме. Моля, вземете асансьора до петнайсети етаж. Там ще ви посрещнат.

— Благодаря, Монти. Защо всички портиери ме мразят? — обърна се тя към Пийбоди, докато вървяха към асансьора.

— Вероятно инстинктивно усещат, че ги презирате. Разбира се, ако им кажете, че сте съпруга на Рурк, ще паднат на колене пред вас и ще ви боготворят.

— Предпочитам да се страхуват от мен и да ме ненавиждат. — Качиха се на асансьора. — Петнайсети етаж — нареди тя.

ТРЕТА ГЛАВА

Вратата на асансьора се плъзна встрани. Във фоайето вече ги чакаше дроид-иконом. Черната му коса беше гладко сресана, имаше тънки мустачки. Носеше старомоден фрак — дреха, каквато Ив беше виждала само в архивните филми от колекцията на Рурк. Колосаната му риза беше невероятно бяла.

— Лейтенант Далас, полицаи — произнесе той с префърцунен английски акцент. — Извинете за безпокойството, но ще ви помоля да се легитимирате.

— Няма проблем. — Ив извади значката си. Дроидът се втренчи в документа, от окото му излезе тънък червен лъч. — Охранител ли си?

— Аз съм многофункционален, лейтенант. — С лек поклон дроидът ѝ върна значката. — Последвайте ме, ако обичате.

Той отстъпи встрани, за да им направи път. Подът на фоайето беше облицован с плочки от бял мрамор, наоколо бяха подредени красиви антики и керамични саксии с прекрасни цветя. Силно впечатление правеше статуя на гола жена с отметната глава, която притискаше ръце до главата си, като че ли миеше косата си. Пред нея също бяха подредени красиво аранжирани цветя.

Стените бяха украсени с фотографии и мултимедийни продукти, поставени в рамки. На повечето бяха изобразени голи жени, но според Ив снимките бяха по-скоро романтични, отколкото еротични. Завесите бяха от някаква ефирна материя, светлината беше приглушена.

Икономът отвори поредната масивна врата и с поклон ги въведе в апартамента.

„Всъщност думата «апартамент» е неточна“ — помисли си Ив. Всекидневната представляваше грамадно помещение, изпълнено с цветове, цветя и деликатни тъкани. И тук стените бяха украсени с картини и фотографии.

— Заповядайте, седнете — каза дроидът. — Госпожа Браунинг ще дойде всеки момент. Желаете ли закуска и някакви напитки?

— Не, благодаря.

— И двете са възливи с пари, получени като наследство — прошепна Пийбоди, когато останаха сами. — Особено Анджеа Брайтстар. Е, не е богата като Рурк, но спокойно може да не работи до края на живота си. Притежава едноименната галерия на Медисън авеню. Там се събират големите клечки от артистичния свят. Веднъж с Чарлс посетихме изложба в тази галерия.

Ив пристъпи към картина, която представляваше цветни петна, сред които стърчаха някакви издатини:

— Защо вече не се рисуват например къщи? Неща, които са реални...

— Реалността е подчинена на възприятието. — Лиан Браунинг царствено пристъпи в дневната.

„Думата «влезе» е неподходяща за нея — помисли си Ив. — Когато една жена е висока близо метър и осемдесет, има атлетично телосложение и е облечена в блестяща сребриста роба, тя не влиза, а пристъпва царствено.“

Косата ѝ, дълга до кръста, беше като водопад от слънчеви лъчи, лицето ѝ беше също така забележително — имаше голяма уста, дългият ѝ нос беше чип, раздалечените ѝ очи бяха теменужени.

Ив веднага се досети, че именно тя е позирала за изработването на бялата скулптура във фоайето.

— Моля да ме извините, задето ви приемам в този вид. — Усмихна им се като жена, която знае, че е направила силно впечатление. — Позирах на моята партньорка. Предлагам да седнем и да пийнем нещо студено, а вие ще ми разкажете какво ви води при мен.

— Имате ли студентка на име Рейчъл Хоуард?

— Имам много студенти. — Тя седна на канапето, тапицирано в маково червено — на Ив ѝ се стори, че една от картините на стените сякаш е оживяла. Позата ѝ сякаш казваше: „Гледайте ме и ми се възхищавайте.“ — Всъщност много добре познавам Рейчъл. Човек не може да я забрави. Толкова е умна, толкова е амбициозна. Жалко, че посещава моя курс само като един вид хоби. Въпреки това се справя чудесно. — Тя лениво се усмихна. — Дано да не е загазила... макар че, ако питате мен, направо е жалко, че днешните момичета от време на време не си позволяват да сгазят лука.

— Рейчъл сериозно е загазила, госпожо Браунинг. Мъртва е.

Усмивката на Лиан помръкна, тя се изпъна:

— Мъртва ли? Как е възможно? Тя е толкова млада! При нещастен случай ли е загинала?

— Не. Кога за последен път я видяхте?

— Снощи, по време на заниманията. Господи, умът ми не го побира! — Тя притисна пръсти до слепоочията си. — Родни, Родни, донеси ни нещо... нещо студено. Искрено съжалявам за случилото се. — Флиртуващата самодоволна кокетка изчезна, на нейно място остана покрусена жена. Тя отпусна ръка, после безпомощно я повдигна. — Не е за вярване! Сигурна ли сте, че убитата е Рейчъл Хоуард?

— Да. Какви бяха взаимоотношенията ви с нея?

— Беше моя студентка. Виждах я веднъж седмично, посещаваше и практическите занимания, които устройвам втората събота от всеки месец. Харесвах я. Както вече ви казах, беше много умна и изпълнена с желание да се учи. Животът беше пред нея. Виждала съм много момичета като Рейчъл, ала тя беше над средното ниво — по-умна, по-привлекателна, по-амбициозна. Господи, какъв ужас! Нападнали ли са я? Или пък виновник е приятелят ѝ?

— Имаше ли си приятел?

— Нямам представа. Наистина не знам много за живота ѝ. Спомням си, че веднъж след лекциите я чакаше някакъв младеж. Често се движеше с големи компании млади хора — беше много общителна... Хм, сега си спомням, че няколко пъти я видях в кампуса с друго момче. Направиха ми впечатление, защото бяха прекрасна двойка. Младата надежда на Америка. Благодаря, Родни — добави, когато дроидът постави на масичката поднос с три чаши, пълни с пенлива розова течност.

— Ще желаете ли нещо друго, мадам?

— Да. Помоли госпожа Брайтстар да дойде при нас.

— Разбира се, мадам.

— Спомняте ли си да е споменавала за някой си Диего?

— Не. Честно казано, не бяхме толкова близки, че да ми доверява тайните си. Рейчъл беше само една от моите студентки, която се набиваше на очи заради красотата и жизнеността си. Но нямам представа за живота ѝ извън университета.

— Можете ли да ми кажете какво правихте снощи след курса?

Тя се поколеба, въздъхна:

— Предполагам, че въпросът е рутинен. — Взе чашата си и добави: — Прибрах се направо вкъщи, което означава, че съм била тук приблизително в девет и двацет. С Анджи вечеряхме, разговаряхме за онова, върху което работим. Днес нямам лекции, затова си легнахме чак след един часа. Слушахме музика, любихме се, после заспахме. Тази сутрин станахме след десет. И двете не сме излизали. Навън е ужасно горещо, а пък Анджи работи в студиото.

Тя се обърна и протегна ръка на брачната си партньорка, която току-що беше влязла в дневната. Анджела Брайтстар носеше черна манта, която стигаше до прасците ѝ и беше покрита с петна от разноцветни бои. Буйната ѝ къдрава коса с цвят на червено вино беше прибрана на опашка и завързана с дълъг прозрачен шал.

Лицето ѝ беше деликатно, с фини кости, розовите ѝ устни бяха като на кукла, очите ѝ бяха светлосиви. Заради широката манта изглеждаше много дребничка и беззащитна.

— Скъпа, една от моите студентки е била убита.

— О, скъпа! — Анджи хвана ръката ѝ и макар дрехата ѝ да беше изцапана с бои, седна на канапето. — Коя е? Как се е случило?

— Рейчъл Хоуард — младата девойка, за която съм ти говорила.

— Така ли? Нали знаеш, че не помня имена... — Тя притисна дланта на Лиан до страната си, после се обърна към Ив: — От полицията ли сте?

— Да. Аз съм лейтенант Ив Далас.

— Хм, името ми е познато. Откакто Монти ми съобщи за посещението ви, се мъча да си спомня откъде ви познавам, но уви, не успях. Занимавате ли се с живопис?

— Не. Госпожо Брайтстар, ще ни кажете ли в колко часа професор Браунинг се прибра вкъщи?

— За съжаление и по отношение на времето паметта често ми изневерява. В девет и половина ли беше? — Тя погледна Лиан за потвърждение. — Да, беше приблизително в девет и половина.

„Обикновено интуицията ми подсказва, когато свидетелите лъжат, но тези двете очевидна казват истината — озадачено си помисли Ив. — Пък и засега не виждам мотив за извършване на престъплението.“ Отвори чантата си, избра една от непринудените снимки на Рейчъл:

— Какво ще кажете, професор Браунинг?

— Да, това е Рейчъл.

— Какво красиво момиче — толкова младо и чисто! — възкликна Анджи. — Има прекрасна усмивка.

— Можете ли да дадете професионална оценка на фотографията?

— О, за това ли става въпрос? — Лиан въздъхна, наклони глава. — Фотографът е добър. Умело е използвал светлината. Хванал е обекта от интересен ъгъл. Умело е подчертал младостта и жизнеността на девойката, привлекателната ѝ усмивка. Това ли ви интересуваше?

— Да. Възможно ли е да се направи подобна фотография, без обектът да забележи, че го снимат?

— Разбира се, стига фотографът да притежава вярна интуиция.

— Тя остави снимката. — Убиецът ли я е заснел?

— Може би.

— Била е убита, така ли? — Анджи прегърна Лиан. — Какъв ужас! Как е възможно да убиеш такова невинно създание?

— Невинно ли? — повтори Ив.

— Погледнете лицето ѝ... очите ѝ. — Анджи поклати глава. — От пръв поглед се вижда, че девойката е олицетворение на невинността.

Докато кабината на асансьора се спускаше надолу, Ив си спомни как изглеждаше Рейчъл, когато я намери в контейнера.

— Може би именно това е била целта му — промълви. — Да отнеме невинността ѝ.

— Не я е изнасилил.

— Не я е насилил физически, а... по друг начин. „Светлината ѝ беше чиста“ — така гласеше фраза от посланието му. Може би говори за душата ѝ. Нямахте ли някакво поверие, че камерата на фотоапарата те лишава от душа?

— Да, и аз съм го чувала. Къде отиваме, лейтенант?

— В университета.

— Супер! Повечето студенти са страхотни мъже. — Пийбоди сведе глава под убийствения поглед на началничката си. — Вярно е, че с Макнаб имаме сериозна връзка...

— Нито дума за сериозната ти връзка с Макнаб! Като чуя за нея, тръпки ме побиват.

— Само защото с него сме обвързани — невъзмутимо продължи Пийбоди, докато прекосяваха фойето, — не означава, че нямам право

да поглеждам други мъже. Всяка жена го прави. Добре де, може би вие сте изключение, защото няма смисъл да го правите.

— Разреш ми да ти напомня, че не сме тръгнали да зяпаме хубави студенти, а разследваме убийство.

— При възможност предпочитам да съчетавам няколко занимания. Което ми напомня, че не е зле пътъм да хапнем нещо. Така ще работим по разследването, ще задоволим потребностите на тялото си и ще зяпаме мъжете.

— Последното отпада! Забраната важи за всички етапи на разследването.

Пийбоди стисна устни:

— Днес сте ужасна.

— Точно така! — Ив пое глътка от нажежения въздух, усмихна се. — Но ми доставя огромно удоволствие.

Съобщението за насилствената смърт на Рейчъл Хоуард предизвика различни реакции сред хората, които я познаваха. Повечето избухнаха в сълзи. След като разпита половин дузина нейни приятелки и преподаватели, Ив си каза, че има опасност да се удави в океана от сълзи.

Седна на леглото в една от стаите в общежитието и се огледа. Помещението беше толкова малко, че приличаше на дрешник. В него едва се побираха две легла, две бюра и две тоалетки. Всяко свободно местенце беше заето от вещи, които Ив мислено наричаше „загадъчни момичешки принадлежности“. Стените, боядисани в светлозелено, почти не се виждаха от закачените плакати и рисунки, бюрата бяха отрупани с дискове, кутийки с грим, плюшени играчки. Завивките бяха розови като бонбони. Всъщност в цялото помещение преобладаваше миризмата на сладкиши, от която стомахът на Ив запротестира.

„Трябваше да приема съвета на Пийбоди и да хапна нещо“ — помисли си тя.

Две момичета седяха прегърнати на другото легло и ридаеха.

— Не е вярно. Не може да е вярно.

Не беше ясно коя от двете произнася думите, ала Ив забеляза, че вместо да се успокоят, ридаеха все по-силно. Започна да подозира, че драматизмът на положението им доставя удоволствие.

— Зная, че сте покрусени, но се налага да ви задам няколко въпроса.

— Не мога. Наистина не мога!

Ив потърка слепоочията си с надеждата да прогони напрежението.

— Пийбоди, погледни дали има нещо за пиене в хладилника.

Помощничката ѝ покорно коленичи пред мъничкия хладилник, в който намери няколко кутийки диетична кока-кола. Отвори две и ги подаде на студентките:

— Пийнете няколко глътки, дълбоко си поемете въздух. Ако искате да помогнете на Рейчъл, трябва да разговаряте с лейтенант Далас. На ваше място Рейчъл щеше да стори същото, повярвайте ми.

— Точно така — промълви дребната блондинка. От сълзите лицето ѝ беше подпухнало, носът ѝ течеше. Отпи от кутийката и добави: — Рейч беше готова на всичко заради приятелите си.

Чернокосото момиче, което се казваше Ранда, продължаваше да бърбори несвързано, но прояви достатъчно съобразителност да подаде на съквартирантката си няколко хартиени носни кърпички.

— Мечтаехме през следващия семестър Рейчъл да се премести при нас. Затова работеше в магазина и спестяваше всеки цент. Казваше, че животът в общежитието ще обогати житейския ѝ опит. Пък и наемът за стаята не е толкова висок, когато се раздели между трима.

— Никога повече няма да я видим! — изхлипа блондинката и притисна кърпичката до лицето си.

— Хайде, успокой се. Казваш се Чарлин, нали?

Момичето през сълзи погледна Ив:

— Да, обаче всички ми викат Чарли.

— Чарли, трябва да се овладееш, за да ни помогнеш. Кога за последен път видя Рейчъл?

— Снощи вечеряхме в закусвалнята, после тя отиде на лекцията по фотография. Получавам безплатни купони, които винаги ми остават, затова я почерпих.

— В колко часа бяхте в закусвалнята?

— Трябва да е било около шест. Имах среща с моя приятел в осем. С Рейч вечеряхме, тя отиде на лекцията. Върнах се тук да се преоблека... Господи, никога повече няма да я видя!

— Пийбоди. — Ив кимна към вратата.

— Успокой се, Чарли. — Пийбоди потупа момичето по рамото.
— Искаш ли да се поразходим? Навън ще се почувстваш по-добре.

— Вече никога няма да се чувствам добре. Никога, никога! — възкликна тя, но позволи на Пийбоди да я отведе.

Като остана насаме с Ив, Ранда издуха носа си и промърмори:

— Не се сърдете на Чарли. С Рейчъл бяха много близки. Освен това следва драматично изкуство.

— Питам се дали причината е в специалността ѝ или ѝ харесва да разиграва сцени — промърмори Ив.

Както очакваше, девойката неволно се усмихна:

— И двете предположения отговарят на истината. Но самата аз чувствам, че трудно ще преживея смъртта на Рейч. Само за нея мисля.

— След време скръбта ще отшуми. Няма да забравиш мъртвата си приятелка, но ще преодолееш травмата. Зная, че двете с Чарли, както и мнозина студенти и преподаватели, с които разговарях, сте харесвали Рейчъл.

— Човек не можеше да не я обикне — подсмъркна Ранда. — Беше като светлина, която озарява живота, прави го по-ведър. Нали разбирате?

— Да — кимна Ив. — Понякога хората проявяват ревност към подобни личности. Или пък ги мразят заради вътрешната им красота. Хрумва ли ти за някого, който е изпитвал омраза към Рейчъл?

— Не... за никого. Вярно е, че не живееше в кампуса, само посещаваше лекциите, но имаше много приятели сред нас. Беше умна, много умна, обаче не се фукаше.

— Имало ли е някой, който е искал да бъде по-близък с нея?

— Питате ме дали е имала интимен приятел, нали? — Ранда въздъхна. Сълзите ѝ вече бяха пресъхнали. — Ходеше с различни момчета. Но не се чукаше с никого. Имаше си убеждения по този въпрос. Казваше, че ще се отдаде на мъж, само когато почувства, че е готова. Ако някой много настояваше да прави секс с нея, тя обръщаше всичко на шега и си оставаха приятели, в противен случай го зарязваше.

— Чувала ли си я да говори за някой си Диего?

— О, този фукльо ли? — Ранда сбърчи нос. — От латинската раса е, мисли се за върха на сладоледа. Лепна се за Рейчъл в клуба. Тя

излезе с него само един път, беше я поканил на вечеря в някакъв мексикански ресторант, на който уж бил собственик. Разбира се, помъчи се да я вкара в леглото, обаче взе да прави фасони, когато му отказа. Веднъж цъфна в кампуса и направо побесня, защото Рейч го отпрати. Мисля, че беше преди няколко месеца.

— Знаеш ли фамилното му име?

— Не. Един такъв нисък и много космат. Винаги носи каубойски ботуши с висок ток. Но в интерес на истината е страхотен танцьор.

— Някой друг опитал ли се е да я вкара в леглото?

— Ами... Хуп. Джаксън Хупър. Асистент е на преподавателя по английска литература. И той се мисли за голяма работа, само че е позискан. Чука момичетата като билиардни топки, а Рейчъл отказа да играе. Това го амбицира, започна да ѝ върви по петите. Не че я дебнеше, само се стараше да бъде навсякъде, където знаеше, че ще присъства и тя. Мислехме, че ѝ е толкова навит, защото беше първото момиче, което му отказва, а той не искаше да проваля рекорда си.

— Само в кампуса ли я преследваше или извън него?

— Рейч спомена, че няколко пъти отишъл в супермаркета, където тя работеше. Не нахалствал, правил се на много печен. Всъщност на нея дори ѝ беше харесало.

— Кога за последен път я видя, Ранда?

— Не отидох с тях на вечеря, защото трябваше да уча. Тя спомена, че след лекциите ще пренощува тук. Понякога го правеше, особено когато часовете ѝ бяха до късно. На практика е забранено, но на кого му пука? Беше симпатична на всички... Когато не се върна, решихме, че се е прибрала у дома. Изобщо не се разтревожих. — От очите ѝ отново рухнаха сълзи. — Дори не се сетих за нея. Чарли я нямаше, чувствах се прекрасно, защото бях сама в стаята, никой не ми пречеше да уча. Само че докато съм си го мислила, някой е убил Рейчъл.

Намериха Джаксън Хупър в друго общежитие. Щом го видя на вратата, Ив разбра, че е научил печалната новина.

Беше блед, а когато понечи да каже нещо, устните му потрепериха. Той така ги стисна, че се превърнаха в тънка линия.

— Вие сте ченгетата, нали?

— А вие сигурно сте Джаксън Хупър. Ще ни поканите ли? Налага се да поговорим.

— Да... — Младежът прокара пръсти през гъстата си коса, изрусяла от слънцето, отстъпи да им направи път.

Беше висок, с атлетично телосложение, което се постига с редовни тренировки в залата за фитнес или със скъпи козметични операции. Едва ли получаваше добро възнаграждение като асистент — стаята му беше още по-малка от тази на двете момичета — затова Ив реши, че великолепните му мускули са резултат на физически упражнения.

Което означаваше, че той е силен, дисциплиниран и мотивиран.

Лицето му беше като изваяно от скулптор, кожата му беше съвършена, имаше сини очи и волева брадичка. Обяснимо беше защо всички необвързани студентки са минали през леглото му.

Настани се на стола зад бюрото, разсеяно махна на посетителките да седнат на леглото:

— Научих преди десет минути. Някой ми каза... Имах час, но не събрах сили да вляза в аудиторията.

— Разбрах, че сте ходили с Рейчъл.

— Излизахме заедно няколко пъти. — Той се поколеба, потърка лицето си, като че ли се събуждаше от дълбок сън. — Разбирам, че вече са ви осведомили. Винаги се намира по някой, който си пъха носа в чуждите работи. Ще бъда откровен с вас. Искрах отново да изляза с нея и наистина ми се щеше да я вкарам в леглото. Само че тя твърдо отказа.

— Сигурно самочувствието ви е било наранено. — Ив стана да разгледа снимките на стената. На всички беше фотографирани самият той, но в различни пози. „Май сме доста суетни“ — помисли си.

— Така е. Нито едно момиче не ми е отказвало. Защото ме бива в леглото. — Сви рамене и добави: — Стана ми криво, когато отказа да си легнем заедно, после, когато я канех да излезем, все ми измисляше някакво оправдание да ме отпрати. Право да ви кажа, по-скоро бях... озадачен. Погледнете. — Той посочи снимките и широко се усмихна, белите му равни зъби проблеснаха. — Първокласна стока, нали?

— Но Рейчъл е отказала да я купи.

— Именно. Бях едновременно ядосан и учуден. После ми стана интересно. Питам се колко ли време ще ми отнеме и какво трябва да

направя, за да я сваля. В края на краищата бях имал много по-големи красавици, та се чудех какво му е на това момиче. Накрая буквално ме обсеби. — Закри с длани лицето си и промърмори: — Мамка му!

— Ходили сте по петите ѝ.

— Да. Досущ като куче-дроид. Щом научех, че ще бъде в някой клуб или че отива в библиотеката, веднага цъфвах там. Няколко пъти отидох в супермаркета, където работеше, само и само да поговоря с нея. Заех скутера на моя съквартирант, за да я закарам до вкъщи. Тя се съгласи. Изобщо не се страхуваше от мен.

— Карали ли сте се с нея?

— Веднъж-два пъти избухнах. А тя само се засмя... и ядът ми мина. Друго момиче би ме наругало, но Рейчъл само се смееше. Може би бях влюбен в нея. — Хупър отпусна ръце. — Да, мисля, че бях влюбен...

— Къде бяхте снощи?

— Бях намислил да я чакам след лекцията и да я придумам да прием някъде кафе или да хапнем пица. Бях готов на всичко, стига да приеме поканата ми. Само че ме задържаха. Две момчета се сбиха, наложи се да ги разтървавам, затова изпуснах Рейчъл. Като видях, че лекцията ѝ е свършила, хукнах към метрото с надеждата да я настигна, после отидох до дома ѝ в Бруклин. Лампата в стаята ѝ не светеше. Знам, че още щом се прибере, тя включва осветлението. Повъртях се пред къщата около час... не знам с точност. Пих бира в едно съседно заведение, върнах се, лампата не светеше. Казах си: „Майната ѝ!“ и се прибрах в общежитието.

— В колко часа се върнахте?

— Не знам. Вероятно е било около полунощ.

— Някой видя ли ви?

— Нямам представа. Бях вбесен, изпитвах самосъжаление. Не разговарях с никого.

— Съквартирантът ви къде беше?

— Има си приятелка, която не живее в кампуса. Повечето време прекарва при нея. Като се прибрах, него го нямаше. Не съм убил Рейчъл. Честна дума!

— Как се нарича заведението, в което пихте бира?

— Беше някакъв бар... на две пресечки от метрото. — Той махна в посоката, в която се намираше Бруклин. — Не си спомням как се

казваше.

— Струва ми се, че снимките са дело на професионален фотограф — отбеляза Ив.

— Моля? А, да. От време на време работя като модел. Падат добри пари. Но мечтата ми е да стана драматург... дори в момента работя върху една пиеса. Трябва да пестя всеки цент, за да осъществя мечтата си. Затова не отказвам никаква работа. Миналата година получих лиценз за компаньон, обаче тази професия не е за мен. Никога не съм предполагал, че на секса може да се гледа като на работа, и то много досадна.

— Имате ли фотоапарат?

— Да, забутан е някъде. Защо?

— Питам се дали и вие правите снимки.

— Не разбирам защо... а, вероятно правите връзка с курса по художествена фотография, който посещаваше Рейчъл. — Той се поусмихна. — Чудно как не ми хрумна да се запиша и аз — така щях да бъда повече време с нея. — Усмивката му помръкна. — Щях да бъда там и снощи след края на лекцията. Щях да бъда до Рейчъл.

— Включи го в списъка на заподозрените — обърна се Ив към помощничката си, докато вървяха обратно към колата. — Имал е мотив и възможност да извърши престъплението. Ще го проучим по-обстойно, може би ще изскочи нещо.

— Изглеждаше искрено покрусен.

— О, да. Покрусен е заради смъртта на девойката, която му се е присмивала, която не е коленичила пред него с молба да я изчука, която е казала на приятелките си, че го е отблъснала. — Ив седна зад волана. — Този красавец има самочувствие с размерите на Сатурн, а като модел притежава познания по фотография, както и достъп до необходимата апаратура. Знаел е къде живее и къде работи Рейчъл, познавал е разписанието ѝ и навиците ѝ. Тя не се е страхувала от него, защото е смятала, че може да го държи на разстояние. Ето защо хубавичко трябва да го огледаме.

Потегли обратно към Централното управление, за да изпълни куп неотложни задачи. Щом включи компютъра, видя, че са пристигнали резултатите от токсикологичното изследване на мъртвата.

„Поне не е съзнавала какво ѝ причиняват — каза си, докато се взираше в монитора. — Натъпкана е била с опиати.“

Облегна се назад и се замисли. Питаше се дали убиецът е инжектирал жертвата си преди, по време на пътуването или след това. Едно беше почти сигурно — че е разполагал с транспортно средство... Съществуваше и друга възможност — да е примамил девойката в апартамент или в студио. На някакво уединено място. После тайно ѝ е дал наркотиците. Ако трагедията се е разиграла според втория сценарий, то Рейчъл със сигурност е познавала похитителя си. Била е прекалено умна да бъде примамена от непознат.

В посланието си убиецът казваше, че това е първата му жертва. Въпреки това си личеше, че е бил отлично подготвен. Действал е методично, стъпка по стъпка. „Младост и жизненост! — помисли си тя. — Искал е да ги притежава. И невинността ѝ.“

Лекцията е свършила в девет часа. Дали е чакал Рейчъл отвън? Тя го е забелязала, усмихнала му се е. Може би е предложил да я закара до дома ѝ, тя е отказала. „Много благодаря, но ще уча заедно с моите приятелки.“ Неколцина студенти, посещаващи курса по фотография, бяха потвърдили, че Рейчъл е възнамерявала да пренощува в кампуса при двете си приятелки.

Убиецът не е искал да го забележат. Тогава как я е примамил?

Чрез инсценировка, разбира се. В това отношение го бива. Може би се е придвижвал пеш. Така е много по-лесно да се скрие сред минувачите. Трябвало е обаче да накара Рейчъл да се качи в колата му. Не би рискувал да се качат на обществено превозно средство.

Искал е снимката ѝ да бъде показана по телевизията — снимката, която той е направил — знаел е, че когато намерят трупа ѝ, някой може да я познае. Може да разпознае и него. Ето защо е бил принуден да се придвижва с кола.

Но защо Рейчъл е тръгнала с него?

Ив започна да пише рапорта си — надяваше се, че като види черно на бяло някои от фактите, ще подкрепят теорията ѝ.

Видеотелефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Далас. — На екранчето се появи физиономията на капитан Фийни, която неизменно напомняше на Ив за куче от породата басет. Тя забеляза трохичките, полепнали по устните му, и се приведе към монитора.

— Крем пита ли похапваш?

— Не. — С опакото на дланта си Фийни избърса трохичките. — Вече свършиха.

— Не мога да разбера защо на вашия отдел отпускат достатъчно средства да се тъпчете с най-хубавите сладкиши. Ченгетата, които разследват убийства, изпитват не по-малка необходимост от заместител на захар.

— Защото сме елитът на ченгетата — самодоволно отговори ирландецът. — Приключихме с видеотелефона на Надин.

— И?

— Нищо, което ще ти помогне. Престъпникът е изпратил снимките и текста от видеотелефон, намиращ се в един от онези компютърни клубове, където поднасят напитки и се танцува. Съобщението е изпратено в шест часа, но той го е изготвил приблизително четири часа по-рано. Най-интересното е, че не го е препращал от адрес на адрес, за да ни заблуди. Или не е знаел как, или изобщо не му пука. Нощем тези клубове са претъпкани. Никой няма да забележи човек, който се е отбил да пийне нещо и е използвал компютъра.

— Все пак ще проверим. Как се нарича клубът?

— „При знаменитостите“.

— Бинго!

— Говори ли ти нещо?

— Рейчъл често го е посещавала. Благодаря за експедитивността.

— Затова сме елитът сред ченгетата и си хапваме крем пити.

— Целуни ме отзад! — промърмори тя и прекъсна връзката.

Докато минаваше през общото помещение, се огледа. Нямаше крем пити, не бяха останали дори трохички. Не й оставаше друго, освен да си вземе ерзац-шоколадче от автомата или да рискува и да хапне нещо в клуба за запознанства.

Едва ли храните, включени в менюто, щяха да са по-отвратителни от шоколадчето.

— Пийбоди, идваш с мен.

— Тъкмо се канех да обядвам. — Помощничката й показва огромен сандвич.

— Сега ти се отваря възможност да демонстрираш способността си да върши няколко неща едновременно. Ще се храниш в движение.

— Вредно е за храносмилането — намръщи се Пийбоди, но пхна сандвича в чантата си, заедно с кутийка оранжада.

— От Отдела за електронно обработване на информацията са открили мястото, от което престъпникът се е свързал с Надин.

— Зная. Макнаб ми каза.

Ив си проби път през хората, които бързаха да се качат на асансьора, обърна се, изпитателно изглежда помощничката си:

— Току-що разговарях с Фийни, който е началник на младежа... както аз съм твой началничка. Защо двама служители от по-нисък ранг си разменят информация за разследването, което е поверено на мен?

— Макнаб го спомена случайно, докато ми изпращаше целувки. — Пийбоди се усмихна, като забеляза потръпването на началничката си. — И ми обясняваше какво ще правим довечера в леглото.

— Щом приключа с този случай, ще подам молба за друга помощничка, която не е сексуална маниячка, а ти ще бъдеш прехвърлена на работа в архива.

— О, колко ми е мъчно! Обаче няма да разделя с вас сандвича си.

Ив помълча десет секунди, после попита:

— Какъв е?

— Мой.

Оказа се, че между хлебчетата има заместител на шунка, обилно полят със заместител на майонеза. За момент Ив превключи колата на автопилот, грабна кутийката с оранжада и се опита да прогони вкуса от двете хапки, които си беше откраднала.

— Господи, как пиеш тази отврат?

— Според мен напитката е освежаваща и върви със сладките, които съм си взела за десерт. — Тя извади от чантата си пакетчето и демонстративно го отвори.

— Дай ми една, иначе ще ти почерня живота. Знаеш, че съм способна на това.

— Страхът ми е голям почти колкото обичта ми към вас, лейтенант.

Ив забеляза свободно място за паркиране на второто ниво и профуча по рампата с такава скорост, че помощничката ѝ едва не се задави. Бръсна трохичките от ризата си и заяви:

— Всезнайковците и нахаканите винаги си получават заслуженото.

— С изключение на вас — промълви Пийбоди.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През деня в компютърните клубове се срещаха само срамежливи младежи и загубеняци, които смятаха за опасно преживяване посещението на заведение, предлагащо холограмен оркестър и телевизори, излъчващи различни спортни състезания.

Сребристите масички и столове бяха поставени толкова близо едни до други, че по време на пиковите часове дори най-свенливият младеж можеше да докосне задните части на човека в съседство.

Оркестърът свиреше блус, роклята на младата певица беше черна като кожата ѝ. Яркочервената ѝ коса почти скриваше лицето ѝ, докато тя мълвеше за разбити сърца и обезумели влюбени.

Посетителите бяха предимно мъже, дошли да си търсят компания; тъй като никой не се стресна от униформената Пийбоди, Ив реши, че ако ги обискират за наркотици, конфискуваната дрога ще напълни джобчето на джудже.

Тръгна към бара в центъра на заведението, който бавно се въртеше.

Барманите бяха двама — мъж и дроид от женски пол. Тя предпочете да разговаря с онзи, който беше от плът и кръв.

Широката му риза в цветовете на залеза беше последният писък на модата, едното му ухо беше украсено с куп разноцветни халкички, кестенявата му коса беше сресана така, че образуваше нещо като шипове. Беше широкоплещест, с дълги ръце. Безразличното му изражение подсказваше, че има известен опит със следобедната клиентела на бара. Бледото му лице имаше пепеляв оттенък. Вероятно наближаваше трийсетте, може би беше студент, който печели таксата за обучението си, като налива бира и бърби с посетителите.

Младежът престана да играе на малкия компютър, монтиран на бара, и служебно се усмихна на Ив:

— Какво обичате?

Тя постави на плота значката си и онази снимка, на която Рейчъл Хоуард лъчезарно се усмихваше:

— Познаваш ли това момиче?

С пръст той придърпа фотографията и дълго я разглежда, което подсказва на Ив, че отскоро е в този занаят.

— Да, познавам я. Казва се... ммм, да видим. Ребека... Розан... не, Рейчъл. Много ме бива да помня имена. Мисля, че това е Рейчъл. Редовна посетителка е. Предпочитана напитка... — Младежът затвори очи. — Коктейл „Тореадор“ — сок от портокал и от зелен лимон, малко гренадин. Не е загазила, нали?

— Точно обратното. Наистина ли помниш имената на посетителите и на напитките, които предпочитат?

— Разбира се, особено на редовните клиенти. Най-вече на красивите момичета. Тази Рейчъл не само е готина, ами е голяма сладурана.

— Кога за последен път е била тук?

— Не зная със сигурност. Тук работя на половин смяна. Но мисля, че за последен път я видях в петък. Тогава застъпвам смяната от шест вечерта до полунощ. Вижте какво, лейтенант, Рейчъл никога не ни е създавала проблеми. Идва често с приятели. Настаняват се в някое сепаре, слушат музика, играят на компютрите. Тя е добро момиче.

— Забелязал ли си някой да я безпокои, да ѝ се натрапва?

— Не бих казал. Разбира се, на такива красиви момичета мъжете налитат като мухи на мед. Понякога тя отвърща на свалката, друг път прогонва досадниците. Но никога не ги обижда. Тук всяка вечер имаме голяма навалица, особено през почивните дни. Навъртат се жени, които си търсят партньор за една нощ, но това момиче идва винаги с приятелка или с цяла група младежи. От пръв поглед си личи, че не търси гадже за еднократна употреба.

— Ясно. Познаваш ли някой си Диего?

— Ами... — Барманът замислено свъси вежди. — Мисля, че знам за кого питате. Нисък на ръст, спада към професионалните свалячи. Обича да се фука. Танцува добре и винаги е червив от мангизи, затова рядко остава сам.

— Случвало ли се е да си тръгне заедно с Рейчъл?

— Дръжки! — Той се поизчерви. — Извинете, лейтенант, изпуснах се. Този Диего не е неин тип. Тя на бърза ръка го чупи. Разбира се, танцуваше с него. Готова е да танцува с всекиго, но не и да легне с него. Не е такова момиче. Сега се сещам, че веднъж-два пъти

той се опита да я притисне, обаче не нахалства, като видя, че не му се отваря парашутът. Същото се отнася и за Джо Студента.

— Този пък кой е?

— Висок, красив, следва в университета, прилича на модел. От време на време идва тук, струва ми се, че си пада по Рейчъл. Като я види да танцува с някого, става като черен облак.

— А ти имаш ли си име?

— Разбира се. — Младежът учудено я зяпна, но очевидно не се разтревожи. — Стив. Стив Одри.

— Много си наблюдателен, Стив.

— Така си е. Барманът вижда всичко. Все едно всеки ден да гледаш пиеса, само дето ти плащат да си зрител.

„Наистина е новак“ — помисли си Ив.

— В заведението има ли охранителни камери?

— Естествено. — Той погледна нагоре. — Стига да са в изправност. Но като тълпата се разбеснее вечер, на записите не се вижда почти нищо. В девет започват илюминациите, ритъмът на музиката се променя, всички започват да подскачат под кръстосващи се лазерни лъчи. По принцип тук нямаме големи неприятности с клиентелата. Повечето посетители са студенти и хора, които си търсят гадже. Идват в клуба да потанцуват, да поиграят на електронните автомати, да се правят на фотографии.

— Фотографи ли?

— Имаме шест кабинки, в които човек може да се фотографира с приятелите си и чрез компютърна обработка да направи майтапчийски снимки. Нямаме специален лиценз, затова порно снимките са забранени. Не предлагаме и стаи, в които двойките да се уединят. Накратко, всичко е съвсем невинно. Бакшишите са малки, обаче работата е сравнително лека.

— Трябват ми дисковете със записите от последните двайсет и четири часа.

— Ами... не знам дали имам право да ви ги дам. Нали разбирате, аз съм само барман. Трябва да ги поискате от управителя, а той идва около седем. И още нещо, лейтенант...

— Какво?

— Както вече споменах, аз съм най-обикновен барман. Разговарям с клиентите, помагам им, ако се затруднят с електронните

игри или с компютрите. Обаче нямам никаква власт.

— Аз имам. — Тя посочи значката си. — Мога да взема разрешително и да повикам шефа ти. Другата възможност е да ми дадеш дисковете, срещу които ще получиш официална разписка. Първият вариант ще отнеме време, а пък аз не обичам да си губя времето, когато разследвам убийство.

— Убийство ли? — Бледото му лице доби цвят на пръст. — Някой е бил убит, така ли? Кой? О, не, не и Рейчъл! — Той притисна длан до гърлото си. — Тя ли е мъртва?

— Включени ли сте към телевизионни канали, които не предават само спортни състезания?

— Моля? А, след девет включваме програмите за музикални видеоклипове.

— Кое то означава, че не гледате новинарските емисии.

— Предпочитам да не ги гледам. Толкова са потискащи.

— Имаш право. Трупът на Рейчъл е бил открит рано тази сутрин. Била е убита снощи. — Тя се приведе към него и дружелюбно му се усмихна. — Къде беше снощи, Стив?

— Аз ли? Аз ли? — Лицето му се изкриви от страх. — Не съм бил никъде. Тоест... бях. Бях на работа приблизително до девет часа, после си отидох вкъщи. По пътя хапнах пица, после гледах телевизия. Бях стоял осем часа на бара и бях капнал от умора. Ще ви донеса дисковете и ще се уверите, че съм бил тук.

Той тичешком излезе от залата.

— Посещението на пицария и гледането на телевизия не са солидно алиби — изтъкна Пийбоди.

— Точно така. Обаче малкият не го знае и ще ми донесе записите.

Когато Ив мина с колата през електронния портал на дома си, бяха изминали само два часа от края на дежурството ѝ. Кое то според нея беше равнозначно да се прибере посред бял ден. Разбира се, предстояха ѝ поне още два часа работа, преди да приключи задачите си за деня, само дето щеше да използва компютъра в домашния си кабинет.

Каза си, че къщата е най-красива през лятото, но веднага мислено се опроверга. Сградата, напомняща на замък, беше красива през всеки сезон, по всяко време на деня и на нощта. Все пак това чудо на архитектурата изглеждаше най-привлекателно на фона на синьото лятно небе. Каменната постройка бе заобиколена от океан от свежа трева, разкошни цветя с невъобразими багри растяха в градините, вековни дървета хвърляха дебели сенки; накратко, замъкът на Рурк беше като чудотворен оазис на уединението и спокойствието, съществуващ сред големия град.

Тук нищо не напомняше за квартала, където в контейнер за смет беше открит трупът на млада жена.

Както ѝ беше обичай, Ив паркира пред къщата, но остана в колата, като с пръсти барабанеше по волана. Този път Съмърсет нямаше да я посрещне във фоайето, да подхвърли иронично, че отново е закъсняла. Хрумна ѝ, че ще бъде лишена от възможността да се заяде с него, ни в клин, ни в ръкав настроението ѝ се развали.

Проклетият иконом нямаше да побеснее от факта, че е оставила колата пред къщата. Като си го помисли, изведнъж ѝ се прииска да прибере автомобила в гаража.

„Ти какво, откачи ли?“ — скастри се мислено.

Слезе от колата, без да си направи труда да я премести, изкачи стъпалата, напечени от жестоките лъчи на слънцето, отвори вратата и попадна в друг, блажено прохладен свят.

Понечи да се обърне към монитора, за да разбере къде се намира Рурк, ала чу тиха музика, която се разнасяше от всекидневната, и тръгна натам.

Съпругът ѝ седеше на едно от любимите си старинни кресла; беше затворил очи, държеше чаша с вино. Толкова рядко ѝ се случваше да го види в пълен покой, че сърцето ѝ се сви. В този миг клепачите му се повдигнаха, невероятните му сини очи проблеснаха като сапфири, усмивката му прогони страха на Ив.

— Здравей, лейтенант.

— Как си?

— По-добре, след като те виждам. Ще пийнеш ли чаша вино?

— С удоволствие. Аз ще си наляя. — Тя се приближи до масичката, върху която той беше оставил бутилката с вино. — Отдавна ли се прибра?

— Преди няколко минути.

— Днес хапнал ли си нещо?

Рурк вдигна вежди, очите му закачливо заискриха:

— Да, ако онова, което поднасят в болницата, се смята за храна.

А ти?

— Обядвах в закусвалнята на управлението. Бас държа, че там храната е още по-отвратителна, отколкото в болницата. Да разбирам ли, че си бил на посещение на моя любимец, който е еталон за грация и пъргавина?

— Да. Помоли да ти предам, че изпитва към теб същото, което ти чувстваш към него. — Рурк отпи от чашата си, втренчи се в съпругата си. Зачака.

— Добре де! — Ив се тръсна на най-близкото кресло. — Как е той?

— Сравнително добре за човек, който сутринта е паднал по стълбището. Което нямаше да се случи, ако беше използвал проклетия асансьор. Кракът му се е пречупил като съчка, рамото му е изместено. Така...

Той стисна клепачи, забарабани с пръсти по страничната облегалка на креслото. Отново отвори очи. Ив се запита дали не прави същото, докато се опитва да се успокои след „дрязга“ с нея.

— Кракът му е шиниран и гипсиран, лекарите твърдят, че когато костта зарасне, нашият приятел дори няма да накуцва. Виж, болките в рамото ще го измъчват по-дълго. Все пак е шейсет и осемгодишен. Сутринта бях толкова разстроен, че не можах да си спомня. Бог знае защо не е взел асансьора, след като е носил цял куп покривки и спално бельо. Главата ми не го побира защо му е притрябвало да ги влачи напред-назад, вместо да си вземе багажа и да замине на почивка.

— Защото е инатлив проклетник, който държи да прави всичко сам и както му скимне.

Рурк се позасмя, отпи от виното си:

— Донякъде имаш право.

„А ти го обичаш — помисли си Ив. — За теб е много повече от роден баща.“

— Значи утре ще го доведеш у дома.

— Да. Направи ме на бъз и коприва, като разбра, че за една нощ ще остане в болницата. Човек би си помислил, че съм го хвърлил в ров

с отровни змии, вместо да го настаня в самостоятелен апартамент в най-престижното медицинско заведение в града. Мамка му, би трябвало да съм свикнал с подобно отношение.

Той гневно стана и отиде да си налее още една чаша вино. Ив сви устни:

— Сигурно си му разказал как се оплаквам, когато насила ме закараш в медицинския център. Може би със Съмърсет ще уредим да те вкарат в болницата. Тогава най-сетне ще има нещо, което да ни свързва.

— С нетърпение очаквам този момент.

— Имал си тежък ден, нали, шампионе? — Тя остави чашата си и се изправи.

— Утрешният се очертава още по-приятен. Съмърсет ми вдигна скандал, когато разбра, че в продължение на десетина дни за него ще се грижи професионално медицинско лице, което ще живее в къщата.

— Влизам му в положението. Изпитва болки, чувства се глупаво, вбесен е. Изкарва си го на теб, защото най-много те обича. — Взе чашата от Рурк и я остави на масичката. — Също като мен.

— Ако се съди по насинения ми задник, и двамата отчаяно ме обичате.

— Наистина е така — говоря само от мое име, разбира се. — Ив го прегърна, притисна се към него. — Искаш ли да ти го докажа?

— Нима се опитваш да ме разведриш?

— Не зная. — Тя леко го целуна по устните. — А ти как мислиш?

— Да видим... — Рурк я хвана за раменете. — Животът определено започва да ми се струва поносим.

Ив се изкиска, закачливо го ухапа:

— Сам-сами сме в цялата къща. Какво да предприемем като начало?

— Да опитаме нещо, което преди не сме правили.

Тя се отдръпна и го изгледа:

— Ако не сме го правили, значи е невъзможно от анатомична гледна точка.

— Имаш цинично подсъзнание! — Рурк я целуна по връхчето на носа. — Но именно затова те обичам. — Отново я придърпа до себе си и добави: — Смятах да потанцуваме.

— Хмм — промърмори Ив, докато пристъпваше в такт с него. — Не е лошо... като начало. Аз пък си представих, че ще бъдем голи, когато танцуваме.

— Ще стигнем и до този момент. — Рурк се помъчи да се отпусне, допря страната си до косата ѝ. Помисли си, че тъкмо това му е необходимо. Необходима му е съпругата му. За да му бъде опора. За да се потопи в нея. — Пропуснах да те попитам как мина твоят ден.

Тихата музика и плавните движения подействаха успокояващо на Ив.

— Скапано като твоя — промърмори тя. Възнамеряваше да го попита за Браунинг и Брайтстар. Може би той ги познаваше или беше чувал за тях. Може би знаеше някаква тайна, която ще ги направи „по-откровени“ с полицията. Но това можеше да почака. Няма да започне да го разпитва, докато не почувства, че напрежението го напуска. — По-късно ще ти разкажа.

Потърка страната си в неговата, докосна я с устни, зацелува го, докато стигна до устата му. Изстена от удоволствие, прокара пръсти през косата му, превърна устните си, зъбите и езика си в инструменти за прелъстяване.

Рурк забрави тежкия ден, когато тя засити глада му. Топлината, обещаваща да прерасне в жегата, колебливото желание, което щеше да се превърне в неудържим подтик. Продължаваха да танцуват, ала тя въвличаше Рурк в друг, по-интимен танц, с целувките си, които помрачаваха съзнанието му, с ръцете си, които възбуждаха тялото му.

Зацелува го още по-нетърпеливо, свали сакото му, прокара нокти по гърба му.

Рурк докосна с устни пламналата ѝ шия и усети как музиката пулсира в него като надигащ се прилив. Сърцето му биеше само за нея и така щеше да бъде завинаги. Докато Ив разкопчаваше ризата му, той смъкна тънкото ѝ сако.

Тя нетърпеливо захвърли дрехата, игриво го ухапа по рамото.

— Изпреварваш ме — с усилие прошепна Рурк.

— Гледай да не изоставаш. — Ив сръчно разкопча панталона му, хвана пениса му.

Пред очите му притъмня, опита се да свали кобура ѝ, но не успя — каишката се оплете в разкопчаната ѝ блуза.

— Мамка му!

Смехът ѝ бе заглушен от устните му, ръцете ѝ бяха безмилостни.

Чувстваше как сърцето му, притиснато до нейното, бие до пръсване, усещаше стремежа му да се владее. Но този път щеше да го накара да загуби контрол, докато започне да мисли само за нея, докато не усеща нищо, освен пламъка в кръвта си.

Знаеше как страстта като огън постепенно се разгаря в него... и в нея — болезнена като прясна рана, усилваща се с всеки миг, докато тялото се стреми към освобождаване.

Ето какво ѝ причиняваше той, какво си причиняваха взаимно.

Отпуснаха се на пода, задърпаха дрехите си, дланите им се плъзгаха върху влажна плът, устните им се търсеха.

Искаше ѝ се да го накара да обезумее от желание, познаваше тялото му, силните и слабите му страни, знаеше как да се възползва и от двете. На силата отвърна със сила, а когато той задъхано прошепна името ѝ, възбудата ѝ нарасна.

Наслаждаваше се на докосването на ръцете му, на грубостта му. Ненаситните му, горещи устни се впиха в гърдата ѝ.

Задоволявайки страстта си, той подхранваше нейното желание, та когато прехвърлеше първия връх, да копнее за повече.

Не му попречи, когато той я хвана за китките. Нека вярва, че владее положението, нека взима и взима, докато реши, че и двамата са се наситили. Изви се като дъга, предлагайки се на жадните му устни, приемайки разтърсващия трепет.

А когато почувства, че ще я обладае, ловко се преобърна. Сега тя го държеше за китките, нейното тяло приковаваше неговото.

— Защо бързаш?

Очите му бяха невъзможно сини, дъхът му излизаше на пресекулки.

— Господи, Ив!

— Ще почакаш, докато приключа с теб — прошепна и притисна устни към неговите.

Рурк беше само кълбо от нерви, ала тя нямаше милост. Беше облян в пот, сърцето му туптеше като тежък чук, блъскащ се в ребрата му, кръвта му бушуваше. Ала тя беше безмилостна.

Чу се да произнася името ѝ отново и отново, после от гърлото му се изтръгна порой от думи на древния език на галите — може би бяха молитви, може би проклетия.

Когато Ив се повдигна, а лъчите на залязващото слънце позлатиха тялото ѝ, той вече не можеше да говори.

Тя вплете пръсти в неговите, пое го в себе си.

Изви се назад, стройното ѝ тяло се превърна в дъга от енергия и се разтърси в унисон с неговото. Прикова поглед в очите му. И го погълна.

Рурк обезумя. Усещанията го връхлитаха прекалено бързо, прекалено силно, за да се съпротивлява. Погледът му се замъгли, ала още виждаше лицето ѝ, потъмнелите ѝ очи, които не преставаха да се взират в него.

После сякаш ослепя — удоволствието го прониза като нажежен куршум и той се изпразни в нея.

И двамата още трепереха, когато тя се повдигна и се просна до него на пода. Бученето в ушите му започна да стихва, той чу как Ив се мъчи да си поеме дъх. „Радвам се, че и тя се чувства като мен“ — помисли си.

— Стъмнило се е — прошепна с усилие.

— Очите ти са затворени.

Рурк примигна, за да се увери, че не греша:

— Наистина е тъмно.

Тя промърмори нещо и легна по гръб:

— Имаш право.

— Абсурдното е, че в тази къща има Бог знае колко легла, а ние с теб най-често се любим на пода.

— По-спонтанно е и някак... примитивно. — Повдигна се да разтрие задните си части. — И много твърдо.

— Така е, скъпа. Трябва ли да ти благодаря, задето изпълни съпружеския си дълг?

— Възразявам срещу всяка фраза, която съдържа думата „съпружески“, но можеш да ми благодариш за страхотния секс.

— Нима? — Сърцето му още биеше до пръсване, но дишането му беше се нормализирало. — Благодаря.

— Няма защо. — Тя се протегна. — Ще взема душ, после ще поработя по случая, с който се заех днес. — Изчака цели две секунди и добави: — Искаш ли да ми помогнеш?

Рурк не отговори веднага, а продължи да се взира в тавана. След малко промълви:

— Сигурно съм бил печална картинка, когато ти се прибра. Първо ме възнагради със страхотен секс, сега ме молиш да ти помогна при разследването. Знаеш ли други думи за „грижовна съпруга“?

— Не прекалявай, приятелче.

Ив седна, а той нежно прокара длан по гърба ѝ:

— Скъпа моя, с удоволствие ще ти помогна да се изкъпеш, после обаче си имам работа. Случилото се със Съмърсет ме извади от релси, делата ми изостанаха. Но ако искаш, можеш да ми разкажеш за случая, преди всеки от нас да се заеме със своята работа.

— Студентка, работила е на половин ден в денонощен супермаркет — подхвана тя, докато събираше дрехите си, разпръснати на пода. — Късно снощи някой я е пробол в сърцето, после е напъхал трупа ѝ в боклукомелачка на „Делейнси“ срещу магазина, в който е работила.

— Какъв кошмар!

— Още не си чул всичко.

Докато се изкачваха по стълбището към втория етаж, разказа на Рурк за снимките, за съобщението, което е получила Надин. Откри, че ѝ помага, когато описва на глас етапите от разследването, особено пред човек, който долавяше всички нюанси.

Съпругът ѝ никога не пропускаше дори най-малките подробности.

— Убиецът е човек, когото тя е познавала и на когото се е доверявала — заяви, след като я изслуша.

— И аз съм на същото мнение. Девойката не се е съпротивлявала.

— Бил е някой, когото познават в университета — добави Рурк и взе голяма хавлиена кърпа. — Никому не би направило впечатление, ако види познат в кампуса.

— Не знам дали убийството е извършено от мъж или от жена, но едно е сигурно — престъпникът е много предпазлив. — По навик Ив влезе в кабинката за изсушаване и включи устройството за топъл въздух. — И много методичен — добави, като повиши глас. — Всичко е планирал внимателно. След като състави психологическия му профил, Майра ще ми каже, че той ходи на работа, плаща си сметките навреме, не влиза в пререкания. Разбира от фотография, затова се

обзалагам, че правенето на снимки е или хоби, на което посвещава повече от времето си, или професия.

— Премълча нещо — каза Рурк, когато тя излезе от кабинката. — Не каза, че той вече търси втора жертва.

— Не я търси. — Ив прокара пръсти през косата си, влезе в спалнята. — Вече я е намерил. — Сложи стар сив панталон и тениска без ръкави. — Вероятно ги набелязва в компютърния клуб. Ще видим какво ще открия на видеозаписите от охранителните камери и в досиетата на служителите. — Обърна се и подхвърли: — Случайно не притежаваш ли клуба „При знаменитостите“?

— Названието не ми говори нищо. — Рурк облече друга риза. — Притежавам няколко подобни клубове, но се намират близо до училищата или до кампуса. Нали разбираш — повече посетители, по-голям оборот.

— Брей, много си бил умен. Учил ли си в университет?

— Не. Винаги съм бил в лоши взаимоотношения с училището.

— И аз не съм следвала. Не умея да правя връзка. Все едно съм на друга планета. Страхувам се, че ще пропусна нещо, ако то изобщо съществува, защото не мога да си го обясня. Да вземем например онази Лиан. Защо преподава в университета? Парите не са й необходими, фотографията може да й бъде само хоби.

— Неспособните да творят стават преподаватели — май имаше такава поговорка.

Ив недоумяващо го изгледа:

— Ако не си в състояние да направиш нещо, как можеш да научиш другите да го правят?

— Нямам представа. Може би на дамата й харесва да преподава. Чуval съм за хора с любов към учителската професия.

— Бог знае защо им харесва. Учениците или студентите непрекъснато задават въпроси, на които очакват да отговориш, търсят одобрението ти. Налага ти се да работиш с гадняри, всезнайковци и надути пуяци. В крайна сметка всички се нагласяват на служби, където получават много повече от човека, който им е дал знанията, необходими да си намерят работа.

— Някой би казал, че същото се отнася и за ченгетата. — Той нежно докосна трапчинката на брадичката й. — Ако си свърша работата преди теб, ще ти помогна.

Ив подигравателно се усмихна:

— Ако не си приключил преди мен, аз ще ти помогна.

— Ужас!

Щом влезе в кабинета си, първата работа на Ив беше да програмира автоготвача да приготви силно кафе. Седна зад бюрото си, зареди в компютъра дисковете от клуба, машинално посегна към статуйката на богиня, която майката на Пийбоди ѝ беше подарила.

„Може би ще ми донесе късмет“ — помисли си и нареди на машината да покаже изображенията на монитора.

Внимателно изглежда видеозаписите, като се опитваше в полумрака да различи лицата на присъстващите. Осветен беше само дансингът, но там светлините подскачаха в такт с танцуващите. Ако искаше да идентифицира даден човек, „магьосниците“ от Отдела за електронно обработване на информацията първо трябваше да изчистят записа. Засега виждаше само младежи, които разговаряха помежду си, завързваха запознанства.

Стив Одри наистина остана на бара до девет часа, когато започнаха илюминациите, а музиката загърмя толкова силно, че заплашваше да спуга тъпанчетата на присъстващите. Той работеше сръчно, почти непрекъснато разговаряше с клиентите, но и бързо ги обслужваше.

Ив забеляза, че повечето мъже или жени, които си търсеха партньори, не идваха сами, а по двойки или на групи. Но убиецът е бил сам. Не е „ловувал“ заедно с приятел.

Ив започна да маркира секторите от записа, на които се виждаха „самотни“ посетители.

И видя Диего. Готова беше да се обзаложи, че това е именно той. Беше нисък, носеше червена риза, тесен панталон и ботуши с ток, походката му беше наперена. Да, наистина се мислеше за бог.

Ив наблюдаваше как той оглеждаше множеството, набелязваше потенциалните си жертви.

— Компютър, стопкадър! Увеличи секторите дваисет и пет — трийсет. — Тя стисна устни, взирайки се в изображението. Тъмнокосият младеж беше красив, ако човек си падаше по зализаните

типове, които се правят на големи мъжкар. — Компютър, искам идентификация за това лице. Дай ми трите му имена.

Знаеше, че задачата ще отнеме време на машината, затова се захвана с друга работа.

Някой, намиращ се в клуба, беше изпратил снимките на Надин. Някой, който беше се спотайвал в сенките, беше въвел в един от компютрите данните и кода на Канал 75 и беше предал информацията.

Докато служителите от Отдела за електронно обработване на информацията се занимаваха с компютрите в заведението, за да разберат откъде са били изпратени снимките, убиецът или убийцата на Рейчъл Хоуард се подготвяше за нов портрет.

Енергията ме изпълва. Няма да преувелича, ако кажа, че в мен настъпи преображение. Дори прераждане. Сега с нея сме едно цяло, чувствам живота ѝ в мен. Както жената чувства детето в утробата си. Ала усещането е много по-възвишено. Защото тя е цяла и завършена, не се нуждае от мен, за да живее, за да расте и да се развива.

Движи се заедно с мен. Диша заедно с мен. Сега сме едно цяло и ще бъдем вечни.

Дарих я с безсмъртие. Съществува ли по-голяма любов?

Спомням си погледа ѝ в мига, в който накарах сърцето ѝ да престане да бие. Разбрах, че изведнъж прозря истината. И се възрадва, когато приех душата ѝ, за да затупти сърцето ѝ отново.

Вовеки веков.

Погледнете каква е на портретите, които ѝ направих и подредих в галерията, сътворена специално за нея. Сега никога няма да остарее, да страда, да познае болката. Завинаги ще остане красива девойка с лъчезарна усмивка. Това е подаръкът ми за нея в замяна на онзи, който тя ми даде.

Ще има и други след нея. Светлината отново ме изпълва, ще поднеса подаръка на онзи, който го заслужава.

Скоро. Много скоро други портрети ще украсяват частната ми галерия. С Рейчъл и с другите ще се слеем в свещен съюз.

Когато му дойде времето, ще покажа на света целия си дневник, не извадки от него. Мнозина ще оспорят делото ми, ще ме

*осъдят, дори ще ме прокълнат. Но вече ще бъде прекалено късно.
Ще бъде цял легион.*

ПЕТА ГЛАВА

Ив с усилие се изтръгна от съня, в който беше затисната под вагона на катастрофирал влак, и откри, че Галахад е легнал върху гърдите ѝ. Котаракът мъркаше и я гледаше в очите. Тъй като тя не помръдна, само отвърна на погледа му, Галахад се примъкна напред и удари главата си в нейната.

— Мъчно ти е, нали? — Тя го почеса на любимото му място под брадичката. — Не го направи нарочно, пък и той днес ще се прибере у дома. Тогава ще спиш върху него.

Седна, без да изпуска котарака от прегръдките си. Двамата бяха сами в леглото. Още нямаше седем часът, но Рурк вече беше станал. А предишната вечер, когато тя си легна в един, съпругът ѝ беше останал да работи.

— Човек ли е или робот? — обърна се към котарака. — Ти прецени. Но какъвто и да е, той ми принадлежи.

Свъси вежди и погледна към къта с масичката и канапетото. Съпругът ѝ често се събуждаше преди нея и първото, което Ив виждаше сутрин, бе как той пие кафе и следи на монитора борсовата информация. Беше свикнала с този му навик.

Ала днес Рурк го нямаше.

Тя притисна Галахад до гърдите си, стана от леглото и тръгна към кабинета на съпруга си.

Още в коридора чу гласа му — невъзмутим, с изговор, характерен за ирландците. Но онова, което говореше, изобщо не беше романтично; доколкото Ив разбираше, ставаше въпрос за анализ на цената, проектиране и дизайн. Тя надникна в кабинета. Рурк, облечен с елегантен тъмен костюм, стоеше пред бюрото си. Три от мониторите на стената работеха, на екраните се редуваха цифри, схеми, диаграми и Бог знае още какво.

Ив видя холограмните изображения на двама мъже и една жена и на Каро, секретарката на Рурк.

Облегна се на касата на вратата, без да изпуска от прегръдките си котарака. Рядко ѝ се случваше да види съпруга си в ролята на финансов магнат. Въпреки че през повечето време разговорът се водеше на немски, тя разбра, че става дума за производство на превозно средство, което може да лети и да се движи по суша и по вода. Направи ѝ впечатление, че Рурк използва преводачка вместо компютърна програма за превод. „Може би така се създава впечатление за непринуденост — помисли си. — Въпреки че веднага си личи кой командва и кой взема решенията.“

Разговорът стана прекалено „технически“ и тя престана да го слуша. Съпругът ѝ никога не преставаше да я удивлява. Питаше се как е възможно да запомни подробностите по всички текущи сделки и проекти. Снощи, преди да си легне, надникна в кабинета му и забеляза, че той уточнява финансовите въпроси, свързани с луксозния курортен комплекс, който предстоеше да открие на остров Таити. Или във Фиджи. Сега пък преговаряше за производството на някакъв всъдеход, предназначен за запалените спортисти.

И то преди седем сутринта.

Отново се заслуша, когато разбра, че съвещанието приключва. Рурк се изправи:

— В четвъртък сутринта искам докладите на всички отдели. Планирам масовото производство да започне до края на месеца. Благодаря ви.

Холограмните изображения на тримата примигнаха и изчезнаха, остана само изображението на секретарката.

— Остави на бюрото ми диска с информацията по тази сделка — обърна се той към нея. — Искam да се занимаеш и с договора на Тибонс.

— Разбира се. В осем и петнайсет по източното часово лятно време имаш съвещание с „Рителинк Груп“, а в десет — конференция чрез телевизионен мост с юридическата фирма „Бароу, Форст и Клайн“ относно проекта „Дайстар“. Подготвих и графика за следобедните ви ангажименти.

— По-късно ще го прегледам. От дванайсет до три имам друга работа, ето защо се налага да проведем преговорите по видеотелефона, и то от тук. Същото важи и за утре.

— Добре. Навярно Съмърсет се радва, че ще го изпишат. Нали ще ни съобщиш какво е състоянието му?

— Непременно. Макар че не знам дали ще се зарадва, като разбере, че през следващите дни медицинско лице ще го държи под непрекъснато наблюдение. Сигурно ще му се иска да ме изрита, дори с риск да си счупи и другия крак.

— Предполагам, че вече си свикнал с чепатия му нрав. — Каро се усмихна, обърна се към вратата. — Добро утро, лейтенант.

— Добро утро, Каро. — Галахад се изтръгна от ръцете ѝ и се заумилква около Рурк. Елегантният костюм на секретарката и безупречната ѝ прическа напомниха на Ив, че още носи развлечения сив анцуг, с който беше спала. — Май днес сте започнали от ранни зори.

— Във Франкфурт вече са обядвали. — Каро сведе поглед и се поусмихна, когато котаракът подуши изображението ѝ, после промуши глава през прасеца ѝ. — А, ето го и виновникът! — Приклезна, наклони глава, отвърна на втренчения поглед на Галахад. — Ама ти си бил много голям.

— Яде колкото за трима — въздъхна Рурк. — Каро, съжалявам, че те събудих по никое време.

— Откакто работя за теб, свикнах да не обръщам внимание на времето. — Тя се изправи. — Ще прегледам документацията на Тибонс. Поздрави Съмърсет от мен.

— На всяка цена.

— Всичко хубаво, лейтенант.

— Благодаря. Довиждане. — Ив поклати глава, след като холограмното изображение изчезна. — Виждал ли си я някога без прическа и с петно от кафе на ревера?

— Не, доколкото си спомням.

— Така и предполагам. Как ще го наречеш?

— Моля?

— Превозното средство, за което разговаряхте с германците.

— Засега сме на етап преговори. Искаш ли кафе?

— С удоволствие. Успя ли да подремнеш?

— Спах цели два часа. — Рурк взе чашите и се обърна. — Тревожиш се за мен, а, лейтенант? Трогнат съм от загрижеността ти.

— Нагърбил си се с прекалено много работа. Както обикновено — добави. — Само че аз невинаги забелязвам.

— След като човек на младини е гладувал, предпочита да е затрупан от работа, отколкото да е безпаричен. — Той се наведе да я целуне. — А ти докъде стигна с разследването?

— Предстои още много, много работа. Виж какво, ако успея, следобед ще отскоча до тук. За да... ти помогна, ако е необходимо.

Усмивката сякаш озари лицето му и го направи още по-красиво.

— Смайваш ме, скъпа. Държиш се като загрижена съпруга.

— Млък!

— Харесва ми. — Той я притисна до вратата. — И то много. Докато се усетя, ще те заваря в кухнята да месиш хляб.

— Докато се усетиш, така ще те фрасна, че и за теб денонощно ще се грижи лекар.

— Хмм, идеята си я бива. Искаш ли да поиграем на чичо доктор?

Ив се престори, че отпива от чашата си, за да скрие усмивката си:

— Нямам време за извратените ти фантазии. Преди да тръгна на работа, ще поплувам. — Въпреки изявлението си го хвана за брадичката и страстно го целуна. — Нахрани котарака — подхвърли на излизане.

За да спести време, на път за лабораторията тя се отби да вземе Пийбоди от дома ѝ. Както ѝ беше обичай, възнамеряваше да притисне Беренски, за да получи по-бързо резултатите.

Когато спряха на светофара, тя изпод око огледа помощничката си. Искрящите очи и розовите страни на Пийбоди не се връзваха с безукорната ѝ униформа и тежките черни обувки, излъскани до блясък.

— Защо непрекъснато се усмихваш? Идиотското ти хилене започва да ме изнервя.

— Наистина ли? — все така усмихнато попита помощничката ѝ. — Тази сутрин ме събудиха по много приятен начин. Това е евфемизъм за...

— Знам за какво. Господи! — Ив насочи колата в пролуката между две коли, удари спирачки миг преди да се блъсне в някакво

такси. — Постарай се като станеш сутрин, да не оставяш ума си в леглото.

— Ама на него там му харесва. Топличко и меко и... — Изпепеляващият поглед на началничката ѝ я накара да млъкне за момент. Загледа се в тавана на купето и тихичко промърмори: — Някои хора днес не са ги събудили по приятния начин.

— Знаеш ли, когато с Макнаб започнахте редовно да правите секс, ако подобен термин подхожда на онова, което става между вас, предположих, че ще престанеш непрекъснато да говориш за чукане.

— Мислех, че обичате изненадите. Но след като ви развалям настроението и ставате заядлива, ще сменим темата. Как е Съмърсет?

— Не съм заядлива — избърбори Ив. — Заядливи са старците, които по цял ден висят в парка и се заканват с юмрук на дечицата. А Съмърсет е добре. Възстановил се е достатъчно, че да вдигне скандал на Рурк, задето го е закарал в болницата.

— Е, Рурк би трябвало да е свикнал със скандалите.

Ив изсумтя:

— Следващият, който го каже, ще познае гнева ми.

— Аз съм на „ти“ с гнева ви, лейтенант. Сигурно моментът не е подходящ да ви съобщя, че с Макнаб възнамеряваме да заживеем заедно.

— Божичко! Окото ми така заигра, че ще изскочи! Ако продължава така, ще катастрофираме.

— Търсим си ново жилище, защото апартаментите ни са прекалено малки. — Пийбоди бързаше да се доизкаже, преди да се е разразил гневът на началничката ѝ. — Мислех си... след като положението у вас се нормализира... удобно ли е да попитате Рурк дали в неговите жилищни блокове има свободни апартаменти. За предпочитане е адресът да бъде близо до управлението.

— Ушите ми бучат. Не те чувам.

— Лейтенант — изстена Пийбоди.

— Не ме зяпай така. Мразя, когато ме гледаш като пребито куче. Обещавам да попитам Рурк. Само те моля в името на всичко свято да не говориш повече по този въпрос.

— Няма, лейтенант. Благодаря, лейтенант. — Пийбоди стисна устни, но не успя да скрие самодоволната си усмивка.

— Престани да се хилиш! — Ив рязко изви волана, колата измина няколко метра, но попадна в ново задръстване. — Може би ще проявиш интерес към някакво си глупаво разследване, с което се занимавам през свободното си време.

— Да, лейтенант. Цялата съм слух. Бъдете спокойна, моите уши не бучат.

— Диего Фелисиано. Мексиканец. Работи в ресторанта на чичо си, който се намира на 125 улица между Държавния университет и Колумбийския. Посетителите са предимно студенти. За Диего се говори, че срещу добро възнаграждение, освен мексикански специалитети, осигурява и дрога на студентите и преподавателите. Няколко пъти е бил арестуван, но обвиненията срещу него не са били доказани.

— Това означава ли, че ще обядваме тортила с плънка от кайма?

— Хм, нямам нищо против. Свържи се с Фийни. Попитай го дали има нова информация във връзка със съобщението, което е получила Надин.

— До двайсет и два часа снощи бяха проучили трийсет процента от компютрите в клуба. Работата беше подновена днес сутринта в осем. Надяват се до обед да имат резултат.

— Защо моята помощничка разполага с тази информация преди мен?

— Ами... знаете как хората си говорят в леглото... Разбирате ли, в този случай сексът ви помага. Макнаб обясни, че се забавили, защото компютрите в подобни клубове буквално са задръстени от информация. Каза още, че работи усилено по въпроса. — След като началничката й не каза нито дума, тя се прокашля и попита: — Да се свържа ли с капитан Фийни?

— О, ние сме излишни. Двамата с господин Полов атлет ще ни осведомяват, когато намерите за необходимо.

— Господин Полов атлет! — изкиска се Пийбоди. — Много ми харесва. Ще започна да му викам така.

— Радвам се да бъда от помощ. — Тя престорено се усмихна на помощничката си. — Може би си губя времето, като отивам в лабораторията. Може би имаш сексуална връзка и с Дики Тъпака, а?

— Пфу!

— Слава Богу. Донякъде възвърнах доверието си към теб.

Под бялата престилка Дикий Беренски носеше жълта риза и синя вратовръзка на бели точки. Оредялата му черна коса, сресана нагоре и намазана с гел, подчертаваше яйцевидната форма на главата му. Той отхапваше от кифла с ягодово сладко и се взираше в един от многобройните монитори. Като чу отварянето на вратата, се обърна и кимна:

— Най-сетне отново ме почете с присъствието си. Не можеш да стоиш далеч от мен, нали, слънчице?

— Първо трябваше да се ваксинирам. Говори!

— Няма ли да ме попиташ откъде имам този прекрасен слънчев загар?

— Не. Рейчъл Хоуард, Дикий.

— Преди два дни се върнах от прекрасна едноседмична почивка в курорта за нудисти на Вегас II.

— Нима си се разхождал гол и никой не е откачил или умрял?

— Маце, в панталона ми се крие нещо голямо. Стига да поискаш, можеш да провериш...

— Престани, преди играта да загубее. Интересуват ме резултатите от токсикологичния тест на Рейчъл, Дикий.

— Само за работа знаеш да говориш! — Той поклати глава и без да става от стола на колелца, се придвижи до друг монитор. — Морис ти е дал информация за времето на настъпване на смъртта, причината и прочие. В кръвта ѝ открихме опиати, девствена е. Чиста е като токущо паднал сняг. Разполагаме с влакна от дрехите ѝ и от подметките ѝ. — Зачатка по клавиатурата с дългите си, паякообразни пръсти, на екрана се появи изображение. — Нишките, които свалих от подметките ѝ, са от постелки на кола. За съжаление марката е много популярна. Подобни постелки вървят с почти всички камионетки и с камионите, произведени между '52 и '57 година. Новите модели са с мокет, но постелките още се търсят от собствениците на поостарелите и евтини превозни средства. Погледни — изработени са от материя в кафяво, бежово и черно. — Посочи екрана — увеличеното изображение на нишката приличаше на разръфано въже. — На това му се вика лайнян цвят. Ако се доберете до колата, ще сравним изследваните нишки с постелките, иначе резултатите са безполезни.

— Кажи ми нещо, което ще ми бъде от полза.

— Прояви малко търпение, малко уважение. — Дики натъпка в устата си последното парче от кифлата и заговори, докато дъвчеше: — Влакната по дрехите ѝ са от стола, към който убиецът я е привързал. Цветовете отговарят на тапицерията, която се вижда на снимката, и която е от евтина материя. По всичко личи, че престъпникът не хвърля пари за скъпи мебели и коли. Но... — Той се премести до друг монитор. — Не се скъпи, когато става въпрос за гримове. Погледни снимките ѝ, направени приживе. А тази е заснета след смъртта ѝ. Гримирал е мъртвата за „портрета“ ѝ.

— Това вече го знам.

— Нито един от продуктите не съвпада с козметичните средства, които е използвала жертвата. Всъщност на фотографиите се вижда, че почти не е слагала грим. Такова хубаво момиче няма нужда от разни мазила. Обаче престъпникът я е „разкрасил“ за портрета. Пробите показват, че гримове са от най-скъпите марки, каквито използват манекенките и актрисите. Например червилото „Баримор“ струва сто и петдесет долара.

— Искам списък на всички идентифицирани продукти.

— Имаш го, хубавице. — Той ѝ подхвърли един диск. — Открихме още една любопитна подробност. Следи от лейкопласт на гърдите ѝ.

— Да, и Морис каза същото.

— Лейкопластът е без медикамент. Защо му е на мъртвото момиче лекарство? Убиецът е превързал раната само защото не е искал кръвта да се процеди през дрехата на жертвата. — Той увеличи изображението. — На блузата нямаше дупка от острието. Не я е пробол през дрехата или през сутиена.

— Първо ги е свалил — промърмори Ив. — А може би само ги е повдигнал. Пробол я е в сърцето, бързо е омотал лейкопласта около гръдния ѝ кош, за да спре кръвотечението. Закопчал е блузата, поставил е мъртвото момиче на стола. Само че се питам защо е свалил лейкопласта, след като е заснел фотографията. — Тя неспокойно закричи напред-назад. — Защото е приключил с нея. Повече не му е била необходима, мястото ѝ е било в контейнера за смет... Може би се е страхувал, че е оставил върху лейкопласта отпечатъци от пръстите си, или че по някакъв начин ще разберем откъде го е купил и така ще

стигнем до него. Или пък изобщо не му пука и го е запазил за спомен.
— Тя прокара пръсти през косата си.

— Виждал съм и по-извратени типове — заяви Дики.

— Да, винаги се срещат и по-извратени.

— Трина е специалистка по козметичните средства — каза Пийбоди, когато седнаха в колата. — Знае какво се продава в магазините и какво се поръчва чрез Мрежата.

— Да... — Ив беше се досетила за възможността да се консултира с Трина. Както и за онова, което щеше да се случи, когато ѝ се обади. Щеше да бъде подложена на ужасяващи и садистични козметични процедури, Трина щеше да подстриже косата ѝ и да я оформи в стилна прическа. Потрепери и промърмори: — Ти говори с нея.

— Лейтенант, вие сте страхливка.

— Точно така. Доволна ли си?

Пийбоди критично я разглежда:

— Не е зле да ви подстриже стилист.

— Не е зле някой да ти направи клизма, Пийбоди.

Помощничката ѝ сведе поглед:

— Просто изразих мнението си.

— Обади се на Трина от твоето работно място. Не желая да съм наоколо, когато разговаряте. Ако попита за мен, кажи ѝ, че съм на секретна мисия на друга планета и ще се върна след няколко седмици. Не, след няколко години.

— Ясно. Какво ще правим междувременно?

— Ще се занимаем с Диего.

— Ама още не е дошло време за обяд.

— Няма да ти стане нищо, ако закусиш с мексикански специалитет.

Пет минути, след като влязоха в ресторанта, Пийбоди разбра, че ѝ е съдено да остане гладна. Във въздуха се носеше божественият аромат на екзотични подправки. Сепаретата и масичките бяха заети от младежи, които оживено разговаряха, докато закусваха. Сервитьорките

пъргаво сновяха напред-назад и допълваха с кафе чашите на посетителите. Една от тях осведоми Ив, че Диего никога не работи първа смяна. Живее в апартамент над ресторанта, но ставал едва към дванайсет.

— Обслужва клиентите, които идват да обядват и да вечерят — обясни Ив, докато се изкачваха по стълбището. — Падат големи бакшиши, идват повече момичета. Това е предимството чичо ти да ти е шеф. Провери дали има кола, регистрирана на негово име, и дали чичото притежава камионетка, с която зарежда продукти за ресторанта.

— Слушам, лейтенант.

Пийбоди извади джобния си компютър, а Ив почука на вратата. Никой не й отвори, затова тя задумка с юмрук. След няколко секунди някой забърбори на испански. По тона се разбираше, че този някой сипе ругатни. Тя отново заудря по вратата, притисна значката си до шпионката:

— Отвори, Диего!

— На негово име няма регистрирано превозно средство — прошепна помощничката й. — Чичото притежава нова кола и камионетка...

Пийбоди не довърши мисълта си, защото Диего, издокаран с пижама в крещящо електриковосиньо, отвори вратата. Първата й мисъл беше, че Макнаб би си паднал по ярката дреха.

— Какво има? — Тъмните му очи бяха премрежени, позата му — предизвикателна. Измери с поглед Ив, плътните му устни се разтегнаха в подигравателна усмивка, прокара пръст по брадата си, напомняща на точка върху безволевата му брадичка.

— Въпроси. Тук ли да ти ги задам или ще ме поканиш в апартамента?

Той повдигна едното си рамо, махна с ръка, което би трябвало да мине за изтънчен жест, отстъпи назад:

— Дамите винаги са добре дошли в моя дом. Мога ли да ви предложа кафе?

— Не. По-миналата нощ. Знаеш процедурата.

— Моля?

— Къде си бил по-миналата нощ, Диего? С кого, какво си правил?

Докато говореше, тя се огледа. Мебелите, завесите и тапицериите в малката стая бяха в червено и черно, както подобава на един „сексуален атлет“. Беше задушно, натрапваше се миризмата на тежък мъжки одеколон.

— Бях с дама, разбира се. — Младежът широко се усмихна, белите му зъби проблеснаха. — Правихме любов цяла нощ.

— Как се казва дамата?

Диего сведе поглед:

— Един джентълмен никога не издава подобна информация.

— Тогава аз ще ти го кажа. Рейчъл Хоуард.

Все така усмихнат, той безпомощно разпери ръце.

Ив извади снимката на девойката, показва му я:

— Паметта ти опресни ли се?

— А, красивата Рейчъл, която толкова обича да танцува. Имахме прекрасна романтична връзка, но се наложи да я прекратя. — С театрален жест притисна ръка до сърцето си, златният пръстен на кутрето му проблесна. — Искаше прекалено много. Не мога да се посветя само на една жена, нали разбирате?

— Прекратил си я, така ли? Като си пробол в сърцето Рейчъл и си я захвърлил в контейнер за смет!

Ехидната му усмивка помръкна, лицето му се изкриви от страх:

— За какво... какво говорите?

— Била е убита по-предишната нощ. Имаме информация, че упорито си я преследвал, Диего.

— Не! Не е вярно. — Едва доловимият му испански акцент изчезна, вече говореше като типичен нюйоркчанин. — Истината е, че само няколко пъти танцувах с нея в онзи компютърен клуб, дето го посещават предимно студенти. Вярно е, че се опитах да я сваля, но това не е престъпление, нали?

— Ходил си и на работното й място.

— И какво от това? Откога е забранено да се пазарува от супермаркета?

— Противоречиш си, драги. Само преди минута каза, че с нея сте имали прекрасна романтична връзка.

Младежът седна на най-близкия стол, сякаш изведнъж му прималя:

— Не се стигна до там. Заведох я на вечеря, постарях се да я забавлявам, а тя взе, че ме чупи. Не ми се беше случвало, почувствах се предизвикан, попритиснах я. Смятах, че си играе с мен, прави се на недостъпна.

— Сега ще ми кажеш ли името на дамата, с която си бил през онази нощ?

— Не го знам. Честна дума! Обикалях клубовете, запознах се с едно момиче, отидохме в апартамента му. Спомням си, че беше в Ист Сайд... Мамка му! На Второ авеню. А дамата се казваше... Хейли, Хестър, Хедър... Да пукна, ако знам. Беше някаква блондинка, на която ѝ се чукаше.

— Ще се наложи да си спомниш повече подробности.

— Вижте какво... — За миг той закри с длани лицето си, после прокара пръсти през лъскавата си черна коса. — Бяхме друсани — малко „Зонър“, малко „Еротика“. Отидохме в апартамента ѝ. Сигурен съм, че беше на Второ авеню и близо до метростанция, защото някъде към четири сутринта се прибрах с метрото. Разбирате ли, не обърнах внимание нито на адреса, нито на името на мацката, защото знаех, че повече няма да я видя.

Ив кимна към снимките на голи и оскъдно облечени жени, закачени на стените:

— Падаш ли си по фотографията, Диего?

— А? О! Защо питате? Ако искате да знаете, свалям снимките от Интернет, поставям ги в рамки. Харесва ми да гледам голи жени, ясно? Гаджетата си падат по мен, аз ги чукам. Не ги убивам.

— Калтак! — отсече Пийбоди, когато тръгнаха към колата.

— Вярно е, но това не е престъпление. Ще вземем разрешение за обиск на камионетката на чичото, от лабораторията ще изследват постелките. Само че не храня големи надежди. Смятам, че Диего не е човекът, когото търсим. Разбира се, би могъл да я убие в момент на разгорещена свада, но е неспособен грижливо да планира всички етапи на драмата. От друга страна търгува с опиати, имал е контакт с жертвата, както и причина да ѝ има зъб, подвизава се в клуба, откъдето е изпратено съобщението, има възможност да използва камионетка, с каквато се предполага, че престъпникът е транспортирал момичето. Няма да го извадим от списъка на главните заподозрени.

— А сега какво ще правим?

— Ще пазаруваме.

— Лейтенант, наскоро удряли ли са ви по главата?

— Фотоапарати, Пийбоди. Ще обикаляме магазините за фотоапарати.

Предишната вечер беше направила справка за най-престижните магазини за фотографска техника. Убиецът се мислеше за професионалист, дори за художник, и се гордееше с работата си. Това я навеждаше на мисълта, че той се гордее и с пособията си.

От опит знаеше, че следователят трябва да „разбере“ оръжието, с което е било извършено престъплението. Смъртта на Рейчъл беше причинена и от ножа, забоден в сърцето ѝ, и от фотоапарат.

С Пийбоди влязоха в магазин „Имидж Мейкърс“ на Пето авеню. Обстановката беше делова, продуктите бяха подредени на полици и в остъклени витрини. На двата монитора на стената се редуваха различни фотографии — много колоритни и много артистични.

Дребничък тъмнокос мъж, чиято бяла риза вече беше овлажнена от потта, се приближи до Ив:

— Желаете ли да ви покажа нещо?

— Зависи. — Тя разгърна самото си, за да му покаже значката, която беше закачила на колана си. — Налага се да ви задам няколко въпроса.

— Платих си глобите за неправилно паркиране, честна дума! Имам разписка.

— Браво! Не става въпрос за глобите. Интересуват ме фотоапарати, художествена фотография. — Извади снимката на Рейчъл, направена на работното ѝ място. — Според вас бива ли го фотографът?

Продавачът внимателно хвана снимката за едното ъгълче, погледна я, възкликна:

— Показаха я по телевизията! По новините. Това е момичето, което са намерили в контейнера. Безобразие! Истинско безобразие!

— Имате право. Кажете ми дали снимката е хубава... от професионална гледна точка.

— Аз съм обикновен продавач, не разбирам от художествените аспекти на фотографията. Мога да ви кажа само, че резолюцията е добра... и че снимката не е направена с апарат-еднодневка. Почакайте.

— Той махна на жената, която стоеше зад щанда. — Нела, ела да погледнеш нещо.

Нела беше слаба като вейка, пурпурната ѝ коса беше прибрана на висок кок. Триъгълното ѝ лице, бяло като тебешир, беше като фон за пурпурните ѝ очи и устни.

Тя разгледа фотографията, извърна поглед към Ив:

— Това е мъртвата девойка. — Говореше носово, акцентът ѝ беше типичен за квартала Куинс. — Видях я по новините. Извратеният мръсник, дето я е убил, ли е направил снимката?

— Така предполагаме. Извратеният мръсник добър фотограф ли е?

Нела сложи на щанда снимката, разгледа я внимателно. Вдигна я срещу светлината, после я разгледа с увеличително стъкло.

— Бива го. Професионалист е или талантлив аматьор. Резолюцията е много добра... Но по-важното е, че показва близост, общуване с обекта.

— Какво разбирате под „общуване“?

Нела отвори чекмеджето, извади пакетче с дъвки. Без да откъсва поглед от фотографията, разкъса опаковката:

— Този човек не прави обикновени снимки на любимото куче на семейството или да речем на Големия каньон, фотографията показва обич към девойката, проникване в душевността ѝ, възхищение от личността ѝ. Заснета е от човек с набито око и сигурна ръка.

— Какъв апарат е използвал?

— Хей, да не съм ви някой Шерлок Холмс? — Тя се изкиска на остроумието си, пхна дъвката в устата си.

— Какъв апарат ще използвате, ако се взимате на сериозно? Ако искате да фотографирате някого, без да разбере?

— „Борнейз“ 600 или „Ризери“ 5М, стига да разполагам с купища пари. Хората с по-ограничени средства биха избрали дигиталния „Хайзерман“. — Тя извади от витрината апарат с размерите на дланта ѝ. — Този е „Ризери“, последен джобен модел. Когато снимаш някого тайно, ти трябва малък апарат. Обаче ако се стремиш към художествени фотографии, не използваш моделите, които се прикрепват към ревера. „Ризери“ е съвършен за професионалисти, освен това е съвместим с всички компютри.

— Колко апарата от този модел продавате за един месец?

— По-добре питайте колко продаваме за една година. На практика тези фотоапарати никога не се повреждат, което е хубаво за клиента и лошо за нас. Ако си купиш „Ризери“, вярно ще ти служи за цял живот. С течение на времето някои манияци правят подобрения, но този модел е последната дума на техниката.

— Имате ли списък на клиентите, които са купили от трите марки апарати, които изброихте?

Нела направи балонче от дъвката, то изплющя.

— Мислите ли, че извратеният мръсник е пазарувал при нас?

— Все отнякъде трябва да започна.

Като излязоха от магазина, Ив се обърна към помощничката си:

— Търси имената на хората, които са купили фотоапарати и от трите марки. Вземи информацията от всички магазини в града. Ще проведе тест за вероятност, но се обзалагам, че нашият човек е избрал най-доброто. Ще сравним имената на хората, купили фотоапарати, с имената на онези, които са пазарували гримове от марките, използвани от убиеца. Току-виж ни е излязъл късметът.

— Ами ако престъпникът е взел под наем фотоапарата?

— Не ми разваляй удоволствието, остави ме още малко да помечтая... — Ив се облегна на вратата на колата. — Признавам, че и на мен ми хрумна подобна мисъл, но първо ще проучим купувачите. Колко професионални фотографи смяташ, че има в града?

— Въпросът е с повишена трудност.

— Налага се да разберем. Ще започнем с четири сектора. Местопрестъплението, квартала, в който е живяла жертвата, университета, компютърния клуб. Той е изпитвал необходимост да вижда Рейчъл. А тя го е познавала, поне по физиономия, щом се е съгласила да се качи в колата му. След като приключим, ще започнем разпитите на познатите, преподавателите, колегите на Рейчъл от магазина и от университета. Също и на професионалистите, които работят в района и които се занимават с художествена и портретна фотография.

Тъкмо когато потегли, видеотелефонът на таблото избръмча, на екранчето се появи красивото лице на Макнаб. Дългата му руса коса беше вързана на опашка, на ухото му блестяха три сребърни обички.

— Лейтенант... полицай. Открих компютъра, който е използвал вашият човек. Ако искате да се отбиете „При знаменитостите“... ха-ха!

— ще ви чакам...

— Занеси машината в управлението — прекъсна го Ив. — Съобщението до Надин е било въведено в един и двайсет, но на компютъра е било възложено да го изпрати по-късно. Изгледай записите от охранителната камера. Интересува ме кой е използвал машината по това време. Незабавно искам това лице да бъде идентифицирано. След малко и аз ще бъда в управлението.

— Слушам, лейтенант. Само че ще ми отнеме известно време, докато...

— В единайсет започва съвещанието на екипа, работещ по случая. Ще се обадим да ни осигурят помещение. — Тя стрелна с поглед помощничката си, която покорно извади комуникатора си. — Очаквам да ми съобщиш необходимата информация. — Замълча за миг, после добави: — Браво, детектив, справи се отлично. — Прекъсна връзката, тъкмо когато младежът засия от похвалата.

— Зала за съвещания „А“, лейтенант — промърмори Пийбоди.

— Добре. Свържи се с Фийни и му кажи да бъде там.

Разполагаше с достатъчно време да въведе в компютъра данните, с които разполагаха до момента, да проведе теста за вероятност, да проучи заключенията на съдебния лекар и на шефа на лабораторията. Накрая, тласкана от чувство за вина, се свърза с Надин:

— Възнамерявах да ти се обадя по-скоро и да те информирам за хода на разследването, но всъщност няма нищо ново.

— Няма нищо ново, което искаш да ми съобщиш — поправи я репортерката.

— Не се заяждай, Надин. Работя по няколко версии, попаднахме на улики, които трябва да проследим.

— Кажи ми нещо повече.

— Непременно, стига да съм сигурна в информацията. Обещавам. Не те изолирам, наистина нямам какво да ти съобщя.

— На мен не ми минават тези. Винаги има по нещичко. Хайде, подсажи ми го.

Ив се поколеба, въздъхна:

— Твоят източник от полицията е потвърдил, че жертвата не е била изнасилена; смята се, че девойката е познавала убиеца си.

Лейтенант Далас, която ръководи разследването, не е била открита за коментар.

— Супер! Както вече казах, винаги се намира по нещичко. Тя още ли е в моргата?

— Утре съдебният лекар ще предаде трупа на родителите. Извинявай, но се налага да прекъсна. Имам важно съвещание.

— Последен въпрос. Ще потвърдиш ли, че ръководителката на екипа по разследването смята, че убиецът на Рейчъл Хоуард търси нова жертва?

— Не, няма! Не играй с тази карта, Надин! Не и преди да е хвърлена.

Прекъсна връзката, прокара длани по страните си. „Защото скоро това ще се случи“ — помисли си.

Беше първа в залата за съвещания, затова седна, извади бележника си, записа отделните елементи, опита се да ги обобщи.

Снимки, млада и непорочна девойка, портрет, светлина.

„Светлината ѝ беше чиста.“

Това символ за девственост ли е?

Как убиецът е разбрал за невинността ѝ? Каква е била ролята му в живота ѝ — човек, пред когото се е изповядвала, потенциален любовник... преподавател?

„На кого е вярвала Рейчъл? — запита се, представи си красивото момиче с лъчезарната усмивка и сама си отговори: — На всекиго. Била е доверчива като дете!“

Изведнъж ѝ хрумна, че не ѝ се е случвало да изпитва безрезервно доверие към някого. Разбира се, за разлика от Рейчъл, не беше живяла в прекрасен дом под грижите на любящи родители и в компанията на нахакана по-малка сестра. Животът на Рейчъл Хоуард е бил прекалено нормален, с изключение на последните ѝ часове. Семейство, приятели, следване, работа в супермаркета, къща в спокоен квартал.

На възрастта на Рейчъл вече беше завършила Полицейската академия, вече носеше униформата на полицаи. Вече беше се срещала със смъртта. Беше причинила смърт.

Не беше и девствена. На колко ли години беше — шест, седем — когато баща ѝ за пръв път я изнасили?

Всъщност има ли значение? Светлината ѝ със сигурност никога не е била чиста.

Невинността, простосърдечиято на Рейчъл са привлекли престъпника. Именно тях е искал. Убил я е заради тях.

Ив вдигна поглед, когато Макнаб влезе в залата, нарамил обемиестия компютър от клуба. По навик го изгледа, питайки се дали наистина се е възстановил. Преди месец един безумец беше използвал срещу него полицейска електрошокова палка, вследствие на което в продължение на няколко дни, изпълнени със страх и напрежение, той смяташе, че ще остане парализиран за цял живот.

Походката му още не беше пъргава, но поне вече не куцаше, не влачеше левия си крак. Вярно, че доста беше отслабнал, обаче мускулите му не бяха атрофирали.

— Извинете, лейтенант — каза задъхано. Лицето му беше пламнало от усилието да носи тежката машина. — Ей сега ще бъда готов.

— Спокойно, не си закъснял.

Застана до него да следи работата му и за пореден път се изуми от екстравагантното му облекло. Днес беше се издокарал с тревистозелен тънък панталон и тясна тениска на бели и зелени райета. Елекът и сандалите му бяха тъмнорозови.

Рейчъл бе носила джинси, синя блуза и еспадрили. И мънички сребърни обички.

„Жертвата и ченгето сякаш принадлежат към различни светове“ — помисли си тя.

Отново се запита защо Рейчъл е посещавала компютърния клуб. Не е била грозна, нито „загубенячка“, нито пък момиче, което търси връзка за една нощ. Каква е била причината?

— В свободното си време посещаваш ли компютърните клубове, Макнаб?

— Вече не. Там е голяма скука. Но когато пристигнах в Ню Йорк, още бях млад и зелен и се случваше да отида в подобен клуб. Мислех си, че там се вихрят щури купони, а гаджетата ще се побъркат по мен заради компютърните ми умения.

— Очакванията ти оправдаха ли се?

— Разбира се. — Младежът дяволито се усмихна. — Но това беше преди ерата на Пийбоди.

— Защо е ходила там, Макнаб?

— А? Пийбоди ли?

— Рейчъл. — Ив побутна към него снимката на момичето. — Какво е търсила в този клуб?

Той наклони глава, внимателно разгледа фотографията.

— Подобни клубове привличат като с магнит студентите, особено онези, които още нямат право да консумират алкохол. Отиваш там и се правиш на възрастен, сервират ти безалкохолни коктейли с префърцунени названия, музиката е страхотна. Ако искаш да подготвиш домашното си, имаш под ръка компютри, можеш да потанцуваш, да поговориш с приятели, да флиртуваш... да правиш каквото ти дойде на ума. Тези клубове са нещо като... като мост между юношеството и зрелостта. Затова повечето посетители са на възраст под трийсет години.

— Ясно. Разбрах. — Ив стана да си налее кафе, и едва не се сблъска с Пийбоди, която се втурна в залата като ураган, последвана от Фийни.

— Май цялата банда е тук. — Ирландецът се тръсна на един стол. — Малката, ще ми налееш ли от тази отрова?

Ив взе още една чаша. Изведнъж ѝ хрумна, че само Фийни я нарича „малката“. Странно, че едва сега ѝ направи впечатление. Каза си, че ако в живота ѝ има мост, това е Фийни.

Постави чашата пред него, обърна се към всички:

— Ето информацията, с която разполагаме до този момент. — След като свърши, махна на Макнаб: — Твой ред е, умнико.

— Съобщението е било изпратено от този компютър до Надин Фарст от Канал 75. Определихме и часа на изпращане. На записа от охранителните камери за този отрязък от време се виждат... пресичащи се лазерни лъчи, танцуващи силуети. — Макнаб нареди на машината да покаже на монитора видеоматериала. — Компютърът се намира... един момент. — Той започна да рови в многобройните си джобове, най-сетне извади лазерна показалка и очерта един сектор на екрана. — Намира се ето тук. — В момента хората, които са пред него, го закриват. Сега обаче... стопкадър! Виждате оператора. Компютър, раздели екрана, увеличи изображението. Не беше много трудно, трябваше само да изолирам светлините и да подсиля образа.

— Жена е! — Ив стана и се приближи до екрана. — Около двайсет и петгодишна, от смесена раса. Сигурно с мокри дрехи тежи петдесет килограма. Няма начин да е убила Хоуард и да я е захвърлила в контейнера. Кожа и кости е, сигурно има сили колкото невръстно дете.

— Инфоманка — намеси се Макнаб.

— Какво?

— Инфоманка. Има такъв тип хора — живеят, за да работят на компютър, буквално са ненаситни. Някои се затварят в стаичка и почти не контактуват с човешки същества. Само с машината. Други са общителни, дори припечелват по някой долар, като изпращат, получават или изготвят доклади и отчети. Готови са да работят всичко, стига да им даде повод да боравят с данни и информация.

— Като откачалките от Отдела за електронно обработване на информацията — подхвърли Ив.

— Без обиди, моля — промърмори Фийни и се помъчи да прикрие усмивката си. — Инфоманите много рядко имат постоянна работа. Или не могат да издържат, или шефовете набързо ги изхвърлят. — Той забарабани с пръсти, докато се взираше в екрана. — Погледнете, в този момент се осъществява „доставката“. Сервитьорката оставя купчина дискове. Може би получава процент от печалбата на човека, който изпраща съобщенията.

— Всъщност всичко е законно — добави Макнаб. — Все едно да ви кажа: „Лейтенант, моля, изпратете тези писма вместо мен, компютърът ми е повреден, нямам време.“ А после ви давам десет долара за труда и загубеното време.

— Ако пък си наркопласъор, пробутваш дисковете на някой наркоман, който използва различни компютри за изпращането на съобщенията. Накисваш него, а ти излизаш сух от водата.

Макнаб сви рамене:

— Да, има го и този момент. Но кой ще се довери на наркоман да изпрати по електронната поща важни сведения?

Ив въздъхна:

— Явно убиецът се е доверил. Да видим коя е жената. Все пак трябва да я разпитаме. Пийбоди, обади се в клуба, провери дали някой знае името ѝ. Тези... инфомани четат ли онова, което изпращат?

— Понякога, защото е елемент от тръпката — обясни Фийни. — Надничаш в живота и в мислите на хората, без да имаш досег с човешки същества.

— Това ми харесва — промърмори Ив.

— Разбира се, ако информацията е поверителна, можеш да я закодираш така, че изпращачът да не я прочете. Въпреки че опитните инфомани са и отлични хакери. Но тази дама не се интересува от текста. Погледнете колко бързо преполови купчината дискове.

— Какво става с дисковете, след като тя приключи?

— Сервитьорката ги взима, ако има други, донася и тях. „Обработените“ се поставят на специална масичка до бара. Ако са ти необходими, ги взимаш, в противен случай от клуба ги изхвърлят. Длъжен си да ги надпишеш — добави. — Събирането на информация се заплаща по-скъпо и също се записва на диск, който обаче се поставя на друго място... В момента се осъществява изпращане.

— Убиецът би могъл да отиде в клуба по всяко време, да остави диска. Изпива един коктейл, вижда как жената изпраща електронното писмо... Не бърза — въздъхна Ив. — Старае се винаги да е сред множеството, за да се скрие от охранителните камери. И така, пийва нещо, танцува, може би дори избира следващата си жертва; пъха в джоба си диска, преспокойно излиза. Отива си вкъщи, спи като заклан — сигурна съм. А сутринта, докато си пие кафето, включва телевизора, за да се порадва на резултата от нощната си работа.

— Изобщо не се е озорил — кимна Фийни. — Бас държа, че с нетърпение очаква отново да го направи.

— Ще направим справка за хората, които са купили апарати и гримове в магазините, намиращи се в трите набелязани сектора. Както и за професионалните фотографи, които живеят или работят там. Прегледайте и дисковете, непотърсени от собствениците си, преди да са ги изхвърлили. Макнаб, на теб се падна да намериш инфоманката и да я разпиташ. В края на краищата двамата говорите на един и същ език.

— Слушам.

— Аз отивам в университета. Ще разговарям със студентите от курса по художествена фотография, ще се опитам да направя възстановка на последните часове на Рейчъл. После ще си взема един час отпуска. Пийбоди, ти ще работиш с Фийни. — Ив взе снимките.

Още не беше готова да прикрепя изображенията на Рейчъл Хоуард на таблото на мъртъвците. — Ще бъда тук в четиринайсет часа.

ШЕСТА ГЛАВА

„Ето къде е била Рейчъл часове преди смъртта си“ — помисли си Ив, която стоеше в дъното на фотолабораторията и наблюдаваше работата на студентите. Само че тогава е било вечер, курсистите са били по-малко. Рейчъл е била пред компютъра като тези младежи, възхищавала се е на изображенията, които е пренесла от действителността върху фотографската лента, от лентата — на екрана.

Какво ли си е мислила? За работата или за приятната вечер, която ще прекара с приятелките си? Слушала ли е внимателно лекцията на професор Браунинг? Или се е била пренесла в някакъв неин свят?

Може би е флиртувала с младежа, който е седял близо до нея. Обичала е да ходи на срещи, да танцува. Харесвало ѝ е да бъде двайсетгодишна. Каквато щеше да остане завинаги.

Браунинг завърши лекцията, даде последни указания на студентите. Ив забеляза, че на излизане младежите се отделят по двойки или на групички. Изглежда, нищо не беше се променило от времето, когато учеше в Полицейската академия.

Господи, колко мразеше училището!

През годините не се сприятели с никого — по собствен избор. Едва сега си даваше сметка, че не е виждала смисъл от сближаване. Беше като затворник, който изчаква момента да се изтръгне от системата, сама да взема решения.

После завърши академията. Започна работа в полицията. И попадна в друга система.

— Здравейте, лейтенант Далас. — Браунинг ѝ направи знак да се приближи. Беше прибрала косата си на кок, въпреки това пак изглеждаше извънредно прелъстителна и екзотична. Изобщо не отговаряше на представата на Ив за университетска преподавателка. — Има ли някакви новини за... за Рейчъл?

— Продължаваме разследването. Ако не възразявате, ще ви задам няколко въпроса. Интересува ме върху какво е работила тя във

вашия курс.

— Един момент. — Лиан извади бележник. — Това е подготвителен курс, който винаги се провежда през летния семестър. Посещават го задочници като Рейчъл и мнозина редовни студенти. — Тя прегледа бележника. — Разбира се, посещаемостта не е като през пролетния и есенния семестър, но... А, ето. Темата на Рейчъл е била „Лица. Портрети в града. Връзката между образа и фотографа“.

— Ще ми покажете ли от последните ѝ работи?

— Разбира се. В компютъра ми има образци от фотографиите, които е заснемала по зададената тема. Имайте мъничко търпение. — Въведе паролата, даде няколко устни команди. — Както вече казах, Рейчъл беше много съвестна. Нещо повече, работата ѝ доставяше удоволствие. Кариерата ѝ не зависеше от този курс, за нея фотографията беше като хоби, но полагаше много старание и не си губеше времето. Вижте.

Тя отстъпи встрани, за да може Ив да погледне монитора.

— Това е Ремке. Собственикът на магазина за храна за вкъщи, намиращ се срещу супермаркета, в който Рейчъл е работила. Погледнете наклонената му глава, вирнатата му брадичка — позата му издава, че този човек не си поплюва, когато се разгневи.

Ив си спомни как беше се нахвърлил върху механика от отдел „Чистота“ и кимна:

— Имате право.

— Ала погледът му издава добродушие, което Рейчъл също е „хванала“. Забележете капчиците пот по челото му и как го е снимала на фона на големия хладилник със салатите — постигнала е отличен контраст и самобитност. Портретът е много интересен. Има и други, но този е най-добрият.

— Искам копия от всички нейни работи.

— Разбира се. Компютър, копирай и разпечатай всички документи от файла на Рейчъл Хоуард. — Докато машината работеше, тя се приближи до Ив. — Не разбирам как снимките ще ви помогнат да заловите убиеца ѝ.

— Ще ми се да погледна през нейните очи — може би ще разбере какво е виждал престъпникът... Младежите, които преди малко си тръгнаха, носеха чанти за дискове или големи папки.

— На всеки студент е необходим електронен бележник, джобен персонален компютър, дискове, записващо устройство, а за този курс и фотоапарат. Да не говорим за козметичните средства, закуските, видеотелефоните и личните вещи, които младежите носят със себе си през целия ден.

— Каква беше чантата на Рейчъл?

Браунинг примигна, озадачено изгледа Ив:

— Не зная. Извинете, изобщо не съм забелязала.

— Но все пак е носила чанта, нали?

— Сигурно. Като всички останали. — Лиан се наведе и взе елегантното дипломатическо куфарче, което беше до бюрото ѝ. — Както виждате, и аз не правя изключение.

„Убиецът е запазил чантата ѝ или я е изхвърлил“ — реши Ив. Обаче не я бяха намерили в контейнера. Защо? За какво му е трябвала?

Вървеше по коридора, както е вървяла Рейчъл през последната нощ от живота си, и размишляваше.

През онази вечер не е имало много студенти — Браунинг беше споменала, че летните курсове са сравнително слабо посетени. Пък и по това време кампусът почти обезлюдяваше.

Излязла е с цяла група младежи. Смеели са се, оживено са разговаряли, някой е предложил да хапнат пица, да пият по една бира или чаша кафе.

Тя е отказала. Обяснила е, че ще пренощува при приятелки в общежитието, сбогувала се е.

Ив излезе от сградата, както бе сторила и Рейчъл, за няколко секунди остана на стъпалата. Слезе, зави наляво.

Вероятно наоколо е имало студенти, които са отивали към общежитията. Отдалеч е долитал шумът от уличното движение, но иначе е било тихо — по това време на деня повечето обитатели на кампуса са били в общежитията, в любимите си клубове или кафенета. Други са отивали към автобусната спирка към станцията на метрото, към паркингите. Имало е и хора, които не са студенти, но са решили да обогатят познанията си, като посещават вечерни курсове.

Университетът „Кълъмбия“ беше част от града, сливаше се с него. Невъзможно беше кампусът да се охранява, всеки можеше безпрепятствено да влиза и да излиза от него. Ала Рейчъл едва ли се е

замисляла за безопасността. Беше родена и израснала в мегаполиса, за нея студентското градче е било като убежище.

Дали убиецът е вървял след нея? Прекосил ли е откритото пространство между сградите? Или се е приближил към нея от срещуположната посока?

Ив спря, опита се да прецени разстоянието до общежитията, паркинга, сградите. Реши, че престъпникът едва ли е искал да го видят с нея, затова е изчакал, докато Рейчъл се е разделила със състудентите си и е тръгнала към общежитията, попадайки в по-изолиран район.

Не е бързала, радвала се е, че ще пренощува при приятелките си.

По това време вече се е стъмнило, но алеите са добре осветени, Рейчъл знае пътя. Тя е млада и неуязвима.

Наслаждава се на горещата лятна нощ.

„Здрасти, Рейчъл.“

Убиецът се преструва, че случайно я е видял. Тя спира, защото го познава. Усмивка му се лъчезарно.

Обаче той не иска да се задържат на алеята. Има опасност да се приближи, дори да тръгне заедно с тях, да поведе разговор за лекциите, за живота, да предложи да носи чантата ѝ, защото изглежда тежка.

Не бива да ги виждат заедно, трябва да я накара да се качи на превозното средство, което е оставил на паркинга.

Казва ѝ, че ще ѝ покаже нещо, което е в камионетката/колата/камиона. Добавя, че е паркирал съвсем наблизо, на Бродуей. Ще ѝ отнеме само няколко минути... Продължава да бърбори, за да отвлече вниманието ѝ.

В този час алеите са почти безлюдни. Пък и трябва да има някакъв риск, иначе тръпката ще намалее.

Ив се отправи към гаража на четири нива на Бродуей, в който студентите и преподавателите оставяха колите си. На предното стъкло на всяка беше залепен холограмен стикер, който им даваше право по всяко време да влизат и да излизат от гаража. Посетителите си купуваха пропуски за няколко часа или за няколко дни. Ив си каза, че трябва да направи справка колко превозни средства са излезли от гаража между девет и десет часа в нощта на убийството.

Разбира се, възможно бе престъпникът да е паркирал другаде — например да е извадил късмет и да е намери свободно място на

улицата, ала гаражът беше най-близката точка между общежитията и сградите на университета. Пък и там имаше по-малка вероятност да ги срещне някой, отколкото на улицата.

В момента и четирите нива бяха препълнени, обаче през онази вечер не е било така. Никой не би обърнал внимание на двама души, които отиват към колата си.

Вероятно престъпникът е оставил превозното средство на най-горното ниво, тъй като там има най-малко коли. Качил е Рейчъл на асансьора, ако е бил празен, в противен случай са взели ескалатора. Асансьорът е бил за предпочитане — щом са се озовали в кабинката, само с едно натискане на спринцовката убиецът е натъпкал с опиати Рейчъл, след секунди съзнанието ѝ се е замъглило.

Казал ѝ е: „Нямай грижа. С удоволствие ще те закарам до общежитието. Леле, колко си бледа, седни в колата да си починеш.“

Ив се качи на последното ниво, огледа се. Дроиди-охранители правеха обиколка на всеки половин час, но престъпникът е знаел графика им, съобразил се е с него. Знаел е, че щом накара девойката да се качи в превозното средство, работата му е наполовина свършена.

Докато изкара колата от гаража, Рейчъл вече е в безсъзнание. Той се насочва по Бродуей към сградата, в която предварително е наел апартамент. Знаел е, че може би ще се наложи да изнесе момичето от колата, не е искал да го види някой портиер или лицето му да се появи на записа от охранителни камери. Затова е избрал къща, или малко таванско ателие в центъра на града, или пък сграда, затворена за ремонт.

Може би магазин с апартамент над него. Всички удобства на едно място. Никой не знае какво се случва зад заключената врата.

Ив се приближи до перилото, загледа се в кампуса, в града, който се простираше докдето погледът ѝ стигаше.

Предполагаше, че отвличането на Рейчъл е било осъществено за петнайсетина минути. Вярно, че се е наложило да я закара някъде, все пак е имал достатъчно време да я заснеме за последния ѝ портрет.

Щом седна зад волана на колата си, тя се свърза с Пийбоди:

— Искam списък на магазините в близост до университета, от които студентите се снабдяват с дрехи, храна, напитки, спортни стоки и така нататък. Както и на фотографските студия и галерии в същия район. Отбележи онези, към които има жилище, после елиминирай

апартаментите, в които живеят семейства. Убиецът няма съпруга и дечица, които да му пречат. Взимам един час отпуска — добави, — но ми се обади, ако попаднеш на нещо важно.

Изключи видеотелефона и потегли към къщи.

Мразеше да взима отпуска през деня. Мразеше се, задето щеше да се чувства като нищожество, ако не го направеше. Не стига, че откакто беше омъжена, донякъде трябваше да се съобразява със съпруга си, ами се оказа, че бракът е свързан и с други странични задължения. „Да му се не види, кой е в състояние да намери път през този лабиринт?“ — помисли си гневно.

Би трябвало да пътува не към дома си, а към управлението, да върши работата, която току-що беше стоварила на помощничката си. Да разсъждава върху информацията, без да мисли за друго.

Наред ли са онези, които твърдят, че натовареният личен живот превръща човека в завършена личност? Как е възможно, след като почти през цялото време задълженията те подлудяват? Животът ѝ беше много по-безгрижен, когато беше сама.

Ходеше на работа, прибираше се у дома. Ако имаше настроение, излизаше с Мейвис. Или пък след края на дежурството с Фийни отиваха да изпият по една бира.

Беше сама, нямаше за кого да се тревожи. Разбира се, нямаше и кого да обича. А сега нямаше връщане назад.

„За добро или за зло“ — помисли си, докато преминаваше през портала. Не можеше да си криви душата — откакто беше с Рурк, в живота ѝ приятните събития бяха много повече от неприятните. А пък ако най-лошото, което можеше да ѝ се случи, бе да съжителства с един кльощав гадняр, щеше да го понесе.

Изкачвайки се по стъпалата към входната врата, си каза, че след като шейсетте минути изминат, ще се върне на работа и ще остави Рурк сам да се грижи за пациента.

В къщата беше прохладно и тихо. Първата ѝ мисъл беше, че съпругът ѝ се е забавил в болницата и тя се е прибрала преди него. Обърна се към компютъра във фойето:

— Къде е Рурк.

Скъпа Ив, добре дошла вкъщи...

Нежните думи, произнесени от механичния глас на машината, я накараха да забели очи и да си каже, че съпругът ѝ определено

притежава извратено чувство за хумор.

Рурк е в апартамента на Съмърсет. Искаш ли да говориш с него?

— Не. Проклятие! — Това означаваше ли, че трябва да влезе в бърлогата на звяра? Тя никога не стъпваше в апартамента на иконома. Пъхна ръце в джобовете си, заразхожда се из фоайето. Не искаше да отиде там. Съмърсет сигурно е на легло. Ще ѝ бъде ли възможно да заличи от съзнанието си тази ужасна гледка?

Едва ли.

Разбира се, имаше избор — тайно да напусне къщата и през целия ден да се чувства като кръгла глупачка.

Какво да предпочете — чувството за вина или кошмара? Примирено въздъхна. Реши, че ще влезе в апартамента на иконома, но няма да прекрачи прага на спалнята му. Ще остане в дневната, така хем ще прояви любезност към пациента, хем ще съхрани здравия си разум. Ще провери дали на Рурк му трябва нещо — въпреки че не можеше да си представи какво би могло да му е необходимо — и веднага ще напусне убежището на Сатаната.

Ще си е отбила номера, животът може да продължи.

Почти не стъпваше в тази част на къщата. Пък и защо да ходи в кухнята, след като почти във всяка стая има автоготвач? Чрез асансьор или по стълбището Съмърсет имаше достъп до другите помещения в грамадната сграда. Ив знаеше, че той понякога слуша музика или гледа видео в някоя от стаите; понякога си мислеше, че проклетият иконом използва тези помещения за мистериозни ритуали и заклинания.

Вратата към апартамента му беше отворена, а смехът, който Ив чу, веднага подобри настроението ѝ. Нямахте начин да сгреша игривото кискане на Мейвис Фристоун.

Надникна и видя най-дългогодишната си приятелка, която стоеше по средата на стаята и се превиваше от смях. Хрумна ѝ, че Мейвис е създадена да бъде център на вниманието.

Беше толкова дребничка и ефирна, че приличаше на фея. Стига човек си представяше феите с разголени плажни дрехи и сандали от гел с неонов цвят.

Днес косата на Мейвис беше руса — консервативен цвят, ако не се смятат връхчетата на кичурите, боядисани в розово и синьо, към които бяха привързани мънички сребърни камбанки, които весело

звъняха при всяко движение. Плажният костюм се състоеше от кръстосани ивици от син и розов плат, които едва закриваха гърдите на певицата, и много къси шорти.

Въпреки че коремът на Мейвис беше плосък като дъска, Ив изведнъж си спомни, че приятелката ѝ чака дете. Вероятно костюмът беше сътворен от модния дизайнер Леонардо, единствената голяма любов на певицата; добродушният исполин наблюдаваше бъдещата майка с такова обожание, че Ив се учудваше как зениците му не са добили формата на сърчица.

Съмърсет, който седеше на стол с колелца, разнежено наблюдаваше сцената, вечно намръщеното му лице бе разцъфнало в усмивка.

Изведнъж ѝ дожаля за него, като видя гипсирания му крак и превръзката през рамото. Знаеше каква е болката от счупена кост и разкъсани мускули и колко ужасни са лекарските грижи за човек, който е свикнал да прави всичко сам. Може би щеше да му каже нещо утешително, дори бе склонна да прояви любезност, ала той обърна глава и я видя. Не успя да скрие изненадата си, но само след секунда лицето му се изкриви в обичайното подигравателно изражение:

— Лейтенант, трябва ли ви нещо?

— Далас! — възторжено изкрещя Мейвис и разпери ръце. — Ела да купонясваме!

В този момент Ив забеляза лозунга, опънат между елегантните драперии, върху който с разноцветни букви беше написано: „Добре дошъл у дома, Съмърсет“.

„Само на Мейвис може да хрумне подобна идиотска идея“ — помисли си.

— Искаш ли нещо за пиене? Приготвили сме си плодови коктейли. — Певицата показва старинния поднос, върху който бяха подредени кофичка с натрошен лед, бутилки с газирана вода и с плодови сиропи. — Никакъв алкохол — добави, — защото Стопадджията е прекалено малък да пие. — Потупа корема си, направи няколко танцови стъпки, като кълчеше бедра.

— Как се чувстваш?

— Супер! Никога не съм била по-добре. С Леонардо научихме за случилото се със Съмърсет. Бедничкото ми котенце — промърмори, изтича до иконома и го целуна по челото. От гледката на Ив ѝ се

повдигна. — Затова взехме това-онова за пийване и дойдохме да му правим компания.

— Тази сутрин бяхме на лекар. — Леонардо разнежено изглежда съпругата си. Носеше бял панталон, напомнящ долнище на пижама, широка и дълга блуза, която се развяваше около исполинската му снага и подчертаваше златистата му кожа. Плитката му, спускаща се край едната му страна, също завършваше със сребърни звънчета.

— Болна ли си? — Ив забрави отвращението, което ѝ вдъхваше жилището на Съмърсет, и се спусна към приятелката си. — Да не би на бебето да му има нещо?

— Не. И двамата сме СД — супер добре. Проста трябваше да се явя на преглед. Знаеш ли какво? Имаме снимки!

— На какво?

— На бебето! — Мейвис забели сините си очи. — Искаш ли да видиш нашето сладурче?

— Знаеш ли, нямам много време...

— Ей сега ще ти го покажа. — Леонардо извади плик от някакъв вътрешен джоб на ризата си. — Взехме само онези, на които не се виждат интимните части на бебето. Защото не сме решили искаме ли да знаем...

— Има предвид снимките, на които не се вижда дали малкото сладурче има пенис или вулва — прекъсна го Мейвис.

— О! — Ив почувства, че пребледнява. — Господи!

— Хайде, погледни твоето кръщелниче. — Мейвис взе плика, отвори го. — Невероятно е, нали? Толкова е миличко, че не може да се опише.

Ив видя нещо, което приличаше на маймуна, но неокосмена и с прекалено голяма глава.

— Погледни, дори можеш да преброиш пръстчетата му.

Според Ив това правеше гледката още по-кошмарна. Какво ли причинява с пръстчетата си сладурчето?

— Леонардо ще отпечата върху плат най-хубавите снимки и ще ми ушие блузи. — Певицата сви розовите си устни, изпрати му въздушна целувка.

— Чудесно. Много оригинално. — Тъй като снимките я изнервяха, Ив извърна поглед към Съмърсет. — Отбих се за малко да проверя какво е положението.

— Чакай да ти приготвя една студена напитка. — Леонардо я потупа по рамото.

— Добре. Благодаря. Къде е Рурк?

— В спалнята заедно с медицинската сестра. Иска да се увери, че Съмърсет ще разполага с всички удобства. С жена ми смятаме да поостанем.

— Естествено! — Мейвис седна на страничната облегалка на стола с колелца. — През следващите няколко седмици ще бъдем в Ню Йорк, значи мога да идвам всеки ден, стига да искаш. Ако се почувстваш самотен или ти стане кофти, веднага ми се обади и ще пристигна като ракета. — Усмихна се още по-широко, потупа го по здравата ръка.

Ив отпи от чашата, която Леонардо ѝ подаде.

— Ще отида да проверя дали... Рурк иска... нещо и веднага тръгвам. Затрупана съм с работа... — Питаше се какво още да измисли, за щастие съпругът ѝ влезе.

— Здравей, лейтенант. Не бях сигурен, че ще успееш да дойдеш.

— Бях наблизил — промърмори тя. Веднага забеляза, че съпругът ѝ е разтревожен и притеснен. За останалите изражението му беше непроницаемо, но тя познаваше всеки сантиметър от красивото му лице, всяка мимика. — Имах на разположение един час, затова реших да се отбия и да проверя дали ти трябва помощ.

— Не се притеснявай, всичко е наред. Сестра Спенсър каза, че условията я устройват.

Съмърсет изсумтя:

— Че как няма да я устройват! Няколко дни няма да прави друго, освен да ме вбесява, и то срещу безбожно висок хонорар.

— Който ще удържа от надниците ти — любезно отбеляза Рурк.

— Не желая тази жена да ми виси на главата по всяко време на деня и нощта. Мога да се обслужвам.

— Или сестрата ще се грижи за теб, или ще те върна в болницата. — Рурк говореше все така любезно, но в гласа му се прокрадваха гневните нотки, които съпругата му така добре познаваше.

— Също така съм в състояние да взимам решенията относно медицинското обслужване.

— Предполагам, че в болницата не са ти направили анални изследвания! — намеси се Ив, преди съпругът ѝ да заговори. — Иначе щяха да извадят бастуна от задника ти.

— Ив! — Рурк допря пръсти до слепоочията си. — Не започвай!

— Всичко е готово. — Жената, която излезе от спалнята, беше около петдесетгодишна, върху бледорозовия си костюм с панталон носеше дълга бяла престилка. Гърдите и задните ѝ части бяха заоблени като руменото ѝ лице. Буйната ѝ червеникава коса беше завързана на опашка. Тонът ѝ беше като на учителка в детска градина или млада социална работничка, която отговаря за престъпници, пуснати под гаранция.

— Колко е хубаво, че са ни дошли гости. Обаче е време за следобеден сън.

— Мадам! — Гласът на Съмърсет режеше като бръснач. — Ние не спим следобед.

— Днес ще направим изключение — обяви тя, все едно не беше чула заплашителния му тон. — Ще си починем един час, после ще проведем терапия.

— Ив, това е медицинска сестра Спенс. Известно време ще се грижи за Съмърсет. Госпожо Спенс, това е съпругата ми, лейтенант Далас.

— О, полицейска служителка! Колко интересно! — Тя се приближи до Ив, хвана ръката ѝ, раздруса я. Дланта ѝ беше мека, но хватката ѝ беше като на професионален борец. — Не се безпокойте за нищо, абсолютно за нищо. Господин Съмърсет е в добри ръце.

— Усетих. Е, време е да оставим болния на грижите на специалистката.

— Няма да позволя да ме слагат в леглото като пеленаче. Нито да бъда хранен с лъжичка от тази... личност — изсъска икономът. — Ако не ме оставите на спокойствие в собственото ми жилище, ще отида някъде, където няма да ме безпокоят.

— Недей така, Съмърсет. — Мейвис, която още седеше на страничната облегалка, го погали по главата. — Въпрос на няколко дни е.

— Много ясно изказах мнението си по този въпрос. — Той стисна устни и се втренчи в Рурк. Очите му бяха като нажежени въглени.

— Аз също — заяви Рурк. — Докато живееш под моя покрив и получаваш заплата от мен, ще...

— Това много лесно може да се промени!

— Точно така, магарешки инат такъв!

Отговорът на Рурк беше като музика за Ив, въпреки това тя побърза да се намеси. От опит знаеше, че заговори ли съпругът ѝ с ирландски акцент, е на ръба да изпусне нервите си.

— Всички да излязат! Ти! — посочи с пръст Спенс. — Имаш пет минути почивка.

— Не е за вярване, че...

— Пет минути почивка — повтори Ив с тон, от който дори опитните офицери в полицията трепереха. — Мейвис, Леонардо, излезте за малко, ако обичате.

— Разбира се. — Певицата се наведе да целуне Съмърсет по страната. — Всичко ще бъде окей, миличък.

— Заповедта важи и за теб! — Ив посочи съпруга си. — Вън!

Той присви невероятните си сини очи:

— Моля?

— Казах „вън“! Отиди в спортната зала и си изкарай яда на някой дроид или пък се затвори в кабинета си и купи Гренландия. Ще ти стане по-добре. Изчезвай! — повтори и го побутна към вратата.

— Добре! — сопна се той. — Ще оставя двама ви насаме, та дано взаимно се накълцате на парчета. Така поне ще престанат заяжданията в тази къща!

Излезе и тресна вратата.

Съмърсет скръсти ръце. Изглеждаше невъзмутим, въпреки че беше прикован към стола.

— Нямам какво да ви кажа, лейтенант.

— Прекрасно. — Тя кимна, отпи от чашата си. — Тъкмо ще си държиш езика зад зъбите и няма да ме дразниш. Повярвай, че пет пари не давам дали ще потеглиш нанякъде с проклетия стол и те прегازی автобус, но на него му пука. През последните... — Погледна часовника си. — През последните трийсет часа едва не откачи заради теб, направи всичко, за да ти е удобно и да бъдеш щастлив, доколкото ти го позволява сатанинската ти душа. Изплаши го, а той не е от хората, които лесно се плашат.

— Не мисля, че...

— Млъкни! Не искаш да лежиш в болницата, така ли? Добре, по този въпрос те подкрепям. Не искаш медицинска сестра...

— Тази жена се усмихва прекалено често.

— Бъди спокоен, само след няколко часа в твоята компания усмивката ѝ ще помръкне... На твоето място и аз щях да протестирам, да вдигна скандал. Но ако само за миг забравех проклетията и егоизма си, щях да забележа какво страдание му причинявам и да престана с глезотиите. Именно това ще направиш, иначе ще ти почерня живота.

— Не трябва да се безпокои за мен...

— Може би, но знаеш, че няма да има покой. Защото те обича. Сърцето му се къса, когато страда човек, скъп за него.

Съмърсет понечи да възрази, но се отказа и стисна устни. Въздъхна.

— Имате право. Ужасно неприятно ми е да го призная, но имате право. Мразя да съм безпомощен! — Той удари с юмрук страничната облегалка. — Мразя да се грижат за мен!

— В това отношение имаме единомислие. Да ти се намира алкохол? Нещо, което става за пиене, не за почистване на мебели или съдове.

— Може би. — Той недоверчиво я изглежда. — Защо питате?

— Предполагам, че Спенс е отявлена враг на спиртните напитки; ако съм затворена в една стая с нея, от време на време ще трябва да се подкрепям с нещо по-силничко, за да издържа жизнерадостната ѝ усмивка и медения ѝ глас. Освен това при необходимост ще мога да я цапардосам с бутилката по главата, та поне за малко да ме остави на мира. — Тя пхна палци в предните джобове на панталона си, загледа се в Съмърсет, от чието гърло се изтръгваха звуци, напомнящи на смях. — Мисълта ми е да се възползвам от тази възможност и да скриеш една бутилка някъде, където „мадам“ няма да я намери.

Този път икономът не можа да скрие усмивката си:

— Прекрасна идея. Благодаря.

— Няма защо. Сега ще доведе госпожа Усмивка, за да те сложи да спинкаш.

Понечи да излезе, но Съмърсет я спря:

— Лейтенант!

— Какво?

— Тя не пуска котарака при мен.

Ив се обърна и забеляза, че се е изчервил от смущение. Тъй като и самата тя се почувства неловко, се втрени в стената над главата му.

— Много ли държиш да бъде при теб?

— Не виждам причина Галахад да не бъде допуснат в жилището ми.

— Ще уредя този въпрос. Намери бутилката. Ще задържа Веселячката още няколко минути, после топката е в твоето поле.

Преди да излезе, тя чу тихото шумолене на колелцата на стола.

Отиде в кухнята, където завари Рурк да успокоява Спенс. Сестрата продължаваше да се усмихва, но усмивката ѝ повече приличаше на мъртвешка гримаса.

— Оставете го сам една-две минути, докато се успокои — заяви Ив и отиде да си налее кафе. — Искате ли котарака.

— Стаята му трябва да остане стерилна... — подхвана Спенс.

— Искате ли котарака — повтори Ив, устните ѝ се разтегнаха в усмивка, от която заподозрените и новобранците се напикаваха от страх. — Ще го получи. А ти престани да се хилиш и да се държиш с него като с дете. По време на Градските войни той е бил санитар — ще се подчини на заповеди, не на лигавене. Ще ти разгони фамилията, Спенс. Изобщо не ти завиждам. — Тя вдигна чашата с кафе като за поздрав. — Повикай ни, когато ти се прииска да излезеш от стаята му и да си заудряш главата в стената.

— Както желаете. — Сестрата изпъна рамене. — Отивам при пациента.

Щом излезе, Рурк се приближи до съпругата си, взе чашата ѝ, на един дъх изпи кафето.

— Справи се с положението много по-умело от мен.

— Фасулска работа. Само разчистих терена. Къде са Мейвис и Леонардо?

— Предложих им да поплуват в басейна. Ще останат да окуражават Съмърсет по време на физиотерапията. Толкова съм им благодарен, че ако не очаквах рожба, щях да им подаря дете. — Той машинално разтри врата си, сякаш да прогони болката. — Ще споделиш ли с мен какво се случи между вас?

— Не.

— Той ще ми каже ли?

— Не. Връщам се на работа. Съветвам те да сториш същото — нека духовете се успокоят в твое отсъствие. И да вземеш болкоуспокояващо. — Усмихна се и добави: — Едва ли предполагаш какво удоволствие изпитвам да ти го кажа.

Рурк се наведе, целуна я по челото, по страните, по устните:

— Обичам те, въпреки злобната забележка. Наистина ще взема болкоуспокояващо, макар че главоболието ми не е като преди десет минути, и ще си гледам работата. Имам съвещание в приюта за малтретирани жени. Може би ще стигна навреме.

— Тогава доскоро. — Ив тръгна към вратата, но изведнъж се обърна. — Откъде намери Веселячката?

— Кого? О! — Въпреки главоболието си, Рурк се усмихна. — Говориш за медицинска сестра Спенс, нали? Луиз я препоръча.

— Сигурно има нещо на ум.

— След малко ще се видим в приюта. — Той извади от шкафа шишенце с болкоуспокояващи. — Непременно ще я попитам.

СЕДМА ГЛАВА

Ив отиде право в кабинета си и поиска от компютъра да отвори файла на Рейчъл Хоуард, за да разбере дали Пийбоди е изпълнила задачата.

Облегна се назад и се загледа в монитора, на който течеше информацията за магазини, съчетани с жилища на собствениците им. Бяха толкова много, че работата щеше да ѝ отнеме доста време. Избра онези за фотоапарати и материали, свързани с фотографията, които бяха девет на брой. „Е, това се ядва“ — помисли си. Поисква подробни сведения за собствениците им, търсейки някаква връзка със заподозрените.

Главни заподозрени.

Диего Фелисиано. Познава жертвата, преследвал я е, за да спи с нея. Загубил е време и е пръснал пари, за да я ухажда, в крайна сметка не е получил нищо. Няколко пъти е бил арестуван по подозрение, че търгува с наркотици. Няма солидно алиби за нощта на убийството. Често посещава компютърния клуб, чичо му притежава камионетка, с каквато се предполага, че е отвлечена Рейчъл. Нисък на ръст, не е атлетичен; по-скоро е избухлив, отколкото хладнокръвен. Доколкото е известно, не се занимава с фотография.

Джаксън Хупър. Познава Рейчъл, бил е обсебен от чувствата си към нея. Знаел е къде живее и работи тя. Следва в Колумбийския университет. Познава кампуса като петте пръста на ръката си, знаел е и графика на лекциите на жертвата. Алибито му няма да издържи в съда. Посещава компютърния клуб. Засега не е известно дали притежава кола. Висок, мускулест, атлетичен. Има известни познания по фотография, защото е бил манекен.

Лиан Браунинг. Познава жертвата. Една от последните, които са видели Рейчъл жива. Преподава художествена фотография. Алибито ѝ е потвърдено от брачната ѝ партньорка и от видеозаписите на охранителните камери. Висока, добре сложена, силна. Познава

разположението на сградите в кампуса, както и графика на лекциите на жертвата.

Възможни заподозрени: Анджела Брайтстар, с която Браунинг има хомосексуален брак. Стив Одри, барман в компютърния клуб. „Инфоманката“ от клуба, която още не е идентифицирана. Колеги на Рейчъл от курса по художествена фотография. Съседи. Преподаватели.

„Убиецът притежава фотоапарат, и то много качествен — помисли си. — Трябва да наблегна на магазините за фотографска техника. Но първо да видим с каква информация разполагаме.“

— Компютър, раздели екрана. Покажи карта на района в радиус десет километра от Колумбийския университет. Маркирай адресите, включени в списъка.

Работя...

След като картата се появи на монитора, тя се облегна назад и се замисли.

— Компютър, маркирай паркинга на Бродуей, използван от студентите и преподавателите в университета. Посочи най-прекия път от там до маркираните адреси.

Работя...

— Много си работлив, няма що! — избърбори Ив. Изведнъж беше огладняла. Да му се не види, защото беше вкъщи, пи само кафе, а не хапна нещо в кухнята, заредена с какво ли не?

През отворената врата на канцеларията ѝ долитаха гласовете на полицаите, работещи в общото помещение. Тя стана, надникна навън, огледа се. След като се увери, че наблизо няма шпиони, затвори вратата и я заключи. Качи се на бюрото, повдигна се на пръсти и освободи един от панелите на тавана. Грабна шоколадчето, скрито върху съседния панел, злорадо се изкиска, горда от изобретателността си:

— Измамих те, проклет крадец на шоколади! Подъл мръсник, който ме лишава от любимата ми храна.

Прокара треперещите си пръсти по опаковката. Това не беше някакво соево десертче, а истински, много скъп шоколад.

Върна панела на мястото му, огледа го, за да се увери, че го е поставила правилно, скочи на пода. Отключи вратата, седна зад бюрото и се залови да отстранява опаковката, изпитвайки любовта и

приятното очакване, които всяка жена чувства, докато съблича любимия си.

Въздъхна, предчувствайки удоволствието от първата хапка. И усети вкуса на шоколада и на победата.

— Дотук добре, а сега отново на работа.

Отново отхапа от шоколада и зачете информацията на монитора.

Браунинг и Брайтстар притежаваха луксозен апартамент близо до университета. Рейчъл не се е страхувала от преподавателката си и от брачната ѝ партньорка. Би отишла с една от тях или с двете до паркинга, дори в жилището им, стига да са намерили благовиден предлог.

Разбира се, възникваше въпросът как са го направили, без да забележи портиерът и без случващото се да бъде документирано от охранителните камери. Би било трудно, не и невъзможно.

Мотивът? Например ревност от красивото момиче. А може би „творческа изява“... или търсене на слава.

Введе данните и нареди на компютъра да проведе тест за вероятност. След секунди машината я осведоми:

Предвид настоящата информация, вероятността Браунинг/Брайтстар да са убили Рейчъл Хоуард е 39.6%.

— Хм, май тази следа не е толкова гореща — промърмори тя. — Но не бива да се отчайвам, това е само началото.

— Лейтенант, натъкнах се на нещо, което според мен е... — Пийбоди спря като ударена от гръм, втренчи се в парчето шоколад в ръката на началничката си. — Какво е това? Шоколад ли е? Истински шоколад!

— Какви ги говориш? — Ив скри ръката си зад гърба си. — Не виждаш ли, че съм потънала в работа?

— Усещам миризмата. — Като доказателство помощничката ѝ задуши като куче. — Не е соево десертче, а истински шоколад!

— Може би. Но си е мой.

— Дайте ми само едно... — Пийбоди ахна, след като Ив натъпка в устата си последното парче. — Как можахте, лейтенант! — Преглътна и добави: — Много детинска постъпка.

— Ммм, колко е вкусен — с пълна уста избърбори Ив. — Да видим какво си открила.

— Че сте подла. — Престори се, че не забелязва убийствения поглед на началничката си и с високомерен тон продължи: — Докато някои, чиито имена няма да спомена, се тъпчат с шоколад, аз старателно работих върху един аспект, който според мен ще представлява интерес за егоистката, отговаряща за разследването.

— Беше горчив шоколад.

— Вие сте зла и вероятно ще горите в Ада.

— Не ми пука. Върху какъв аспект си работила толкова старателно, полицай Пийбоди?

— Хрумна ми, че е възможно един или повече от собствениците на магазини, намиращи се в близост до университета, да имат криминално досие. Направих си труда да открия съответната информация.

— Браво. — Ив не спомена, че това щеше да бъде следващата ѝ задача. — За награда можеш да помиришеш опаковката от шоколада.

Помощничката ѝ се нацупи, но протегна ръка.

— Какви са резултатите?

— Има две новини — добра и лоша. Лошата е, че в този град живеят адски много престъпници.

— Боже мой! Как е възможно?

— Оттук и добрата новина, че със сигурност ще запазим работата си... Повечето лица, които проучих, са от така наречените „кокошкар“, но се натъкнах на нещо интересно. Едното лице е обвинено в нападение и притежаване на наркотици, срещу другото има оплакване от непрекъснато преследване и тормоз.

— Ти кого избираш?

— Ами... — Пийбоди изведнъж стана неспокойна. — Трябва да проверим и двата случая, защото... нападателят е взел всички предпазни мерки да не бъде уличен, пък и не е причинил големи наранявания на жертвата. Обвинението за притежаване на наркотични вещества е валидно, защото е използвал упойващо вещество. Обаче аз бих започнала с втория, защото поведението му повече подхожда на „нашия човек“.

— Идваш с мен, Пийбоди. Как се казва този човек, какъв е адресът му?

— Дърк Хастингс. Притежава магазин за фотоматериали, намиращ се на Западна улица № 115.

— Дърк! Ама че тъпо име. Да тръгваме.

Заедно с доктор Луиз Димато Рурк разгледа наскоро ремонтираните общи помещения в приюта за малтретирани жени. Одобри успокояващите цветове, функционалните мебели, щорите на прозорците. Дълбоко в себе си признаваше, че е спонсорира създаването на приюта в името на миналото, от което двамата с Ив завинаги бяха се изтръгнали. Разбира се, и за да предостави безопасно убежище за жертвите.

Самият той никога не би потърсил спасение в подобно заведение. Колкото и да беше гладен, измъчен, наранен, нямаше да избяга в приют.

Вероятно защото беше прекалено горд. Или защото бе вълк-единак.

Мразеше баща си, но не се доверяваше и на социалните работници, на ченгетата, на хората, занимаващи се с благотворителност; казваше си, че дори дяволът е за предпочитане пред неизвестното. Никой не беше се погрижил за него, както и за Ив, когато е била намерена окървавена и пребита в мръсната задна уличка в Далас.

Ив беше се научила да се съобразява със системата, докато той през целия си живот беше търсил начини да я заобиколи. Ала накрая беше станал част от нея, отделяше много време и средства за благотворителни цели.

Кое то му се струваше невероятно.

Влязоха в помещението за свободни занимания. Няколко дечица си играеха — бяха прекалено тихи, но все пак си играеха. Жени с насинени лица държаха на скута си бебета. Той долови в погледите им паника, недоверие, неприязън и най-вече страх.

В приюта рядко стъпваше мъжки крак, представителите на „силния“ пол бяха главната причина жените да потърсят убежище тук.

— Ще ви прекъсна само за минута — тихо каза Луиз и огледа присъстващите. — Това е Рурк. Без неговата помощ „Докас“ нямаше да съществува. Радваме се, че днес намери време да ни посети и да види резултатите от далновидността и щедростта си.

— Приносът до голяма степен е и твой, Луиз. Тук е много приятно, създава се усещането за домашен уют. — Рурк също се огледа. Жените не откъсваха поглед от него, неудобството им беше почти осезаемо. — Дано всяка от вас да намери спокойствие — добави и понечи да излезе.

— Защо името е толкова смешно?

— Ливи! — Слаба жена на около двацет и пет години и с лице, покрито с избледняващи синини, грабна в прегръдките си момиченцето, което беше задало въпроса. — Извинете. Не искаше да ви обиди.

— Въпросът е уместен. Обичам хора, които задават уместни въпроси. Казваш се Ливи, така ли? — обърна се той към малката.

— Тъхъ. Всъщност името ми е Оливия.

— Много хубаво име. Названието на човек или например на град е много важно, нали? Твоята майка ти е дала прекрасно име, което много ти подхожда.

Без да окъсва поглед от него, момиченцето прошепна толкова високо, че всички го чуха:

— Той говори хубаво.

— Едва тригодишна е. — Жената смутено се засмя. — Никога не знам какво ще й хрумне да каже.

— Нищо, така е по-интересно. — Рурк забеляза как жената видимо се отпусна; той погали кестенявите къдрици на момиченцето. — А сега да отговоря на въпроса ти за названието на приюта. Думата „докас“ е галска. Галският е древен език, който и днес се говори тук-там по света, както и в родното ми място. На английски „докас“ означава „надежда“.

— Аха. Както аз се надявам, че довечера ще ни дадат сладолед.

Той се усмихна. Това дете още не беше сломено от системата. И ако имаше късмет, никога нямаше да бъде.

— Защо не? — обърна се към майката: — Осигуриха ли ви всичко необходимо?

Жената кимна.

— Добре. Радвам се, че се запознахме, Ливи.

Едва когато се отдалечиха от помещението и беше сигурен, че няма да го чуят, попита Луиз:

— Откога са тук?

— Ще попитам някого от персонала. Не ги видях при предишното ми посещение в началото на седмицата... Какво те мъчи, Рурк? Наистина помагаме на тези жени, на невинните дечица. Разбира се, в този град има още хиляди като тях, но делото ни е от голямо значение. От работата си в болницата знам колко трудно е да останеш емоционално необвързан с пациентите, с тези жени. — Въпреки че беше израснала сред охолство, доктор Луиз Димато познаваше страховете и отчаянието на бедните и онеправданите. — Чувствам се виновна, задето не мога да отделя повече от няколко часа седмично за работата тук. Ще ми се да имам повече време, но болницата...

— Имаме късмет, че си съпричастна към делото — прекъсна я Рурк. — Всяка минута, която отделяш на приюта, е от голяма полза.

— Ласкаеш ме. Имай предвид, че социалните работници и психолозите, които се трудят тук, са много способни. Но защо ли ти го казвам, след като познаваш повечето от тях?

— Благодарен съм ти, че намери специалисти. Нямам представа от подобна работа, Луиз. Повтарям, че без теб никога нямаше да успеем.

— Разбира се, че щяхте да се справите. Но не толкова успешно — усмихнато добави тя. Спря на площадката на стълбището, водещо към втория етаж. — Като заговорихме за специалисти, доволен ли си от сестра Спенс?

Рурк въздъхна — предчувстваше какво ще заvari, като се прибере у дома.

— Когато излязох, още не беше удушила Съмърсет.

— Това говори добре за нея. Ще се постарая днес да посетя болния. — Вдигна поглед и широко се усмихна. — Мойра, тъкмо при теб идвахме. Имаш ли малко свободно време? Запознай се с нашия благодетел.

— Като чуя тази дума, си представям старец с брада и шкембенце — промърмори Рурк.

— Какъвто определено не сте.

Рурк вдигна вежда, като долови ирландския акцент на непознатата. Облото ѝ лице също издаваше, че предците ѝ са били ирландци. Имаше гладка бяла кожа, носът ѝ беше чип, страните — румени. Тъмнорусата ѝ коса беше подстригана така, че да подчертава чертите ѝ. Рурк забеляза, че сиво-сините ѝ очи издават остър ум.

Сигурен бе, че тази жена забелязва всичко, което се случва около нея, но не е от разговорливите.

— Рурк, това е Мойра О'Баниън. Завършила е психология, а тук оглавява звеното за кризисни ситуации. Помежду ви има нещо общо. И тя е от Дъблин.

— Да, познава се по говора — усмихна се той.

— До края на живота си не можеш да се отървеш от акцента, нали? — Мойра му протегна ръка. — От трийсет години живея в Америка, но не съм се отърсила от него.

Тя каза няколко думи на галски, Рурк ѝ отвърна на същия език.

— Виждам, че говориш езика на прадедите ни.

— Знам няколко думи.

— Поздравих го и го попитах как е — обясни Мойра на Луиз. — Между другото, сънароднико, предлагам да си говорим на „ти“. И така, имаш ли роднини в Ирландия?

— Не!

Дори да беше забелязала ледения му тон, тя не се издаде.

— Значи сега Ню Йорк е твоят дом. Заживях в този град, след като се омъжих — съпругът ми е янки. Тогава бях едва двацет и шестгодишна... Спокойно може да се каже, че вече съм нийоркчанка.

— За наш късмет. — Луиз я потупа по рамото, обърна се към Рурк. — „Откраднах“ Мойра от медицинския център „Карнеги“. Те загубиха, а ние спечелихме.

— Мисля, че направих правилния избор — заяви Мойра. — Поздравявам те за основаването на „Докас“ и за грижите ти за жените и децата, които намират убежище. Това е най-хубавото заведение от този род, което съм виждала, гордея се, че работя тук.

— За пръв път виждам Мойра толкова ентусиазирана — засмя се Луиз. — Приеми го като комплимент. Тя е доста взискателна и много откровена.

— Не виждам смисъл да се лъже. Разгледа ли градината на покрива?

— Надявах се да ми остане време да му я покажа. — Луиз погледна часовника си и се намръщи. — Но вече закъснявам. Непременно я разгледай, Рурк.

— С удоволствие ще му я покажа — намеси се Мойра, после се обърна към него: — Ако не възразяваш, ще вземем асансьора. В

момента на горните етажи се провеждат занимания с обитателките на нашето заведение. Ако те видят, някои ще се... обезпокоят.

— Както кажеш.

— Оставям те в добри ръце. — Луиз се повдигна на пръсти, за да го целуне по страната. — Поздрави Далас. Ще посетя Съмърсет при първа възможност.

— Той ще ти се зарадва.

— Благодаря, Мойра. Ще се видим след няколко дни. Ако ти е необходимо нещо...

— Тръгвай, че наистина ще закъснееш. Не се безпокой, ще се справим и без теб. — Тя замаха с ръце, като че ли пропъждаше Луиз, а когато лекарката хукна към вратата, добави: — Винаги тича за някъде. Толкова е енергична, посветена е на работата си, освен това е умна, а сърцето ѝ е от чисто злато. Само след като половин час разговарях с нея, се съгласих да напусна медицинския център, за да работя тук, и то срещу много по-скромно заплащане.

— Никой не може да устои на доктор Димато.

— Имаш право. И твоята съпруга е като нея. — Тя го преведе през друга всекидневна, тръгнаха към асансьора. — Енергична и отдадена на професията си.

— Вярно е.

— От време на време виждам двама ви по телевизията. Или чета за вас. — Качиха се на асансьора. Докато кабината се изкачваше към последния етаж, Мойра подхвърли: — Често ли посещаваш Дъблин?

— От време на време, и то по работа. — Тъй като тя най-безцеремонно го оглеждаше и преценяваше, Рурк ѝ отвърна със същото. — Нямах ли някого, заради когото да се връщаш в родния град?

Рурк я погледна в очите. Даваше си сметка, че тя се опитва да изкопчи някаква информация.

— Там живеят един-двама мои приятели. Но аз имам приятели в много градове по света, а с Дъблин не ме свързват сантиментални спомени.

— Баща ми е адвокат, майка ми — лекарка. Още живеят в Дъблин, ала поради прекалената ми заетост ги посещавам през две години, и то само за няколко седмици. Градът е възстановен след разрушенията от Градските войни.

— Почти. — Той си спомни бедняшкия квартал, в който беше израснал. Грозните жилищни блокове още носеха следите от разрушенията на войните.

Вратата на асансьора се плъзна встрани, Мойра възкликна:

— Не е ли прекрасно? Кой би повярвал, че в центъра на града има такава красота?

Рурк видя дървета-джуджета, лехи с цветя и със зеленчуци, разделени от пътеки. Пръскачите работеха безспирно, затова растенията оцеляваха сред нетърпимата горещина.

— Обитателките на приюта сами засаждат всичко и се грижат за градината. Доставя им удоволствие, осмисля живота им. — От Мойра се излъчваше спокойствие, като че ли градината ѝ беше оказала въздействие. — Работим тук рано сутрин и вечер, когато е малко по-хладно. Харесва ми да заравам ръце в пръстта. Знаеш ли, ще ти призная нещо — живея в Ню Йорк вече трийсет години, но така и не свикнах с проклетите летни горещини.

— Когато Луиз каза, че имате градина на покрива, не си представях, че ще видя нещо подобно! — възторжено заяви Рурк. — Толкова е красиво, освен това символизира нещо.

— Какво?

Той докосна лъскавите листа на някакво пълзящо растение, отрупани с красиви цветове.

— Все едно казва: „Смаза ме от бой, превърна ме в нищожество. Но не ме сломи напълно. Съвзех се, отново стъпих на краката си, засаждам цветя. Майната ти, мръсно!“ — Той се сепна, осъзна с кого говори. — Извинявай.

— Не е необходимо да се извиняваш. — Тя се поусмихна. — Все едно четеш мислите ми. Изглежда, Луиз не е преувеличила, когато те хвалеше.

— Предубедена е. Сигурно защото спонсорирам благородните ѝ начинания. Благодаря, че ми показва градината. Искане ми се да остана за по-дълго в това райско кътче, но имам и други ангажменти.

— Сигурно си най-заелият човек на света. Всъщност дори не очаквах могъщият Рурк да се възхити от някакви си лехи с репи и зелен фасул.

— Наистина съм възхитен — от упорството на тези жени. Радвам се, че се запознахме. — Протегна ѝ ръка, Мойра я пое. И я задържа.

— Познавах майка ти — промълви. Наблюдаваше го внимателно, затова видя как за миг очите му се превърнаха две ледени късчета.

— Така ли? За съжаление аз не мога да кажа същото.

— Значи не си я спомняш... Пък и не би могъл. Когато те видях в Дъблин, беше едва на шест месеца.

— Паметта ми не е толкова силна. — Рурк вече не говореше като изискан и могъщ бизнесмен. Гласът му беше загрубял, все едно той беше се върнал на мръсната уличка в Дъблин. — Какво искаш?

— Нито пари, нито услуга, нито каквото и да било, за което са те молили. Може и да не вярваш, но съществуват безкористни хора — добави нетърпеливо. — Искам да ми отделиш няколко минути. — Тя избърса потта от челото си. — Но нека отидем в кабинета ми, където е по-хладно и ще бъдем насаме. Мисля, че онова, което ще ти кажа, ще те заинтересува.

— Ако се отнася за нея, изобщо не ме вълнува. — Рурк повика асансьора — възнамеряваше да слезе на партера и да напусне сградата. — Пет пари не давам къде е, как е и коя е.

— Много коравосърдечно изказване, особено за ирландец. Ирландците обожават майките си.

Погледът на Рурк я накара машинално да отстъпи назад.

— Оцелях и без нея! — разпалено възкликна той. — Нямам нито време, нито желание да разговарям за тази жена. Луиз може да те смята за безценна придобивка, но ако продължаваш да нахалстваш, ще те уволня, без да ми мигне окото!

Мойра вирна брадичка, изпъна рамене:

— Дай ми десет минути, после, ако желаеш, ще си подам оставката. На плещите ми тежи един дълг, започвам да мисля, че прекалено дълго съм отлагала плащането му. Не искам нищо от теб, освен малко от времето ти.

— Десет минути! — процеди Рурк.

Мойра го преведе през няколко зали и малка библиотека. Влязоха в кабинета ѝ, обзаведен с малко бюро, малко канапе и два стола. Тя взе от хладилника две бутилки с лимонада и заговори:

— В Дъблин работех в кризисен център — обслужвах „телефона на доверието“. Наскоро бях завършила университета, подготвих се за магистратура и смятах, че знам всичко, което ми е необходимо. Възнамерявах да започна частна практика като психолог-възпитател и

да спечеля куп пари. Работех като телефонистка в центъра, за да натрупам опит. — Подаде на Рурк едната бутилка. — Майка ти телефонира по време на едно от дежурствата ми. По гласа ѝ веднага разбрах, че е млада. Дори по-млада от мен... и изплашена до смърт.

— От онова, което знам за нея, ми се струва невероятно...

— Какво знаеш за нея? — избухна Мойра. — Тогава си бил бебе!

— Бях по-голям, когато ме заряза.

— Глупости! Шавон не би те изоставила, дори ако до гърлото ѝ е допрян нож!

— Казваше се Мег и се отърва от мен малко преди да навърша шест години. Престани да лъжеш. — Той остави бутилката. — Какво искаш? Каква игра играеш?

— Не знам какво ти е наговорил онзи мръсник, но името ѝ беше Шавон Броуди. Била е на осемнайсет, когато дошла в Дъблин, за да започне в големия град нов живот, различен от този в глухата провинция. Бедничката, жадувала е за приключения и забавления, но съдбата ѝ е поднесла нещо друго. Мамка му, седни за малко! — Тя притисна до челото си студената бутилка. — Не предполагах, че този разговор ще бъде толкова труден. Подозирах, че знаеш истината, след като видях приюта, създаден от теб, вече бях сигурна. От друга страна именно „Докас“ ме накара изцяло да променя мнението си за теб. Казах си, че си копие на Патрик Рурк.

„Добра актриса е — помисли си Рурк. — Как се преструва на разстроена, дори промени тона.“

— Мнението ти не ме интересува. Както не ме интересува той. Нито тя.

Мойра също остави бутилката:

— Интересува ли те, че със сигурност знам какво е сторил той? Че Патрик Рурк е убил майка ти?

Кръвта нахлу в главата му, след миг го втресе. Но не издаде вълнението си.

— Изостави ме! — повтори.

— Само мъртва е можела да те напусне. Обичаше те с цялото си сърце. Казваше, че си нейният ангел, когато говореше за теб, сякаш пееше, очите ѝ заблестяваха.

— Времето ти свършва, госпожо О'Баниън. Няма да ми пробутах стоката, която продаваш.

— А, ето че показва другото си лице. Можеш да бъдеш и суров, така ли? — Тя кимна, взе бутилката и отпи от нея, като че ли изпитваше необходимост да прави нещо. — Всъщност не съм изненадана. Не ти „пробутвам“ нищо. Казвам ти, че Патрик Рурк уби Шавон Броуди. Само че нямам доказателства. Ченгетата нямаше да ми обърнат внимание, дори да бях събрала смелост да отида при тях. Пък и по онова време той имаше много влиятелни приятели в полицията, а хората от измета, с които се движеше, щяха да се закълнат, че съпругата му е избягала. Но това е лъжа.

— За мен не е новина, че той е убивал. Както и че е подкупвал ченгетата, за да прикриват престъпленията му. — Рурк сви рамене. — Ако си намислила да ме изнудваш заради неговите грехове...

— Престани! Само парите те интересуват! Но ще ти кажа нещо, синко — парите не са всичко.

— В повечето случаи те управляват света.

— Как можеш да проявяваш такъв цинизъм, когато говоря за майка ти?

Той наклони глава, преструвайки се на безразличен, ала изпита усещането, че в стомаха му е попаднала нажежена топка.

— Защо да ти вярвам?

— Защото казвам истината. И то съвсем безкористно. Няма да спечеля нищо, нито на съвестта ми ще олекне. Защото сгреших. Направих го съвсем добронамерено, но постъпих погрешно, тъй като се мислех за много умна. И защото ми беше мъчно за нея. В крайна сметка се провалих. — Дълбоко си пое дъх, остави на бюрото бутилката с лимонада. — В нощта, през която тя се обади на телефона на доверието, я посъветвах къде да отиде. Изслушах я, помъчих се да я успокоя, казах ѝ какво да направи, както бях обучена, както бях правила много пъти преди. Ала тя беше изпаднала в истерия и ридаше, чувах и плача на бебе. Затова наруших правилника и лично отидох да я взема...

— Вярвам, че си се замесила в някаква трагедия, но историята няма нищо общо с мен — прекъсна я Рурк.

Мойра отново го погледна, очите ѝ искряха от възмущение:

— Ти беше най-красивото дете, което съм виждала. Спомням си, че носеше синя пижама — майка ти беше избягала, като те грабнала от креватчето. Не носеше никакъв багаж, само теб. — Гласът ѝ затрепери,

като че ли сцената отново се разиграваше пред очите ѝ. Успя да се овладее и продължи: — Притискаше те до гърдите си, въпреки че три пръста на дясната ѝ ръка бяха счупени, а окото ѝ беше така насинено, че не се виждаше. По-късно ми каза, че преди да отиде да си купи още една бутилка уиски, той я е пребил жестоко. Тогава тя те грабнала и избягала. Отказваше да отиде в болница или в клиника, защото се страхуваше, че съпругът ѝ ще я намери. Повтаряше, че ако я осакати, няма кой да се грижи за теб. Заведох я в приют, повикаха лекар. Тя отказа да вземе успокояващи — твърдеше, че ще замъглят съзнанието ѝ и няма да може да те пази, ако някой поиска да ти стори зло. Останах до нея цялата нощ, а майка ти ми разказа тъжната си история.

Въпреки че Рурк остана прав, Мойра седна на канапето, печално въздъхна.

— Като дошла в Дъблин, станала сервитьорка в една кръчма. Там се запознала с него. Той бил очарован от красотата и невинността на осемнайсетгодишното момиче, което жадувало за романтична любов и приключения. Бил привлекателен мъж и много чаровен, когато пожелаел. Шавон се влюбила в него. Позната история — момичетата често се влюбват в мъже, от които трябва да бягат. Прелъстил я, обещал ѝ да се ожени за нея, казал, че я обича с цялото си сърце и какво ли не още.

Мойра махна с ръка, приближи се до прозореца и се загледа навън. Рурк мълчеше и я чакаше да продължи.

— След като забременяла, той я прибрал в дома си, като ѝ обещал да се оженят. Майка ти излъгала родителите си, че е сключила брак — срамувала се от истината. Казала им, че е щастливо омъжена и че при първа възможност ще отиде да ги види. Глупаво момиче! Родила бебето, той бил доволен, че има син. Продължил да я заблуждава, че някой ден ще се оженят. Но Шавон започнала да настоява, искала детето да носи името на баща си. Тогава той започнал да я бие. — Мойра се обърна към Рурк. — Бедничката! Сподели с мен, че отначало положението не било толкова лошо... Чувала съм много момичета да го казват. Дори се обвиняваше, твърдеше, че го е разгневила с непрекъснатите си натяквания за брак. Това също е характерно за жените, които са попаднали в омагьосания кръг...

— Статистиката ми е известна — прекъсна я Рурк. — Знам и психологическите проблеми на малтретираните жени.

— Естествено. Не би създал този приют, без да направиш съответните проучвания. Но нещата стоят съвсем различно, когато си емоционално обвързан.

— Не познавам девойката, за която говориш — промърмори Рурк. Казваше си, че Мойра или разказва за непозната, или историята е плод на фантазията ѝ. Съчинила я е, за да го изнудва, за да му поиска нещо. Точно така.

— Аз я познавах — простичко каза тя. Спокойствието, с което го изрече, накара сърцето му да се свие.

— Така твърдиш ти.

— Да. В нощта, когато Шавон позвъни на телефона на доверието, онзи бил довел друга жена в леглото си, а когато тя му вдигнала скандал, счупил пръстите ѝ и насинил окото ѝ.

Гърлото на Рурк беше пресъхнало. Имаше усещането, че е погълнал натрошени стъкла. Ала гласът му не издаваше чувствата му.

— Разполагаш ли с доказателство?

— Не. Нямах никакви доказателства. Разказвам ти онова, което знам. Сам избири как да постъпиш. Може би наистина си коравосърдечен като него. Все пак държа да ти кажа всичко. Шавон остана една седмица в приюта. Посещавах я всеки ден. Бях решила, че е моята „мисия в живота“. Разговарях с нея, прилагах на практика всичко, което бях учила в университета. Тя сподели с мен, че в Клир живеят родителите ѝ, двамата ѝ братя и сестра ѝ, с която са близначки. Убедих да им пише, защото тя категорично отказа да им се обади. Заяви, че няма да понесе срама да изрече на глас жестоката истина. Затова я накарах да им пише, че ще се върне в родния дом заедно със сина си, после лично пуснах писмото.

Видеотелефонът на бюрото ѝ извъня, Мойра стреснато се втренчи в апарата като човек, който се събужда от дълбок сън. Дълбоко си пое дъх, но не отговори на позвъняването, а продължи разказа си:

— Грешката беше моя, Рурк. Притиснах я да направи нещо против волята ѝ, защото се мислех за много умна. На следващия ден Шавон тайно напусна приюта. Оставила ми беше бележка, в която казваше, че не може да избяга, без да даде възможност на бащата на детето да направи каквото е редно и да му даде името си. — Тя поклати глава. — Вбесих се. Безценното ми време и усилията ми бяха отишли на вятъра, само защото глупачката беше се вкопчила в

романтичните си фантазии. Дни наред мислих за глупавата ѝ постъпка и все повече се вбесях. Реших отново да наруша правилника, да отида в апартамента, в който тя живееше с онзи мъж, да поговоря с нея. Казвах си, че ще спася двама им с красивото момченце. Бях самодоволна глупачка, смятах се за стълб на моралните принципи. Отидох в бордея, където я държеше той, и почуках на вратата.

Рурк неволно се пренесе в миналото. Спомни си как сумрачните улички воняха на повръщано и урина, плесниците, побоите. Усещането за безнадеждност.

— Ако си отишла там с униформата на социална работничка, си била или много смела, или много глупава.

— Бях и едното, и другата. Заради стореното можеха да ме уволнят, и то напълно заслужено. Но не ме беше грижа, засегната беше гордостта ми. Моята гордост!

— Гордостта си ли си искала да спасиш?

Подигравателният тон на Рурк я накара да потрепери.

— Желанието ми беше да спася младата жена и теб. Но ще бъда откровена — донякъде мотивите ми бяха продиктувани от стремежа да запазя самоуважението си.

— Малцина са онези, които са се спасили от това обкръжение. За нас гордостта беше чувство, което не можехме да си позволим.

— Научих го прекалено късно — случилото се с Шавон беше първият ми урок. Труден урок. Носех писмото, което бях получила от родителите ѝ, казвах си, че ако ще и насила ще изпратя двама ви в Клир.

Отвън някакво дете избухна в смях, затича по коридора. Чуха се женски гласове, които говореха едновременно, после настъпи тишина.

Мойра отново седна, скръсти ръце на скута си като ученичка.

— Вратата ми отвори самият Патрик. Веднага разбрах защо се е влюбила в него — не бях виждала по-красив мъж. Нахакано ме изглежда от глава до пети, а пък аз вирнах брадичка и заявих, че искам да говоря с Шавон. — За миг тя стисна клепачи, като че ли във въображението си отново виждаше сцената. — Патрик се облегна на рамката на вратата, подигравателно се усмихна. „Мръсницата избяга — каза ми, — но изобщо не съжалявам. Задигнала е петдесет паунда от парите, които съм спестил с пот на челото, и е офейкала. Ако бях я видял, сам щях да я прогоня.“

Лъжеше толкова умело, че му повярвах. Казах си, че тя най-сетне се е осъзнала и е заминала при родителите си в Клир. Изведнъж чух плач на бебе. Блъснах вратата и влязох в жилището. Заварих онзи гад неподготвен, иначе щеше да ми препречи пътя.

— За нищо на света не би оставила детето си! — извиках. — Къде е тя? Какво си й направил?

Мойра разпери ръце, сви ги в юмруци.

— От спалнята излезе жена. Носеше те така, като че ли държеше в прегръдките си чувал с картофи. Пелените ти бяха мокри, личицето — изцапано. За разлика от преди — Шавон се грижеше за теб, като че ли беше малък принц. Никога не би допуснала да не ти смени пелените, да не те изкъпе. Но онази жена очевидно беше алкохоличка. Беше вулгарна, силно гримирана, носеше пенъоар, разкопчан до кръста, виждаше се, че отдолу е гола. „Това е жена ми — заяви Патрик. — Казва се Мег Рурк, а сополанкото, дето държи, е синът ни. — Извади от джоба си нож и без да откъсне поглед от мен, леко прокара пръст по острието и добави: — А който ми противоречи, скоро няма да има тази възможност.“

Въпреки че от срещата ѝ с Патрик Рурк бяха изминали трийсет години, Мойра потрепери.

— Спомням си, че ме нарече по име. Сигурно Шавон му беше споменала как се казвам. Никога не съм се страхувала така, както когато го чух да произнася името ми. Отидох си, без да кажа нито дума повече. Ако някой те е изоставил в ръцете на този изверг, това съм аз.

— Би могло да се предположи, че жената, която наричаш Шавон, е заминала при родителите си или се е укрила някъде. Оставила е детето, защото ѝ е било невъзможно да пътува с него.

Мойра се приведе към него. Не изглеждаше нито гневна, нито нетърпелива, а искрено развълнувана. Тръпки побиха Рурк, сякаш леден юмрук стисна сърцето му.

— Ти беше смисълът на живота ѝ. Нейният ангел. Мислиш ли, че не проверих дали наистина е заминала? Поне за това ми стигна смелост. Прочетох писмото от родителите на Шавон. Бяха толкова радостни, че най-сетне им се е обадила. Настоявах веднага да се върне у дома заедно с детето си. Питаха дали има пари за път или иска баща ѝ или един от братята ѝ да я вземе. Съобщавах, че брат ѝ Нед се е оженил и също има син, че близначката ѝ Шиниъд е сгодена... — От

въннение гласът ѝ пресекна. Взе бутилката, но не отпи от нея, само я задържа между дланите си. — Свързах се с тях, помолих ги да ми съобщят, когато тя пристигне. След две седмици ми се обадиха да питат дали не е променила решението си, защото напразно я чакали. Тогава разбрах, че е мъртва... Още когато посетих бордея, дълбоко в сърцето си знаех истината. Знаех, че той е отнел живота ѝ. Когато ме погледна и произнесе името ми, видях смъртта в очите му. Отново разговарях с близките ѝ; родителите ѝ и брат ѝ Нед пристигнаха в Дъблин. Разказах им каквото знаех. Те отидоха в полицията, откъдето на бърза ръка ги отпратиха. Непознати нападнаха от засада Нед и го пребиха. Една нощ някой хвърли камъни по прозореца ми. Изпаднах в паника. Най-страшното беше, че Патрик два пъти демонстративно мина по улицата пред дома ми.

Мойра стисна устни, наведе глава.

— Отказах се от борбата. Срамувам се да го призная, но се отказах. Според регистрите Патрик и Мег Рурк бяха сключили брак преди пет години. Липсваше свидетелство за твоето раждане, обаче жената твърдеше, че си неин син и никой не можеше да я опровергае. Или пък никой не се осмеляваше. Ежедневно в Дъблин пристигаха момичета като Шавон. От полицията твърдяха, че някой ден тя ще се появи; престорих се, че им вярвам, защото се страхувах да се възпротивя.

Рурк имаше усещането, че стоманени обръчи стягат гърдите му. Едва събра сили да промълви:

— Защо ми разказваш тази история, която според мен е плод на въображението ти?

— Защото си бях поставила за цел да те държа под око. Задачата ми се улесни, след като се омъжих и заживях в Америка. Отблизо следях „кариерата“ ти, страхувах се, че всичко хубаво, което си наследил от майка си, е било заличено, че си наследил не само красивото лице, но и черната душа на баща си. Можех да се успокоя с мисълта, че крушата не пада по-далеч от корена, а плачът на хубавото момченце да не ме стряска в съня ми.

Тя взе стъкленото преспание, започна машинално да го преобръща в ръцете си.

— Но през последните две години научих за твои постъпки, които ме накараха да се питам дали не съм сгрешила в преценката си

за теб. А когато Луиз ми каза за намерението ти да основеш приют за малтретирани жени, приех това като знамение, че е настъпил моментът да ти разкрия тайната. — Погледна го изпитателно и добави: — Може би е прекалено късно, може би вече няма значение нито за теб... нито за мен. Все пак изпитвах необходимост да го споделя с теб, и то лично. Ако желаеш, ще се подложа на детектор на лъжата. Или ще напусна и никога повече няма да ме видиш.

Рурк си каза, че изобщо не ѝ вярва. Ала сърцето го болеше, като че ли беше прободено. Истината беше като нож, забит между ребрата му.

— Вероятно се досещаш, че имам начин да проверя дали не си измислила тази сърцераздирателна история.

— Напротив, надявам се да го сториш... И още нещо. Вместо венчална халка Шавон носеше на лявата си ръка сребърна халка, която Патрик ѝ бил подарил след раждането на сина ѝ. Казал ѝ, че така дава обет пред Бога и хората, че са съпруг и съпруга. Когато отидох в бордея и Мег Рурк излезе от спалнята, забелязах, че носи същата халка. Пръстенът, който Шавон отказваше да свали, дори след като онзи мръсник едва не я преби до смърт. Мег го носеше на кутрето си, защото не ставаше на другите ѝ пръсти. Като забеляза, че го видях, че разбрах истината... тя се усмихна. — Мойра се разплака. — Той я уби, защото бе проявила смелостта да избяга от него, а после се беше върнала. Уби я, защото можеше, защото знаеше, че деянието му ще остане ненаказано. А теб вероятно задържа, тъй като си приличате като две капки вода... Господи, всичко можеше да е различно, ако не я бях притискала, ако ѝ бях дала време да излекува душевните си рани, да размисли...

Тя избърса сълзите си, стана, приближи се до бюрото, извади малка снимка от чекмеджето:

— Това е единственото доказателство, че казвам истината. Снимах ви в деня, преди Шавон да напусне приюта. — Подаде снимката на Рурк и добави: — Вземи я, тя ти принадлежи.

Той се втренчи във фотографията, на която беше заснета млада червенокоса жена със зелени очи. Лицето ѝ носеше синините от побоя. Носеше семпла синя блуза, буйната ѝ коса стигаше до раменете. Въпреки че изглеждаше тъжна и уморена, тя се усмихваше, страната ѝ

беше притисната до лицето на бебето. Лице, което още носеше отпечатъка на невинността, но несъмнено беше неговото.

Мъничкото човече също се усмихваше. Лъчезарно и щастливо. На безименния пръст на жената, която го прегръщаше, блестеше сребърен пръстен.

ОСМА ГЛАВА

Магазинът на Дърк Хастингс се намираше близо до университета, а между него и съседната сграда имаше паркинг на две нива, който се използваше и от живущите в квартала, и от клиентите.

— Провери дали паркингът е с охранителни камери — нареди Ив на помощничката си. — Ако има, вземи дисковете със записите от нощта на убийството на Хоуард.

Светещата табелка на входа показваше, че няма свободни места, въпреки това тя вкара колата, включи светлинния индикатор с надпис „Служебен автомобил“ и паркира зад някакъв малък камион.

— С компютъра ще проверим превозните средства, регистрирани на обитателите на жилищните сгради и на персонала. Може би в някое има постелки като в колата на убиеца. — Тя се огледа — наблизо бяха паркирани още един камион и две камионетки. — Питам се възможно ли е престъпникът да прояви такава небрежност или да е толкова самоуверен. Грижливо да планира всичко, а накрая да се провали заради превозното средство, което е използвал.

— Ако престъпниците не правеха грешки, нямаше да ги залавяме — дълбокомислено отбеляза Пийбоди.

— Имаш право. — Ив тръгна към металните стълби, които водеха към улицата. — По някакъв начин принуждава жертвата да се качи в колата му, като я причаква пред университета, инжектира ѝ транквилант, за да не му създава проблеми, спира на друг паркинг. Пренася я в някакво жилище, убива я, връща я в колата, закарва я в центъра на града и я изхвърля в контейнера... Само че това е свързано с много рискове. Но ако внимаваш и си мотивиран, рисковете намаляват. Убиецът грижливо подготвя плана си. Всеки етап е точно разчетен по време. Предполагам, че използва компютър, за да изчисли оптималните варианти, да изпипа всичко до най-незначителната подробност.

— Не е било толкова късно, когато я е похитил — каза Пийбоди. — Случило се е между девет и девет и половина, нали? Може би някой

го е забелязал, когато е изкарал камионетката от гаража и когато се е върнал.

Ив огледа улицата, сградата, стълбите, ескалатора, паркинга.

— Как е изнесъл от сградата мъртвото момиче и го е сложил в камионетката? Изчакал е, докато движението по улицата е намаляло. Едва ли му се е наложило да чака дълго — през лятото по-малко студенти посещават клубовете и кафенетата, пък и отиват там преди девет. Все пак в разстояние на една-две минути е бил изложен на опасност. Но е знаел, че ако действа бързо и предпазливо, рискът е минимален.

— Според мен я е изхвърлил в контейнер в центъра на града, за да бъде възможно по-далеч от местопрестъплението — отбеляза Пийбоди.

— Може би — промърмори Ив и тръгна към магазина. На първия етаж имаше разпродажба на фотоапарати, фотоматериали и някакви устройства с неизвестно предназначение. Един служител демонстрираше на клиент сложна апаратура за компютърна фотография и възхваляваше предимствата ѝ. Друг опаковаше грамадна кутия с дискове.

Два малки монитора показваха от различни ъгли търговската зала. Надписът над клавиатурата гласеше: „Кликнете тук за моментален автопортрет. Уверете се в качествата на нашия «Подиак Имидж Мастър». Възползвайте се от намалението! Купете го само за 225.99 долара!“

От машината звучеше силна музика. Онзи, който си я купеше, щеше да разполага с меню с популярни мелодии, или пък да записва любимата си музика и да я използва за озвучаване на домашни видеофилми.

Ив се запита защо човек ще иска някакви тъпи песни да придружават снимките на семейството му. Докато размишляваше, помощничката ѝ кликна с мишката.

— Искях да проверя как става — обясни. — Освен това нямам снимка с вас. — Взе готовата фотография и добави: — Погледнете колко сме хубави.

— Истински сладурани. Веднага прибери тази глупост. — Посочи малкия асансьор и табелката, на която пишеше, че галерията е на втори етаж, а студиото — на трети. — Да видим какво има горе.

— Ще поставя снимката на бюрото си — обяви Пийбоди. — Ще направя копие и за вас. Може би и за Рурк.

— Той знае как изглеждам!

Слязоха на втория етаж. На стените бяха окачени снимки на младежи и на възрастни, на групи хора, на бебета. На млади момичета с балетни роклички, на момчета в спортно облекло. Семейни портрети, актови снимки на мъже и жени, дори на домашни любимци. Всички бяха в сребърни рамки.

Ив изпита усещането, че стотици очи се взират в нея. Насили се да прогони чувството, опита се да прецени дали някоя от снимките по стил напомня на фотографиите на Рейчъл Хоуард.

— Добър ден. — Към тях се приближи жена с права побеляла коса. Носеше черен костюм, какъвто предпочитаха повечето нюйоркчанки. — Желаете ли да ви бъде направен портрет?

Ив извади значката си:

— Кой е правил тези снимки?

— От полицията ли сте? Каква е причината за посещението ви?

— Разследвам смъртта на студентка от Колумбийския университет.

— Да, чух за тази трагедия. Какъв ужас, нали? Но не разбирам каква е връзката между галерията и разследването.

— То се провежда, за да се открие връзката, госпожо...

— Дъбъри. Лусия Дъбъри. Управител на галерията.

— Лейтенант Далас. Ръководя разследването на този случай. — Извади от чантата си снимката на Рейчъл. — Идвала ли е тук?

— Хубава девойка. Струва ми се, че не съм я виждала, но тук всеки ден идват много хора, отбиват се и студенти. Възможно е да не съм я забелязала.

— Какво е мнението ви за снимката?

— Композицията е чудесна. Веднага щом погледнеш фотографията, си казваш: „Каква красива девойка!“ После забелязваш, че е много млада и приветлива. Мисля, че най-точната дума е... неопетнена. Позата е много естествена. Тя фотография ли е изучавала или е била модел?

— Не. Но е посещавала курса по компютърна фотография. Може би от тук е купувала необходимите материали.

— Лесно ще разберем. Ако желаете, ще се обадя да проверят в компютъра имената на клиентите.

— Да търсят касова бележка на името на Рейчъл Хоуард, издадена през последните два месеца.

— Няма да отнеме много време. — Жената заобиколи щанда.

Ив я последва и видя, че отзад има нещо като мъничка канцелария без врата. Лусия се свърза по видеотелефона с продавачите на долния етаж, нареди им какво да търсят, после се обърна към посетителките:

— Мога ли да ви предложа нещо, докато чакате? Например минерална вода.

— Не, благодаря — побърза да каже Ив, преди помощничката ѝ да отговори положително. — Служителите в магазина и живущите в сградата, имат ли право да използват паркинга?

— Разбира се. Както и обитателите на още четири съседни сгради.

— Има ли охранителни камери?

— Вече не. Непрекъснато някой ги повреждаше, докато накрая решихме, че ремонтът им излиза прекалено скъпо и сме готови да се примирим с дребни кражби в гаража.

— Собственикът на магазина тук ли живее?

— Да. Апартаментът му е на четвъртия етаж, студиото — на трети.

— Днес тук ли е?

— Да. Работи в студиото.

— Някои от тези фотографии негово дело ли са?

— Не някои, а всичките. Хастингс е изключително талантлив.

— Налага се да говоря с него. Пийбоди, ела веднага, след като получиш данните за продажбите.

— Не бива да го безпокоите, когато работи! — запротестира Лусия.

— Аз също съм на работа. — Ив тръгна към асансьора, беловласата жена затича след нея:

— Хастингс твори. В подобни моменти никой не го безпокои.

— Искате ли да се обзаложим, че ще му наруша спокойствието? Съветвам ви да не го правите! — добави, когато Лусия понечи да я спре.

Служителката се сепна, пусна ръката ѝ, промърмори:

— Поне изчакайте, докато приключи...

— Не! — Ив се качи на асансьора. Миг преди вратата да се затвори, видя ужасеното изражение на Лусия.

На третия етаж я посрещна оглушителна музика в техно стил. Стените на студиото бяха боядисани в бяло. Проекторите, филтрите, вентилаторите бяха съсредоточени около подиум, на който гола жена заемаше различни пози на червено кресло. Беше стройна, чернокожа, висока около метър и седемдесет и се извиваше като змия, все едно, че нямаше кости.

Три фотоапарата бяха монтирани на триножници, четвъртият беше в ръцете на грубоват мъж с широки джинси и свободна синя риза. Асистираха му дребничка жена в черен гащеризон и младеж с буйна червеникава коса.

Ив се приближи, но преди да заговори, жената с гащеризона се обърна и я видя. За миг изглеждаше изненадана, после лицето ѝ се изкриви от ужас.

Ако Ив не беше видяла същото изражение, изписано на лицето на Лусия, като нищо щеше да извади оръжието си, да се обърне и да елиминира нападателя.

Тя пристъпи още по-близо, чу изплашените възклицания на жената, ахването на младежа. Красавицата на подиума развеселено изгледа Ив, устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Не се усмихвай! — изкрещя фотографът с тон, който накара асистентите му да подскочат. Тя сви устни и се уви около креслото като върбова клонка.

— Не сме сами, скъпи — измърка като котка, грациозно махна с ръка.

Той се обърна, озъби се. Ив беше виждала мечки само на снимки, но реши, че Хастингс изглежда и ръмжи като разярен мечок.

Беше висок близо два метра, навярно тежеше сто и петдесет килограма. Имаше широки рамене, дланите му бяха големи колкото подноси.

Беше невъобразимо грозен. Малките му очи бяха с цвят на кал, сплеснатият му нос заемаше по-голямата част от лицето му, устните му бяха провиснали. Върху грамадното му чело и избръснатия му череп се издуваха пулсиращи вени.

— Марш навън! — изкрещя и удари с юмрук главата си, като че ли искаше да прогони демончетата, обсебили мозъка му. — Марш навън, преди да съм те убил!

Ив извади значката си:

— Гледай да не използваш думичката „убивам“, когато говориш с ченге. Искам да ти задам няколко въпроса.

— Ченге ли? Дреме ми, че си ченге! Хич не ми пука, ако ще да си Господ Бог, дошъл в Деня на страшния съд! Разкарай се, иначе ще ти изтръгна ръцете и с тях ще те направя на пихтия.

Ив неволно се възхити от оригиналната му заплаха. Щом дебелакът тръгна към нея, тя се отмести. А когато той понечи да я хване, с все сила го изрита в топките.

Хастингс се строполи на пода като повалено дърво. Стори й се, че той стене или се задъхва, но гръмката музика заглушаваше всички звуци.

— Изключете проклетото стерео! — извика.

— Компютър, край на музикалната програма — с треперещ глас нареди младежът, който подскачаше така, като че ли под краката му пареше. Ив забеляза, че носи ботуши с тънки токчета. — Боже мой, боже мой, тази уби Хастингс! Уби го! Повикайте линейка, повикайте помощ!

Музиката секна, крясъците му отекнаха в просторното студио.

— Я се стегни, тъпако! — Красавицата стана и без да се смущава от голотата си, грациозно пристъпи към високия плот, върху който беше оставена бутилка с вода. — Не е мъртъв. Нищо чудно топките му да са в гърлото му, обаче още диша. Имате отличен мерник — обърна се към Ив, взе бутилката и жадно отпи от нея.

— Благодаря. — Ив се наведе над „поваленото дърво“, което хриптеше. — Дърк Хастингс, нали? Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Току-що ви отървах от арест за нападение над полицейски служител. За сметка на това ще имам удоволствието да ти сложа белезници и да те закарам в участъка; другият вариант е да си поемеш дъх и да отговориш на въпросите ми тук, сред домашен уют.

— Искам... адвокат — изхриптя Хастингс.

— Разбира се, имаш това право. Обади му се да ни чака в Централното полицейско управление.

— Няма... няма да отида никъде с теб, жестока гадино.

— Нима? Грешаш, драги. И знаеш ли защо? Защото съм жестока гадина с полицейска значка и с оръжие, следователно съм нещо като Господ Бог, появил се в Деня на страшния съд. Тук или в управлението, сладур. Нямах друг избор.

Той успя да се преобърне по гръб. Още беше блед като платно, но дишането му почти беше се нормализирало.

— Не бързай — посъветва го Ив. — Размисли. — Изправи се, обърна се към красавицата, повдигна вежда: — Имаш ли роба или нещо подобно?

— Нещо подобно. — Тя посегна към парче плат на бели и сини райета, окачено на една кука. — Направи няколко грациозни движения и платът се превърна в мини рокля, прилепваща по тялото ѝ.

— Кажете ми имената си. Първо ти.

— Казвам се Турмалин. — Красавицата се върна на подиума, настани се на креслото. — Само Турмалин. Официално смених името си, защото това много ми допадна. Работя на свободна практика като модел на художници и фотографи.

— Редовно ли работиш за Хастингс?

— За тази година това е третият път. Като човек е пълен отврат, но е отличен фотограф и не се опитва да чука моделите.

В този момент Пийбоди слезе от асансьора. Облеци се, като видя исполина, проснат на пода, но се обърна към Ив:

— Имам информацията, която ви интересува, лейтенант.

— Един момент. Турмалин, продиктувай на полицаи Пийбоди адреса и номера на видеотелефона ти. После си свободна. Намери място, където да изчакаш да свършим, или си отивай. Ще се свържем с теб, ако се наложи да те разпитаме.

— Май ще си тръгна. Явно днес повече няма да снимаме.

— Както желаш. Следващият! — Тя посочи младежа.

— Динго Уилкънс.

— Динго ли?

— Всъщност се казвам Робърт Луис Уилкънс, обаче...

— Добре. Какво има в тази стая? — Тя посочи вратата на съседното помещение.

— Ами... съблекалня. Това е...

— Хубаво. Отиди там. Седни и чакай. Ти! — Ив махна на жената с гащеризона да се приближи. — Име!

— Лайза Блу.

— Господи! Всички ли сте си измислили нови имена? Ще правиш компания на дивото куче динго.

Двамата побързаха да излязат. Ив сложи ръце на кръста си, обърна се към Хастингс, който още лежеше на пода. Видя, че е взел фотоапарата и го насочва към нея.

— Хей, какво правиш?

— Лице с характер. Стегнато тяло. Добра стойка. — Свали фотоапарата, устните му се разтегнаха в усмивка. — Ще нарека снимката „Гадното ченге“.

— Виждам, че вече си в състояние да говориш. Ще продължиш ли да се излежаваш или ще станеш?

— Ще ме изриташ ли пак в топките?

— Ако си го изпросиш. Седни. — Взе едно от високите столчета, наредени до плота, но Хастингс, накуцвайки, отиде до подиума и се настани на червеното кресло.

— Прекъсна работа ми — промърмори. — Тъкмо ми беше дошла музата.

— Гледай пак да ти дойде, когато отговаряш на въпросите ми. Каква марка е апаратът ти?

— „Ризери 5“. Защо питаш?

— С него ли работиш винаги?

— Зависи, мамка му! За някои снимки използвам „Борнейз 600“. Понякога дори посягам към „Хаселблад 21“, който е истинска антика. Ти какво, да не искаш урок по фотографска техника?

— Какво е мнението ти за дигиталния „Хайзерман“?

— Пълен боклук. Става само за аматьори.

— И така, Хастингс, харесва ли ти да дебнеш хората, най-вече красивите жени, и да ги снимаш?

— Естествено. Нали съм фотограф.

— Два пъти си арестуван по обвинения в преследване...

— Които бяха скалъпени! — разпалено я прекъсна той. — Аз съм човек на изкуството, мамка му! — Приведе се и добави: — Виж какво, те трябваше да бъдат поласкани, че проявих интерес към тях. Розата подава ли оплакване, когато снимат?

— Може би трябва да снимаш цветя.

— Лицата, формите... те са моето амплоа. Аз не снимам, а създавам образи... Освен това и двата пъти си понесох наказанието. — Той махна с ръка. — Представяш ли си, накараха ме да положа обществено полезен труд. И в двата случая портретите, които създадох, обезсмъртиха онези откачени и неблагодарни жени.

— Към безсмъртие ли се стремиш?

— Не се стремя, достигнал съм го. — Погледна Пийбоди, насочи фотоапарата към нея и натисна копчето. — Войник от пехотата. — Преди тя да реагира, направи още една снимка. — Фотогенично лице, харесва ми.

— Мислех си дали да не се подложа на липосукция. — Пийбоди всмука бузите си, за да демонстрира как ще изглежда. — Скулите ми ще изпъкнат и...

— Да не си посмяла! Ще бъде груба грешка.

— Но...

— Извинете. — Ив вдигна ръка да ги прекъсне и мислено се поздрави заради ангелското си търпение. — Ако сте приключили, разрешавате ли да преминем към същността на въпроса?

— Извинете, лейтенант — избърбори Пийбоди.

— Кой въпрос? Безсмъртието ли? — Хастингс сви широките си рамене. — Постигнал съм го. Раздавам го на другите. Взаимоотношенията между човека на изкуството и модела са поинтимни, отколкото секса. Те са като... сливане на две души. Твоят образ — той посочи апарата — става мой. Въображението ми се превръща в твоя реалност.

— Ясно. Сигурно се вбесяваш, когато хората не разбират какво им предлагаш, не оценяват твоя подарък.

— Естествено. Хората са идиоти. Кретени. Всички до един.

— Значи си посветил живота си на задачата да обезсмъртяваш идиоти и кретени.

— Точно така. И да ги превръщаш в нещо повече, отколкото са в действителност.

— Какво получаваш от работата си?

— Удовлетворение.

— Какви са методите ти? Видях, че снимаш в студио, използваш професионален модел.

— Да, понякога. Или обикалям улиците, докато някое лице ме вдъхнови. Разбира се, за да преживявам в този покварен свят, приемам поръчки, фотографирам сватбени тържества, погребения, деца и прочие. Но се радвам, когато имам свобода, когато мога да покажа, че съм истински творец.

— Къде беше в нощта на осми срещу девети август?

— Че откъде да знам?

— Гледай да си спомниш. Става въпрос за по-миналата нощ, и то след девет часа.

— Творих. Тук и в жилището ми, което е на горния етаж. Работя върху монтаж на тема очи. Очи от раждането до смъртта.

— Проявяваш интерес към смъртта, така ли?

— Разбира се. Какво е животът без нея?

— Сам ли беше?

— Съвсем сам.

— След девет часа видя ли някого, разговаря ли с него?

Хастингс кисело се усмихна:

— Повтарям, че работих! Мразя да ме безпокоят, когато творя.

— Бил си сам през цялата нощ, така ли?

— Току-що отговорих на този въпрос. Доколкото си спомням, работих някъде до полунощ. Никога не гледам проклетия часовник. Мисля, че пийнах нещо, взех гореща вана за отмора на тялото и разума. Легнах си приблизително в един.

— Имаш ли кола, Хастингс?

— Що за въпроси ми задаваш? Да, притежавам кола. Разбира се, че притежавам кола. Как иначе да се придвижвам? Да не мислиш, че разчитам на обществения транспорт? Имам лека кола и камионетка, която използвам в случаите, когато се налага да пренасям повече апаратура и да ме придружават асистентите ми.

— Кога се запозна с Рейчъл Хоуард?

— Не познавам никаква Рейчъл Хоуард.

Ив направи знак на помощничката си:

— Касовите бележки!

Пийбоди престана да прави физиономии, представяйки си как ще изглежда след пластичната операция, и побърза да рапортува:

— Посетила е магазина два пъти — през юни и през юли. Платила е с дебитната си карта, сумите са малки.

— Добре. Отиди да провериш какво правят онези двамата. Само надникни и се постарай да ги сплашиш.

— Ммм, това най-много го обичам.

Ив продължи разпита:

— Рейчъл Хоуард е пазарувала от твоя магазин — името ѝ е в компютъра.

Хастингс злобно я изгледа, после изсумтя:

— Не познавам тъпите клиенти. Наел съм хора да ги обслужват.

— Може би това ще опресни паметта ти. — Тя му показва фотографията на Рейчъл, заснета на работното ѝ място.

В погледа му проблесна искрица и само след миг изчезна, но Ив я забеляза.

— Фотогенична е — промърмори той. — Откровена, наивна, млада. Но не я познавам.

— Лъжеш.

— Не я познавам — повтори Хастингс.

— А на тази познаваш ли я? — Без да откъсва поглед от него, тя му показва студийната снимка.

— Почти гениално. Да, гениално. — Хастингс стана, отиде до прозореца да разгледа фотографията. — Композицията, тоновете. Тя пак изглежда млада и невинна, въпреки че е мъртва.

— Защо смяташ, че е мъртва?

— Както вече споменах, за да си изкарвам прехраната, снимам погребения. От време на време отивам в моргата и давам някой и друг долар на човек от персонала, за да ми разреши да фотографирам мъртвец. Познавам лицето на смъртта. — Той извърна поглед към Ив. — Нима мислиш, че съм убил момичето? Защо да го правя?

— Ти ми кажи. Познавал си Рейчъл.

— Наистина лицето ѝ ми е познато. — Хастингс с език навлажни устните си, отново се загледа във фотографията. — Но в съзнанието ми са запечатани толкова много лица. Прилича ми на... Знам, че съм я виждал някъде... — Той се обърна отново седна на креслото. — Някъде съм виждал лицето ѝ, обаче не я познавам. Защо да убивам една непозната, след като познавам толкова хора, които ме вбесяват, а още не съм сложил край на живота им?

Според Ив въпросът беше много уместен. Все пак тя още петнайсет минути въртя на шиш Хастингс, после го изпрати в

съседната стая и повика младия асистент:

— Динго, какво работиш тук?

— Ааа... ааз...

— Престани! Дишай дълбоко. Вдишване, издишване. Вдишване, издишване. Точно така.

Той опита отново:

— Асистент съм на Хастингс. Ааа... аз... — Младежът побърза да си поеме въздух, като видя заплашителното изражение на Ив. — Зареждам фотоапарата, подготвям прожекторите... накратко, правя каквото ми нареди шефът.

— Откога работиш за него?

— От две седмици. — Динго изпод око погледна вратата на стаята, в която чакаше Хастингс. Приведе се към Ив и зашепна: — Помощниците му не се задържат. Чух, че онзи преди мен бил уволнен три часа след постъпването си на работа. Това е рекорд. Асистентът, който най-дълго се е задържал тук, е изкарал цели шест седмици.

— Каква е причината?

— Хастингс често превърта. Абсолютно. Като се разбеснее, става страшно. Независимо дали си сгрешил или не, ако нещо не му е по вкуса, буквално откача.

— Проявява ли насилие?

— Чупи всичко наред, хвърля тежки предмети. Миналата седмица го видях да си блъска главата в стената.

— Виждал ли си да блъска главата на другиго?

— Засега не, обаче веднъж по време на снимки чух как заплаши един модел, че ще го хвърли под колелата на макси автобус. Мисля, че не изпълни заплахата...

— Виждал ли си това момиче да идва тук? Или на някоя фотография.

Динго взе снимката, разгледа я.

— Не, не съм виждал младата дама. Пък и не е моят тип.

— Нима?

— Не ми прилича на момиче, което си пада по купоните и по... нали се сещате?

— Смяташ ли, че би допаднала на Хастингс?

— За купон ли?

— Изобщо. Подозирам, че шефът ти не си пада по тънката част. Но би искал да фотографира това лице... Притежаваш ли превозно средство, Динго?

Той извърна поглед към нея:

— Имам еърборд.

— Питам те за превозно средство с двигател, купе и четири колела.

— Не. — Той се усмихна на описанието ѝ. — Обаче мога да шофирам. Хастингс ме назначи, за да карам камионетката с апаратурата, когато има снимки извън студиото. — Замълча за миг, загледа се в снимката. — Не е изпълнил закана да хвърли някого под автобус, нали?

— Не ми е известно. Какво прави по-предишната нощ?

— Ами... мотях се насам-натам.

— Къде се осъществи това мотаене?

— Тъж... не знам. Просто... Изведнъж се досети накъде бие тя; пребледня като мъртвец, очите му се изцъклиха. — Леле, майко! Божичко! Заподозрян ли съм?

— По-добре ми кажи къде и с кого си бил, какво си правил.

— Ааа... ааз, мамка му! С Майната, Тухлата и Джаз за малко бяхме у Тухлата, после отидохме в „Спот“ — клуба, дето ходим често, а Майната се нарязва до козирката, затова го завлякохме до тях в... трябва да е било към един. После си полафихме още малко, отидох си вкъщи и си легнах.

— Приятелите ти имат ли истински имена?

— Разбира се.

— Продиктувай ги на полицаи Пийбоди и не пропускай адреса си. После си свободен.

— Наистина ли? Наистина ли мога да си отида? — В разстояние на няколко секунди изражението му се промени от потрес към недоверие, от облекчение към разочарование. — Не трябва да повикам адвокат или нещо подобно?

— Само гледай да ни бъдеш на разположение, Динго.

* * *

Наложи ѝ се да премине през същото „минно поле от нерви“, докато разпитваше Лайза Блу, която се оказа консултант по прически и грим. Когато зъбите на младата жена затракаха, Ив тежко въздъхна:

— Слушай, Лайза, направила ли си нещо, заради което се чувстваш виновна?

— Миналата седмица изневерих на гаджето ми.

— Заради това няма да те арестувам. Откога работиш за Хастингс?

— Аз съм на свободна практика. Работя за много фотографи, правя прически и грим за сватби и специални случаи като тази снимачна сесия например. Работата ми попада на Хастингс, затова се задържах при него около година. Това достатъчно ли ви е?

— Кой осигурява гримовете?

— Винаги нося свой набор, но Хастингс има цял склад. Много е придирчив. Като повечето негови колеги, между впрочем.

— Използва ли продуктите на фирма „Баримор“?

— Разбира се. Защото са първокласни.

— Някога гримирала ли си тази девойка? — попита Ив, като ѝ подаде снимката на Рейчъл Хоуард.

Лайза сви устни:

— Не. Бих ѝ сложила тъмнорозово червило. Ако пък използвах червило от серията на „Баримор“, за която ме попитахте преди малко, може би щях да избира „Фърст Блъш“ или „Спринг Роуз“, за да подчертая формата на устата ѝ. Очите също трябва да се подчертаят... Знаете ли, изглежда ми някак позната. Не знам откъде... — Лайза млъкна и изпусна снимката, като че ли беше опарила пръстите ѝ. — Това е мъртвата. Показаха я по новините. Била е намерена в един контейнер.

— Ти къде беше по-предишната нощ?

— С гаджето ми. — Гласът ѝ потрепери. — Казва се Айвън. Беше ми адски кофти, задето му изневерих. Бог знае защо го направих. Снощи за малко не си признах, но в последния момент ме хвана шубето. Отидохме в един видеоклуб, после се върнахме в апартамента на Айвън.

— Пийбоди, запиши данните ѝ. Свободна си, Лайза.

— Мислите ли, че Хастингс я е убил? Защото ако е вярно, кракът ми повече няма да стъпи тук.

— Не му е предявено обвинение. Засега само задавам въпроси.
— Ив обърна гръб на асистентката и отиде в стаята, където чакаше фотографът. Той седеше пред огледалото, беше скръстил ръце и мрачно се взираше в отражението си.

— Можем да го направим по два начина — каза тя. — Да те задържа в ареста, докато получа разрешително за претърсване на сградата, включително на жилището ти, както и на превозните средства, които притежаваш. Или пък да позволиш още сега да извършим обиска.

— Няма да намерите абсолютно нищо!

— В такъв случай няма от какво да се страхуваш и ще ни позволиш да погледнем.

Очите му срещнаха нейните в огледалото:

— Гледайте тогава!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ив повика екип и претърси магазина, студиото и апартамента на Хастингс. Не намериха наркотици, което я изненада. Беше решила, че фотографът вдъхновява музата си със „Зонър“, но в жилището и в колата му не откриха нито следа от наркотици или от транквилантите, с които престъпникът беше упоил Рейчъл Хоуард.

В комплекта с гримове в студиото имаше продукти на „Баримор“, които отговаряха на онези, използвани за гримиране на мъртвата девойка.

Ив се опита да си представи как Хастингс — исполинът с грамадни длани — грижливо слага червило на устните на Рейчъл, с четчица полага сенки върху клепачите ѝ.

Не намериха стола, на който седеше мъртвата на снимката, обаче се натъкнаха на кълбо тел. Гримовите и металната жица бяха иззети като веществени доказателства, а Хастингс дори не гъкна, когато му връчиха разписката.

Ив възнамеряваше да остави на „метачите“ и лаборантите да вземат проби от постелките на колата и камионетката и да ги сравнят с нишките от превозното средство на престъпника. Самата тя възнамеряваше да се съсредоточи върху файловете с фотографиите на Хастингс.

Всъщност съсредоточаването ѝ се изразяваше в пришпорване на Макнаб, докато той търсеше информацията, записана на диска.

— Лейтенант! — Младежът изпъна костеливите си рамене. — Престанете да ми дишате във врата. В един файл се съдържат десетки хиляди снимки. Ще ми отнеме известно време, докато намеря фотографията на Рейчъл, ако изобщо я има.

— Има я! Хастингс я позна!

— Добре, обаче... — Макнаб се обърна и едва не удари носа си в нейния. — Не ми висете на главата.

Ив намръщено се загледа в монитора. В едната му половина се виждаше усмихнатото лице на Рейчъл, в другата с мъниеносна

скорост се редуваха снимки от компютърния файл. Рано или късно вихъра от изображения щеше да секне. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че ще се случи. И на екрана щеше да се появи втора снимка на Рейчъл.

— Престани да мърмориш! — озъби се на Макнаб. — Само машината работи.

— Извинете, но ще си позволя да възразя. Компютърът е само добър оператор, но ако не го направляваш с команди, е безпомощен.

— Дрън-дрън. Вие се мислите за голяма работа. — Все пак Ив отстъпи назад. Даваше си сметка, че наистина го тормози, като му стои над главата. — Уведоми ме веднага, щом я намериш.

— Първа ще научите.

Междувременно Хастингс бе скръстил ръце и намръщено наблюдаваше как малката армия от ченгета претърсват студиото му. Ив махна на помощничката си:

— Пийбоди! Вземи един униформен и отиди да разпиташ втория подред в списъка на заподозрените.

— Моля?

— Нима използвах думи на чужд език?

— Искате да проведе разпита ли? — Помощничката ѝ беше пребледняла като платно. — Без вас ли?

— Нима след като от цяла година си в отдел „Убийства“, не можеш да разпиташ заподозрян, без ръководителката на разследването да бди над теб?

— Не... тоест... мога. — Лицето на Пийбоди пламна. — Само че вие винаги... аз не съм... — Преглътна, изпъна рамене. — Ще разпитам Катстивънс, лейтенант.

— Добре. Като свършиш, обади ми се, за да ти дам нова задача.

— Слушам. Благодаря за оказаното доверие.

— Само гледай да не се оплескаш. — Тя се обърна, като мислено стискаше палци на помощничката си, приближи се до Хастингс.

Интуицията ѝ подсказваше, че именно тук ще намерят нещо, което ще ги отведе във вярната посока, а Пийбоди само ще набере малко повече опит.

Облегна се на перваза на прозореца и промърмори:

— Адски гадно е непознати да се ровят във вещите ти. — Изчака секунда, но фотографът се престори, че не я е чул. — Можем взаимно

да си спестим неприятностите, ако признаеш откъде познаваш Рейчъл Хоуард.

— Никога не съм казал, че я познавам. Някъде съм виждал лицето ѝ. Кое то не е престъпно.

— Снимал ли си я?

— Може би.

— Тук ли?

Той смръщи вежди. Очевидно напругаше паметта си, опитваше се да се върне в миналото.

— Не — изтърси накрая.

— Никога ли не е идвала в това студио?

— Откъде да знам, мамка му? — гневно извика Хастингс. — Тук идват много непознати... Бог знае защо. Повикам за работа някой модел, а тя вземе, че доведе я приятелка, я гаджето си. В повечето случаи изритвам навън натрапниците, но се случва да съм в добро настроение. — Усмихна се кисело и добави: — Старая се да не се случва често.

— Добре ли печелиш от фотографията?

Хастингс иронично се изкиска:

— А ти като ченге печелиш ли добре?

— Не, разбира се. Значи работиш в името на любовта към професията. — Ив пхна ръце в джобовете си — за пръв път срещаше толкова противоречив човек. — Правиш снимки на хора, въпреки че по принцип си човекомразец. Това го разбирам. Но в случая става въпрос за красиво младо момиче. Мъжете си падат по красивите млади момичета.

Той се изчерви като домати:

— Студентките не ме интересуват. Вече съм на четирийсет, притрябвала ми е някаква кльошава фръцла. Като ми се прииска да правя секс, наемам компаньонка. Плащаш — чукаш. Без емоционално обвързване, от което бягам като дявол от тамян.

„Забавлява се с мен“ — развеселено си помисли тя и подхвърли:

— Да, чувствата определено носят усложнения.

— Харесва ми да гледам лица — промълви Хастингс. — Наблюдавам те, мисля си, че си нагло ченге, което ми скапа целия ден, обаче лицето ти ми допада. Може да те мразя в червата, но да харесвам лицето ти.

— Аз пък не знам какво да кажа за твоето.

— Едва ли има по-голям грозник от мен — изсумтя той. — Но в това също има красота. — Загледа се в ръцете си, дълбоко въздъхна. — Не съм убил момичето. Не съм отнемал човешки живот. Често си мисля за начини да убия хората, които ме дразнят. Да ги хвърля от най-горния етаж на небостъргач, да ги изпържа в нагорещено олио, да ги заключа в тъмна стая, пълна със змии и прочие. Това ми помага да издържа.

— Какво чудовище си, Хастингс.

— Всички хора са чудовища... Но лицето на това момиче е толкова невинно. Знаеш ли защо хората са такива мръсници, лейтенант Далас?

— Защото унищожават невинните.

— Именно.

— Лейтенант! — Макнаб й махна, без да откъсва поглед от монитора. — Намерих я!

Ив тичешком прекоси студиото, загледа се в екрана. Веднага видя Рейчъл, въпреки че девойката беше сред група младежи. Всички бяха облечени официално, на фона се виждаха гирлянди от цветя, фотографията беше заснета на някакво тържество, може би на сватбено празненство.

Рейчъл прегръщаше друго момиче, отметнала беше глава и се смееше.

— Хастингс! — Тя му направи знак да се приближи. — Кога е направена снимката?

— Сетих се! — Исполинът се приведе към монитора, блъсна дребния специалист по електроника и едва не го събори на пода. — Знаех си, че съм виждал това лице. Да видим... да, това е сватбата на Морели и Десото през януари. Погледнете надписа. Има и други...

— Не докосвай клавиатурата! — извика Ив. — Макнаб, увеличи изображението, направи разпечатка. Имаш ли други нейни снимки, Хастингс?

— Заснел съм цялата сватбена церемония и тържеството след това. Пазя снимките една година, та клиентите да имат достатъчно време да си изберат. Току-виж след шест месеца някоя леля или баба се е сетила да си поръча още снимки. Тук има още фотографии на

девойката — някои заснех само защото лицето ѝ ми направи силно впечатление.

— Макнаб, прегледай целия файл, отдели фотографиите на жертвата. Уголеми ги и ги разпечатай.

На екрана започнаха да се появяват кадри от сватбената церемония — младоженците, семейни портрети, непринудени снимки. Млади и възрастни хора, приятели и роднини.

— Това е всичко, лейтенант.

— Не, не е! — възкликна Хастингс, преди Ив да проговори. — Има още. Фотографирах не само момичето, но и други лица, които ми се сториха интересни. Ще ги намерите във файла „Лица“.

Макнаб нареди на компютъра да отвори посочения файл. Ив забеляза, че тук Хастингс не си е направил труда да снима младоженеца и младоженката. Видя фотография на много възрастна жена, чиято усмивка почти се губеше сред сбръчканото ѝ лице, на дете, чиято уста беше изцапана с шоколадова глазура. Имаше учудващо лиричен портрет на момиченце с празнична рокля, което спеше на един стол.

Други лица се появяваха и изчезваха на монитора.

— Има нещо гнило — избърбори фотографът. — Нея я няма. Мамка му, сигурен съм, че я заснех четири-пет пъти, без да забележи, два пъти я помолих да позира. Извън гостите на празненството снимах най-много нея. Честна дума!

— Вярвам ти. — Ив се замисли, забарабани с пръсти по бедрото си. — Два бързи въпроса, Хастингс. Съгласен ли си да се подложиш на детектора на лъжата?

— Майната ти! Майната ти! Какво пък, съгласен съм.

— Добре. — Тя погледна часовника си. Беше прекалено късно да уреди въпроса. — Утре ще проведе теста. Втори въпрос — кой ти помагаше при заснемането на сватбената церемония?

— Откъде да знам? Беше през януари!

— Нямах ли документация в компютъра?

— Както виждате, имам. На събитията, които съм фотографирал, на снимките. Не намирам за необходимо да си пълня компютъра с имената на моите помощници. Сменям ги като носни кърпички, въпреки че кърпичките са по-полезни.

— Нали им плащаш?

— Повече, отколкото заслужават... — подхвана той, изведнъж примигна. — Имаш право. Точно така! С тези подробности се занимава Лусия. Тя ще ни каже.

За пръв път, откакто беше се запознал с Ив, Рурк беше доволен, че тя не си е у дома. Испита чувство за вина, че не се отби при Съмърсет, а отиде право в кабинета си, но не можеше да постъпи другояче.

Трябваше му време. Испитваше необходимост да остане сам. Да размисли.

„Може би историята на Мойра е измислена“ — каза си, пхна картата си в закодиращото устройство и влезе в помещението, в което беше нерегистрираната му компютърна система. Най-вероятно някой бе намислил да го изнудва или да отвлече вниманието му от важни преговори.

Но кому би хрумнало да използва събития, отдавна погребани в миналото? Защо, за бога, тази жена се опита да го въвлече в нещо, което той много лесно можеше да провери?

Надрънкала му беше куп лъжи, това е всичко.

И все пак не беше съвсем сигурен.

Въпреки че организъмът му жадуваше за алкохол, поръча на автоготвача да му приготи силно кафе, после пристъпи към подковообразното черно бюро.

В това помещение достъп имаха само тримата с Ив и Съмърсет, защитната система беше негова дело. Създадено беше само с една цел — да избегне зоркия поглед на службата за компютърна охрана. Всичките му сделки бяха законни, но имаше документи, които не биваше да станат ничие достояние.

В това помещение, чиито прозорци бяха закрити със специални щори, можеше да приема и да изпраща секретни съобщения, да търси информация в глобалната мрежа, да използва хакерските си умения и да прониква в чужди програми без знанието на охраната.

В недалечното минало използваше свръхмодерния си компютър за сделки, които бяха на ръба на законното, и то най-вече заради удоволствието от играта, отколкото заради самата печалба. А може би го правеше само по навик.

Израснал беше като крадец и измамник, подобни навици трудно се изкореняват. Особено когато притежаваш големи умения и ум като бръснар. А той ги притежаваше.

Благодарение на необикновените си способности отдавна не беше принуден да краде, за да оцелее. Постепенно беше се отървал от незаконните си предприятия, прекратил бе незаконните сделки, използваше несметното си богатство за разработване на проекти, които не само щяха да му донесат печалба, но и да служат на обществото. Беше се превърнал в изискан джентълмен, чието присъствие беше желано на всяко светско събитие.

Огледа се и си помисли, че много се е променил, и то в положителна посока... Или поне започваше да се променя.

Причината беше Ив. Неговото ченге. Какво би могъл да стори човек, обсебен от една жена, освен да промени живота си?

Ив го превърна в нов човек, въпреки това дълбоко в сърцето си той криеше нещо, до което дори тя нямаше достъп.

Днес една непозната беше се опитала да го убеди, че всичко, което бе желал и постигнал, се е основавало на лъжа. На лъжа и убийство.

Прекоси стаята, застана пред огледалото. Видя лицето си, лицето на баща си. С Патрик Рурк си приличаха като две капки вода — не можеше да си затваря очите пред истината. Дълги години се насилваше да забрави миналото, да не мисли за този човек. Вероятно затова разказът на Мойра го извади от равновесие, проникна чак до онова кътче на сърцето му, до което не допускаше никого.

Щеше да си направи труда да се добере до информация, която да отрече измислиците на Мойра. Веднъж завинаги щеше да приключи с тази история. Когато седна зад черното подковообразно бюро, лицето му беше така безизразно, все едно беше издялано от камък; притисна длан към екранчето, което засия в червено, докато траеше идентификацията.

— Аз съм Рурк — каза. — Включи системата.

Проблеснаха индикатори, машините тихо забръмчаха, сякаш нашепваха думи на непознат език. Той се залови за работа.

Първо поиска подробни сведения за Мойра О'Баниън. Скоро щеше да я познава по-добре, отколкото тя познаваше себе си.

Информацията на първо ниво се състоеше в най-обикновени данни — дата и място на раждане, родители, братя и/или сестри, съпруг и деца. Служебното ѝ досие. Всичко съвпаднаше с казаното от нея, което не го изненада.

Умелият план за измама се основава на добра подготовка, нали така? Знаеше го от опит.

Сигурен беше, че Мойра го е излъгала. Защото в противен случай...

Обзе го паника, стомахът му се сви от болка. Той стисна зъби, продължи да чете информацията на екрана. Повтаряше си, че онази жена го е излъгала и туйто. Намереше ли първата пролука, сърцераздирателната ѝ история щеше да рухне като къщичка от карти.

Проучи медицинския ѝ картон, данните за финансовото състояние на всички от семейството. С ледено спокойствие проникна не само в нейния живот, но и в живота на хората около нея.

Работата му отне цял час, ала не откри нещо, което да потвърди, че Мойра е измамница.

Наля си още една чаша кафе, върна се при компютъра и изрече командата, която беше се надявал да избегне:

— Направи пълни проучвания за Шавон Броуди, родена в окръг Клир, Ирландия, в периода 2003–2006 година.

Работя... Трийсет и три бебета от женски пол, носещи това име, са родени през посочения период.

— Предполага се, че обектът има близначка.

Работя... През този период са родени четири момиченца с посоченото име, които имат близначки.

Рурк почувства, че дланите му са се овлажнили от пот. Даваше си сметка, че отлага неизбежното. Беше предприел прекалено сложни стъпки, за да получи простичък отговор.

— Близначката на обекта на издирването се нарича Шиниъд.

Работя... Открих търсения обект... Продължавам събирането на информация...

— Покажи на монитора актуална снимка на издирвания обект.

Показвам фотографията от картата за самоличност на Шавон Броуди, 5 септември 2023 година.

На екрана се появи лицето на млада и красива жена, която свенливо се усмихваше. Ярочервената ѝ коса беше гладко сресана,

очите ѝ бяха светлозелени, кожата ѝ беше бяла като мляко.

Сърцето на Рурк се сви. На тази снимка Шавон беше с година-две по-млада, отколкото на фотографията, която беше видял в кабинета на Мойра. Изражението ѝ не беше печално, нямаше ги синините. Но беше същото момиче. Същото!

Шавон Броуди, родена в Тъла, окръг Клар, Ирландия, на 2 септември 2005. Родители Колин и Патриша Броуди — фермери. Братя Едуард и Фъргъс Броуди, сестра близначка Шиниъд. Завършила е католическото училище „Пресветата дева“, не е следвала в университет. Работила е във фермата на родителите си и като сервитьорка в кръчмата „Карни“ в Тъла през периода 2022–2023 и в „Белия кон“ в Дъблин от ноември 2023 до октомври 2024.

Без да откъсва поглед от образа на младата жена, Рурк изкомандва:

— Искам допълнителна информация. Брак, деца, къде се намира в момента.

Липсват данни за сключен брак, за официално съжителство с някого. В регистрите не е вписано дете, родено от Шавон Броуди. Октомври 2024 няма информация за нея.

По гърба му се стичаше ледена пот.

„Няма информация за нея. Изчезнала е безследно“ — помисли си и гневно извика на компютъра:

— Искам най-подробни сведения! Имало ли разследване за изчезването ѝ, какво е било финансовото ѝ състояние, имената на нейни познати или колеги. Всичко, каквото намериш, по дяволите!

Работя...

Знаеше, че каквото и да му струва, ще се добере до истината. Затова този път вместо кафе си наля уиски.

Ив се прибра вкъщи само два часа след приключване на дежурството ѝ. Каза си, че е щастлива, задето Съмърсет не я дебне във фойето, за да се заяжда, и че ще го навести само за да се заяде с него.

Завари го в дневната му; той седеше на инвалидния стол, слушаше класическа музика и прелистваше дебела книга с кожена подвързия, която най-вероятно беше взел от библиотеката на Рурк.

Галахад, който беше се покачил на страничната облегалка на стола, я погледна, после примижа.

— Къде е надзирателката? — попита Ив.

— Разхожда се в парка, докато аз се наслаждавам на няколко мига спокойствие. — Съмърсет с театрален жест затвори книгата, като че ли не му се разделяше с любимото четиво, и се впусна в атака:

— Днес доста закъсняхте, лейтенант.

— Нямам определено работно време.

— Въпреки временните ми затруднения още съм иконом в тази къща, ето защо държа да ме уведомявате за дневния ви график. Трябваше да се приберете преди час.

— Много странно. Виждам, че устните ти се движат, но не чувам нищо. Може би от падането гласните ти струни са се повредили. Ще помоля Веселячката да те прегледа.

Устните му се разтегнаха в усмивка:

— Вероятно денят ви е бил спокоен. Като никога не забелязвам кръв по дрехите ви.

— Денят още не е свършил. Ще погледна дали Рурк се е прибрал навреме, за да не го мъмриш.

— Върна се отдавна, но отиде право в кабинета си и дори не се отби да ме види.

Тя вдигна вежди, после с престолено безразличие сви рамене:

— Добре. И аз имам още работа. О, за малко да забравя — оставих колата си пред къщата, за да те злепоставя, ако тази вечер ти дойдат гости.

След като тя излезе, Съмърсет доволно се усмихна, заслуша се в любимата си музика от Шопен и почеса Галахад между ушите.

Ив отиде в кабинета на съпруга си, застана пред вратата на секретното помещение, притисна дланта си към пластината, продиктува името си и кода.

На екранчето проблесна надпис: „Достъпът забранен“.

Тя изумено се втренчи в заключената врата, в червената светлина, примигваща над нея. Промърмори: „Ама че нахалство!“, ритна вратата, после отново опита да я отвори.

„Достъпът забранен.“

Изруга, извади джобния си видеотелефон, набра номера на Рурк. Свъси вежди, когато чу гласа му, но образът му не се появи на

екранчето.

„Да му се не види, защо е изключил видеото?“ — помисли си.

— Хей, какво става? Стоя пред вратата, но не мога да я отворя.

— Почакай малко. — Той изключи видеотелефона. Ив изумено се втренчи в устройството и промърмори:

— Добре, шампионе, щом трябва, ще почакам.

Измина повече от минута, преди да чуе изщракването на ключалката и над вратата да блесне зелена светлина.

Рурк седеше зад бюрото. Беше запретнал ръкави, както правеше винаги, когато работеше с клавиатурата, а не даваше устни нареждания на компютрите.

Беше пребледнял, изражението му беше непроницаемо — лицето му беше празно като мониторите, монтирани на стените.

Вратата се затвори, ключалката щракна.

— Какво се е случило? — възкликна Ив.

— Имам работа.

— С нерегистрирания компютър ли?

Лицето му се изкриви от раздразнение; той взе тежката кристална чаша и отпи от нея, взирайки се в съпругата си.

— Да, с нерегистрирания. — Гласът му беше студен, недружелюбен. — Имаш ли нещо против?

Ив си помисли, че я наблюдава, както го беше виждала да наблюдава противник, от когото възнамерява да се отърве. Поведението му беше крайно озадачаващо. Тя заобиколи бюрото, но и мониторите на компютрите бяха изключени. Долови миризмата на тютюн и уиски, лошото й предчувствие се задълбочи.

— Да, имам! Какво става? Защо беше се заключил? Защо се наливаш с алкохол, защо не ми позволяваш да видя с какво се занимаваш?

— Временно достъпът беше забранен, тъй като правя... частни проучвания. Пия, защото ми се пие. — Той отново взе чашата, за да подчертае думите си. — Онова, с което се занимавам, не те засяга. Достатъчно изчерпателен ли бях, лейтенант?

Гърлото й се сви; опита да си спомни какво са си говорили през деня, питайки се каква е причината за гнева му.

Защото под привидното му спокойствие напираше неудържим гняв.

— Ако ми се сърдиш, поне кажи защо. Та като побеснея, и двамата да знаем причината.

„Излез, остави ме на спокойствие — мислеше Рурк. — Остави ме сам, за да приключа с този кошмар.“

— Не всичко, което правя, те засяга. Не си въобразявай, че светът ми се върти само около теб.

Думите му бяха като нож, забоден в сърцето ѝ, ала тя се престори, че не ги е чула.

— Разбирам, че нещо не е наред. — Машинално сложи ръка на рамото му и усети възлите от напрегнати мускули. — Ако се тревожиш за Съмърсет, преди малко бях при него — възвърнал е формата си, отново започна да се заяжда. Зная, че злополуката с него те извади от релси, но...

— Постарах се той да бъде под непрекъснатото наблюдение на медицинско лице, нали? Случайно да ти е минавало през ума, че трябва да мисля и за друго, освен за него, за теб и за тревогите ти? — Той бръсна ръката ѝ, стана и отиде да си налее още уиски — надяваше се този път алкохолът да прогони отвращението, натрупано в душата му.

— Рурк...

— Престани да ми досаждаш, не виждаш ли, че съм зает? — прекъсна я той. — Поне за малко ме остави на спокойствие! Не съм в настроение да разговаряме, да се чукнем набързо или да слушам как е минал денят ти.

Лицето ѝ пламна от гняв:

— А за какво имаш настроение?

— Да остана сам и да довърша започнатото! — изкрещя той, а на ум добави: „Не искам да останеш тук! Не понасям онова, което правя!“ — Губя си времето да ти помагам, все някога трябва да свърша и моята работа, нали? След като видя, че проклетата врата е заключена, не ти ли хрумна, че не желая да ме безпокоиш? Остави ме да работя и си гледай своята работа. Несъмнено има достатъчно мъртъвци, на които да посветиш вниманието си.

— Да — кимна тя. Гневът ѝ беше се изпарил, останало беше само огорчението. — Мъртъвците винаги ме съпътстват. Отивам си, няма да ти преча.

В мига, в който затвори след себе си вратата, ключалката изщрака.

Рурк се втренчи в чашата си, после я запрати в стената — миниатюрните парченца кристал като смъртоносни сълзи обсипаха пода.

Ив се опита да работи, въпреки че умът ѝ беше на друго място. Поиска информация за хората, чиито имена беше научила от Хастингс. Разбира се, щеше да разпита всеки от тях, но преди това ѝ бяха необходими най-важните данни за тях.

Пийбоди беше предала подробен рапорт за „бойното си кръщение“ като следовател. Както Ив беше предположила, човекът имаше солидно алиби за времето на убийството на Рейчъл. Вероятно алибито му щеше да се потвърди, все пак помощничката ѝ още веднъж щеше да го разпита.

Съпостави сведенията, търсейки процента на вероятност, прегледа бележките си, подготви табло, на което прикрепил снимките на Рейчъл, графика на лекциите ѝ, плана на паркинга, въздушна фотография на кампуса на Колумбийския университет.

Ала безпокойството за Рурк не ѝ даваше покой.

В полунощ отиде в спалнята, но съпругът ѝ го нямаше. Домашният компютър я осведоми, че той не е излизал от кабинета си.

Още беше там в един часа, когато тя си легна.

Ив си казваше, че няма нищо против от време на време да се скарат. Всъщност противоречията дори разнообразяваха ежедневието... караха кръвта да закипи. Пък и независимо колко бяха разгневени, двамата винаги си оставаха лудо влюбени един в друг.

Само че тази вечер не бяха се скарали. Рурк я прогони, изолира я, гледаше я така, като че ли пред него стоеше непозната. Или някаква досадна личност.

Въртеше се в голямото легло и се упрекуваше, че го остави сам. Трябваше да го предизвика да избухне, после сигурно щеше да сподели какво го измъчва.

Избрал беше най-сигурния начин да я прогони. Ако ѝ беше вдигнал скандал, тя нямаше да му остане длъжна. Ала Рурк я прогони

като досадна муха, горчивите му думи я зашеметиха и я накараха да побегне.

„Не знаеш какво те чака, приятелче! — помисли си. — Не подозираш какво ще ти се случи, когато ми паднеш в ръцете.“

Докато тя неспокойно се мятеше в леглото и се взираше в мрака, някой обезсмъртяваше деветнайсетгодишния Кенби Сулу, студент в катедрата за театрално изкуство.

Стоеше прав, завинаги млад, безжизнените му ръце бяха прикрепени с тънка жица, за да изглежда съвършен пред обектива.

Каква светлина! Каква силна светлина! Обгръща ме. Влива се в мен. Този младеж с изваяно тяло и с душа на творец беше истински гений. Сега е превъплътен в мен. Чрез мен ще живее вечно.

Усещам как се слива с Рейчъл, с мен. Сега сме по-интимни от любовници. Ние сме енергията на живота, по-силни сме, отколкото бяхме поотделно.

От двамата получих нещо прекрасно. Затова ги увековечих.

В тях няма да има сенки.

Само безумецът ще нарече постъпката ми безумна. Само слепецът ще гледа и няма да вижда.

Скоро, много скоро ще покажа на света стореното от мен. Трябват ми още двама, преди да известя човечеството.

Но преди това ще позволя на хората да погледнат нещичко.

След като приключи делото си, изпрати съобщение и фотографии на Надин Фарст от Канал 75.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бръмченето на видеотелефона върху нощното шкафче я изтръгна от поредния кошмар. От мрака отново попадна в мрак, паниката и страхът отказваха да я напуснат. Треперейки, придърпа върху себе си смачкания чаршаф и нареди на видеокамерата да се изключи.

— Господи, защо е толкова тъмно? — възкликна, изведнъж се досети, че осветлението е изключено. Докосна страните си, мокри от сълзите, пое си дъх и макар че сърцето ѝ продължаваше да бие до пръсване, отговори на обаждането:

— Тук Далас.

Диспечер до лейтенант Ив Далас.

Тя прокара пръсти през косата си:

— Прието.

Явете се незабавно в Линкълн сентър на входа откъм опера „Метрополитен“. Вероятно е извършено убийство.

— Районът около местопрестъплението отцепен ли е?

Да.

— Уведомете помощничката ми Дилия Пийбоди. Ще бъда на местопрестъплението след дваайсет минути.

Прието. Край.

Ив стана. Наближаваше четири часът, но Рурк така и не беше си легнал. Тъй като беше плувнала в пот, тя остана две минути под душа, отдели и минута да се изсуши в кабинката с горещ въздух и едва след това се почувства малко по-добре.

Набързо се облече, препаса кобура, пхна в джоба си значката и белезниците, прикрепил към ризата си записващото устройство. Хукна към вратата, но на половината път изруга, върна се, от чекмеджето на нощното шкафче извади диктофон.

— Възложиха ми нов случай — каза в микрофона. — Не зная кога ще се върна.

Искаше ѝ се да каже още нещо, но всичко, което ѝ хрумваше, ѝ се струваше излишно. Затова хвърли устройството върху леглото и

излезе.

Полицейските сензорни бариери бяха включени, жълтите и червените им светлини примигваха в мрака. До тротоара бяха паркирани две патрулни коли, лампите на покривите им се въртяха — редуваха се студено синьо, горещо червено.

Големият фонтан не работеше, изящната сграда зад него тънеше в сенки. Ив беше живяла цели десет години в Ню Йорк, но никога не беше стъпвала в тази катедрала на изкуствата. Докато Рурк я въведе там, за да посетят театрални постановки, концерти и дори оперни спектакли.

„Когато си свързан с човек като него — помисли си, — мирогледът ти се разширява, независимо дали го желаеш.“ Отново си спомни странното му поведение, сърцето ѝ отново се сви, запита се какво ли се е случило.

— Лейтенант.

Тя кимна на униформения полицаи, който я посрещна, и се помъчи да се овладее. Когато беше на местопрестъпление, ченгето трябваше да забрави тревогите в личния си живот.

— Какво имаме... — Прочете името му на табелката, прикрепена към куртката му. — Какво имаме тук, полицаи Фино?

— Мъж от смесена раса, очевидно с азиатска кръв, приблизително двайсетгодишен. Двама души, които се връщали от някакво празненство и са доста пийнали, го видели във фонтана. Мъжът го извадил, жената се обадила на полицията. С партньора ми бяхме наблизко, пристигнахме две минути след нейното обаждане. В момента свидетелите са с него. — Той посочи стъпалата, водещи към входа на сградата.

— Засега ги дръжте там. Изпратете помощничката ми, когато дойде.

— Слушам, лейтенант. Изглежда, хлапакът е паднал във водата и се е удавил. Не се виждат рани. Като му гледам дрехите, може би е разпоредител в „Метрополитен“ или в някой от театрите в Линкълн Сентър. — Полицаят забърза крачка и се изравни с Ив. — Обаче ми направи впечатление, че е на възрастта на момичето, дето беше натикано в контейнера. И по него нямаше наранявания.

— Да видим.

На тротоара още имаше локвички от водата, изтекла от дрехите на мъртвеца. Въпреки че още не беше се зазорило, вече беше топло, но влажно — вероятно водата щеше да се изпари едва след изгрева на слънцето.

Ив остави чантичката с приспособления, която винаги носеше при подобни случаи, включи записващото устройство, наведе се над трупа.

Сърцето ѝ се сви от жал — младежът още беше почти дете. За мъж беше прекалено красив. Смъртта беше сложила отпечатъка върху бледото му лице, заличавайки златистия цвят на кожата му, косата и веждите му бяха гарвановочерни. Чертите му бяха изваяни, беше строен, с дълги ръце и крака.

Беше в черно — късо сако, прав панталон, меки кожени обувки. След като клекна и го огледа по-отблизо, Ив видя дупчиците на мястото, на което е била прикрепена табелката с името му.

И която грижливо беше отстранена.

— Жертвата е от мъжки пол. Азиатец на възраст между осемнайсет и двайсет години. Облечен е с нещо като униформа. — Напръска ръцете си с изолиращ спрей, пребърка джобовете на мъртвеца. Намери портфейл с две дебитни карти, студентска карта и легитимация на служител от Линкълн Сентър. — Жертвата е идентифицирана като Кенби Сулу, деветнайсетгодишен. Живее в Ист Сайд, следва в „Джулиард“, работи в Линкълн Сентър.

Пъхна портфейла в пликче за веществени доказателства, огледа ръцете на мъртвеца.

Кожата беше гладка, ноктите — къси и добре поддържани.

— Богаташко синче, а? — промърмори тя. — Грижил си се за външността си. „Джулиард“... — Тя погледна към красивата сграда на центъра. — Обичал си театъра. Тази вечер си бил на работа. Работиш на половин ден. Дали за да си близо до театъра, или да плащаш таксата за следването? — Хвана дясната му ръка, обърна я, видя на дланта дупчицата от игла на спринцовка. — Ще разбере как престъпникът те е подлъгал, Кенби.

Отвори чантичката с принадлежности и не вдигна поглед, когато чу пуфтене, а по тротоара затропаха подметки на тежки обувки.

— Включи записващото устройство, Пийбоди. Цивилният, който е забелязал трупа, го е извадил от фонтана. — Докато говореше, тя сложи очилата за микрохирургия, за да разгледа по-добре дясната длан. — Забелязвам тъмно петънце на мястото, където е проникнала иглата.

— Също като при Хоуард, нали?

— Да. — Ив разкопча сако на мъртвеца. — В портфейла му имаше карта за самоличност и две дебитни карти, марковият часовник още е на ръката му.

— Значи не става въпрос за убийство с цел грабеж.

— Естествено. — Ив разгърна сако. И видя малка кръгла дупчица. Острието беше преминало през гладката, мускулеста плът и бе проникнало право в сърцето. По кожата се забелязваха следи от лейкопласт. — Нито пък за удавяне... Смъртта е настъпила вследствие на прободането на сърцето с тънко острие. Вероятно токсикологичната експертиза ще потвърди наличието на опиати в кръвта... Пийбоди, свържи се с Морис. Искam той да направи аутопсията. После вземи отпечатащи от пръстите на мъртвеца за потвърждаване на самоличността му. После го изпратете в моргата. Аз ще разпитам цивилните.

Помощничката ѝ си пое дъх, за да се овладее, и се отдалечи.

Двамата свидетели седяха един до друг на стъпалата. Жената носеше рокля на бели и черни ромбове, която прилепваше към тялото ѝ като змийска кожа. Вероятно по-рано тази вечер прическата ѝ бе представлявала златиста кула, ала сега кулата беше рухнала, провиснали кичури обрамчваха лицето на непознатата.

И мъжът не изглеждаше по-добре. Беше свалил сако си, което беше захвърлено встрани като мокра топка, от водата снежнобялата му риза с жабо беше станала прозрачна. Подгизналите му сребристи обувки стояха на стъпалата. Панталонът, от който още се процеждаше вода, прилепваше към кльощавите му бедра.

Според Ив и двамата бяха на около трийсет години.

Направи знак на униформения да се отдръпне, посочи значката си:

— Аз съм лейтенант Далас. Разкажете какво се случи.

— Той беше във водата. Извадих го. Беше мъртъв... Божишко, повдига ми се!

— Зная, че преживяването ви е извадило от релси — каза Ив. Подозираше, че на непознатия му се повдига не само от преживяното, ами и от наркотиците, с които с приятелката му са се „почерпили“ на празненството. — Как се озовахте тук?

— Гледахме балетна постановка на „Жизел“, после отидохме на купон в дома на един приятел на Ривърсайд Драйв.

— Доста далеч е от Линкълн Сентър. Защо сте се върнали и какво правехте тук в четири сутринта?

— Не е забранено, нали? — намеси се жената. Пискливият ѝ глас накара Ив да се наежи.

— Не, но приемането на наркотични вещества се смята за престъпление. Можем да приключим бързо и лесно, но ако желаете, ще отидем в управлението, за да бъдете подложени на токсикологичен тест.

— Ама ние само искахме да помогнем! — запротестира мъжът.

— Затова съм готова да си затворя очите и да забравя за теста. Да започнем отначало. — Тя извади бележника си. — Първо ми продиктувайте имената си.

— Казвам се Максвил Дръри. Вижте какво, изпълнителен директор съм в рекламната агенция „Файк енд Кокс“. Не ми се ще да си имам неприятности.

— Вашата фирма ли отговаря за рекламните дирижабли и холограмните табла около тунела „Франклин Делано Рузвелт“?

— Да. Занимаваме се и с още много дейности.

— Имате ли представа колко досадни са дирижаблите и таблата? Дръри кисело се усмихна:

— Да.

— Ясно. Този въпрос отдавна ме измъчва. Госпожице, ще ми кажете ли името си?

— Лу Макейб. Дизайнер съм в обувната промишленост.

— По ваш проект ли са обувките на господин Дръри?

— Да.

— Хм, много интересно. След като вече се запознахме, защо не ми кажете истината? Гледали сте тук балетната постановка, отишли сте на купон. После какво?

— Добре. — Максвил дълбоко си пое дъх. — По едно време купонът ни писна и си тръгнахме. Не зная колко часът беше, честна

дума. Кой ти гледа часа, когато си в повишено настроение? Както си вървахме по улиците, изведнъж ни хрумна да се разхладим във фонтана. Речено-сторено — върнахме се тук. Мислехме първо да се разхладим, после да... загреем, нали разбирате?

Ив погледна Лу, която глуповато се усмихваше:

— Купонът сигурно е бил доста щур.

— Казах на Макс, че с моите приятелки се състезаваме кой ще го... направи на повече места, обявени за забележителности на Ню Йорк. Идеята за фонтана беше страхотна и щеше да ни донесе доста точки.

— Върнахте се тук и...

— Скочих във фонтана — обясни Макс. — Господи, едва не се озовах върху мъртвеца! Сграбчих го за сакото и го измъкнах. Лу повика линейка. Докато чакахме, се помъчих да свестя младежа с изкуствено дишане, обаче не знам дали действах според правилата — в главата ми всичко беше объркано.

Ив забеляза, че Дръри я гледа с надеждата да го увери, че не е сгрешил, затова седна до него:

— Бил е мъртъв много преди да се натъкнете на него. Невъзможно е било да му помогнете. Но сте опитали и сте повикали линейка. Постъпили сте правилно.

Зазоряваше се, млечнобялото небе се озари от бледа светлина. Уличното осветление и лампите над входовете се изключиха, фонтанът заработи, в натежалия въздух се издигнаха мощни водни струи.

Градът все още беше притихнал, чуваха се само дрънченето на изпразваните контейнери и ръмженето на макси автобуси. И на въздушни трамваи и автобуси, които се мяркаха в белезникавото небе.

Появиха се собственици на кучета, повели на разходка домашните си любимци, и хората, които предпочитаха да бягат за здраве по тротоарите вместо в парковете.

Подвижните павилиони за храна на крак вече работеха и бяха обгърнати с облаци от мазна пара.

Ив проследи с поглед отдалечаващата се камионетка на моргата, в която беше трупът на младеж с атлетично тяло и мъничка дупка в сърцето.

И видя приближаващият се микробус на Канал 75.

— Научих къде живеят родителите му, лейтенант. — Пийбоди застана до началничката си, двете се загледаха в Надин, която слезе от микробуса. — И още, че вече са съобщили за изчезването му.

„А пък на мен ще се падне да им съобщя, че е бил намерен“ — с горчивина си помисли Ив.

— Аз ще разговарям с тях — подхвърли и тръгна към репортерката.

— Щях да ти се обадя — каза Надин, — но научихме, че е бил открит труп и че полицаите вече са на местопрестъплението. Предположих, че ще те заваря тук.

— Защото?

— Защото в шест сутринта получих друго съобщение и още фотографии. На тях е заснет младеж от азиатски произход — много строен, много привлекателен. Предполагам, че и той като Рейчъл е студент, защото снимките са направени в „Джулиард“. Да му се не види, кой избива тези деца, Далас?

Ив поклати глава:

— Засега не знаем. Виж какво, ще ти дам кратко интервю, после ще те помоля да отпратиш екипа, да ми предадеш видеозаписа, изпратен от убиеца, и да отидеш в полицейското управление. Може би ще се наложи малко да почакаш, защото първо ще се отбия на друго място. Моля те да не споделяш с никого какво си получила тази сутрин. Ще ти кажа всичко, което мога.

— Да започваме. — Надин махна на хората си да се приближат. — Далас, готова съм да ти съдействам за залавянето на този изверг. В замяна обаче искам щом го пипнете, да ми дадеш ексклузивно интервю.

— Ще ти съобщя каквото мога и когато ми е възможно! — Слепоочията ѝ вече пулсираха от болка. — Ако обичаш, да свършваме по-бързо — добави и погледна часовника си. — На работа съм.

В седем и дваайсет през тази гореща лятна утрин Ив седеше в дневната в красивата къща на семейство Сулу, а пред очите ѝ двамата родители сякаш се разпадаха, потресени от вестта за смъртта на единственото си дете.

— Сигурно е станала грешка. — Лили Сулу, висока и стройна жена, чието телосложение бе наследил синът ѝ, беше се вкопчила в ръката на съпруга си. — Тази нощ Кенби не се прибра у дома, но може би сте сгрешили. Той е едва на деветнайсет, но е много умен и силен. Да, сигурно е станала грешка.

— Много съжалявам, госпожо Сулу, обаче синът ви е бил идентифициран.

— Но той е само на деветнайсет!

— Лили! — Чанг Сулу беше тъмноок, с черна коса и вежди. Безпомощно се взираше в Ив, сълзи се стичаха по страните му. — Как е възможно това да се случи с нашия син? Кой би могъл да му го причини? Та той и на мравката път правеше.

— Засега не знаем, но бъдете сигурни, че ще получите отговори на въпросите ви. Кога за последен път видяхте Кенби?

— Вчера сутринта закусвахме заедно. — Чанг се обърна към съпругата си, а погледът му накара сърцето на Ив да се свие. — Закусвахме, а ти му каза: „Изпий плодовия сок, Кенби. Много е полезен.“

Лицето на Лили сякаш се разпадна. Разтрепери се, започна да издава звуци, които повече приличаха на скимтене.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Ив.

— Не. Не. — Чанг прегърна жена си, започна да я полюшва. — Закусихме заедно — повтори. — После Кенби отиде в университета, защото първата му лекция започваше в много ранен час. Той е балетист като майка си. Тръгна преди седем. След около час и аз излязох, за да отида на работа. Инженер съм във фирмата „Текрон“. Лили е хореограф, в момента работи върху една пиеса. С нея заедно излязохме от къщи.

— Знаете ли къде е отишъл Кенби след първата лекция?

— На друга лекция. Програмата му в университета беше много натоварена. Връщаше се у дома в пет часа, вечеряше и отново излизаше. Три вечери седмично работеше като разпоредител в операта „Метрополитен“. Обикновено се прибираще в дванайсет или най-късно в дванайсет и половина, но когато снощи закъсня, не се разтревожихме. Нашият син е... беше много отговорен. Легнахме си, ала през нощта Лили се събудила и видяла, че лампата над входната врата още свети. Проверила и като видяла, че той още не се е прибрал,

побързала да ме събуди. Първо се обадохме на негови приятели, после съобщихме на полицията.

— Ако обичате, дайте ми имената и адресите на приятелите и на преподавателите му, на хората, с които е работил.

— Разбира се.

— Нещо безпокоеше ли го? Споделял ли е с вас тревогите си?

— Не. Винаги беше усмихнат и щастлив.

— Господин Сулу, през последната година синът ви ходил ли е при професионален фотограф?

— Снимка ли ви трябва? — попита Сулу, продължавайки да милва косата на съпругата си. — Нали казахте, че сте го идентифицирали.

— Не, не ми трябва снимка. Но много ще ни помогне, ако разберем дали някой го е фотографирал.

— В университета. — Лили обърна глава, впери в Ив очите си, зачервени от плач. — Преди няколко месеца снимаха курсистите от класа по балет. А през пролетта — участниците в постановката на „Жар-птица“.

— Знаете ли кой е бил фотографът?

— Не. Обаче имам копия от някои снимки.

— Ще ми ги дадете ли? Обещавам да ви ги върна.

— Вземете ги, стига да ви бъдат от помощ. Лейтенант, искаме да видим нашия син.

— Разбирам. Ще го уредя.

Като излезе от дома на нещастните родители, тя дълбоко си пое въздух, сякаш за да прогони вкуса на скръбта, заседнал в гърлото ѝ. Седна зад волана, обърна снимката, на която засменият Кенби беше заснет заедно със състудентите си, посочи адреса на гърба:

— Хастингс! Обади се да го задържат, Пийбоди.

Рурк остана пред компютъра през цялата нощ, но липсата на сън не замъгли съзнанието му. Въпреки че за разлика от съпругата си той не изпитваше отвращение и страх от лекарствата, не изпитваше необходимост да вземе таблетка за ободряване. Сетивата му бяха изострени от безбройните чаши кафе, които беше изпил през нощта.

Вече не се съмняваше, че Шавон Броуди е неговата майка. Патрик Рурк бе проявил находчивост при манипулирането на информацията, но синът му беше компютърен гений.

Работата му отне почти цялата нощ, ала стигна до дъното на историята, до истината.

Липсваше регистрация на брак между Шавон и Патрик — вероятно наивната, добросърдечна девойка е смятала, че когато любимият ѝ е обещал да се ожени за нея, ѝ е дал обет за вярност пред Бога.

Обаче се натъкна на архив, в който беше отбелязана неговата дата на раждане. Информацията беше старателно укрита. Вероятно Патрик беше си направил толкова труд, защото е имал сериозна причина. Ала от опит Рурк знаеше, че ако човек разполага с повече време и е мотивиран, може да намери каквото пожелае в безбрежния океан от информация.

С изненада установи, че е с една година по-млад, отколкото предполагаше. Наля малко уиски в поредната чаша кафе и продължи да се взира в монитора. Шавон Маргарет Мери Броуди беше записана като негова майка, в графата „баща“ фигурираше Патрик Майкъл Рурк.

„По-точно — донор на сперма“ — помисли си той и отпи глътка кафе.

Най-вероятно Шавон беше дала тези сведения. Патрик едва ли се е зарадвал, че името му фигурира в официален документ. И е побързал да го скрие, което едва ли го е затруднило.

След раждането Шавон очевидно не беше работила — липсваше служебно досие. Но той се натъкна на медицинските им картони, от което се виждаше, че и двамата са били олицетворение на здравето.

След известно време обаче Шавон като че ли беше станала жертва на поредица от злополуки, довели до счупване на ръката, пукнати ребра.

„В продължение на няколко месеца проклетият мръсник я е смазвал от бой!“ — помисли си Рурк и стисна зъби.

Патрик беше се отървявал безнаказано, което не беше изненадващо. Нито един съсед не би имал смелостта да повика ченгетата само защото мъж бие жена си. Но дори да бяха го сторили, Патрик Рурк е знаел как да се справи с положението. Давал е няколко

паунда на полицаия и е пребивал съседа, който е имал неблагоприятното да го наклевети.

Запали цигара, облегна се на стола, затвори очи.

Беше открил само един документ в архива на полицията, свързан с изчезването на Шавон Броуди. След официалното запитване на родствениците ѝ ченгетата са били принудени да се престорят, че провеждат издирване. Във файла фигурираха свидетелските показания на шепа хора, следваше заключението, че младата жена е избягала. Случаят беше приключен.

„Какво да предприема сега?“ — запита се. Не можеше да промени съдбата ѝ, не можеше да ѝ помогне. Не я познаваше.

Шавон Броуди беше само една фотография в рамка. Нищо повече.

Той най-добре знаеше, че е невъзможно да живееш с призраците от миналото.

Не беше син на Мег. Мег Рурк с грубоватото лице и суровите очи, която вечно вонеше на бира. В крайна сметка се оказа, че не е плът от плътта ѝ. Беше заченат в утробата на красивото и невинно момиче, дошло в големия град направо от бащината си ферма. На младата жена, за която е бил скъп като зеницата на окото ѝ, която му е облякла синята пижамка и го е взела в прегръдките си, за да се снимат заедно.

Беше син на Шавон Броуди, която е била прекалено млада, прекалено наивна да се върне при мъчителя си, защото е мечтаела за семейство. Искала е детето ѝ да има баща.

„Бог да се смили над душата ѝ“ — помисли си.

Беше като болен, чувстваше се смазан от умора и ужасно тъжен. Засекрети събраната информация във файл, който можеше да се отвори само по негова устна заповед. За всеки случай го защити и с парола. После излезе, оставяйки зад гърба си непоносимата тайна.

Очакваше го напрегнат ден. Ангажиментите му бяха прекалено много, за да ги отмени, защото не беше на себе си. Някой трябваше да ръководи делата в империята, която беше създал.

Каза си, че ще вземе душ, ще хапне нещо, ще се извини на Ив за поведението си. Не виждаше смисъл да сподели тайната с нея, да възкреси спомените за миналото си, които толкова упорито се опитваше да забрави.

Ала нея я нямаше. Разхвърляното легло в спалнята му подсказва, че и тя като него е прекарала ужасна нощ. Почувства се гузен, запита се дали отново е била преследвана от кошмари.

Знаеше, че когато не е до нея, тя винаги спи неспокойно.

Видя диктофона, взе го и го включи: „Възложиха ми нов случай. Не зная кога ще се върна.“

Почувства се глупаво, изведнъж му стана много тъжно. Още два пъти прослуша съобщението, само и само да чуе гласа ѝ. Стисна в юмрука си устройството, седна на леглото.

Чувстваше се самотен, тъгуваше за жената, която никога не беше виждал, сърцето му се късаше за единствената жена, която бе обичал.

Ив влезе в канцеларията си и завари там Надин. Нямаше смисъл да вдига скандал на дежурния полицаи, задето е допуснал репортерката — тя въртеше на малкия си пръст повечето ченгета в Централното управление. Пък и този път предпочиташе Надин да я чака в канцеларията, вместо в общото помещение. Първо, нямаше опасност да се раздрънка, второ — така се спестяваше време.

— Налагаше се да монтираме проследяващо устройство на компютъра ти в телевизията — каза без предисловия.

Надин кръстоса крак върху крак, втренчи се в елегантните си сандали с висок ток.

— Разбира се. С най-голямо удоволствие ще позволя на ченгетата да си пъхат носа в работата ми. Информаторите ми ще се зарадват от възможността сведенията, които ми предават, да отиват право в полицейското управление. Ще се надпреварват да ми изпращат съобщения.

— Престъпникът те използва като посредник. Ако желае да каже още нещо, ще го направи чрез теб. Ако не се съгласиш с монтирането на проследяващото устройство, ще конфискувам компютъра ти. Може би ще се наложи да те задържим. — Изчака, докато репортерката вдигна глава, и продължи: — Като най-важната свидетелка трябва да бъдеш под полицейска защита. Изкушавам се да го направя, защото си ми симпатична. Не ми се ще да умреш.

— Който и да е престъпникът, не преследва мен.

— Може би. Но знай, че понякога психопатите започват да изпитват гняв към онези, които използват за осъществяване на целта си. Разчитам, че умееш да се защитаващ. Все пак ще разговарям с Майра. Ако тя потвърди, че има опасност той да се обърне срещу теб, ще те затворя в тайна квартира по-бързо, отколкото ще начервиш устните си, за да застанеш пред камерата за интервю с мен.

— Само опитай.

— Бъди сигурна, че ще го направя. — Ив протегна крака. — Не съм те молила да ми станеш приятелка. Просто така се случи. А сега трябва да се примириш.

— Майната ти! — Надин смръщи изписаните си вежди, забарабани с пръсти по облегалката на стола. Поусмихна се. — Бог знае защо, но и аз те харесвам.

— Добре, значи се разбрахме. Напоследък снимал ли те е фотограф?

Надин погледна снимките на бюрото на Ив:

— Всяка година в телевизията ни снима професионален фотограф. Рекламни снимки за зрителите и за рамкираните постери в гримьорната и в чакалнята.

— Кой е фотографът?

— Ще попитам. Освен снимките каква е връзката между Хоуард и Сулу?

— Ще разбере. — Ив с палец посочи вратата. — Макнаб чака да отидете заедно в телевизията и да монтира устройството за проследяване.

— Адски си самоуверена!

— Вярно е. — Миг преди репортерката да излезе, Ив се завъртя на стола и я погледна: — Чукаш ли се с костюмирания?

— По принцип го карам да сваля костюма преди да се чукаме, както благоволи да се изразиш.

— Добре, де, това са подробности. Важното е, че разбираш от мъже.

Надин вдигна вежда:

— Достатъчно, че да ме учудват, омагьосват и вбесяват. Защо се интересуваш? Неприятности в рая ли?

Ив понечи да отговори, но се отказа. Помълча, сетне смотолев:

— Всичко е наред. — Махна за довиждане на репортерката, обърна се към компютъра, за да напише рапорта си. „Нека Хастингс още малко да се поизпоти — помисли си. — Тъкмо и аз ще се съсредоточа, за да го разпитам.“

След като свърши, изчете имената на клиентите, които през последните дванайсет месеца бяха купували скъпи фотоапарати от магазина на Хастингс.

Но може би апаратът е бил купен много по-отдавна, а убиецът не го е регистрирал, не си е направил труда да поиска гаранционна карта.

Все пак прочете всяко име и го съпостави с имената на хората в списъците на заподозрените и на близките на жертвите.

Ала колкото и да се мъчеше, не можа да се съсредоточи.

Ядосано изсумтя, стана и с ритник затвори вратата. С усилие преодоля желанието да се обади на Рурк. Беше му оставила съобщение, нали? Наистина още не беше усвоила всички правила на играта, наречена „брак“, но беше сигурна, че сега той трябва да я потърси.

Не се поддаде на изкушението, обаче се свърза с жената, която знаеше тайната на щастливото съвместно съжителство.

— Мейвис!

Лицето на певицата беше сънено. Звънчетата, които още бяха вплетени в косата ѝ, издрънчаха, когато се опита да пъхне глава под възглавницата.

— А? Колко е часът?

— Ами... не знам. Добро утро.

— Какво е станало?

— Нищо. Извинявай. Заспивай.

— Не, не прекъсвай. — Мейвис отвори едното си око, синьо като боровинка. — Съмърсет ли е зле?

— Той е... по-добре е — смотолеви Ив. Надяваше се, че е така. Не беше се отбила да го види. Неин ред ли беше да го наглежда? Да му се не види, как щеше да се справи с толкова работа? — Днес ще го посетиш ли?

— Непременно. Горкичкият! С Трина ще прескочим да го видим. Може да му направим няколко козметични процедури за освежаване на косата и на лицето. Какво ще кажеш?

Ив широко се усмихна. Може би реагираше като злобарка, но представата за Съмърсет, впримчен в ръцете на мъчителката Трина, така стопли душата ѝ, че тя едва не се просълзи.

— Браво, идеята е прекрасна! Тъкмо каквото му е необходимо!

— Ти как си? Усещам, че нещо се е случило.

— Не е важно.

— Вече съм будна. — Мейвис се прозина и седна в леглото — на екранчето на видеотелефона се появи грамадна хъркаща планина — Леонардо. — Сподели.

— Не знам... Може би съм глупачка и си въобразявам... Нещо не е наред с Рурк, само че той отказва да говори с мен. Наруга ме и ме отблъсна, Мейвис! Никога досега не се е държал така с мен. Вдигна ми скандал, после се заключи в кабинета си и изобщо не си легна. Обаче най-страшното е, че като ми говореше... Проклятие! — Тя прокара пръсти през косата си. Чувстваше се не само обидена, но и много объркана. — Може би когато двама души живеят по-дълго заедно, си омръзват. Да речем, че е така, но... — Гневът ѝ отново пламна. — Мамка му! Обикновено само гледа как да ме прегърне, да ме докосне, а като се прибера вкъщи, погледът му е толкова... влюбен. Само че снощи беше съвсем различно, забелязах как бърза да се отърве то мен.

— Скарахте ли се? Каза ли му нещо, което да го вбеси?

Ив ритна бюрото:

— Защо ме обвиняваш?

— Не те обвинявам. — Без да се притеснява от голотата си, Мейвис стана от леглото. — Просто елиминирам възможностите. Знаеш ли, бракът е загадка... нещо като полицейската работа. Затова трябва да елиминираш възможностите, да търсиш улики.

— В такъв случай заедно с брачното свидетелство трябва да раздават чантички с прибори за търсене на следи — ядно промърмори Ив.

— Мъжът ти се безпокои за Съмърсет.

— Вярно е, но се нахвърли върху мен поради друга причина. Сигурна съм.

— Ама и ти си една многознайка! — Мейвис поклати глава, звънчетата издрънчаха. — Може пък да има служебни проблеми, а?

— Възможно е, обаче по принцип работата го забавлява. Снощи нервите му бяха опънати, готов беше да се нахвърли върху мен,

гледаше ме като непозната. Знам, че беше нещо лично.

— Добре — кимна певицата. — Тогава разнищи историята. Разпитай го какво го мъчи и не се отказвай, докато не ти каже всичко. Каквото и да е то. Ние, жените, ги умеем тия неща.

— Не владее женските хитрини...

— Така си мислиш! Имаш свой стил, това е всичко. Помисли си как ще го разпитваш, докато не направи признание. Разбери какво го тормози, после го накарай да страда или го утеши. Или пък го изчукай, докато забрави къде се намира. Ти ще прецениш кое е най-уместното.

— Хм, изглежда лесно изпълнимо.

— Разбира се, че е лесно, фасулска работа! После ми се обади да ми кажеш какъв е резултатът. Така и така съм будна, ще си поиграя с Леонардо. — Тя изпрати въздушна целувка и прекъсна връзката.

— Ето какво ми предстои — промърмори Ив. — Написвам рапорта, разпитвам заподозрения, пришпорвам за резултатите съдебния лекар и шефа на лабораторията. Арестувам убиеца. Приключвам случая. Вдигам скандал на Рурк. Фасулска работа.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Хастингс седеше до паянтовата маса в помещението за разпит и се преструваше на отегчен. Само капчиците по слепоочията му издаваха колко е напрегнат.

Ив седна срещу него, дружелюбно му се усмихна:

— Здравей. Благодаря, че намина.

— Целуни ми големия задник!

— Въпреки че идеята е съблазнителна, правилникът забранява да осъществявам личен контакт.

— Изрита ми топките, значи можеш да ме целунеш и отзад.

— Уви, длъжна съм да се подчинявам на правилника. — Тя се облегна назад, погледна помощничката си: — Пийбоди, ако обичаш, донеси чаша вода на нашия гост. Тук е много горещо.

— Не ми пука от горещината.

— На мен също. През цялата зима хората се оплакват от студа, а като се постопли, започват да протестират срещу жегата. Не може да им се угоди, нали?

— Хората се оплакват от всичко! — Хастингс взе чашата, на един дъх я пресуши. — Затова човечеството се състои от гадняри.

— Подкрепям мнението ти. А сега край на общите приказки. Да преминем по същество. Пийбоди, включи записващото устройство. Лейтенант Ив Далас и полицаи Дилия Пийбоди разпитват Дърк Хастингс във връзка с разследването на случаи Н-23987 и Н-93992. — Тя продиктува и датата, и часа, прочете правата на задържания. — Разбираш ли какви са правата и задълженията ти, Хастингс?

— Да. Разбирам още, че насила ме докара тук и съсипа деня ми. Вчера също провали работата ми, въпреки че доброволно ти съдействах и казах всичко, което знам.

— Е, днес ще ти се наложи пак да ни съдействаш. — Извади от чантата си снимките на Кенби Сулу, които убиецът беше изпратил на Надин, хвърли ги на масата пред Хастингс. — Какво знаеш за тези?

Столът зловещо изскърца, когато исполинът се приведе и с пръст придърпа фотографиите:

— Знам, че не са мое дело. Добри са, въпреки че аз бих ги заснел от друг ъгъл. Очите на този младеж са вълшебни, щях да ги подчертая... Всъщност май трябва да говоря за момчето в минало време, а? — добави и се втренчи в „портрета“ на мъртвия Кенби.

— Къде беше снощи, Хастингс?

Той продължи да се взира в смъртта в балетна поза:

— Работих до късно, вечерях, легнах си.

— Сам ли?

— Естествено. Беше ми дошло до гуша от хора... Снимал съм това момче. Работи в балетна трупа... Почакай, май не бяха професионалисти, а студенти. Точно така! Спомням си това лице! Има добра костна структура, но най-забележителното в него са очите. Снимал съм този младеж. Както и онова момиче. Мамка му, какво става?

— Ти ще ми кажеш.

— Да пукна, ако знам! — Той се изправи толкова внезапно, че Пийбоди машинално посегна към оръжието си. И продължи да го държи, макар че началничката ѝ поклати глава.

Хастингс заснова напред-назад — приличаше на грамаден мечок, затворен в малка клетка.

— Това е пълно безумие. Снимах момчето... къде беше... къде беше? Да, в „Джулиард“! Да не мислиш, че ми е приятно да си губя времето с разни мамини синчета, дето се правят на актьори? Правя го, защото ми трябва пари да си плащам скапаните сметки, ясно ли е? Младежът имаше забележително лице, затова му направих няколко самостоятелни снимки. Кога беше, да му се не види? Някъде през пролетта... април или май. Кой ти помни такива подробности? — Той се тръсна на стола, притисна длани до голата си глава. — Господи! Господи!

— Снима ли го в твоето студио?

— Не. Обаче му дадох визитната си картичка и му казах да ми се обади, ако иска да изкара някой и друг долар като модел. Спомням си, че за разлика от мнозина, се държеше свободно пред обектива. Младокът обеща да си помисли, добави, че може би ще му трябва снимки за реклама.

— Свърза ли се с теб?

— Не съм разговарял с него. Нямам представа дали се е обадил в студиото. Лусия се занимава с клиентите. Така или иначе повече не го видях.

— Някой асистираше ли ти по време на снимките в „Джулиард“?

— Да. Обаче не знам кой. Не правя разлика между олигофрените, които се пишат мои помощници.

— Същият олигофрен ли ти е асистирал, когато си снимал сватбеното тържество през януари, на което е присъствала и Рейчъл Хоуард?

— Съмнявам се. Никой не се задържа толкова дълго на работа. — Хастингс кисело се усмихна — Понякога избухвам...

— Нима? Кой има достъп до файловете ти?

— Никой. По-точно не би трябвало никой да работи на компютъра ми, но на практика може да го стори всеки, който поне малко разбира от тази техника. — Той сви рамене. — Не обръщам внимание. Никога не ми се е налагало. — Побутна снимките към Ив и добави: — Не повиках адвокат.

— Забелязвам. Защо?

— Защото присъствието му щеше да ме успокои. Освен това мразя тези зализани типове със скъпи костюми.

— Струва ми се, че мразиш всички хора.

— Вярно е. — Хастингс прокара длани по страните си, скръсти ръце на масата. — Не съм убил тези хлапета. Момичето с лъчезарната усмивка, момчето с вълшебните очи... Не съм отнел светлината им. Аз съм човек на изкуството, лейтенант. Интересувам се как ще изглежда усмихнатата девойка след пет години или красивият младеж след десет. Бих искал да ги видя отново, да запечатам на лентата промените, причинени от неумолимата природа. Освен това не приемам убийството като метод за отмъщение. Защо да убивам някого, след като мога да го пренебрегна?

Ив се приведе към него:

— Спомена нещо за светлината на убитите. Не би ли искал да ти принадлежи, докато са млади и невинни. Да им я отнемеш чрез обектива и да я влееш в себе си? Така те ще живеят чрез теб.

Плешивият исполин се втрени в нея, примигна, сетне възкликна:

— Хей, ченге, защo се занасяш с мен? Откъде ти хрумнаха тия щуротии?

Въпреки че изобщо не ѝ беше до смях, тя неволно се усмихна:

— Допадаш ми, Хастингс. Коего говори зле за мен. Отново ще прегледаме файловете ти за снимките, които си направил на Кенби Сулу.

— Ама разбира се! Защо не се пренесеш у нас заедно с цялото ти семейство плюс кучето?

— Нямам куче, а котарак. След два̀сет минути ще те подложат на детектора на лъжата. Междувременно ще те отведат в чакалнята.

— Разпитът приключи ли?

— Засега. Имаш ли въпроси? Желает ли да дадеш показния, които ще бъдат отразени в протокола?

— Да, имам въпрос. Ако дадеш правилен отговор, ще спечелиш голямата награда, Далас. Дали следващата жертва ще бъде човек, когото съм фотографирал?

— Не мога да ти отговоря. Край на разпита.

— Вярвате му — отбеляза Пийбоди, като се настани на седалката до Ив. — Въпреки че още нямате резултатите от детектора на лъжата.

— Да, вярвам му. По някакъв начин е свързан с престъпленията, ала не ги е извършил. Ако има следваща жертва, ще я познае.

„И това ще го съсипе“ — добави мислено. По изражението му беше разбрала, че случващото се вече го е извадило от равновесие.

— Убиецът е някой, когото той познава. Или пък който познава работата на Хастингс, възхищава му се или се мисли за по-добър фотограф от него. — Докато маневрираше с колата към изхода на гаража, тя продължи да разсъждава на глас. — Някой, който не е постигнал неговия успех като творец и като успешен комерсиален фотограф.

— Съперник, така ли?

— Може би. Или пък някой, който е прекалено артистичен, за да си „цапа ръцете“ със снимки на сватбени тържества и прочие. Престъпникът иска да се прослави, иначе нямаше да изпраща снимките на Канал 75.

Припомни си откъси от съобщението, което убиецът беше изпратил на Надин:

„Каква светлина! Каква силна светлина! Обгръща ме. Влива се в мен. Този младеж с изваяно тяло и с душа на творец беше истински гений. Сега е превъплътен в мен. Чрез мен ще живее вечно.“

„Отново говори за светлина — помисли си. — И за сенки.“

„В тях вече няма да има сенки. Сенки, които да пречат на светлината. Това е техният подарък за мен. И моят дар за тях. А когато завърша делото си, то ще бъде нашият подарък за човечеството.“

— Искан целият свят да разбере за пъкленото му дело. От артистична гледна точка Хастингс или поне работата на Хастингс е една от отправните му точки. Ето защо трябва да разпитаме всеки, който през последната година е работил за нашия плешив приятел.

Пийбоди извади електронния си бележник, прегледа списъка, тежко въздъхна:

— Ще ни отнеме доста време. Нашият плешив приятел не се шегуваше, когато каза, че сменя асистентите като носни кърпички. Да не забравяме и продавачите в магазина, хората от счетоводния отдел, моделите, стилистите и така нататък. От първото име в списъка ли ще започнем?

— Да. Но преди това отново ще посетим компютърния клуб. И този път съобщението до Надин е било изпратено от там. Следите отново водят в тази посока.

Всички маси и сепарета в компютърния клуб бяха заети от млади хора, вероятно студенти, които похапваха сандвичи и оживено разговаряха.

Стив Одри беше на бара и едва смогваше да изпълни поръчките за безалкохолни коктейли и кафе. Като видя Ив, кимна, подаде на чакащия две чаши с някаква пенлива напитка, избърса ръцете си с кърпата, затъкната в колана му, и отбеляза:

— Сега са в лятна сесия, затова е такава навалица. Да ви донесали нещо разхладително?

— Коктейл „Синьо зло“ — побърза да каже Пийбоди, защото знаеше какъв ще е отговорът на началничката й.

— Веднага. — Той дръпна някаква ръчка. — А за вас какво да бъде, лейтенант?

— Искам да ми отделиш пет минути.

— Застъпих на смяна само преди час. Почивката ми е чак след...

— Намери някой да те смени!

Стив наля във висока чаша някаква синя течност, добави натрошен лед, подаде чашата на Пийбоди и се провикна:

— Миц, ела да ме заместиш. Само за пет минути, братле. — Обърна се към Ив и добави: — Не мога да зарежа бара за повече време. Иначе шефът ще ме изрита като мръсно псе.

— И пет минути са достатъчни. Възможно ли е да седнем някъде, където е малко по-тихо?

— Не и по това време на деня. — Той огледа залата, посочи сепарето в дъното. — Седнете там. Ей сега ще дойда, само да изпълня поръчките.

Ив си проби път през навалицата, помощничката й я последва, като отпиваше от коктейла си. Правеше впечатление, че всички студенти носеха големи чанти или сакове.

В шкафчето на Кенби в Линкълн Сентър не бяха открили нито чанта, нито сак.

Слаломирайки през тълпата, като си помагаше с лакти, тя стигна до сепарето в мига, в който двама студенти със спортни фланелки се настаниха на столовете.

Изгледаха я и се ухилиха:

— Загуби, маце. Ние сме по-млади и по-бързи.

— Аз съм по-възрастна, но имам полицейска значка. — Тя им я показва и доволно се усмихна. — Питам се дали да не претърся чантите ви, след което да доставя удоволствие на присъстващите, като ви обискирам на голо.

Двамата скочиха на крака и моментално изчезнаха.

— Наистина са бързи — отбеляза Пийбоди.

— За разлика от теб, не ми е необходим някакъв тъп коктейл, за да бъда зла.

Помощничката ѝ с наслада отпи от чашата:

— Коктейлът е много освежаващ и противно на названието му ми създава добро настроение. А може би причината е в обиска на голо, който снощи с Макнаб си направихме взаимно.

Ив притисна с длан пулсиращото мускулче на бузата си:

— Слава Богу, че не съм обядвала. Иначе щях да повърна.

— Хубаво е, че редовно правим секс. По този начин и двамата поддържаме формата си.

— Млъкни!

— Не мога. В прекрасно настроение съм.

— Бъди спокойна, мога да ти го разваля.

Стив Одри, който носеше чаша с някаква зелена напитка, седна до Пийбоди.

— Да не губим време, имаме само пет минути. — Натисна някакъв бутон, прозрачни стени изолираха сепарето. — О, блажена тишина! — възкликна той и отпи от чашата си.

— Какво знаеш за съобщението, което е изпратено оттук тази сутрин?

Младежът се облещи:

— Какво? Пак ли?

— Служителите от Отдела за електронно обработване на информацията са били тук и са взели компютъра. Разговаряли са и с управителя, който отговаря за първата смяна.

— Дойдох преди един час и веднага застъпих на бара. Не съм разбрал нищо. Друго убийство ли има?

Ив извади снимката на Кенби:

— Познаваш ли го?

— Божичко, не знам. Честна дума. Може би... не съм сигурен. Трябва ли да го познавам?

— Успокой топката, Стив.

— Да. Добре. Какъв ужас! — С опакоето на дланта си избърса устните си, отново погледна снимката. — Струва ми се, че съм го виждал тук. Актьор ли е или нещо подобно?

— Нещо подобно.

— Попитайте Шърли. Тя си пада по театъра и актьорите.

— Сега на работа ли е?

— Да. Ей сега ще я повикам. — Стив отвори прозрачната преграда, при което от залата нахлу оглушителен шум, и забърза нанякъде.

— Предлагат пържени картопки — съобщи Пийбоди и набра кода за поръчка, преди началничката ѝ да се възпротиви. — Чувствам, че кръвната ми захар се е понижила.

— Да бе!

Стив се върна с висока слаба брюнетка. Косата ѝ беше сплетена на тънки плитчици, които стигаха до кръста ѝ и бяха съединени с черна панделка. На дясното ѝ ухо проблясваха четири сребърни шипчета, под окото ѝ имаше още три, които напомняха на блестящи сълзи. Седна до Ив и сплете пръсти, при което висулките на многобройните ѝ пръстени мелодично зазвъняха.

— Стиви каза, че сте ченгета.

— Стиви печели точки. — Ив натисна бутона и прозрачните стени отново изолираха сепарето. Побутна снимката към Шърли: — Познаваш ли го?

— О, това е Бързата стъпка. Наричам го така, защото е танцър. Разбира се, че го познавам — идва по няколко пъти седмично. Най-вече по обед или привечер. Но съм го виждала няколко пъти и през почивните дни, когато се отбива да послуша музика. Страхотен танцър е... Хей, какво е направил?

— Забелязала ли си дали има приятелка?

— Тц. Движи се с определена компания — хора, които са свързани с театъра. Няколко пъти свали различни мацки, обаче май нищо не излезе. Въпреки това съм сигурна, че не е обратен, защото не съм го виждала да сваля мъже.

— Някой... свалял ли го е?

— Не съм забелязала. Пък и той общува само с познатите си. Освен това е щедър. — Тя намигна на Стив. — По принцип студентчетата са стиснати, но Бързата стъпка винаги дава бакшиши. Добре е възпитан, ако питате мен. Главата ми не го побира как се е забъркал с полицията. Тук никога не ни е създавал неприятности.

— Кога за последен път беше в клуба?

— Интересувате се кога за последно съм го видяла, така ли? — Шърли сви устните си, изрисувани с бяла боя. — Мисля, че беше в петък вечерта. Свиреше страхотна холобанда — „Хард Краш“. Тия пичове са върхът. Бързият дойде с други студенти от „Джулиард“. И друг път съм забелязала, че веднъж загрее ли, става като танцуваща машина. Няма начин да не си го забелязал, Стиви, щото цяла вечер те караше да му приготвяш безалкохолни коктейли „Магъосник“.

— Точно така! — възкликна Одри. Загледа се в снимката, прокара пръст по ръба ѝ. — Безалкохолни коктейли „Магъосник“! Сега си спомних!

— Е, аз изчезвам. — Шърли се пресегна да натисне бутона.

— Аз също. — Стив извърна поглед от снимката и забеляза, че Ив го наблюдава. — Дано поне малко сме ви помогнали.

— Дано. Благодаря за съдействието. Да тръгваме, Пийбоди.

— Ама нали току-що автоматът ми сервира пържените картопки...

— Животът е суров, Пийбоди. — Ив тръгна към изхода.

Помощничката ѝ набързо изсипа картофите в една салфетка и я последва. Утешаваше се с мисълта, че храната, която консумираш на крак, не съдържа калории.

Като излязоха на улицата, Ив грабна едно картофче, лапна го и сбърчи нос:

— Безсолни са. Как ядеш тази гадост без сол?

— Нямах време да ги посоля. Животът е суров, лейтенант — добави поучително.

Започнаха разпитите на хората, които по някакъв начин бяха свързани с Хастингс. От разговорите с тях Ив постепенно доби пълна представа за него. За едни той беше маниак, за други — гений, за трети — непоносим фукльо, луд и същевременно магнетичен човек.

Издири една от бившите му асистентки, която в момента снимаше в Гринпийс Парк реклами за спортно облекло.

Докато наблюдаваше моделите — мъж и жена — тя си помисли, че приличат на хора, които се подготвят за дълъг преход в пустинята. Носеха бежови фланелки без ръкави и къси панталони в същия цвят, тежки ботуши и шапки с козирки.

Елза Рамирес, загоряла от слънцето дребничка жена с късо подстригана черна къдрава коса, се суетеше около фотографката, изпълняваше всяко нейно нареждане, даваше указания на хората от екипа.

Известно време Ив наблюдава работата им, но като видя, че снимките могат да продължат през целия ден, се приближи до фотографката и сложи ръка на рамото ѝ.

Широкоплещестата блондинка беше по-лека категория от Хастингс, но ръмженето ѝ беше яростно като неговото.

— Прекъсни снимките. — Ив ѝ показва значката си.

— Имам разрешително. Елза!

— Радвам се. Разрешителното не ме интересува. Кажи на хората ти да си починат, поседни на сянка. Иначе ще те забавя двойно повече, докато вярната ми помощничка провери дали документите ви са редовни. Елза? — Ив ѝ махна да се приближи. — Ела с мен.

— Имаме разрешение за още един час. — Тъмнокосата жена се приближи тичешком, пътъм изваждаше документи от чантата си. — Ето, вижте.

— Спести си труда. Разкажи ми за Дърк Хастингс.

Потното лице на Елза се изпъна, превърна се в каменна маска.

— Няма да платя счупеното стъкло на прозореца! Той ме замери с бутилка! Откачен скапаняк! Ако ще да ме съди, ако искате ме арестувайте, но няма да дам нито цент за счупения прозорец!

— Работила си за него през февруари. От... — Ив направи справка в бележника си. — От четвърто до осемнайсети число.

— Точно така. Би трябвало да кандидатствам за военна пенсия. — Тя извади бутилката от калъфа, закачен на бедрото ѝ, жадно отпи глътка вода. — Не се страхувам от бачкането, дори ми харесва, когато работата е напрегната. Нямам нищо против импулсивните, своенравни хора, защото самата аз съм доста темпераментна. Но животът е прекалено кратък, за да робувам на ненормални типове.

— Познаваш ли този човек? — Ив ѝ показва снимката на Сулу.

— Не. Много интересно лице. И снимката е добра. Много добра. Всъщност защо ме разпитвате?

— Докато беше асистентка на Хастингс, имаше ли достъп до файловете в компютъра му?

— Разбира се. Към задълженията ми спадаше класирането на снимките или намирането на онези, които той искаше да дообработи. Кажете ми за какво става въпрос. Да не би онзи ненормалник да твърди, че съм откраднала негова фотография? Мръсникът лъже! Знаех, че е откачен, но сега разбирам, че е и отмъстителен.

— Не го обвинявай, не се е оплакал от теб.

— Не обичам да си приписвам чужди заслуги. За нищо на света не бих се подписала върху чужда работа. Пък и дори да бях крадла, нямаше да ми се размине. Като човек Хастингс е боклук, но притежава индивидуален стил и всеки, който поне малко разбира от този занаят, ще види разликата.

— Това негова фотография ли е?

Елза отново разгледа снимката:

— Не. Много е сполучлива, но без претенции за гениалност. Виждате ли тази жена? — Тя посочи едрата блондинка. — Много е способна. Клиентите са доволни от работата ѝ, защото получават онова, което са поръчали. Това Хастингс може да го прави със завързани очи. Но тя не е способна да заснеме художествените фотографии, които са неговата запазена марка. Може би човек трябва да е луд, за да бъде гений. А Хастингс наистина е ненормален.

— Разбирам, че те е нападнал.

Елза въздъхна:

— Не беше нападение. Гневът му избухна, защото не реагирах мълниеносно, когато го беше обзело вдъхновението. Не предвидих какво ще поиска, а това спадаше към задълженията ми. Хастингс ми вдигна скандал, аз не му останах длъжна. Както вече споменах, не съм от покорните. Той наистина хвърли бутилката, но не се стараеше да ме улучи. А когато прозорецът се счупи, започна да крещи, че ще ме накара да го платя, взе да ме обижда. Не издържах и напуснах, дори не отидох да си взема заплатата, а Лусия ми я изпрати. Тя се старае да нормализира обстановката... доколкото ѝ е възможно, разбира се. Без нея всички около великия Хастингс ще откачат.

Ив реши на връщане в управлението да се отбие в магазина на Хастингс, за да разпита незаменимата Лусия.

— Не очаквайте от мен да злословя по адрес на шефа. Сигурна съм, че мнозина ще наговорят какви ли не лъжи за него. Ако беше ме послушал, трябваше да наеме адвокат и да ви осъди за неправомерно задържане.

— Той не е арестуван.

— Няма значение. — Лусия подсмръкна, седна зад бюрото си. — Този човек е гений, а гениите не са длъжни да се подчиняват на законите, валидни за простосмъртните.

— Включително на закона, забраняващ убийството ли?

— Предположението, че Хастингс е извършил убийство е толкова абсурдно, че дори няма да ви отговоря.

— Разбрах, че насила е натикал в асансьора един от асистентите си. Елза е замерил с бутилка. Заплашил е друг свой помощник, че ще го изхвърли през прозореца... Да продължавам ли?

Лусия сви устните си, подчертани от ярко червило:

— Тези хора го предизвикаха, възпламениха гнева му. Хората на изкуството са темпераментни.

— Да речем, че имате право. Да прекратим временно обсъждането на артистичната натура на господин Хастингс. Интересуват ме предохранителните мерки за защита на компютъра му, на архива му от дискове.

Тя поклати глава, оправи грижливо сресаната си бяла коса:

— Уви, няма такива. Колко пъти съм му говорила по този въпрос, но той не иска и да чуе за охранителна система. Твърди, че не може да запомни паролите и етапите на процедурата, а пък ако не е в състояние да отвори файл, когато му е необходим, ще побеснее.

— Значи всеки, който пожелае, може да има достъп до компютъра му и до архива.

— Не е толкова лесно. Все пак студиото му и жилището му се намират над магазина. Всеки, който се качи по стълбището, ще бъде забелязан.

— Например моделите, клиентите, асистентите (които непрекъснато се сменят), продавачите в магазина, служителите от счетоводството.

— Както и чистачите.

— Точно така.

— И хората, отговарящи за поддържането на сградата и на инсталациите. — Лусия сви рамене. — Разрешено им е да влизат в апартамента само когато Хастингс отсъства. Той твърди, че го изнервят. От време на време позволява на студенти да наблюдават работата му в студиото. Те си плащат, а по време на сеансите им е забранено да говорят.

Ив тежко въздъхна:

— Имате ли списъци на хората от екипите за почистването и поддържането на сградата и на студентите?

— Разбира се.

Щом се върна в управлението, Ив се заключи в канцеларията си. Подготви табло, към което прикрепил снимките на жертвите, съобщенията, изпратени на Надин, списъците на хората, които беше разпитала, и на онези, с които ѝ предстоеше да разговаря. Седна зад бюрото си, прегледа бележките си, замисли се.

Отново беше разпитала Джаксън Хупър и Диего Фелисиано; този път версиите им си приличаха. Твърдяха, че не са познавали Кенби Сулу и че през въпросната нощ са били сами у дома.

Възможно ли беше по някакъв начин да са свързани? Тя поклати глава, осъзнавайки, че теориите ѝ стават прекалено фантастични.

Убиецът искаше нещо от жертвите — тяхната светлина. Хастингс беше казал, че никога не би угасил светлината им. Но престъпникът твърдеше, че я пренася в себе си.

С каква цел?

Например да се прослави, хората да се възхищават от работата му. Но това не беше всичко.

Той подбираше жертвите си. И Рейчъл, и Кенби са били млади, жизнени, неопорочени. И двамата са били много умни, тоест — светлината е била присъща на духа им, на физическия им облик.

Съобщенията си убиецът е предавал от компютърния клуб, следователно често го е посещавал. Знаел е за инфоманите и че там се събират главно студенти. Дали и той е студент или е мечтал да следва? Дали не е разполагал с достатъчно средства, или са го изхвърлили от някой университет? Възможно ли е да преподава някъде, но да мечтае да се прослави като творец? Всички специалисти, с които беше разговаряла, твърдяха, че престъпникът е добър фотограф. Ив отново се замисли за Лиан Браунинг. Тя имаше алиби, но всеки може да си

измисли алиби и да намери някой да го подкрепи. Ив записа в бележника си: „Възможна връзка между Браунинг и/или Брайтстар и Хастингс?“

Поиска компютърът да покаже на монитора карта на града и да маркира двете местопрестъпления, Колумбийския университет и „Джулиард“, магазина на Хастингс, паркинга, сградите, в които живееха Диего и Браунинг, компютърния клуб, жилищата на двете жертви, местата, на които престъпникът беше оставил трупове.

И двамата мъртъвци бяха захвърлени близо до местоработата им. Защо?

„Къде работи извергът? — запита се тя. — Къде сътворява портретите на мъртвите, които осмислят живота му? Може би жилището му е близо до клуба. Той разполага с превозно средство, но защо да си прави труда да издири и да следи жертвата, после да я пренесе на друго място?“

Сигурна беше, че и Рейчъл, и Кенби са познавали убиеца си. Може би е техен приятел, състудент, преподавател. Във всеки случай е някой, с когото са се срещали и преди. Но двете жертви са принадлежали към различни слоеве на обществото, нямали са общи познати, нищо не ги е свързвало. Освен Хастингс и компютърният клуб. Нареди на компютъра да изготви списък на всички фотографски студия в близост до клуба, сравни го със списъка на собствениците, който ѝ беше дала Лусия, но отново удари на камък.

Каза си, че ще накара Пийбоди да изготви списък на служителите на Хастингс, след което ще продължи издирването.

Машинално потърка челото си, опитвайки да облекчи главоболието си, свърза се с помощничката си в общото помещение:

— Ако обичаш, взemi ми нещо за хапване от автомата. Нямам жетони, а проклетите машини вече не реагират на кода ми.

— Защото ги ритате, лейтенант.

— Не философствай, а ми донеси сандвич.

— Лейтенант, дежурството ви приключи преди пет минути.

— Не ме принуждавай да идвам! — сопна се Ив, след което изключи видеотелефона.

Продължи да работи, въпреки че през отворената врата чуваше как полицаите от първата смяна си отиват и стъпките на онези, които идваха да ги заместят. Без да става от бюрото, изконсумира

отвратителния сандвич, който преглъщаше благодарение на първокласното кафе, приготвено от автоготвача в канцеларията.

Изпрати на шефовете рапорт с последната информация по разследването, обади се в лабораторията и се постара да изкара от нерви Дики Тъпака, остави две заядливи съобщения на Морис, после се обърна и отново се загледа в таблото.

Убиецът вече беше набелязал следващата си жертва; ако не попаднеше на следите му, още нечия ярка светлина щеше да угасне.

Напъха в чантата си материалите, върху които възнамеряваше да работи по-късно и се приготи да изпълни следващата задача от списъка си, а именно да се прибере у дома и да вдигне скандал на Рурк.

Перспективата не я радваше, но вече беше отлагала прекалено дълго. Ала на път за асансьора срещна доктор Майра.

— Предположих, че още си тук.

— Едва не се разминахме. Искаш ли да се върнем в канцеларията ми?

— Не, не. Предполагам, че си отиваш вкъщи. Аз също. Ще поговорим по пътя. Имаш ли нещо против да използваме ескалаторите?

— Не. Приключи ли с Хастингс?

— Да. Забележителен човек — усмихна се психиатърката. Качиха се на ескалатора. Ив изпод око я изгледа и се запита как е възможно да изглежда толкова свежа и елегантна дори след дългия работен ден в непоносимата жегата. По кремовия ѝ костюм нямаше нито едно петънце, нито една гънка, въпреки че кварталите около Сентръл Парк бяха прочути със замърсения си въздух. Косата ѝ, тъмна като кожата на норка, беше подредена в изискана прическа. Единственото ѝ бижу беше огърлица от перли.

„Тази жена изготвя психологическите профили на най-известните престъпници в страната, но не се страхува да носи перли дори когато е на работа“ — помисли си Ив. От Майра се разнасяше уханието на жасмин.

Тя слезе от ескалатора, грациозно стъпи на втория и продължи да говори:

— Сприхав и избухлив, неустойчиво привлекателен и забавен. И безкрайно честен.

— Невинен е, така ли?

— Да, според мен. Предполагам, че и ти си била на същото мнение, преди да го изпратиш при мен.

— Мисля, че ако се ядоса, е способен да хвърли някого от покрива, не и хладнокръвно да планира и да извърши убийство.

— Имаш право. Бих му препоръчала да се подложи на терапия, но се страхувам, че само ще си загуби времето. Честно казано, харесвам го.

— Аз също.

— Убиецът, когото издирваш, притежава арогантността на Хастингс, но му липсват самоувереността и непринудеността на нашия плешив приятел. Освен това, докато Хастингс предпочита да бъде сам, убиецът е самотен. Снимките, които прави, не са само форма на изкуството, а прогонват чувството за самота.

— Общува с хората, които е фотографирал, така ли?

— Донякъде. Поема в себе си тяхната младост и енергия, цялата им същност. Техните приятели и семействата им. Отнема жизнената им сила... Не ги насилва, не ги обезобразява. Действията му не са продиктувани от гняв. Защото те са неговото друго „аз“.

— Интересна теория.

— Съхранява образите им чрез снимките, като се старае да изглеждат възможно най-добре. Гримира ги, избира пози, които подчертават красотата и грациозността им. Донякъде действията му са продиктувани от желанието да покаже на света колко е талантлив. Но има и голяма доза суета. Все едно мисли: „Сега с теб сме едно. Искam да изглеждам добре.“

— Хм, много интересно. И твърде вероятно. Този човек е объркан, искрено вярва, че има право да убива. Дори, че е длъжен. Но не го прави безкористно. Мисията му не е свята. Искa признание. Предполагам, че като творец е претърпял разочарование, внушил си е, че талантът му е бил пренебрегнат. От Хастингс или от някого, който е предпочел Хастингс пред него. Ако наистина подбира жертвите си от архива на нашия плешив приятел, част от мотивацията му е да надмине съперника си.

— Или своя учител.

Майра вдигна вежди:

— Честно казано, не виждам Хастингс в ролята на наставник.

— Самият той едва ли се вижда в подобна роля, но може би престъпникът има друга идея.

— Ако искаш, ще поработя още върху профила му. Необходими са ми всички нови данни.

— Ще ти ги изпратя. Много ти благодаря. — За да спечели повече време, Ив изпрати Майра до колата ѝ. — Доктор Майра, омъжена си отдавна, нали?

„Очевидно след толкова години тя най-сетне ми се доверява, след като се осмели да заговори на лична тема, без да я подтиквам“ — помисли си психиатърката и побърза да отговори:

— Да. Другия месец ще станат трийсет и две години.

— Трийсет и две! Години!

Майра се засмя:

— Когато съм се омъжила, ти още не си била родена.

— Мисля, че във всеки брак има радости и разочарования.

— Вярно е. Бракът не е за слабохарактерните и ленивите, защото се състои в усърдна работа. Така и трябва, иначе какъв е смисълът?

— Не се страхувам от работата — заяви Ив, пъхна ръце в джобовете си и на ум добави: „Стига да знам какво правя.“ — Понякога хората се отдръпват един от друг, нали? Не защото чувствата им са се променили... просто изпитват необходимост за малко да останат сами.

— Точно така. Случва се да потърсим уединение, за да размислим върху нещо. Партньорите във всяко съдружие имат право на личен живот и пространство.

— Да... Обяснението е логично.

— Ив, случило ли се е нещо помежду ви с Рурк?

— Не зная. — Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да ги преглътне. — Вероятно си въобразявам. Снощи се държеше някак различно, а пък аз го превърнах в световен проблем... И все пак... Да му се не види, познавам тона му, изражението му, езика на тялото му. Снощи пред мен стоеше чужд човек. Опитвам да си внуша, че реакцията му е била предизвикана от служебни неприятности, но не мога.

— Обичаш го, затова се тревожиш за него.

— Разделихме се доста... враждебно, той дори не си легна. В четири сутринта ме повикаха на местопрестъплението, затова му

оставих съобщение. Обаче той не ми се обади. Снощи едва не ме изхвърли от кабинета си, а днес изобщо не ме потърси. Не е нормално. Не е типично за Рурк.

— А ти защо не му се обади?

— Защото беше редно той да ме потърси, ето защо!

— Съгласна съм — усмихна се Майра. — Оставила си го на спокойствие, за да обмисли насаме проблемите си. — Внезапно се наведе и целуна Ив по страната. — А сега се прибери вкъщи и го накарай да ти признае какво го измъчва. Повярвай, и двамата ще изпитате облекчение.

— Добре. Хубаво. Благодаря. Чувствам се като кръгла глупачка.

— Не, скъпа. Чувстваш се като съпруга.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Служебната ѝ кола, боядисана в отвратителен зелен цвят беше пред къщата, когато Рурк пристигна — така той разбра, че Ив се е върнала преди него.

Още не беше готов да разговаря нито с нея, нито с когото и да било. Само че не можеше да пренебрегне факта, че човекът, който почти през целия му живот бдеше над него като роден баща, лежи със счупен крак в стаята си.

Каза си, че ще се отбие при Съмърсет, после ще отиде в залата за фитнес и чрез физически упражнения ще се помъчи да прогони умората и чувството за безсилие, накрая ще преплува няколко дължини в басейна. Може и да се напие. Важното е да забрави.

Напрегната работа през деня не му беше помогнала. Нищо не беше в състояние да заличи от съзнанието му образа на красивата червенокоса девойка с насинено лице. Затова щеше да потърси друг начин.

Като влезе в къщата, изпита облекчение (което го накара да се почувства гузен), че Ив не е нито във фоайето, нито в дневната. Принуден беше да признае, че в момента не е в състояние да разговаря с нея, да отговаря на въпросите ѝ.

Не си спомняше кога за последен път е бил толкова уморен, толкова обезсърчен.

Остави куфарчето си, погледна към широкото стълбище. Най-вероятно жена му работеше в кабинета си; ако късметът му проработеше, тя още дълго щеше да остане там.

Все пак за миг се поколеба. Даваше си сметка, че е несправедлив към Ив, че поведението му е непростимо. Само че изпитваше необходимост още малко да остане сам. „От време на време човек има право на усамотение, нали? В края на краищата онова, което научих вчера, преобърна целия ми живот!“ — помисли си.

Прокара пръсти през косата си и тръгна към апартамента на Съмърсет, но като наближи, гневно изруга. Изкуши се да се обърне и

да избяга — отдалеч се чуваше гръмката музика, подсказваща присъствието на Мейвис. Той обожаваше певицата, но в момента нямаше сили да разговаря с нея.

От друга страна, задължителното посещение на болния щеше да трае по-кратко, след като тя му правеше компания.

Ако не беше в толкова отвратително настроение, щеше да избухне смях при вида на достолепния иконом, който, гол до кръста, лежеше на шезлонг, а лицето му беше покрито с някакво синьо мазило. Трина — жената, принадлежаща към малцината хора на планетата, вдъхващи ужас на Ив, продължаваше да цапоти Съмърсет, като танцуваше под звуците на песен, изпълнявана от Мейвис.

Гарвановочерната ѝ коса беше много късо подстригана, а на тила беше боядисана в розово и оформена като пеперуда. Временни (или поне така се надяваше той) татуировки на пеперуди се виждаха на едната ѝ страна, около шията, на раменете и в горната част на пищните ѝ гърди.

„Съучастничката“ ѝ наливаше в кана някаква розова пенлива течност — невъзможно беше да се прецени дали е предназначена за външна употреба или за пиене.

Звънчетата още бяха вплетени в косата на Мейвис. Днес тя носеше ярко жълт гащеризон с изрисувана отзад жена с оскъдни черни бикини и кожени ботуши.

Обърна се и като видя Рурк, възторжено възкликна:

— Прибрал си се! Добре дошъл в козметичния салон на Съмърсет! Искаш ли ягодиов коктейл? Безалкохолен е.

— Не, благодаря. — Той подозрително изгледа розовата течност.

— Далас се крие в кабинета си. Накарай я да дойде тук, става ли? Трина иска да изпробва върху нея нов козметичен крем, а жена ти... — Тя не довърши изречението, защото забеляза сенките под очите му. Познаваше го повече от година, но за пръв път го виждаше в подобно състояние. — Добре ли си?

— Да. — Рурк се приближи до Съмърсет. — Как си?

Икономът отвори очи, които едва се виждаха сред синьото мазило. В първия миг погледът му изрази паника, после в него проблесна надежда:

— Добре. Казах на дамите да не си правят толкова труд. Чаках те да се върнеш. Знам, че ни предстои да обсъдим важни делови въпроси,

затова...

— Всъщност първо имам друга работа.

— Да, но... — Съмърсет се вкопчи в ръката му. — Както вече обясних, трябва да прегледаме доклада на Ръндейл и...

— Остави на спокойствие човека, докато се възстанови! — сопна се Трина на Рурк. — Трябва повече да си почива. А най-много му е необходим цикъл от козметични процедури, който трае една седмица. Може би ще успея да направя нещо със загрубялата му кожа. Косата му не е толкова безнадеждна. — Тя подръпна един кичур, за да се убеди в твърдението си. — Като свърша с него, нашият приятел няма да се познае.

— Сигурно.

— Рурк! — изстена Съмърсет. — Може ли да поговорим насаме?

— По-късно.

— Не, сега! — настоя икономът. — Госпожи, бихте ли ни оставили сами?

— Няма проблем — каза Мейвис, преди Трина да възрази. — Трини, ела да си изпием коктейлите в кухнята. — Разтревожено изглежда Рурк, хвана за ръката козметичката и я изведе от стаята.

— Няма да ти причинят нищо лошо, напротив, добронамерени са...

— Щуротиите им не ме безпокоят — прекъсна го Съмърсет. — Притеснявам се за теб. Не изглеждаш добре.

— Имам много работа.

— Това е нормално за теб. Болен ли си?

— Да му се не види, престани да ме разпитваш! Не съм болен! Тази какофония ще ме подлуди! — Той изкомандва компютърът да спре музиката. В стаята настъпи блажена тишина. — Наистина ми се струпа много работа. Особено откакто ти си извън строя.

— Не съм...

— Проклетият ти крак е счупен, нали? Гледай си здравето и не се занимавай с мен. Ако пък си загазил с тези жени, оправяй се сам. Не мога да ти помогна. Няма защо да ми хленчиш!

Съмърсет се вкопчи в страничните облегалки на стола:

— Не хленча. Освен това няма да търпя да ми говориш по този начин.

— Нямах избор. Вече не съм дете, на което да даваш уроци по добро поведение. Докато си мой служител, ще ти говоря както намеря за добре. Честно казано, не възнамерявам да си губя времето в бръщолевене с полугол човек, чието лице е намазано с Бог знае какво, ясно ли е? — Той излезе и тресна вратата.

В продължение на няколко секунди Съмърсет остана неподвижен. Изпитваше страх и лошо предчувствие, от които стомахът му се свиваше. Затова направи нещо, което при други обстоятелства щеше да бъде немислимо. Посегна към домашния видеотелефон.

— Какво? — сопна се Ив; като видя човека на монитора, лицето ѝ се изкриви от погнуса. — Божичко, ще ослепея от тази гледка! Изключи видеото, за бога!

— Тихо! Нещо не е наред с Рурк. Изглежда зле.

— Какво? Болен ли е?

— Казах, че не е добре. Очаквам вие да му помогнете, тъй като в момента съм прикован към инвалидната количка.

— Къде е той?

— Тук е. Намерете го. Помогнете му.

— Добре — отсече тя и прекъсна връзката.

Чрез домашната компютърна система откри съпруга си в залата за фитнес. Превключи на видео, видя как той се съблече, obu спортни гащета. „Изглежда капнал от умора — помисли си. — Не уморен, което почти никога не му се случва, а буквално смазан.“

Рурк посегна към щангите. Тя реши да му даде време с надеждата, че физическото натоварване донякъде ще прогони напрежението му. Не я притесняваха само сенките под очите му. По-страшно беше безучастното му изражение. Безучастно и студено.

Вдигаше и спускаше щангите като робот... като че ли се наказваше.

„Господи, какво става?“ — запита се тя. Тревожно заснова из кабинета си, обмисляйки какво да предприеме. След половин час Рурк отиде в залата с басейна, скочи във водата и заплува. Изминаваше дължина след дължина, дължина след дължина. Тъкмо когато Ив си казваше, че трябва да го спре, преди да е станало прекалено късно, той се обърна по гръб. Като видя затворените му очи, печалното му лице, сърцето ѝ се сви.

— Какво се е случило? — прошепна и помилва екрана. — Защо си толкова тъжен?

„Дали е нещо, свързано с работата?“ — запита се. Едва ли. Ако имаше неприятности със служебните си дела, той щеше да бъде разгневен, но и въодушевен от предизвикателствата. Не и нещастен.

Дали не се тревожеше за Съмърсет? И тази вероятност изглеждаше неправдоподобна. Беше се поинтересувала за състоянието му и знаеше, че кльоцавият злобар се възстановява по-бързо от очакваното.

Изведнъж я обзе страх; сякаш леден юмрук стисна сърцето ѝ. Ами ако чувствата му към нея са... угаснали? Даваше си сметка, че бяха се оженили едва след кратко познанство, пък и до ден-дневен продължаваше да се пита защо Рурк е избрал именно нея. Ако е престанал да я обича, сигурно ще се чувства смазан, покрусен, гузен... Чувства, които преди малко беше видяла, изписани на лицето му.

Глупости! Тя ритна бюрото, наблюдавайки как Рурк излезе от басейна. Пълни глупости! Ако ли пък той наистина я е разлюбил, когато свърши с него, ще бъде още по-гузен, покрусен и най-вече смазан.

Отиде в кухничката, отвори бутилка вино, изгълта една чаша, все едно беше горчиво лекарство. Възнамеряваше да остави съпруга си да се изкъпе, после щеше да предприеме атака.

Рурк тъкмо излизаше от душа, когато тя влезе в банята. Походката ѝ беше наперена като на човек, който търси повод за свада. Застана с ръце на кръста, докато той омота около кръста си хавлиена кърпа, срещна погледа му в огледалото:

— Изглеждаш отвратително.

— Благодаря, скъпа.

„Изобщо не се усмихна — помисли си тя. — Говори толкова равнодушно, не долавям дори раздразнение. Същински робот.“

— Имам да ти казвам нещо. Облечи нещо.

— Налага се да почакаш. След малко имам конферентно съвещание по видеотелефона — излъга Рурк. Изведнъж си даде сметка, че откакто я познава, за пръв път изрича лъжа. Чувството му за вина се задълбочи.

— Ще мине и без теб! — Ив се върна в спалнята, с трясък затвори вратата.

Звукът му подейства така, сякаш в слепоочията му се забиха гвоздеи, главоболието му се усили.

— Вярно е, че не преследвам поредния убиец, чиито престъпления ужасяват жителите на Ню Йорк, но смятам работата си за важна. — Той отвори дрешника, дръпна от закачалката един панталон. — Никога не съм те принуждавал да прекратиш работата си, когато ми създава неудобства.

— Сигурно не съм съобразителна и благородна като теб.

— Какво откритие! Ще поговорим по-късно.

— Не! Сега! — Тя вирна брадичка, предизвикателно го изгледа. — Ще излезеш от тук, само ако ме надвиеш. А като те гледам колко си скапан, ще се справя с теб за трийсет секунди.

Гневът постепенно започваше да измества тъгата му, разгаряше се в гърдите му като буен огън.

— Въобразяваш си.

— Искаш ли да проверим? — Тя му помахаша с пръст. — Хайде, ела.

— Отложи за друг път тъпото състезание. Не съм в настроение. — Рурк пристъпи към нея с намерението да я побутне встрани. Ив грубо го блъсна назад. Гневният проблясък в очите му я накара доволно да се усмихне.

— Недей! — процеди той. Привидното му спокойствие беше много по-страшно от гнева му.

— Какво? — Ив отново го блъсна, видя как той сви юмруци. — Май те сърбят ръцете, а? Искат ли да ме удариш, нали? Давай! Изкарай си яда, преди да ти дам добър урок.

— Предупреждавам те временно да не ми се пречкаш!

Тя отново го блъсна:

— Няма!

— Не ме докосвай! — При следващия ѝ опит да го удари, Рурк я хвана за китките, разтърси я. Усещаше се така, като че ли кръвта във вените му беше заменена от нажежена лава. — Престани да ме шпионираш, да се влачиш след мен! Махай се. Не искам да те виждам!

— Така ли? — Думите му ѝ подействаха като удар в корема, на който тя отвърна, като изблъска Рурк до стената. — Подлец такъв, ти

започна, не аз.

Оказа се, че съпругът ѝ не е изтощен, както беше предполагала — здраво я хвана, понечи да я притисне до стената. Тя направи лъжливо движение към брадичката му, същевременно го повали с крак и го запрати на пода.

В мига, в който яростта ѝ се разгоря, видя, че и негово лице пламва от гняв. Вкопчиха се един в друг, заборичкаха се на пода. Нещо падна, разби се на парчета.

Рурк усети как тъмните страсти, потиснати в съзнанието му, напират да излязат на повърхността, да се развихрят. Да причинят болка...

При поредното преобръщане диамантът, който Ив носеше на дълга верижка, се изплъзна от ризата ѝ и го удари по страната. За миг се разконцентрира, тя се възползва, хвана го за китките, прикова го на пода.

— Продължавай. — Рурк затвори очи. Гневът беше го напуснал, чувстваше се изцеден, някак празен. — Няма да ти причиня болка.

— Нима? — Ив го хвана за косата, повдигна главата му, остави я да се удари в пода. — Омръзнала съм ти, не искаш да ти се пречкам, чудиш се как да ме прогониш, но обещаваш да не ми причиниш болка!

— Омръзнала ли си ми? — Рурк вдигна клепачи. И за пръв път забеляза, че очите ѝ не са гневни, а насълзени. — Откъде ти хрумна? Никога не съм го казвал. Имам си грижи. Ти нямаш нищо общо. — Видя как тя потръпна, като че ли беше я зашлевил. След миг лицето ѝ стана безизразно, сълзите ѝ пресъхнаха. — Господи, как можах да кажа така глупост! — промълви той. — Как ми дойде на ума? — Прокара длани по лицето си и добави: — Извинявай, скъпа. Прости ми и за снощи, и за сега. Много съжалявам.

— Притрябвали са ми извиненията ти. Искам да ми кажеш какво става с теб. Болен ли си? — Тя отново се просълзи, когато съпругът ѝ с длани обгърна лицето ѝ. — Моля те, кажи ми. Нещо лошо ли се е случило?

— Не е каквото си мислиш. — Рурк прокара пръст по синините на китките ѝ, оставени от силните му пръсти. — Господи, какво съм ти причинил...

— Няма значение. Само ми кажи истината. Ако не страдаш от смъртоносна болест и не си ме разлюбил...

— Няма да те разлюбя, дори ако заради това ще горя в ада. — Погледът му вече не беше безучастен, но заедно с топлотата в него се връщаше и неописуемата печал. — За мен ти си всичко.

— За бога, кажи ми! Сърцето ми се къса, като те гледам в това състояние.

— Почакай. — Рурк с пръст избърса сълзата, която се стичаше по страната ѝ. — Трябва да пийна нещо.

Ив стана, подаде му ръка, за да му помогне да се изправи:

— С работата ли е свързано? Да не си нарушил закона?

Той неволно се усмихна:

— Много пъти, лейтенант. Но не и напоследък.

Приблужи се до бара, вграден в стената, натисна бутона за отваряне. Като го видя да си налива уиски, Ив отново изтръпна, но с престорено безразличие подхвърли:

— Изплуй камъчето. Загубил си парите си и си стигнал до просияшка тояга ли?

— Не — отвърна той и неволно се усмихна. — В бизнес делата съм по-умел, отколкото в отношенията си с теб. Постъпих ужасно, накарах те да страдаш... — Отпи от чашата, дълбоко си пое дъх. — Свързано е с майка ми.

— Така ли? — Хрумнали ѝ бяха какви ли не предположения, но това надминаваше всичките ѝ очаквания. — Тя ли те потърси? Искане ли нещо? Ако те изнудва, ще ѝ покажа полицейската значка и завинаги ще се отървем от нея.

Рурк поклати глава, отново отпи от уискито:

— Не ми се е обаждала. Мъртва е.

Ив понечи да каже нещо, но се отказа. Даваше си сметка, че това е взривоопасна зона. Според нея семейните отношения бяха като минно поле.

— Не знам как да реагирам — смотолеви. — Съжалявам, ако скърбиш за нея. Но... ти не си я виждал от години, нали? Доколкото си спомням, тя те е зарязала, когато си бил малък.

— Да, доскоро вярвах, че е така. Години наред съм живял с една лъжа. Вчера научих, че жената, която избяга от дома си, не е била моя майка.

— Добре. Как разбра?

„Колко е спокойна — помисли си той. — Работата я е научила да запази спокойствие, когато трябва да разреши някаква загадка.“ Колко глупаво беше постъпил, че не ѝ се довери веднага. Втренчи се в чашата си, прекоси помещението, седна на канапето.

— Запознах се с жена, която е от Дъблин и работи в приюта за малтретирани жени. Разказа ми история, на която отначало не повярвах. Не исках да повярвам. История за млада жена, на която се е опитала да помогне. На нея и на детето ѝ.

Ив седна до него:

— Ти си бил това дете, така ли?

— Да. Девојката била много млада, наскоро била дошла в Дъблин, привлечена от мисълта за интересния живот в големия град, така различен от ежедневието в бащината ѝ ферма. Започнала работа в една кръчма, където се запознала с Патрик Рурк.

След като чу цялата история, Ив попита:

— Сигурен ли си, че тази жена не лъже? Че не принадлежи към банда мошеници, които възнамеряват да те изнудват?

— Проверих всичко до най-малките подробности. — Искаше му се да изпие още едно уиски, но нямаше сила да стане и да си налее. — Девојката, която се оказа моя майка, е искала да имам баща, да израсна в нормално семейство. Мисля, че го е обичала, същевременно се е страхувала от него. Доколкото си спомням, този човек знаеше как да завърти главите на жените и да им вдъхне страх. Но повече от всичко на света тя е обичала мен.

Ив окуражително стисна дланта му. Без да изпуска ръката ѝ, той я целуна.

— Може би ще се запиташ защо съм толкова сигурен. Ако погледнеш снимката, на която сме двамата, ще го разбереш. Не ме е изоставила. Той я е убил. Ето още нещо, което умееше — да унижава красотата и невинността. Отнел е живота ѝ, после е прибрал Мег обратно в дома си. — Отметна глава, втренчи се в тавана. — Били са женени — в архивите се пази брачното им свидетелство. Оженил се е за нея, преди да се запознае с майка ми, но не са имали деца. Може би я е изгонил, защото не е могла да му роди син. Или пък тя го е напуснала, защото ѝ е омръзнало от похожденията и от машинациите му. Всъщност няма значение.

Рурк сви рамене, затвори очи; внезапно го налегна умора, тялото му натежа.

— Сигурно отначало е бил привлечен от младостта и невинността на Шавон Броуди. А след като ме е родила, за него се е превърнала в непотребна вещ. Отгоре на всичко непрекъснато е настоявала да се ожени за нея.

— Чакай малко. Доколкото разбирам, била е с него около две години. Възможно ли е да не са ѝ казали, че той е женен за Мег?

— Ако някой се е осмелил да го стори, Патрик е намерил начин да извърти нещата. Много го биваше да измисля правдоподобни лъжи.

— Или пък е била влюбена в него, носела е детето му... може би вече ѝ е вдъхвал страх, затова е предпочела да остане глуха за предупрежденията.

— Имаш право. Дори когато той беше в разцвета на силите си, имаше смели хора, които не се страхуваха да кажат истината, въпреки че рискуваха да си навлекат гнева му. Но ако майка ми е разбрала за Мег, вероятно се е престорила, че не вярва на слуховете. — Рурк се замисли. — Дватамата с Мег си бяха лика-прилика. Бяха коравосърдечни, имаха слабост към алкохола, винаги гледаха да измамат някого. След време той щеше да намрази Шавон заради добротата и чистотата ѝ. Само че в случая е било засегнато самочувствието му — как е възможно една никаквица да го напусне, отгоре на всичко да му отнеме сина, който е символ на мъжествеността му? Не би могъл да го допусне. Наказал е никаквицата, задето се е осмелила да се опълчи на волята му... Представям си какво се е случило. Решил е да повика обратно Мег, за да се грижи за мен. В края на краищата не подхожда на един мъж да се занимава с бебе, нали? Има си много по-важни занимания, работи, върти сделки, затова ще намери жена за тежката работа. Още веднъж се убеждавам, че е бил най-големият мръсник на света.

— Никой ли не ти е споменавал за истинската ти майка?

— Не. И сам щях да разбера истината, но така и не си направих труда да я търся. Спомените не бяха заключени в подсъзнанието ми като твоите, обаче не ме интересуваха. За мен тя не съществуваше. — Той стисна клепачи, после отвори очи. — Смятах, че не си струва нито труда, нито времето да я издиря. През изминалите години дори не се сещах за нея.

— Не си мислил за Мег Рурк — поправи го Ив. — Не се обвинявай. Не си знаел истината.

— Даже не я мразех. За мен тя не съществуваше.

— Говориш за две различни жени, Рурк.

— Въпросът е, че не е заслужавала тази съдба. Не е заслужавала да бъде пренебрегната от собствения си син, заради когото е загубила живота си. Питам се дали е щяла да се върне при Патрик, ако не е искала детето ѝ да има дом и баща. Щеше ли сега да бъде жива?

Ив искаше насила да го изтръгне от лабиринта на вината, в който той се луташе. Вместо това се подчини на интуицията си — заговори спокойно, както говореше на оцелелите жертви на покушения или на роднините на убитите:

— Не бива да се обвиняваш. Нито да се самонаказваш.

— Трябва да има някакво възмездие. По дяволите, трябва да има! Чувствам се безпомощен, което още повече ме подлудява. Сблъсках се с нещо, което не съм в състояние да променя — не мога да се бия за него, не мога да го открадна, да го купя, да намеря начин да го заобиколя. Каквото и да сторя, тя е мъртва, а Патрик така и не си получи заслуженото.

— Ще споделя нещо с теб, Рурк. Не зная колко пъти съм чукала на нечия врата — слава богу, че не знам броя им, иначе ще полудея — за да съобщя за смъртта на любим човек, която безвъзвратно ще преобърне живота на близките му. — Тя нежно стисна ръката му, надявайки се допирът ѝ да го успокои. — Чувстват същото, което в момента изпитваш ти. Каквото и да направи човек, виновникът никога не си получава заслуженото.

— Ще ти кажа нещо, което вероятно няма да ти хареса. Стотици пъти ми се е искало аз да бях онзи, който го уби. Но никога не съм го желал като сега, макар да знам, че няма да промени нищо. Може би заради това не споделих с теб какво съм научил. Щях да се почувствам по-достоеен, ако ръцете ми бяха окървавени... Но защо ли ти го казвам, след като никога няма да го разбереш?

Ив неволно сведе поглед към ръката му, на която проблясваше златният пръстен, символ на неугасващата им любов.

— Гресиш — промълви. — Ще те разбере, защото ръцете ми са омърсени с кръвта на моя баща.

— Господи! — Рурк се отвори от себе си. Така беше затънал в блатото на живота си, че неволно бе напомним на Ив драмата в нейния живот. Притисна я до себе си и зашепна: — Извинявай. Много съжалявам, скъпа.

— Ако го беше сторил, нямаше да се чувстваш по-добре. — Тя се отдръпна, погледна го в очите. — Повярвай ми. И още нещо — ти си най-достойният човек, когото познавам.

Рурк допря челото си до нейното:

— Не мога без теб. Питам се как съм живял, преди да се запознаем.

— Ето какво ще направим. Последните два дни са били кошмарни за теб. Затова ти препоръчвам да си починеш, да хапнеш нещо.

Тя стана, за да програмира автоготвача, а Рурк леко се усмихна:

— Грижиш се за мен, така ли?

Ив се обърна, изглежда красивия мъж, гол до кръста, който беше нейният съпруг. В очите му проблясваха закачливи пламъчета, но дълбоките сенки не бяха изчезнали. Беше блед като платно от умората и тревогата.

Но тя знаеше начин да му помогне.

— Да. И знам как, защото ти толкова пъти си се грижил за мен. — Спазвайки неговата „изпитана“ рецепта, програмира машината да приготи топла супа. — И двамата с теб не познаваме майчината ласка, но от всичко, което ми разказа за Шавон Броуди, тя никога не би ти простила, че се обвиняваш заради случилото се с нея. Щом те е обичала, тя би искала да бъдеш щастлив. Би се радвала, ако знаеше, че си се спасил от него. Че си постигнал големи успехи в живота.

— Независимо от начините, по които съм ги постигнал, така ли?

— Да. — Тя му поднесе чинията със супа. — Независимо от тях.

— Все пак неговата кръв тече във вените ми.

Ив кимна, отново седна до него:

— Така е, но това означава, че си наследил и качествата на майка ти. Нали знаеш, ДНК и прочие.

— Винаги старателно съм загърбвал миналото си. За разлика от твоето, то не хвърля сянка върху живота ми. — Рурк опита супата. Нямаше апетит, но не искаше да обиди Ив. — Не исках да въвличам в тази история нито теб, нито когото и да било. Казвах си, че сам ще се

справя. Ала чувствам как нещо ме разяжда отвътре. Сега познавам лицето ѝ, то завинаги ще остане запечатано в съзнанието ми. Имам родственици, които не познавам, хора, които сигурно още страдат за нея. Не знаех как да постъпя, Ив, почувствах се безпомощен. Затова се обявих за виновен, което ме сломи.

— Не бива да предприемаш каквото и да било, докато свикнеш с промяната, докато не я приемеш. — Ив прокара пръсти по страната му. — Не се съди толкова строго заради нещо, за което нямаш вина.

— Не можах веднага да го споделя с теб. — Едва сега той я погледна. — Нямах сили да го изрека. Много по-лесно беше да те отблъсна, да излея върху теб гнева си.

— Е, не беше толкова лесно. Забрави ли, че аз победих в схватката?

Рурк се наведе, нежно я целуна:

— За което ти благодаря.

— Винаги съм на твоите услуги, приятел.

— Прости ми, че снощи те оставих сама. Имала си кошмар, нали?

— Да речем, че и двамата сме сънували кошмари. Успокой се, Рурк. Заедно ще измислим нещо.

— Стига да... — Образът ѝ се замъгли, той с усилие фокусира погледа си. — Мамка му! Разтворила си сънотворно в супата!

— Позна. — Тя взе чинията, преди да се изплъзне от безжизнените му пръсти. — Трябва да поспиш. Хайде, ще те заведа до леглото, докато още се държиш на крака. Не мога да те нося, както ти носиш мен.

— Забавно ти е, че ме измами, а?

— И то много. — Ив го хвана през кръста, повдигна го. — Започвам да проумявам защо ти доставя толкова голямо удоволствие да ми пробутваш транквиланти, когато смяташ, че са ми необходими. Знаеш ли, чувствам се адски добродетелна.

— Тогава да си разменим ролите — завалено произнесе Рурк. Съзнанието му вече се замъгляваше от сънотворното. — Мой ред е да кажа: „Целуни ме отзад!“

— С удоволствие, но след като се събудиш. Хайде, тръгвай. Първо левия, после десния крак. Още една крачка... браво!

— Трябва да ти вдигна скандал, обаче не мога да се съсредоточа. Легни при мен, скъпа Ив. Нека заспя, докато те държа в прегръдките си.

— Разбира се. — Ив му помогна да се изтегне на леглото. — Гледай да си починеш — промълви, грижовно го зави.

Рурк прошепна няколко галски думи, които вече й бяха познати: „Обичам те!“ Тя седна до него, отметна косата от челото му, целуна го по устните:

— Аз също.

Остави една лампа включена, та ако съпругът ѝ се събуди, да не се озове сред пълен мрак.

Навести Съмърсет, поговори с него, после отиде в кабинета си и се захвана за работа.

Работи до късно, но непрекъснато поглеждаше монитора, на който се виждаше спящият Рурк.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Главата ѝ беше замаяна от съня, ала тя чувстваше допира на дланите му, от които кръвта ѝ започваше да кипи.

Обърна се към Рурк, блажено въздъхна. Възприятията ѝ бяха „настроени на неговата вълна“ — познаваше уханието му, вкуса на устните му, тялото му — макар че съзнанието ѝ още бродеше в дебрите на съня, страстта ѝ се пробуди.

Пръсти, нежни като крилца на пеперуди, докосваха топлатата ѝ плът. Усещането, предизвиквано от устните и от езика му, от думите, които ѝ нашепваше, бе неописуемо еротично. Беше възбудена, ала още витаеше в свят, в който удоволствието беше лениво и сладко.

Рурк прошепна името ѝ. Прошепна го, преди да впие устни в нейните, преди да докосне най-интимното ѝ местенце и да я накара да потръпне от сладост.

Чувството за безпаметно спокойствие прерасна в настойчиво желание.

Останаха само усещанията, ударите на сърцето, жарките пламъци на страстта, ненаситната им плът. Ив прокарваше длани по тялото му, наслаждаваше се на гладката кожа, на твърдите мускули.

Рурк беше ненаситен. Събуди се с желанието да усети успокояващото ѝ присъствие в полумрака на спалнята, разсейван само от лампата, която тя беше оставила да свети. Ала още щом я докосна, щом видя лицето ѝ, изпита плътско желание.

Тя беше любовта на живота му.

Устните ѝ бяха жарки, ръцете ѝ — алчни. Рурк знаеше, че също като него тя повтаря на ум: „Дай ми още... още. И вземи всичко, което можеш.“

Обезумял, я повдигна. Видя блестящите ѝ очи, вперени в лицето му, когато тя го обгърна с бедра, подканвайки го да проникне във влажната топлина. Продължи да го наблюдава, дори когато го всмуква в себе си, дори когато тялото ѝ завибрира.

Дъхът на Рурк спря. Сърцето му заплашваше да изскочи от гърдите му.

Може би той щеше да проговори или поне да опита, но Ив го пое още по-дълбоко в себе си и с бедра започна да го направлява.

„Не бързай — казваше си тя. — Този път се дръж за мен.“ И го задържа в прегръдките си, докато огънят на страстта ги погълна.

Потръпвайки, заедно се отпуснаха на пода. А когато Рурк положи глава на гърдите ѝ, тя отново затвори очи.

— Май сега си по-добре — прошепна задъхано.

— Определено. Благодаря. — Той нежно целуна гърдата ѝ. — Този път успя да ме измамиш и ми пробута сънотворното.

— Както ти си постъпвал с мен безброй пъти. Но ти наистина имаше нужда от сън. — Тя вплете пръсти в косата му, загледа се в парченцето сивкаво утринно небе, надничащо през капандурата. — Изплаши ме, знаеш ли?

— Да. — Рурк извърна глава, притисна устни до сърцето ѝ, привлече я към себе си, а тя отпусна глава на рамото му. — Тази... история ми действа като удар под пояса. Струва ми се, че още не съм възвърнал равновесието си.

— Разбирам. Но ти наруши едно златно правило — не сподели притесненията си с своята спътница в живота.

— Спътница в живота! — усмихнато повтори той. — Това ли е новата ти любима фраза, която да замени думата „съпруга“?

— Не се опитвай да смениш темата. Наруши правилото и туйто. Известно ли ти е, че от една година събирам правила за успешен брак?

— Също както събираш веществените доказателства, така ли? Но наистина имаш право и ако това правило досега не е съществувало, вече е факт. Не биваше да крия от теб. Честно казано, не знам защо го направих. Необходимо ми е още малко време да свикна с мисълта, че Мег не е моя майка, да реша какво да предприема. Или какво да не предприема.

— Добре. Но не ме изолирай. Никога повече не го прави.

— Обещавам. — Двамата седнаха почти едновременно, той обгърна с длани лицето ѝ. Не проумяваше как е възможно дори за миг Ив да предположи, че му е омръзнала. — Спътница в живота — повтори. — Знаеш ли, харесва ми. Ала все пак предпочитам думичката „съпруга“. — Леко я целуна по устните и добави: — Моята съпруга.

— Голям инат си... Е, край на игрите. Тази сутрин ще рапортувам пред командира.

— Както знаеш, не съм в течение. Какво ще кажеш заедно да вземем душ? Тъкмо ще ме осведомиш за хода на разследването.

Тя сви рамене, сякаш ѝ беше все едно. Но истината бе, че се чувстваше различно, когато обсъждаше с него всеки етап на работата си.

— Добре. Но без шегички.

— Хм, тъкмо се канех да си сложа клоунската маска.

Ив, която се готвеше да влезе в банята, се обърна и го изглежда:

— Странен човек си, Рурк. И все пак те предупреждавам — без шегички под душа.

Рурк възнамеряваше да я накара да размисли — ей така, само заради принципа — но докато я слушаше, неусетно се увлече. И почувства облекчение, когато поне за малко престана да мисли за малтретирана червенокоса девойка на име Шавон Броуди.

— Разбрах колко лесно е да се затвориш в собствения си малък свят — промълви, след като я изслуша. — Не знаех, че е извършено второ убийство. Приликата между убитите е, че са били млади и са следвали. Но са учили в различни университети, произхождат от различни обществени слоеве, имали са различни интереси.

— Общото помежду им е, че са посещавали един и същ компютърен клуб — онзи, от който са изпращани съобщенията до Надин. Както и Хастингс, разбира се.

— Да не забравяме убиеца.

— Да, и убиецът. — Ив прокара пръсти през мократа си коса, излезе изпод душа.

— Може би и двамата са били негови модели, как мислиш?

— Едва ли. — Тя влезе в кабинката за изсушаване, а Рурк взе хавлиена кърпа. — Ако са били негови модели, няма обяснение за другите фотографии, заснети в моменти, в които те не са знаели, че към тях е насочен обектив. Освен това са... били са много млади. Всяко хлапе ще мечтае да се изфука пред приятели или пред семейството, че е модел. От разпитите на близките разбрахме, че нито Рейчъл, нито Кенби са споменавали нещо подобно. — Тя излезе от кабинката, отново прокара пръсти през косата си и реши, че прическата ѝ е готова. — Разбира се, още нямаме никаква представа

дали престъплението е извършено от мъж или от жена. Но започвам да мисля, че убиецът не е професионалист. Или пък че не се е реализирал в тази професия, обаче си внушава, че е гений.

— Неоценен човек на изкуството, така ли?

— Именно. Смята, че комерсиалната фотография е под неговото равнище. А когато му се наложи да я практикува, побеснява. Затваря се в стаята си, самосъжалява се, задето хората не оценяват гениалността му. Изпълнен е с такава светлина... — продължи тя и тръгна към дрешника. — Озарен е от вътрешна светлина, но никой не я вижда. Все още. Ала и това ще се случи. Ще принуди света да го забележи. Като приключи делото си, светлината ще бъде толкова ярка, че ще заслепи онези, които не са оценили таланта му. Някои ще го обвинят в лудост, в самозаблуда, дори ще го нарекат олицетворение на злото. Ала кои са те, че да го съдят? Важното е, че повечето хора по света най-сетне ще разберат кой е и какво може да стори и да даде. Ще признаят гениалността на творенията му, способностите му, безсмъртието на творбите му. Тогава най-сетне ще му отдадат дължимото.

Тя облече памучна тениска без ръкави, забеляза, че съпругът ѝ усмихнато я наблюдава, и се сопна:

— Защо се хилиш? Какво ѝ е на тениската? Ако не трябва да я нося, защо е в проклетия дрешник?

— Нищо ѝ няма, скъпа. Между другото, тъмносиният цвят много ти отива. Знаеш ли защо се усмихнах? Мислех каква необикновена жена си. Посвоему ти също си гениален творец. Виждаш убиеца... лицето му още ти убягва, но виждаш какво става в душата му. Рано или късно ще го заловиш. Защото не може да се скрие от човек, който чете мислите му.

— Засега се укрива успешно. Достатъчно дълго, че да отнеме живота на двама души... на две деца.

— Но ако не си се нагърбила да отмъстиш за тях, може би той никога няма да плати за стореното. Умен е, нали? — Рурк извади от дрешника светлосиво сако, което подходеше на тъмносинята блуза, преди съпругата му да грабне първото, което ѝ попадне под ръка. — Освен това е организиран, изпипва нещата. Наблюдава. Отделя много време на подготовката, слива се с множеството. Много по-лесно е да дебнеш някого, когато никой не те забелязва, не мислиш ли?

Тя кимна:

— Вярно е.

— Но ако те са го познавали, както смяташ, има още нещо, свързано с него, за да са го смятали за приятел или най-малкото да не са се страхували от него.

— И двамата са били много млади, почти деца. На тази възраст младежите не си дават сметка, че някой може да им причини зло.

— Ние с теб го осъзнавахме. — Той прокара пръст по плитката трапчинка на брадичката ѝ. — Все пак мисля, че имаш право. Ако водиш нормален живот, на двайсет години се смяташ за неуязвим. Питам се дали престъпникът не се стреми да им отнеме освен невинността и нехайната смелост.

— Вероятно. Затова им позволява да я съхранят почти до сетния им дъх. Не ги наранява, нито ги изнасилва. Не ги мрази заради чистотата им. Напротив — почита ги и ги уважава.

Ив осъзнаваше колко ползотворен е този разговор. Благодарение на Рурк виждаше нещата от друг ъгъл, пък и неговите виждания съвпадаха с теорията ѝ.

— Не ги убива, защото им завижда. Напротив — възхищава се от тях. Дори мисля, че ги обича по някакъв извратен начин. Именно затова е толкова опасен.

— Ще ми покажеш ли портретите? — попита Рурк и се обърна да програмира автоготвача да приготви кафе.

Ив се поколеба. Знаеше, че по това време на деня съпругът ѝ е зает с проучване на цените на акциите на световните борси, а по време на закуска следеше новините. Самата тя вече трябваше да е в управлението, за да се подготви за съвещанието.

— Разбира се — отвърна престорено нехайно, седна и нареди на компютъра в дневната да покаже файла с портретите. — Ще хапна бъркани яйца и всичко, каквото си поръчаш ти.

— Много хитър начин да ме накараш да закуся — поусмихна се Рурк. Програмира автоготвача, после се втренчи в монитора, на който се виждаха двете снимки. — Двамата са толкова различни, нали? И все пак помежду им има нещо общо — тяхната жизненост... — Изведнъж в съзнанието му изплува образът на жената, за която вече знаеше, че е негова майка — млада, жизнена... жива. — Само едно чудовище може да убива млади и невинни хора — промълви.

Дори след като Ив тръгна за участъка, той не можа да прогони от съзнанието си образите на тримата. Продължиха да го преследват и когато отиде да се сдобри със Съмърсет. Образите на непознатите млади хора, на неговата майка, която му бе също така непозната.

По странен начин се свързваха във въображението му като портрети в злощастна картинна галерия. Сетне до тях се появи още един — на Марлин, красивата млада дъщеря на Съмърсет. И тя бе почти дете, когато чудовищата отнеха живота ѝ.

Заради него.

Майка му и дъщерята на Съмърсет бяха мъртви заради него.

Вратата на апартамента на Съмърсет беше отворена. В дневната медицинската сестра проверяваше с ръчен скенер дали костта на гипсирания крак започва да зараства. Телевизорът на стената предаваше утринните новини. Съмърсет отпиваше от кафето си, взираше се в екрана и се преструваше, че не забелязва сестра Спенс, която го засипваше с медицински термини, за да докаже, че състоянието му се подобрява.

— Всичко върви като по мед и масло — заяви най-накрая. — Възстановявате се учудващо бързо за човек на вашата възраст. Докато се усетите, ще бъдете на крака.

— Мадам, ще стана от този проклет стол още сега, стига вас да ви няма.

Тя зацъка с език, сетне продължи да чурулика:

— Сега ще измерим кръвното налягане и пулса ви, за да ги впишем в диаграмата. Предполагам, че ще има повишение, защото вие настояхте да пиете кафето без мляко или сметана. Отлично знаете, че при вашето състояние се препоръчва билкова тонизираща напитка.

— Ако продължавате да дърдорите, нищо чудно още със ставането да започна да пия водка. Ако искате да знаете, сам мога да измеря жизнените си показатели.

— Аз ще ги измеря. И да не сте посмели да правите фасони, когато ви поставя инжекцията с витамини.

— Ако се доближите до мен с проклетата спринцовка, след миг ще я намерите в някой отвор на собственото ви тяло...

— Извинете, че ви прекъсвам. — Въпреки че предпочиташе да се отдалечи незабелязано, Рурк влезе в дневната. — Сестра, моля да ни оставите насаме. Имам поверителен разговор със Съмърсет.

— Още не съм приключила. Трябва да въведа новите данни в диаграмата и да му сложа инжекция.

— Е, както кажете — примирено въздъхна Рурк. Пъхна ръце в джобовете си и се обърна към Съмърсет: — Днес изглеждаш по-добре.

— Наистина съм добре, доколкото е възможно при тези обстоятелства, разбира се.

„И ми се сърдиш“ — помисли си Рурк.

— Питам се дали една разходка няма да ти се отрази благотворно — подхвърли. — Искаш ли да се поразходим в градината, преди да е станало прекалено горещо?

— Прекрасна идея — намеси се сестра Спенс, преди икономът да отговори. Измъкна ръката си иззад гърба си, притисна спринцовката до бицепса му и за части от секундата му инжектира медикамента. — От чистия въздух страните на господин Съмърсет ще поруменят като рози. Но не повече от трийсет минути — добави. — После на пациента предстои физиотерапия.

— Ще го върна навреме, обещавам. — Рурк понечи да застане зад инвалидната количка.

— И сам мога да управлявам дяволското возило! — избухна икономът, включи устройството за управление и се понесе към вратата на терасата.

Рурк се затича и я отвори тъкмо навреме, за да премине количката.

Съмърсет, който седеше изпъчен, като че ли беше глътнал бастун, прекоси терасата, зави по една градинска пътека, но не спря.

— Тази сутрин е много кисел — отбеляза сестрата. — Повече от обичайното.

— Ще го върна навреме за физиотерапията. — Той затвори вратата на терасата и последва Съмърсет по пътеката.

Топлият въздух беше изпълнен с ароматите на лятото.

„Съградих този свят — помисли си Рурк. — Моят свят в самото сърце на града, който покорих.“ Нуждаеше се от красотата, която го заобикаляше. Не само защото изпитваше естетическа наслада, а защото тя му помагаше да оцелее, прикриваше грозотата на миналото.

Затова бе създал приказно красивия парк с невиджани цветя, с езерца, арки и виещи се пътеки. Беше се оженил за Ив в този рай, дело на човешка ръка. И бе намерил тук нещо повече от покой.

В продължение на няколко минути позволи на Съмърсет сам да управлява инвалидната количка; казваше си, че вероятно икономът иска едновременно да се отдалечи колкото е възможно повече от Спенс и да докаже, че не е безпомощен, че още владее положението.

После настигна количката, спря я, задейства заключващия механизъм. Заобиколи я и седна на една скамейка така, че да е с лице към Съмърсет.

— Знам, че ми се сърдиш — подхвана.

— Насила ми наложи онази... харпия. Мен заключи, а нея направи моя тъмничарка.

Рурк поклати глава:

— Сърди ми се колкото щеш заради това. Докато оздравееш, за теб ще се грижат най-големите специалисти. Сестра Спенсър е отлична медицинска сестра. Няма да ти се извиня, задето полагам грижи за теб. Но ти дължа извинение за всичко, което снощи ти наговорих, за безобразното ми поведение. Моля те да ми простиш.

— Не ти ли хрумна, че можеш да го споделиш с мен? — Съмърсет извърна поглед и се втренчи в някакъв храст, отрупан с яркосини цветове. — Познавам и добрите, и лошите ти страни, настроенията ти. — Обърна се и внимателно го изгледа. — Е, виждам, че тя се е погрижила за теб. Изглеждаш отпочинал.

Рурк едва прикри изненадата си:

— Ив е разговаряла с теб... за онова, което научих, така ли?

— Въпреки че с нея сме в постоянен конфликт, има нещо, което ни свързва... и това си ти. Даваш ли си сметка колко ни разтревожи, и то съвсем безпричинно?

— Да, знам. — Рурк стана, направи няколко стъпки по пътеката, върна се до скамейката. — Не мога да се взема в ръце. Излязох от равновесие... Никога досега не съм се чувствал толкова зле. Запитах се дали си знаел истината...

— Ех, ако я знаех... — въздъхна Съмърсет. — Уви, никога не съм виждал това момиче. Смятах, че Мег е твоята майка.

Рурк отново седна:

— Така и не се усъмних.

— Че защо? Не си имал повод.

— Известно ли ти е, че най-подробно проучвам биографията на всеки новопостъпил служител в моите предприятия, а никога не съм

потърсил информация за миналото си. Заличих го не само от информационните банки, но и от съзнанието си.

— Направил си го, за да се защитиш.

— Браво на мен! — избухна Рурк. Донякъде гневът му беше предизвикан от чувството за вина, което не му даваше покой. — А нея кой я е защитил?

— Нямах причина да се обвиняваш. Бил си още невръстно дете.

— Дори не мога да отмъстя за нея, защото онзи мръсник отдавна е мъртъв. А Марлин... — Той млъкна, пое си дъх, опита да се овладее. — Марлин умря, за да ми даде урок. Ти нито веднъж не ме обвини, не ми каза и думичка.

Съмърсет дълго мълча. Взираше се в прекрасните цветя, които го заобикаляха, и си мислеше, че дъщеря му, скъпото му дете, бе като тези цветя.

Красива и с кратък живот.

Най-сетне обърна глава и погледна Рурк в очите:

— Нямах смисъл. Нямах вина нито за онова, което се случи с моето момиче, нито за смъртта на майка ти. Наистина е така, момчето ми, повярвай.

— Не се мъчи да ме оправдаеш. Спомените ми говорят друго. — Рурк въздъхна, отчупи клонче от цъфналия храст. Изведнъж му хрумна, че отдавна не е подарявал цветя на Ив. Човек не бива да забравя тези малки жестове, особено когато съпругата му не ги очаква. — Можеше да ме обвиниш. — Той пусна клончето на скута на Съмърсет, за да го изненада. — Прибра ме в дома си и се погрижи за мен, когато мръсникът ме беше пребил до смърт, когато нямаше към кого да се обърна, къде да отида. Не беше длъжен — тогава бях чужд за теб.

— Беше дете, пребито до смърт — това бе достатъчно.

— За теб... — задавено промълви Рурк. — Взе ме под крилото си, превърна ме свой син. Дари ми нещо, което не познавах и не се надявах да имам. Даде ми дом и семейство. А когато злодеите отнеха част от това семейство — Марлин, най-достойната сред нас — спокойно можеше да ме обвиниш за смъртта ѝ. Да ме прогониш. Но ти не го стори.

— Тогава вече те приемах като мое собствено дете, нали?

— Господи! — прошепна Рурк. — Да, така беше. — Стана от скамейката, защото не го сдържаше на едно място. Пъхна ръце в джобовете си и се приближи до малкия фонтан, заобиколен от прекрасни лилии. Дълго се взира в бликащата вода, докато най-сетне се поуспокои. — Когато реших да прекося океана и да заживея тук, ти ме последва. Изостави собствения си дом заради дома, който възнамерявах да изградя. А пък аз нито веднъж не изразих признателността си.

— Греша, момчето ми. Изразил си я многократно и по много начини. — Съмърсет помилва разцъфналото клонче, и отново се огледа, наслаждавайки се на красотата и спокойствието, които ги заобикаляха.

Момчето, което бе взел под крилото си, беше създало този свят, така различен от света извън стените на градината. Сега неговият свят бе разтърсен от катаклизъм; щеше да измине време, докато възвърне стабилността си.

— Вероятно ще заминеш за Ирландия. Трябва да заминеш.

— Непременно — кимна Рурк. Благодарен беше на дългогодишния си ментор и приятел, задето го беше разбрал, без му обяснява.

— Кога?

— Веднага. Смятам, че не бива да отлагам пътуването.

— Каза ли на лейтенанта?

— Не. — Рурк сведе поглед към златната халка, символизираща брачния им съюз. — В момента провежда трудно разследване. Заминаването ми ще отвлече вниманието ѝ от работата. Мислех да ѝ кажа, че ще пътувам по работа, но не мога да я лъжа. Смятам да уредя пътуването и да я поставя пред свършения факт.

— Редно е да те придружи.

— Ив не е само моя съпруга. Понякога за нея има по-важни задачи, отколкото да бъде жена на Рурк. — Той се поусмихна. — Съмнявам се, че по този въпрос с теб ще постигнем единомислие.

Съмърсет понечи да му възрази, но в последния момент демонстративно стисна устни.

— Никога не забравя, че животът на много хора зависи от нея — нетърпеливо продължи Рурк. — Ето защо не желая от нея да

пренебрегне работата си заради мен. Не ми е необходима помощ се оправя с тази каша... дори смятам, че е по-добре да замина сам.

— Забелязал съм, че винаги се стремиш да вършиш всичко сам. В това отношение си приличаме.

— Може би. — Рурк приклекна, за да го погледне в лицето. — Може би си спомняш как някога, когато бях много млад и луда глава, а омразата към Патрик беше като черна река, течаща във вените ми, ти казах, че ще сменя името си. Защото не исках нищо да ме свързва с онзи човек, когото хората наричаха мой баща.

— Да, спомням си. Мисля, че по онова време още не беше навършил шестнайсет години.

— Ти ми каза: „Не го сменяй — то принадлежи и на теб, не само на него. Запази го и направи така, че да се гордееш с него — тогава ще стане само твое. И започни още сега...“ Само дето не ме посъветва какво да направя, че да се гордея с името си.

Съмърсет се засмя, поклати глава:

— Не беше необходимо. Ти вече знаеше.

— Ще се върна сам в родината, за да открия какво съм получил от моята майка. Искам да разбера дали наистина има с какво да се гордея, или трябва още да се потрудя. И то веднага — не бива да губя време.

— Трудно ми е да споря с теб, след като цитираш мои думи — обади се Съмърсет, но той нетърпеливо го прекъсна:

— Но не ми се ще да те изоставя, докато отново не си на крака.

Икономът изсумтя:

— Бъди спокоен. И сам ще се справя с досадницата, която ми натрапи.

— Ще бдиш ли над съпругата ми, докато ме няма?

— Да, но както аз си знам.

— Добре. — Рурк се изправи. — Ако ти потрябвам... ще можеш да се свързваш с мен.

Съмърсет се усмихна:

— Винаги съм имал начин да те държа под око, момчето ми.

Ив остана права, докато рапортуваше на командира. Предпочиташе да се държи според устава, когато беше в кабинета на

Уитни. Уважаваше командира, защото беше се издигнал на този пост от редови полицаи, а сега се справяше отлично със задълженията си. Уважаваше бръчките, предизвикани от тревога и от бремето на отговорността, които прорязваха тъмнокожото му лице.

За разлика от мнозина негови колеги административната работа не беше го превърнала в мекушав бюрократ.

След като я изслуша, той каза:

— Имаме неприятности с медиите. Да измислим как да разрешим въпроса.

— Да, сър.

— Шефовете на няколко телевизионни станции са се оплакали, че Канал 75 и Надин Фарст се ползват с предимство при отразяване на разследването на двете убийства.

— Вярно е. Наистина първи получават информацията за хода на разследването поради факта, че убиецът е изпратил съобщенията именно на госпожица Фарст. Въпросната репортерка както и цялото ръководство на телевизионния канал оказват пълно съдействие на мен и на хората от екипа ми. Тъй като съобщенията са били изпратени на нея, нямам право да забраня излъчването на репортаж, в който зрителите ще научат съдържанието на съобщенията. Въпреки това от Канал 75 ми предоставиха материалите и се съгласиха да ги цензурирам, преди да станат обществено достояние. В замяна обещах първи да научават информацията, която смятаме да предоставим на медиите.

Уитни кимна:

— Значи сме си вързали гащите, а?

— Да, сър, нещо подобно.

— Ще свикаме пресконференция, за да успокоим духовете и да държим настрана онези чакали. Когато си имаме работа с тях, трябва двойна застраховка. Нашето пресаташе ще прегледа рапорта ти — все ще измисли с какво да ги залъжем. — Командирът побърза да премине към следващия въпрос. — Най-важното в момента е да намериш общото между двете жертви... онова, което ги свързва.

— Точно така, сър. Възнамерявам да възложа на двама от моите хора непрекъснато да наблюдават клуба. Имам предвид Бакстър и Трухарт. Трухарт е толкова млад, че спокойно може да мине за студент. Бакстър пък го обучава, затова искам винаги да е до него и да го държи

под око. Заекът няма достатъчно опит като агент под прикритие. Макнаб ще посети двата университета, ще се постарее да разговаря с компютърните манияци сред студентите. За съжаление е невъзможно да го използвам за наблюдение на клуба, защото персоналът вече знае, че той е полицаи.

— Добре. Действай. Има ли нещо друго?

— Сър, направих справка за асистентите на Хастингс. Някои са се подвизавали под чуждо име. В тези среди хората често си прикачват артистични псевдоними, защото им се струва, че звучат по-добре. Само че интуицията ми подсказва, че името на човека, който е асистирал на фотографа при заснемането на сватбената церемония, не е псевдоним, а е измислено. Ще съсредоточа вниманието си върху него. Ще разговарям и с неколцина специалисти — надявам се да ми помогнат да разбера с какъв фотоапарат са направени снимките на мъртъвците. Предстои ни много работа, и то такава, че хората ми ще бъдат разпръснати по различни задачи. Може би ще измине известно време, преди отново да се съберем.

— Направи каквото е необходимо за приключване на случая. Дръж ме в течение.

— Слушам, сър. — Тя тръгна към вратата, но изведнъж спря и се обърна. — И още нещо, командир Уитни. Както споменах преди месец, смятам, че е време полицаи Пийбоди да се яви на теста и да стане детектив.

— Смяташ ли, че е готова?

— От осемнайсет месеца работи в отдел „Убийства“ под мое ръководство. Сама проведе разследването на случай, който смятахме за неразрешим, и го приключи успешно. Има повече практически опит от някои мъже полицаи. Добро ченге е и заслужава да ѝ се даде възможност да кандидатства за златна значка.

— Ще се вслушам в препоръката ти, лейтенант.

— Благодаря, сър.

— Ще я предупредя да се подготви. Доколкото си спомням, изпитът не е като разходка по морския бряг.

— Не е, сър. — Този път Ив се усмихна. — Повече прилича на пробег през военна зона. Но не се безпокойте за Пийбоди — ще бъде подготвена.

Тя отиде в залата за съвещания и тъй като хората от екипа ѝ още не бяха дошли, отново разгледа таблото.

От двете фотографии в нея се вираха очите на мъртвите младежи. Тя насочи вниманието си първо върху Рейчъл Хоуард. Момичето, снимано зад щанда в денонощния супермаркет, лъчезарно се усмихваше. Снимката приличаше на реклама за допълнителна работа, предлагана на студенти. Рейчъл е мечтаела да стане учителка. Била е добра студентка, имала е много приятели, произхождала е от здраво семейство, принадлежащо към средната класа. На следващата фотография тя беше заснета на метростанцията — вероятно се е прибираща в уютния си дом или е отивала на лекции. Изглеждаше самоуверена и много жизнена. Третата снимка беше от сватбеното тържество. На нея девойката беше облечена официално, косата ѝ беше накъдрена, носеше по-тъмно червило, миглите ѝ бяха изкуствено удължени. Усмихваше се широко и веднага се набиваше на очи в груповата снимка. Без да иска, човек винаги я забелязваше. „Красива е дори мъртва — помисли си Ив. — Позата ѝ е толкова естествена, светлината пада върху косата ѝ, очите ѝ са вперени в далечината.“

Кенби Сулу беше надарен с екзотична, поразяваща красота. Работата му като разпоредител беше типична за младежите, които учат във факултета по драматургия. Искан е да стане балетист, работил е усърдно. Произхождал е от здраво семейство, принадлежащо към висшата класа.

На една от снимките той тъкмо се канеше да влезе в „Джулиард“ и широко се усмихваше на приятелите си.

Следваше официалната снимка на участниците в балетната постановка. На нея младежът изглеждаше напрегнат, ала светлината все така се излъчваше от него. И още — предчувствие за нещо приятно, добро здраве, енергия.

Дори когато бе заснет вече мъртъв, светлината го обкръжаваше като ореол.

„Задължителното условие за жертвите е да бъдат здрави — помисли си тя. — И още — млади и невинни. Най-вече чисти. Това е общото помежду им. И двамата не са взимали наркотици, не са страдали от сериозни заболявания. Били са надарени с остър ум и със здраво тяло.“

Ив се обърна към компютъра и му нареди да издири всички фотографски ателиета и магазини за фотоматериали, в чиито названия се съдържа думата „светлина“. Машината попадна на четири наименования, които отговаряха на критериите. Ив си отбеляза адресите, после поиска списък на учебниците по художествена фотография, в чиито заглавия фигурира думата „светлина“. Вече беше почти сигурна, че в определен момент убиецът е бил студент.

Компютърът посочи седем заглавия. Тъкмо когато се канеше да му нареди да направи разпечатка на списъка, погледът ѝ попадна на едно от заглавията. „Образи на светлината и мрака“ от Лиан Браунинг.

— Добре — промърмори. — Време е отново да се върнем в университета. — Щом вратата на залата се отвори, тя заговори, без да отмести поглед от таблото:

— Пийбоди, намери на диск студията „Образи на светлината и мрака“ и го зареди в другия компютър. Аз имам още работа.

— Слушам, лейтенант. Как разбрахте, че съм аз?

— По походката. Провери дали съществува копие от самата книга. Може да се окаже полезно.

— Добре. И все пак не разбрах каква ми е походката.

— Като на кон с униформени обувки. Престани да задаваш глупави въпроси и да ми пречиш да работя.

Без да погледне помощничката си, тя беше сигурна, че Пийбоди намръщено се взира в тежките си обувки. Отново се залови за работа. Потърси информация за други публикации, книги или албуми с художествени снимки от Браунинг, въведе данните в компютъра.

Давайки си сметка, че „Джулиард“, където беше учил Сулу, се намира само на няколко пресечки от апартамента на Браунинг и Брайтстар, тя се запита дали това не е по някакъв начин свързано с убийството.

— Мога да осигуря и печатното издание, и електронната версия на студията, лейтенант — обади се Пийбоди.

— Вземи и двете. Докато информацията се зарежда, провери кога ще се проведе следващият изпит за детективи. Имаш разрешение да се явиш.

— Трябва да изчакам, докато получа разрешение за конфискуване на копията... — Пийбоди не довърши изречението.

— Казах да вземеш и двете. Майната му на разрешението за конфискуване. Поръчай ги. Ще платя поръчката, докато преодолеем бюрократичните бариери.

— Изпитът за детективи — прошепна Пийбоди. От възмущение гласът ѝ беше изтънял като на дете. — Ще се явя на този изпит, така ли?

Ив се завъртя на стола, протегна крака. Забеляза, че помощничката ѝ е пребледняла като платно. „Така и трябва — помисли си. — Всяко добро ченге трябва добре да си помисли, преди да предприеме тази стъпка.“

— Имаш разрешение, но как ще постъпиш, зависи само от теб. Ако държиш да си останеш униформена, никой не те задължава да се явиш на изпита...

— Искам да стана детектив! — прекъсна я Пийбоди.

— Добре. Но първо трябва да вземеш изпита.

— Смятате ли, че съм готова?

— А ти как мислиш?

— Силно го желая.

— Тогава залягай над учебниците, иначе ще се провалиш.

Страните на Пийбоди постепенно възвръщаха руменината си.

— Сигурна съм, че вие сте се застъпили за мен пред командира.

— Разбира се. Работиш под мое ръководство, следователно аз трябва да те предложа за повишение, ако смятам, че се справяш със задачите. Мисля, че се справяш.

— Благодаря.

— А сега продължавай да работиш и намери каквото ти поръчах. Налага се да привлече в екипа Трухарт и Бакстър.

Ив излезе от залата. И без да се обърне, знаеше, че помощничката ѝ широко се усмихва.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив намери Лиан Браунинг в апартамента ѝ. Преподавателката носеше дълга червена риза върху черен гащеризон, косата ѝ беше сплетена на дебела плитка.

— Лейтенант Далас. Полицай. Хващате ме на вратата. С Анджи се канехме да излезем... — Докато говореше, тя им направи знак да влязат. — Ще поработим няколко часа в Сентръл Парк. През горещите дни паркът е населен с какви ли не странни птици.

— Включително и ние. — Анджи влезе в дневната. Носеше тежка чанта с фотографски принадлежности.

Лиан се изсмя:

— Разбира се! Ние не правим изключение. Какво ви води при нас, лейтенант?

— Налага се да ви задам няколко въпроса.

— Щом трябва... Да се настаним удобно, ще се помъча да ви отговоря. Пак ли е свързано с бедната Рейчъл? Утре вечер ще се състои траурната церемония в нейна памет.

— Да, зная. Ако обичате, прегледайте тези снимки. Познавате ли човека на тях?

Лиан взе фотографията, на която Кенби стоеше пред университета. Ив изпод око наблюдаваше изражението ѝ.

— Не го познавам — промълви Браунинг. Сви устни и добави: — Никога не съм го виждала. Не е от моите студенти, иначе щях да го запомня. Лицето му е забележително.

— В добра форма е — намеси се Анджи, която беше се навела през облегалката на канапето, за да разгледа снимката. — Има прекрасно телосложение, предполагам, че движенията му са грациозни.

— Снимката е добра. Направена е от същия фотограф, нали? — попита Лиан. — Стилът ми е познат от фотографиите на Рейчъл. И този красавец ли е мъртъв?

Вместо да отговори, Ив ѝ показа снимката на балетната трупа:

— О, балетист! Разбира се. Трябваше да се досетя. — Тя въздъхна. — Не го познавам. Не познавам никого на тази снимка. Но тя не е направена от същия фотограф, нали?

— Защо смятате така?

— Стилът и техниката са различни. Тази фотография е изпълнена с драматизъм, забелязва се умело използване на сенките. Разбира се, драматизмът е задължителен за този етюд, обаче... Струва ми се, че този фотограф е по-опитен и по-талантлив. Ако не греша, етюдът е дело на Хастингс.

Ив учудено я изглежда:

— Нима можете да определите с точност кой е авторът на дадена фотография?

— Разбира се, стига творецът да притежава собствен стил. Естествено някой студент или почитател може да имитира индивидуалния стил — в днешно време с помощта на компютрите се постигат чудеса. Но в случая става въпрос за различни фотографии. — Тя постави снимките една до друга, отново ги разгледа. — Разликата е очебийна. Двама творци, които проявяват интерес към един и същ модел и го виждат през различни перспективи.

— Познавате ли Хастингс? Човекът, не творбите му.

— Да, но бегло. Съмнявам се, че някой го познава добре. Толкова е... меко казано, темпераментен. Обаче използвам фотографиите му, за да илюстрирам моите лекции. Освен това, след като дълго го убеждавах, ми разреши да използвам студиото му за практически занимания със студентите.

— Взе ѝ толкова пари, че направо ѝ одра кожата — намеси се Анджи. Още стоеше зад канапето, подпряла беше брадичката си на рамото на Лиан. — Голям сребролюбец е този Хастингс.

— Вярно е — усмихна се Браунинг. — По отношение на изкуството е безкомпромисен, но в деловите отношения винаги търси печалбата. Доказателство са магазинът му, комерсиалните поръчки, които приема...

Изведнъж на Ив ѝ хрумна друга идея.

— Някой от вашите студенти бил ли е негов асистент или модел?

— Разбира се — изкиска се Лиан. — Повечето после не преставаха да се оплакват. Той е груб, нетърпелив, стиснат, склонен към насилие. Но от него има какво да се научи, повярвайте.

— Ако обичате, кажете ми имената на тези хора.

— Боже мой, лейтенант, от пет години му изпращам мои студенти!

— Искам имената им — повтори Ив. — Всички, които имате в архива или си спомняте. Какво ще кажете за тази? — Тя ѝ показва снимката на мъртвия Кенби.

— О! — Браунинг машинално се вкопчи в ръката на Анджи. — Потискаща и ужасна. Ала техниката е забележителна. Този човек става все по-добър фотограф.

— Защо го казвате?

— Веднага се набива на очи. Бих я нарекла „Смъртта танцува“. Светлината и сенките са използвани със забележително умение. Гениално е хрумването фотографията да бъде черно-бяла. Позата е толкова естествена... Е, лицето би могло да бъде заснето и по-добре, но в общи линии снимката е много професионална. И потресаваща.

— Самата вие често използвате техниката на черно-бялата фотография. В книгата ви тази тема е обстойно засегната.

Лиан изненадано я погледна:

— Нима сте чели студията ми?

— Прегледах я. Направи ми впечатление, че наблягате на използването на светлината, филтрирането ѝ. Липсата ѝ.

— Без светлина фотографията ще бъде невъзможна. Чрез нюансирането ѝ се постига художественият ефект на снимките. Според това как творецът я използва, как я вижда, се определят уменията му. Един момент. — Тя стана и забърза към вратата.

— Подозирате я, нали? — Анджи се изправи, изпитателно изгледа Ив. — Как е възможно? Тя не би причинила зло никому, камо ли на дете... а тези младежи са почти деца. Не е способна да извърши подобно деяние.

— Задаването на въпроси е част от задълженията ми.

Анджи кимна, заобиколи канапето, седна до Ив:

— Работата силно ви въздейства — промърмори. — Когато гледате смъртта, в очите ви се чете съчувствие. — Тя отново разгледа снимката на Кенби. — То изчезва от погледа ви, но мисля, че се напластява в душата ви.

— Съчувствието вече не може да помогне на това момче.

— Да, имате право — промълви Анджи.

Лиан се върна с някаква малка кутийка.

— Хей, това е фотоапарат без обектив! — възкликна Пийбоди и се поизчерви. — Чичо ми имаше такъв апарат, а когато бях малка, ми показва как да си направя и аз.

Ив, която разглеждаше кутийката, каза само: Тя е от „Свободна епоха“. Сякаш това обясняваше всичко.

— Да, техниката е позната много отдавна. — Лиан остави кутийката на масата, отстрани лепенката, после насочи към Ив дупчицата, която беше скрита отдолу. — Ръчно изработена кутия, в която има фотографска хартия, дупчицата служи като обектив — елементарна техника, нали? Стойте неподвижно, ако обичате — обърна се към Ив.

— Това чудо ме снима, така ли?

— Да. Разбирате ли, именно светлината прави чудото. Карам всички мои студенти да изработят такъв фотоапарат и да експериментират с него. Онези, които не разбират чудото, вероятно ще продължат да правят добри снимки, но никога няма да сътворят изкуство. Разбирате ли, за да бъдеш творец е необходимо нещо повече от добра техника. Най-важна е светлината и онова, което тя вижда. Онова, което виждаме чрез нея.

— А може би онова, което взимаме от нея — промърмори Ив, без да откъсва поглед от Браунинг.

— Може би. Имало е хора, принадлежащи към примитивни култури, които са вярвали, че при пресъздаването на образа им фотоапаратът краде душата им; съществуват и противоположни вярвания — че това ги дарява с безсмъртие. До известна степен ние сме обединили двете вярвания. Чрез фотографията наистина обезсмъртяваме хората — открадваме мигове от времето и ги запечатваме на лентата. И всеки път отнемаме по нещо от човека, когото снимаме — този миг от живота му, мислите, настроението, светлината никога повече няма да бъдат същите. Мигът безвъзвратно е отлетял, но завинаги е съхранен чрез снимката. Това кара фотографът да се чувства силен, всемогъщ.

— Но когато снимаш мъртъвци, липсват мисли, настроение и светлина, нали?

— Грешите! Забравяте мислите и настроението на твореца. Именно смъртта е определящият момент... Да видим какво се е

получило.

Тя отново закри с лепенка дупчицата в кутията, после извади парче хартия. Върху него се виждаше лицето на Ив, сякаш скицирано с молив.

— Светлината гравира изображението върху хартията и го съхранява. Светлината — продължи тя, подавайки парчето хартия на Ив — е магията. Душата.

— Говори много увлекателно — отбеляза Пийбоди. — Обзалагам се, че е прекрасна преподавателка.

— Като човек, който умее да манипулира фотографските изображения, тя е достатъчно сръчна да подправи записите на охранителните камери в жилищната сграда, да промени посочения час. Ето защо алибито ѝ не е солидно. Занимава се с фотография, методите ѝ са същите като на убиеца. Само ми посочи мотива.

— Не виждам...

— Забрави, че я харесваш. — Ив се включи в движението. — Разсъждавай абстрактно. Какъв е мотивът ѝ да отвлеча и да убива привлекателни студенти?

— Изкуството. Свързано е с изкуството.

— По-дълбоко, Пийбоди.

— Ами... — Искаше ѝ се да свали униформена фуражка и да почеше главата си, но устоя на изкушението. — Да упражнява контрол върху обекта, така ли? Да контролира изкуството, за да твори.

— Донякъде — съгласи се Ив. — Упражняване на контрол, съзидателност, признание и слава. В случая имаме преподавателка. Предава на другите познанията, уменията и опита си, след което те стават онова, което тя никога няма да бъде. Написала е няколко книги, монография със снимките ѝ е била издадена, но никой не я смята за истински творец, нали? В очите на всички тя си остава само университетска преподавателка.

— Професия, която често се подценява — промърмори Пийбоди. — Например вие умеете да преподавате.

— Греша. Не преподавам, а обучавам, което е съвсем различно.

— Ако не ми преподавахте, нямаше толкова скоро да бъда допусната до изпит за детектив.

— Обучавах те! Точка по въпроса! Да не се отклоняваме от темата. Друг аспект на фотографирането е да се отнема... душевността на модела, при което той или тя се превръща в обект — вече не е личност със собствен живот, семейство, индивидуални потребности, собствени права. Например като... като дърво. За да получиш каквото искаш, трябва да отсечеш дървото. А пък ако не успееш, има още милиони дървета.

— Забравяте, че говорите на човек, за когото всяко растение е одушевено! — Пийбоди потрепери. — Нашата религия приема унищожаването на дърветата като убийство на живи същества.

— Престъпникът не убива само заради удоволствието да отнема човешки живот. Не действа под влиянието на гняв, нито за да получи някакви облаги. Мотивите му не са сексуални. Деянията му са подтиквани от нещо друго. Мисли си: „Тази девойка, този младеж притежават каквото ми е необходимо, затова ще им го отнема и то вече ще ми принадлежи. Те ще се превъплътят в мен и резултатът е форма на изкуството. Възхищавайте се от мен, вижте колко съм гениален.“

— Струва ми се доста... заплетено.

— И жичките в главата на престъпника са преплетени, затова мисленето му е изкривено. Освен това имаме работа с умен и хладнокръвен човек.

— Смятате, че е професор Браунинг, така ли?

— Спокойно би могла да извърши убийствата. В момента търсим някого, който познава не само нея и Хастингс, но и двете жертви, който е имал контакт с тях.

Първото им посещение беше в катедрата по актьорско майсторство в университета „Джулиард“. Интуицията ѝ подсказваше, че в даден момент житейските пътища на Рейчъл Хоуард и на Кенби Сулу са се пресекли.

Ив връчи снимката на Рейчъл на помощничката си, за да провери дали някой от факултета я е познавал.

Когато видеотелефонът ѝ иззвъня, тя стоеше в дъното на зала за репетиции и наблюдаваше група млади хора, които играеха ролите на различни животни.

— Тук Далас.

— Здравей, лейтенант. — Усмехнатото лице на Рурк се появи на екранчето, след секунда той озадачено свъси вежди: — Къде се

намираш? В зоопарка ли?

— Нещо подобно. — За да го чува по-добре, тя излезе в коридора. — Всичко наред ли е?

— Да. Виж какво, налага ми се да замина за няколко дни.

— Така ли? — Често се случваше той да предприема служебни пътувания — предприятия и заводите му се намираха не само на всеки континент, но и на всяка планета, заселена от земните хора. Но този път заминаването му идваше в неподходящ момент. — Ако е възможно да го отложиш...

— Заминавам за Ирландия — прекъсна я Рурк. — Трябва да приключа с тази история.

„Каква егоистка съм! — упрекна се тя. — Така се увлякох от работата си, че не помислих за чувствата му. Разбира се, че трябва да замине.“

— Добре, щом се налага. Разбирам чувствата ти, но в момента разследването е в начален етап. Налага се да остана, докато приключа случая, после ще си взема няколко дни отпуска. Още щом се върна в управлението, ще поискам разрешение да отсъствам.

— Държа да замина сам.

Тя понечи да възрази, преброи до десет и промърмори:

— Както искаш.

— Разбери, че не мога да го отлагам. Не бива да се тревожиш за мен. Съжалявам, че отгоре на всичко ще трябва да се грижиш за Съмърсет, затова ще се постарая да се върна възможно най-бързо.

Ив се насили да не издаде чувствата си и с престорено безразличие попита:

— Кога тръгваш?

— Още сега. Всъщност вече пътувам със совалката. Не мога да ти кажа в кой град ще бъда — ще се свързвам с теб по личния ми видеотелефон. Така и ти ще можеш да ме търсиш, когато пожелаеш.

— Знаел си, че ще заминеш. — Тя понижи глас и се обърна с гръб към залата, от която започнаха да излизат студенти. — Знаел си го още сутринта.

— Налагаше се първо да уредя някои подробности.

— И все пак си бил решен да заминеш.

— Да.

— Казваш ми го едва сега, за да не мога да ти попреча, нали?

— Зная, че не би ме спряла. Освен това не исках да изоставяш работата си тъкмо в този момент, за да ми бъдеш бавачка.

— Затова ли навремето ме придружи до Далас? За да ми бъдеш бавачка ли?

Той нетърпеливо сви устни:

— Скъпа, тогава беше различно.

— О, да, как можах да забравя, че си мъж с железни топки, а аз — само една безпомощна жена!

— Налага се да прекъсна — заяви Рурк. Тонът му беше на човек, който не търпи възражения. — При първа възможност ще ти съобща къде се намирам. Ще се постарая да се върна след няколко дни, дори по-рано. Тогава ще имаш възможност да ме изриташ в железните топки. Междувременно ще ти кажа, че те обичам. И то лудо.

— Рурк... — но той вече беше прекъснал връзката. — Да му се не види! Проклятие! — Ив два пъти ритна стената.

Върна се в залата и си изкара яда, като с лакти си проправи път през снишаващите се тигри и подскачащите шимпанзета.

Преподавателката беше слаба като вейка жена, буйната ѝ коса беше боядисана в синьо.

— О, ето го и вълкът единак! — възкликна, като забеляза посетителката.

— Накарайте ги да млъкнат! — озъби се Ив.

— Може би не сте забелязали, но в момента имаме репетиция — не ѝ остана дължна непознатата.

— Накарайте ги да млъкнат! — повтори Ив и показа значката си. — Веднага!

— Да му се не види, тъкмо сега ли намерихте да ги обискирате за наркотици? Всички да млъкнат!

Въпреки че беше слабичка, притежаваше мощен глас — заповедта ѝ прекрати врявата.

Ив застана пред нея:

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Думите ѝ бяха посрещнати с недоволни възклицания, двама студенти се запромъкваха към вратата. — Никой да не мърда! Не се интересувам какво има в джобовете или в кръвта ви, но ако някой излезе от залата, ще бъде подложен на обиск и на кръвна проба.

Всички замряха на местата си.

— Искам един по един да се приближавате и да разглеждате снимката, която ще ви покажа. Интересувам се дали някой познава това момиче, дали го е виждал, има ли някаква информация за него. Хей, ти. — Посочи младеж с черно трико и развлечен панталон. — Ела тук!

— Чист съм — промърмори той и се приближи с престорено небрежна походка.

— Погледни снимката, умнико, иначе ще те обискирам за дрога. Младежът нахакано й се ухили, но все пак се подчини.

— Не я познавам. Никога не съм я виждал. Свободен ли съм, полицаи?

— Лейтенант! Не. Отиди там. — Тя посочи стената вдясно, махна на едно момиче, също в черно, да се приближи.

Девојката широко се усмихна на младежа, сякаш споделяше някаква шега, известна само на двама им. Ала като погледна снимката, усмивката й помръкна:

— Показаха я по новините! Това е момчето от „Кълъмбия“, което е било убито. Като Кенби.

Студентите зашепнаха помежду си.

— Точно така — кимна Ив. — Ти познаваше ли Кенби?

— Разбира се. Че кой не го познава? Как можа да се случи именно на него!

— Виждала ли си това момиче?

Преди девојката да поклати глава, някой се обади:

— Струва ми се, че съм я виждал.

Ив се обърна към момчето, което вдигаше ръка:

— Ела тук. А ти застани до стената — добави, обръщайки се към девојката.

— Струва ми се, че съм я виждал — повтори момчето, което също носеше черно трико. Едното му ухо беше окичено със сребърни обици, три сребърни халкички висяха от левия му клепач.

— Как се казваш?

— Мика. Мика Константин. С Кенби често се засичахме на лекциите, понякога излизахме заедно. Не бяхме много гъсти, обаче често купонявахме с една и съща компания.

— Къде си виждал момчето на снимката?

— Струва ми се, че съм го виждал. Когато я показах по телевизията, ми се стори позната. А след като разбрах какво се е случило с Кенби, си помислих: „Хей, не беше ли това гаджето от клуба?“

Тръпки побиха Ив.

— Кой клуб?

— Компютърен клуб. Нарича се „При знаменитостите“. Понякога с тайфата го посещаваме и ми се струва, че именно там съм виждал мацката на снимката. Мисля, че веднъж-два пъти видях на дансинга и нея, и Кенби. Нали разбирате, не го твърдя със сигурност, но ми се струва, че ги видях.

— Кога си ги видял заедно?

— Чакайте, чакайте, май не ме разбрахте. Не бяха заедно, просто се намираха по едно и също време в клуба. Мисля, че последния път, когато ги видях, беше преди около месец. Оттогава не съм ходил в клуба. Кенби и момичето ми направиха впечатление, защото танцуваха много добре. Както виждате, посещавам курса по актьорско майсторство, за да се науча как да освободя тялото си, как да се движа грациозно. Ето защо наблюдавах хората на дансинга, а тези двамата бяха страхотни танцьори.

— Обзалагам се, че и други са ги забелязали.

— Сигурно.

След като Пийбоди изпълни възложената ѝ задача, вече разполагаха с трима свидетели, които бяха видели Кенби и Рейчъл на дансинга в компютърния клуб.

Докато пътуваха обратно към центъра на града, Ив направи рекапитулация на наученото в „Джулиард“:

— Не са отишли заедно в клуба, не са седели на една маса, не са си тръгнали заедно. От онова, което знаем до този момент, двете жертви няколко пъти са посещавали клуба. Мисля, че в никакъв случай не става въпрос за съвпадение.

— Някой друг ги е видял и е направил връзката, така ли?

— Видял ги е там или на друго място. Поотделно или заедно. И двамата са обичали да танцуват, може би са посещавали и други заведения. Възможно е Рейчъл да е гледала балетна постановка с участието на Кенби. Диего и Хупър също са чести посетители на клуба. Твърде е възможно един от тях да е видял Кенби и Рейчъл

заедно. Отново ще разпитаме приятелките и колегите на Рейчъл дали не са я виждали с Кенби. Или пък дали тя им е говорила за него.

Докато Ив разплиташе поредната нишка от кълбото, Рурк обикаляше улиците в южната част на Дъблин. Навремето познаваше квартала като петте пръста на ръката си, ала сега всичко тук беше различно. И повечето промени бяха положителни.

По време на Гражданските войни този район беше западнал — жилищните блокове бяха се превърнали в коптори, улиците — в бойни полета. Рурк имаше само смътни спомени за това време. Всъщност войната беше завършила преди той да се роди.

Ала цяло поколение след това понасяше последствията.

Бедността и крадците още преследваха местните обитатели. Гладът и гневът, породени от войната, още властваха тук.

Но постепенно кварталът възкръсваше. Поколения ирландци бяха живели във войни, конфликти, глад и бедност. Затова знаеха как да преодолеят трудностите — съчиняваха песни за тях, възпяваха ги в стиховете си, пиеха за тях.

Рурк си спомняше кръчмата „Пени Пиг“, съществувала по времето, когато той беше момче, а повечето негови съседи бяха престъпници.

Всъщност, макар и малък, той спокойно можеше да бъде причислен към същата категория.

„Пени Пиг“ беше убежище за него и тайфата му. Там човек можеше да изпие чаша бира, без да се страхува от ченгетата. В този град живееха момиче, което той обичаше, доколкото бе способен на подобно чувство, и приятели, които му бяха скъпи.

Застана пред вратата и си помисли:

„Всички вече са мъртви или са се преселили другаде.“ Не, не всички. Той беше се върнал в Дъблин при единствения приятел от младостта му, който още беше сред живите. Може би благодарение на него щеше да научи отговорите на въпросите, които го вълнуваха.

Влезе в залата, видя познатата тъмна ламперия, лъхна го познатата миризма на бира, уиски и цигари. Светлината беше приглушена, от стереоуредбата звучеше бунтовническа песен.

Брайън беше зад бара; наливаше бира в грамадна халба и разговаряше с човек, който изглеждаше по-стар от самия Адам. Около масите бяха насядали неколцина посетители, които пиеха бира и похапваха сандвичи. Телевизорът над бара предаваше някаква английска сапунена опера, но звукът беше изключен.

Беше ранен следобед, но според местните хора никога не беше прекалено рано да се отбиеш в кръчмата. Къде другаде ще отидеш, ако искаш да получиш информация, да поговориш с приятели, да пийнеш в приятна компания?

Рурк се приближи до бара и зачака Брайън да се обърне към него.

Когато приятелят му най-сетне го забеляза, широко се усмихна:

— Виж кой ми е направил честта да посети скромното ми заведение! Ако имахме френско шампанско щях да отворя една бутилка.

— Ако ме почерпиш халба бира, ще ти бъда признателен.

— Господин О'Лиъри, забелязахте ли кой ни е почел с присъствието си?

Старецът се обърна, втренчи в Рурк сълзящите си очи. Вдигна халбата с бира, отпи голяма глътка, сетне промърмори:

— Рурк е, нали? Пораснал е и е издокаран като принц. Не беше толкова лъскав, когато се промъкваше в магазина ми, за да открадне нещо.

— Спомняш ли си колко пъти си ме прогонвал с метлата? — усмихна се Рурк.

— Че как да не помня. На излизане джобовете ти винаги бяха поиздути.

— Така си беше. Радвам се, че отново се видяхме, господин О'Лиъри.

— Май си забогатял, а?

— Вярно е.

— Затова ще те черпи една бира. — Брайън плъзна халбата по плота.

— С удоволствие. — Рурк остави на бара банкнота, с която можеха да се платят цяла дузина халби бира. — Брайън, искам да поговорим насаме.

Въпреки приятелството им, собственикът на „Пени Пиг“ побърза да пхне банкнотата в джоба си, после се обърна и с юмрук удари вратата зад бара:

— Джони, размърдай си мързеливия задник и ела да ме заместиш.

Поведе госта към стаичката в дъното на залата, отвори вратата и попита:

— Къде е лейтенант Дарлинг?

— В Ню Йорк.

— Надявам се, че е добре.

— Да, благодаря. Има много работа.

— Пак залавя престъпниците, а? Целуни я от мен и ѝ напомни, че като ти се насити, аз чакам да я направя своя съпруга. — Седна до единствената масичка в малкото помещение и се ухили. — Мамка му, наистина се радвам да те видя. Дано поводът за посещението ти да не е тъжен като миналия път.

— Не съм дошъл да погребя още едни приятел.

— Бог да се смили над душата му. — Той се чукна за наздравича с Рурк. — Да пием за Майк.

— За Майк и за другите, които вече не са между нас. — Рурк отпи от халбата, загледа се в нея.

— Какво те гризе, друже?

— Дълга история.

— Винаги имам време и желание да слушам дълги истории. Хайде, излей душата си.

— Спомняш ли си кога Мег Рурк избяга?

Брайън свъси вежди, сви устни.

— Сещам се, че един ден изчезна, обаче никой не зарони сълзи за нея.

— Случайно да си спомняш... друга жена да е живяла с Патрик преди нея? Някакво младо момиче.

— Около него се въртяха куп жени — идваха и си отиваха, всяка по реда си. Обаче хабер си нямам коя е била преди Мег. За бога, приятелю, по онова време двамата с теб сме били почти пеленачета.

— Баща ти познаваше Патрик. Чувал ли си го да говори за някоя си Шавон Броуди?

— Не си спомням. Защо толкова се интересуваш?

— Защото тя е моята майка, Брай. — Сърцето му още лудо се разтуптяваше при споменаване на името ѝ. — Скоро разбрах, че Мег е само мащехата ми. Истинската ми майка е това момиче от Клир. — Той вдигна очи. — Мръсникът я е убил, Брай. Най-хладнокръвно е отнел живота ѝ.

— Мили боже! Хабер си нямах! Заклевам се!

— Не вярвам да го е сторил сам. Сигурно някой му е помогнал, някой знае какво е направил.

— Баща ми беше се сдушил с него и вършеше разни работи, дето не бяха съвсем законни. Но да убие някакво момиче... — Той погледна Рурк в очите и поклати глава. — Моят старец никога не би станал съучастник в убийство.

— Разбира се. Не се съмнявам в него.

— Но все мислиш за това, нали? — Брайън кимна и потъна в размисъл. — Бяха жестоки времена. Още бушуваха локални войни. Смъртта дебнеше отвсякъде, много по-лесно беше да умреш, отколкото да останеш между живите.

— Мръсникът имаше двама близки приятели — Доналд Грогин и Джими Бениган. Бас държа, че знаят за убийството.

— Може би. Може би — замислено повтори Брайън. — Обаче Бениган хвърли топа, докато беше в затвора.

— Зная. — Той предварително беше събрал информация за всички, свързани със звяра, наричащ себе си негов баща. — Но Грогин е жив и живее наблизко, нали така?

— Вярно е. Години наред кракът му не е стъпвал в моето заведение. Казаха ми, че посещава една кръчма близо до реката, дето ѝ викат „Убежището на крадците“. Туристите смятат, че името е колоритно, обаче влязат ли, на бърза ръка гледат да се чупят.

— Възможно е и сега да е там, макар че по това време най-вероятно си е вкъщи.

— Най-вероятно. — Брайън не откъсваше поглед от лицето му.

— Нищо не ми струва да отида сам — няма да ти се разсърдя, ако откажеш да ме придружиш. Но всичко ще мине по-бързо и по-гладко, ако съм с приятел.

— Веднага ли искаш да отидеш?

— Предпочитам да не губя време.

— Да тръгваме тогава.

— Затова ли пристигна без твоето ченге? — попита Брайън, докато вървяха по една от най-западналите улици в квартала.

— Отчасти. — Рурк машинално стисна ръкохватката на мини бластера в джоба си. — Моят и нейният метод за разпит на свидетелите доста се различават.

Брайън също потупа джоба си, в който носеше тежка кожена палка:

— Сещам се как веднъж-два пъти ченгетата ми смазаха фасона.

— Ив също го прави, но предпочита противникът пръв да нанесе удара. Методът ѝ е ефективен, ала отнема повече време, а пък аз бързам.

Рурк докосна венчалната си халка, докато вървеше по улицата, която щеше да се стори позната на съпругата му. Разбира се, Ив нямаше да може да прочете графитите по стените, защото повечето бяха на галски — език, добил популярност сред гангстерите по времето, когато той беше хлапе. Ала щеше да разбере значението им, да проумее какво означават изразенията на мъжете, които се облягаха на вратите на бордеите.

Тук преди да се научи да чете, всяко дете научаваше как да открадне портфейла от задния джоб на някого. Тук децата ги приспиваха с плесници вместо с целувка за лека нощ.

Рурк добре познаваше тази улица. Беше нейно творение.

— Сега ми е сърдита — промърмори след дълго мълчание. — Направо е бясна, и то с основание. Само че този път не можех да я взема със себе си, Брай. Знам, че ако се наложи, съм способен да убивам. Не искам да я замесвам в тази история.

— Естествено. Тук нямат работа съпруги и ченгета.

Брайън имаше право. Ала той знаеше, че отнемеше ли днес човешки живот, трябва да признае пред Ив за стореното. И се страхуваше, че тя завинаги ще промени мнението си за него.

Влязоха в грозния жилищен блок, наподобяващ кутийка от бетон, който се намираше в покрайнините на квартала. Вонята на урина, примесена с миризмата на повръщано, върна Рурк в детството му. В тези бордеи плъховете не чакаха падането на нощта, за да търсят

плячка, тук насилието беше толкова осезаемо, сякаш беше се напластило в ъглите като мръсотия.

Рурк погледна към стълбището. Знаеше, че в сградата има двадесет апартамента, в дванайсет от които официално живееха наематели. Обитателите на останалите пребиваваха тук незаконно. Тъй като нито един от тях не работеше през деня, най-вероятно в сградата имаше четирийсет-петдесет души, които щяха да чуят какво се случва.

Съмняваше се, че някой ще се осмели да се притече на помощ на съседа си. При подобни обстоятелства хората гледаха да стоят настрана, освен ако не беше в тяхна полза да се намесят.

В джоба си освен бластера носеше и пари — щеше да използва или едното, или другото, за да убеди любопитните да не си пъхат носа където не трябва.

— Нашият приятел живее на партера — отбеляза. — Лесно за влизане и също така лесно за бягство. Искаш ли да чакам отвън пред прозореца му, ако случайно ти се изплъзне?

— Не бой се, няма. — Рурк почука, сетне отстъпи встрани; сега само Брайън се виждаше през шпионката.

— Какво искаш, мамка му?

— Да ми отделите малко време, господин Грогин. Имам едно предложение, което ще донесе печалба и на двама ни.

— Тъй ли? — Човекът зад вратата се изкиска. — Ами заповядай в кабинета ми.

Отвори вратата и Рурк побърза да прекрачи прага.

Пред него стоеше старец. Не беше грохнал като О'Лиъри, ала изглеждаше много изхабен. Имаше тройна брадичка, по страните му аленееха спукани кръвоносни съдове. Но рефлексите му бяха като на младеж. Като по магия в ръката му се появи нож. Ала въпреки присмехулното му изражение, очите му се разшириха от изненада, като видя Рурк:

— Ти пукна! Видях го с очите си. Как се измъкна от ада, Пади?

— Нещо бъркаш, мой човек. — Рурк се усмихна, но усмивката му повече приличаше на озъбване. И заби юмрук в лицето на Грогин. След секунда вече опираше до гърлото на стареца собствения му нож.

— Бърз си, както преди — подхвърли Брайън и преспокойно затвори вратата.

— Какво искате? Да му се не види, какво искате?

— Спомняш ли си кой съм, господин Грогин? — Гласът на Рурк беше нежен като коприна, но той продължаваше да притиска острието към гърлото на Грогин. — Навремето ме биеше за забавление.

— Момчето на Пади! — Старецът навлажни с език устните си. — Стига майтапи, малкия. Няма начин да ми имаш зъб след толкова години, нали? Пък и хлапакът трябва да бъде пошляпван от време на време, за да стане истински мъж. Нивгаш не съм искал да ти причиня зло.

Рурк леко го бодна с ножа под брадичката:

— Да речем, че сега и аз не искам да ти причиня зло. Ще ти задам няколко въпроса. Ако отговорите не ми харесат, ще ти прережа гърлото и ще те оставя на плъховете. Но преди това Брайън ще ти върне заради онова, което ни причиняваше, като бяхме малки.

Брайън широко се усмихна, извади от джоба си палката, удари я в дланта си:

— Не си поплюваше и с мен, старче. Затова ще се зарадвам, ако отговорите ти не харесат на моя приятел.

— Какво ще ме питате? — Грогин изплашено поглеждаше ту единия, ту другия. — Нищичко не знам.

— Дано да е обратното. — Рурк го хвана за яката и го завлече до мръсното канапе. — Само опитай! — добави, като видя как старецът крадешком погледна към прозореца. — Ще съжаляваш, че си се родил... Всъщност защо ли си губя времето с теб? Ще те очистя, после ще потърся друг да отговори на въпросите ми.

— Какво искаш? — проплака Грогин. — Не се дръж с мен така, момче. Та нали на практика съм ти като чичо!

— За мен си само кошмарен спомен! — Рурк придърпа с крак един стол, седна и прокара острието по палеца си. Загледа се в кръвта, която изби от порязаното място, доволно кимна. — Хубаво е, че добре си го наточил. Ще започна с топките ти, ако още имаш такива атрибути. Шавон Броуди!

Грогин не откъсваше поглед от ножа.

— Какво? — промърмори.

— Ако искаш да поживееш поне един час, гледай да си спомниш името. Шавон Броуди. Млада, красива, невинна. Червенокоса, със зелени очи.

— Недей така, бе, младеж. Знаеш ли колко млади момичета съм виждал през живота си?

— Интересува ме само момичето, което две години е живяло с него. — Рурк изсмука кръвта от пръста си. — Онова, което е забременяло от него и ми е дало живот... А, май се досети — добави, като видя как онзи изумено се облещи. — Изглежда, спомените възкръснаха в паметта ти.

— Хабер си нямам за какво говориш.

Преди Брайън да се намеси, Рурк се пресегна и счупи показалеца на Грогин.

— Връщам ти го заради Шавон. Казаха ми, че той й е счупил три пръста, значи още не съм уредил сметката.

Старецът пребледня като мъртвец и нададе немощен писък.

— Чувствам се излишен. — Брайън седна на страничната облегалка на канапето.

— Пребивал я е — продължи Рурк. — Насинявал е лицето й, прекършвал е костите й. Била е едва деветнайсетгодишна. Позволи ли ти поне веднъж да я изчукаш, Грогин? Или я пазеше само за себе си?

— И с пръст не съм я пипнал. Кълна се! — Старецът притискаше до гърдите си контузената си ръка, по лицето му се стичаха сълзи. — Принадлежеше на Патрик. Нямах нищо общо с нея.

— Но си знаел, че я пребива от бой.

— От време на време трябва да потупваш жена си, та да си знае мястото. От опит знаеш, че Пади имаше тежка ръка. Пак ти казвам — и с пръст не съм я докоснал.

— За известно време тя го е напуснала, взела е и мен.

— Хич си нямам представа. — Рурк заплашително се приведе към него, а той подскочи и машинално вдигна ръце да се предпази. — За Бога, имай милост! Не бях аз! Откъде да знам какво е ставало в къщата на Патрик? Не живеях заедно с него, мамка му!

— Брайън, постарай се да опресниш паметта му — спокойно каза Рурк.

— Добре, добре! — закрещя Грогин преди Брайън да помръдне. — Може и да е заминала за малко. Той май спомена нещо такова. — Рурк стисна китката му, а той се сви на кълбо, зариде и се подмокри. — Добре, ще ти кажа! Тя замина с теб, а Пади направо откачи. Трябваше да я върне на всяка цена — какъв мъж е онзи, чиято съпруга

не само го зарязва, ами и взима единствения му син? Трябваше да я сложи на мястото ѝ, нали така? Пади каза, че ще ѝ даде хубавичък урок. Тя се върна.

— Той даде ѝ ли ѝ урок?

— Не знам какво е станало — захлипа Грогин, носът му протече. — Ще ми дадете ли нещо за пийване? Съжалете се над стареца, дайте ми да пийна нещо. Ръката ми е счупена.

— Строши му само един пръст, а плаче като момиче! — презрително изсумтя Брайън. Стана, взе от масичката бутилка с уиски, наля малко в някаква мръсна чаша. — На, вземи! Няма да ти кажа „Наздраве“, а „Дано се задавиш“.

Старецът хвана чашата със здравата си ръка, на един дъх изгълта уискито.

— Пади вече е мъртъв. Ритна камбаната и всичко, дето е било в миналото, вече няма значение. Той го направи — добави, обръщайки се към Рурк. — Знаеш какъв беше.

— Да, знам.

— Като ми се обади през онази нощ, беше мъртвопиян. Чух как бебето се дере, а той ми каза веднага да свия нечия кола и да отида в къщата му. По онова време думата му беше закон. Онзи, който не му вървеше по гайдата, горчиво съжаляваше. Затова тафнах една кола и веднага я закарах при него. Като влязох в къщата... нямам нищо общо с тази работа, честна дума. Не бива да ме обвинявате.

— Какво стана, като влезе в къщата?

— Налейте ми още една глътка, че да разквася гърлото си.

— Продължавай да говориш, иначе ще останеш без гърло — заплашително изрече Рурк.

Грогин прошепна:

— Вече беше мъртва. Умряла беше, преди да отида. Картината беше ужасна. Пади така я беше подредил, че тя беше неузнаваема. Никой вече не можеше да ѝ помогне. Помислих си, че е убил и детето ѝ, защото то... тоест ти, вече не плачеше. После разбрах, че ти е дал приспивателно. Видях те на канапето — спеше дълбоко. Той повика и Джими. Джими Бениган.

— Налей му още едно питие, Брай.

— Благодаря. — Старецът подаде чашата си. — Значи разбра, че всичко беше свършило, когато отидох в къщата на Патрик.

— Какво направихте с трупа ѝ? Ти, Джими и онзи, който беше я убил?

— Ами... увихме мъртвата в един килим, занесохме я в колата. — Той изпи уискито, облиза устните си. — Тъй ни нареди Пади. После спряхме край реката, завързахме камъни към трупа, за да потъне, и го хвърлихме във водата. Нищо друго не ни оставаше. В края на краищата жената беше умряла, нали така?

— Какво направихте после?

— Първо се върнахме при Пади, за да почистим. На другия ден пуснахме слуха, че малката е духнала, като е зарязала момченцето. Предупредихме, че ако някой спомене и думичка за нея, зле ще си изпати. Всички в квартала се страхуваха от Пади Рурк. Той накара Мег да се върне... един Бог знае как я придума. Мисля, че ѝ плати скъпо и прескъпо, обеща ѝ е още пари. Обяви, че е твоя майка, никой не посмя да му противоречи. — Старецът избърса носа си с опакото на дланта си. — Спокойно можеше да убие и тебе. Нищо не му струваше да разбие главата ти в стената, да те удуши.

— И защо не го направи?

— Кръвта му тече във вените ти. Приличате си като две капки вода. Всеки мъж мечтае за наследник, нали така? За син, който да носи името му. Ако беше момиче, той щеше да те хвърли в реката заедно с майка ти.

Рурк се изправи. Не знаеше какво е изражението му, но видя как старецът изплашено се отдръпна.

— Ченгетата, на които е плащал, приеха ли версията му?

— Че защо да не я приемат? Какво ги засягаше?

— Да, наистина. Какво ги засяга, че едно невинно момиче е било пребито до смърт и хвърлено в реката? Известно ми е, че след време родствениците на девойката са започнали да я търсят. Разбрах, че и брат ѝ е пострадал. Питам се кой ли го е подредил.

— Ами... разбира се, Пади настояваше сам да се занимае с него. „Лъжеш!“ — помисли си Рурк.

— Доколкото си спомням, за такива поръчки използваше теб. — С мълниеносно движение хвана стареца за косата, отметна главата му, отново допря ножа до гърлото му.

— Откъде да знам дали онзи се е паднал на мене! — изхриптя Грогин, слюнка заблестя върху треперещите му устни. — За Бога,

откъде да знам? По поръчение на Пади съм счупил главите на толкова много хора, че по едно време престанах да ги броя. Нямах право да ме съдиш. Нямах! Беше толкова отдавна...

„Ако само леко натисна, кръвта му ще облее ръцете ми“ — помисли си Рурк. Желанието му да го направи беше толкова силно, че мускулите му се напрягаха.

Откъм улицата се чуха гневни викове. След секунди пианската свада щеше да бъде в разгара си. Той подушваше страха на Грогин в миризмата на пот и на кръв, на урината, с която беше напоен панталонът му. За секунда, която сякаш продължи цяла вечност, острието се вряза в плътта. После той отстъпи назад, пхна ножа в ботуша си и промърмори:

— Не си струва да си цапам ръцете с теб.

Двамата с Брайън излязоха; оставиха Грогин да седи в локва от урина и да риде.

Докато вървяха обратно по улицата, Брай подхвърли:

— Някога нямаше да се задоволиш само с това да му счупиш пръста.

— Да, така беше. — Рурк сви юмрук, представи си как отново и отново го забива в лицето на стареца. — Както казах, не си струва да си цапам ръцете с него. Винаги е бил само слуга на Патрик Рурк. Обаче съм сигурен, че още дълго ще се пита дали няма да се върна и да го довърша. Бас държа, че до края на живота си няма да види бял ден.

— Ти вече знаеше онова, което Грогин ти каза.

— Вярно е. Но исках да го чуя от устата на човек, който е замесен в престъплението. — Рурк се загледа в реката, която лъкатушеше наблизко. Красивите мостове блещукаха под яркото лятно слънце. Беше същата река, в която навремето престъпниците бяха изхвърлили трупа на пребитата млада жена. — Трябваше някой да потвърди истината, преди да предприема следващата стъпка.

— И каква е тя?

— Родствениците ѝ още живеят в Клир. Искам да им разкажа какво се е случило с нея и поради каква причина. Господи! Длъжен съм да се срещна с тях, но тази нощ искам да пия, за да забравя.

— Попаднал си тъкмо където трябва. — Брайън го прегърна през раменете, накара го да се отдалечи от реката. — Върна се у дома, а тази вечер ще бъдеш мой гост.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Може би е проява на слабост, но в момента изобщо не ми пука“
— каза си Ив.

— Отново ще изгледаме записите от разпитите на свидетелите, ще търсим информация за останалите хора в списъка. — Тя погледна часовника си. — Дежурството ни приключва. Ще те закарам до жилището ти, за да вземеш каквото ти е необходимо. По-лесно ще бъде да работим у нас, сутринта ще повикам и другите сътрудници.

— Искате да пренощувам във вашата къща ли?

— Няма да пренощуваш, а ще работим. Компютърът у дома е много по-бърз и надежден.

— Аха. — Пийбоди скръсти ръце на скута си и се загледа навън, докато началничката ѝ изкарваше колата от паркинга на Колумбийския университет. — Най-важното, което ще взема, е Макнаб.

— Добре.

— Нима? — Пийбоди стисна устни, за да не се усмихне. — Давате ли си сметка, че двамата ще спим у вас?

Без да я погледне, Ив промърмори:

— Така ще спестим време.

— И ще ви закриляме от Съмърсет.

— Моля?

— Готова сте да се примирите с мисълта, че двамата с Макнаб ще се забавляваме на страхотното легло в гостната, само и само да избегнете конфликт със Съмърсет. Много трогателно.

— Не ме принуждавай да те сваля от колата, Пийбоди!

— Сетихте ли се да попитате Рурк дали в някоя от неговите сгради има свободен апартамент?

— Не сме говорили по този въпрос. Той е много зает. Има си други грижи.

Усмивката на Пийбоди помръкна:

— Забелязах. Неприятности ли има, лейтенант?

— Нещо такова. Свързано е със семейството му.

— Нямах представа, че има роднини.

— И той не знаеше. — Беше й неловко да говори на тази тема. Всъщност не знаеше дали трябва да сподели с някого онова, което й беше казал Рурк. — Сигурна съм, че ще разреши проблема и след няколко дни ще се върне.

„Междувременно ти ще страдаш, защото не можеш да живееш без него“ — помисли си Пийбоди.

— Ако искате, с Макнаб ще останем у вас до завръщането му.

— Ще видим.

Не се възпротиви, когато помощничката й заяви, че й трябва малко време да приготви багажа си. Докато я чакаше в колата, извади джобния си компютър и започна да подготвя рапорта си. Не се възпротиви и когато разбра, че трябва да се отбият в управлението, за да вземат Макнаб. Готова беше на всичко, само и само да отложи завръщането в дома, който беше пуст без Рурк.

Двамата й спътници се опитваха да поддържат разговора, ала тя не ги чуваше.

„Ето докъде стигнах — мислеше си. — Страхувам се да се прибера у дома сама.“ Преди години това изобщо нямаше да й направи впечатление. Дори щеше да се зарадва на възможността да съсредоточи цялото си внимание върху разрешаването на случая.

Разбира се, навремето над нея не тегнеше „заплахата“ на Съмърсет. Сега, въпреки че заради счупения си крак той не беше в състояние да дебне навсякъде, присъствието му в къщата беше съвсем осезаемо.

Ала не само заради това беше поканила помощничката си и Макнаб да й гостуват. Искаше й се да бъде заобиколена от хора. Търсеше нещо, което да й помогне да се съсредоточи върху работата си и поне за малко да престане да се тревожи за Рурк.

И все пак непрекъснато я измъчваше въпросът къде е той сега, какво прави.

Насили се да не мисли за него, заслуша се в бърборенето на сътрудниците си.

— „Кримсън Рокет“ са направо върховни — заяви Макнаб.

— Как не! Според мен са абсолютни досадници.

— Нищо не разбираш от музика, Пийбоди. Чуй това. — Той включи джобното музикално устройство. На Ив й се стори, че чува как

вагоните на дерайлирал влак се преобръщат в пропаст.

— Веднага го изключи! — изкомандва. — Ще ми спуга тъпанчетата.

— Заслушайте се по-внимателно, лейтенант. Ще откриете каква енергия излъчва мелодията.

— След две секунди енергично ще те изхвърля на улицата.

Пийбоди самодоволно се усмихна:

— Казах ти, че са задръстени.

— Ти си музикален мазол.

— Да бе!

— Така си е.

Ив сви рамене и съжали, че не е в състояние да ги вдигне по-високо, за да затулят ушите ѝ. „Какво направих? — запита се, когато премина портала. — Май допуснах грешка, като ги поканих.“

Докато шофираше по алеята, помощниците ѝ продължиха да спорят. Макнаб обвини Пийбоди, че е старомодна задръстенячка, тя не му остана длъжна и го нарече „откачен рокаджия“. Когато се озоваха пред къщата, Ив рязко удари спирачки, изскочи от колата и хукна нагоре по стълбите към входната врата, ала двамата моментално я последваха, като продължаваха да се заяждат.

— Марш при него! — Тя посочи към апартамента на Съмърсет. — Може би главата му ще се пръсне от глупостите ви и ще имам един проблем по-малко. Стойте при пациента и спорете, докато езиците ви изсъхнат, вечеряйте, правете необуздан секс. Само се махнете от очите ми!

— Но нали щяхме да работим по случая? — напомни ѝ Пийбоди.

— Не искам да ви виждам поне един час. Запомнете — един час!

— Заизкачва се по вътрешната стълба, като мърмореше: — Сигурно съм откачила. Изпитвам необходимост да се заключа в тиха стая с тапицирани стени...

— Какво ѝ става? — попита Макнаб.

— Притеснява се, защото Рурк има неприятности. Да видим какво прави Съмърсет. „Кримсън Рокет“ ще се провалят — подхвърли.

— Братче, как е възможно да съм влюбен в жена, която не признава гениите? — Оципа я по задника и промърмори: — Всъщност има една причина. Как мислиш, ще успеем ли в рамките на един час да посетим Съмърсет, да похапнем и да правим необуздан секс?

— Трябва да успеем.

Ив отиде в кабинета си и побърза да програмира автоготвача да ѝ приготи кафе, като бърбореше:

— Тъкмо това ми трябва. Кафето ще ми помогне да съхраня частица от разума си.

Идваше ѝ да изпие наведнъж цялата кана, но се въздържа. Наля си в чаша, седна зад бюрото си, дълбоко си пое въздух.

След първата глътка от силната напитка главата ѝ се проясни. Нареди на компютъра да се включи, задиктува:

— Лейтенант Ив Далас, ръководител на разследването на случаи Н-23987 и Н-23992. Допълнителни бележки. Чрез показанията на свидетелите е установена връзка между жертвите Хоуард и Сулу. Двата са посещавали компютърния клуб „При знаменитостите“, били са фотографирани от Хастингс. Установена е и връзка между Хастингс и университетската преподавателка Браунинг — тя е сред последните, които са видели Рейчъл жива. Двата лично се познават, Браунинг се интересува от творческите постижения на фотографа. Някои нейни студенти са били асистенти на Хастингс, което означава, че са имали достъп до файловете му, съответно до снимките на жертвите в тези файлове. Преподавателката също е имала достъп до тях, когато със студентите са провеждали практически занимания в студиото на Хастингс.

Тя се помъчи на ум да систематизира фактите и продължи:

— Алибито на Браунинг е неубедително и е потвърдено само от брачната ѝ партньорка. Заподозряната притежава уменията, необходими за подправяне на записите от охранителните камери. От Отдела по електронно обработване на информацията ще проверят дали дисковете са били фалшифицирани...

Престана да диктува, замисли се, промърмори:

— Не е тя. Интуицията ми подсказва, че не е убийца, обаче съм длъжна да се уверя. Анджела Брайтстар също е без солидно алиби, имала е възможност да извърши престъпленията. Какъв би могъл да е мотивът? Ревност и/или творческа изява.

Тя взе чашата си, стана и започна да се разхожда:

— Компютър, проводи тест за вероятност. Като се имат предвид начинът за извършване на престъпленията и психологическият профил

на убиеца, възможно ли е извършителят да е от възрастовата група на жертвите?

Работя... Предвид известните данни, вероятността извършителят и жертвите да са от еднаква възрастова група — 18–22 години — е 32.2%.

— Това бе и моето предположение. Възможно е да имаме работа с вундеркинд с изкривено съзнание, който умее да проявява търпение, но ми се струва, че действията на убиеца повече подхождат на зрял човек... Компютър, искам информация за възрастта на асистентите на Хастингс.

Работя... Възрастта им е между 18 и 32 години.

— Покажи на монитора имената на всички, които са над двайсет и пет години.

Работя... Задачата е изпълнена.

Ив се загледа в екрана, видя двете имена, които според Пийбоди бяха измислени.

— Брейди, Адамс, Олсен, Луи Жавер — провери дали сред студентите, изпратени от Браунинг, има хора с тези имена. При необходимост търси подобни псевдоними на творци, занимаващи се с художествена фотография.

Работя... Задачата ще бъде изпълнена за 23.5 минути.

— Добре. Междувременно изнеси на екрана картата на района, в който са били извършени престъпленията

Превключвам монитора...

Тя се приведе, за да разгледа улиците и адресите, които беше маркирала. Ала нито едно название не отговаряше на имената, които компютърът проверяваше. Както й беше обичай, се помъчи да проникне в съзнанието на престъпника, да погледне през неговите очи.

— Какво работиш? — промърмори. — Къде държиш камионетката? Кой си? Защо убиваш?

„Светлина! — помисли си. — Светлината символизира енергията, живота. Светлината е олицетворение на душата. Без светлина фотографирането на образи щеше да е невъзможно. Без светлина няма живот.“

Усети, че нещо се мъчи да изплува на повърхността на съзнанието й. Тръсна глава, сякаш да му помогне, ала в този момент видеотелефонът иззвъня.

— По дяволите! — Тя прекоси кабинета, за да включи устройството. — Тук Далас.

— Ето те и теб. Здравей, скъпа.

— Рурк! — Мислите й излетяха като подплашени птици, прогонени от тревогата. — Къде си?

— В красивия Дъблин. — Той глуповато се ухили.

— Да не би... пиян ли си?

— Натряскали сме се до козирката, скъпа. Довършваме втората бутилка. А може би е третата — кой ги брои?

— С кого си?

— С приятеля ми от детинство Брайън Кели, който ти изпраща най-сърдечни поздрави.

— Благодаря — иронично промърмори тя. Веднъж, докато двамата с Рурк бяха на почивка, попрекалиха с виното. Но никога досега не беше виждала съпруга си пиян до забрава. Прекрасните му очи бяха помътнели, мелодичният му глас — прегракнал. Говореше с толкова силен ирландски акцент и така заваляше думите, че тя едва го разбираше. — В неговата кръчма сте, така ли?

— Не... май не сме. Не — повтори той, след като се огледа. — Толкова много уиски се изпива само в интимна обстановка. Намираме се в апартамента на Брай. Приятелят ми вече не е момчето от коптора. Жилището му е страхотно. Чуваш ли го как пее за Моли Малоун?

— Да. — Ив с облекчение се помисли, че поне няма опасност съпругът й да излезе от кръчмата и да попадне под колелата на макси автобус. — При вас сигурно минава полунощ. Не мислиш ли, че е време за сън?

— Не искам да заспя, страхувам се от сънищата. Сигурно ме разбираш, единствена моя любов.

— Да. Виж какво...

— Днес научих нещо, за което още не искам да мисля. Уискито ще ми помогне да го прогоня. Един от съучастниците на баща ми проговори. Бъди спокойна, не убих мръсника, макар че ръцете ме сърбяха да го сторя...

— Обещай, че тази вечер ще останеш при Брай. Напий се до забрава, но не излизай.

— Утре сутринта заминавам на запад.

— На запад ли? — Тя си представи ранчо до ранчо, планини, безкрайни степи. — В Монтана ли отиваш?

Той се разсмя толкова силно, че Ив се изплаши да не би да се пръсне.

— Божичко, не е чудно, че съм обсебен от теб! Скъпа моя Ив, заминавам за окръг Клир в Западна Ирландия. Има голяма вероятност онези хора да ме убият, щом видят лицето ми — неговото лице — но съм длъжен да се срещна с тях.

— Моля те, остани още един ден с Брайън. Нека нещата се поуталожат. После... Да му се не види, какво стана? — възкликна, като чу страхотен трясък.

— О, нищо особено. Приятелят ми си легна на пода и май събори масата и лампата. Горкичкият, дали не се е ударил? Май ще се наложи да го занеса в леглото. Утре пак ще ти се обадя. И се грижи добре за моята полицайка. Не мога да живея без нея.

— А ти бди над моя ирландец. И аз не мога да живея без него.

Той озадачено примигна:

— За Брайън ли говориш?

— Не, глупчо! За теб.

— Така ли? — Рурк отново глуповато се ухили, а гърлото ѝ се сви от умиление. — Радвам се. Значи сме едно на едно. Засега лека нощ.

— Лека нощ. — Ив се втренчи в тъмния екран. Искаше ѝ се да се пресегне и да върне съпруга си в неговия свят.

Тъкмо когато компютърът изпълни поставената задача, помощничката ѝ и Макнаб влязоха в кабинета.

— Съмърсет е добре — докладва Пийбоди. — Утре ще му свалят гипса, след което е препоръчително да започне да ходи. Без да се натоварва, разбира се.

— От радост ще направя кълбо напред! Какво ви говорят имената Матю Брейди, Ансел Адамс, Джими Олсен, Луи Жавер?

— Джими Олсен е стажант-репортер в „Дейли Планет“ — обади се Макнаб.

— Познаваш ли го?

— Лейтенант, явно нямате досег с масовата култура. Чували ли сте за Супермен, който е герой на стотици игри, комикси и видеофилми? По негов образ и подобие са изработени безброй играчки. Той е супергерой от планетата Криптон, който като пеленаче е бил изпратен на Земята, и...

— Спести ми подробностите, ако обичаш!

— Супермен се преобразява като симпатичен репортер на име Кларк Кент и постъпва в редакцията на нюйоркския вестник „Дейли Планет“. Джими Олсен също е герой от комиксите за Супермен — той е стажант-репортер и фотограф.

— Фотограф — тъкмо това ми е необходимо! А другите двама какви са?

Макнаб сви кльощавите си рамене:

— Нямам представа.

— Ансел Адам е фотограф от миналото — намеси се Пийбоди.
— Баща ми притежава някои негови работи. Снимал е най-вече природни картини. Много е добър.

— Да видим кой е Матю Брейди. — Ив се обърна за помощ към компютъра. — О, и той е фотограф. Да видим кой е четвъртият. — Лицето ѝ се изпъна, стана безизразно. — Улучихме право в десетката. Става въпрос не за Луи, а за Анри Жавер, който е живял в Париж и е известен със снимките си на мъртъвци. Прославил се е в началото на нашия век. Въпреки че „фотографията на сенките“, както се е наричала тази форма на изкуството, бързо излязла от мода, творбите му се смятат за най-добрите нейни образци. Някои са изложени в Лувъра, други — в лондонския Музей на фотографията и в Центъра по фотография в Ню Йорк.

— Макнаб, искам възможно най-подробна информация за Анри Жавер.

— Веднага започвам, лейтенант.

— Пийбоди, компютърът посочва няколко дузини хора с името Луи, които биха могли да извършат престъпленията. Постарай се да сведеш списъка до минимум. Деца мои — добави с усмивка, — попаднахме на следите му.

Остана пред компютъра, докато ѝ се стори, че ще получи кръвоизлив в очите; работи дълго, след като изпрати Пийбоди и Макнаб да вършат каквото им дойде на ума върху леглото в гостната.

Когато зрението и разумът ѝ започнаха да се замъгляват, се изтегна на шезлонга. Не искаше да прекара още една нощ сама в голямото легло в спалнята.

Ала сънищата я намериха и тук, вкопчиха в нея ледените си пръсти и я отвлякоха в страната на кошмарите.

Стаята ѝ беше позната. Толкова позната, че тя се скова от ужас. Намираше се в студената хотелска стая в Далас, озарявана от пулсиращата мръсно червена светлина от рекламата на отсрещната сграда. Знаеше, че сънува, опитваше да се изтръгне от кошмара. Но вече усещаше миризмата на кръвта, обагряща дланите ѝ и острието на ножа, който тя продължаваше да стиска; кръвта, която бликаше от раните му и образуваше локва на пода.

Долавяше миризмата на смъртта — онова, което бе сторила, за да се спаси, завинаги беше запечатано в съзнанието ѝ.

Изпитваше непоносима болка в ръката. В съня си отново беше детето, чиято ръка насилникът бе пречупил като суха вейка. На мястото на счупването болката беше като от нажежено желязо; спускаше се надолу чак до пръстите, от които капеше кръв.

Ще измие кръвта. Както бе сторила и в миналото. Студената вода ще измие кръвта... и смъртта.

Пристъпваше бавно като старица, потръпвайки от болката между краката си, насилваше се да забрави какво я е причинило.

И кръвта, и водата миришеха на метал — откъде ли го знаеше? Та нали беше едва осемгодишна...

Отново беше я пребил. Тази нощ не беше достатъчно пиян, за да я остави на мира. Отново я смаза от бой, изнасили я, сломи волята ѝ. Ала този път тя сложи край на тормоза.

С помощта на ножа.

Сега беше свободна. Завинаги беше се отървала от него.

— Много добре знаеш, че никога няма да се изплъзнеш.

Тя вдигна поглед. Видя отражението си в огледалото над умивалника — изпитото, преbledняло лице, очите, потъмнели от ужас и болка... Но зад него се открояваше друго лице.

Неземно красиво, с вълшебни сини очи и плътни устни, обрамчено от гарвановочерна коса. Досуц като илюстрация от книга.

Рурк! Тя го познаваше. Обичаше го. Беше я придружил в Далас, а сега щеше да я отведе далеч от кошмара. Когато се обърна към него, вече не беше дете, а жена. Но човекът, който наричаше себе си неин баща, лежеше окървавен помежду им.

— Не искам да остана тук. Трябва да се върна вкъщи. Радвам се, че дойде да ме заведеш у дома.

— Убила си Ричи, нали?

— Той ми причини болка. Непрекъснато ми причиняваше болка.

— Престани да хленчиш. От време на време бащата трябва да причинява болка на детето си, за да го научи на уважение. — Той клекна, хвана за косата мъртвеца, повдигна главата му. — Познавах този човек. Въртяхме сделки заедно. С него си приличаме.

— Не е вярно! Не приличаш на него. Не го познаваш!

В сините очи проблесна нещо, от което стомахът ѝ се сви на топка.

— Не понасям жена да ме нарича „лъжец“.

— Рурк...

Той взе ножа, бавно се изправи:

— Не съм онзи Рурк, за когото ме мислиш. Името ми е Патрик Рурк. — Широко се усмихна и пристъпи към нея, като прокараваше пръст по острието. — Време е да се научиш да уважаващ баща си.

Ив се събуди. Писъците напиреха в гърлото ѝ, потта се лееше от нея като кръв.

Вече беше се овладяла, когато хората от екипа ѝ пристигнаха. Кошмарите, тревогата ѝ за Рурк, дори мисълта за неизбежния разговор със Съмърсет бяха прогонени в най-далечното ъгълче на съзнанието ѝ.

— Търсим някой си Луи Жавер, асистирал на Хастингс при заснемането на сватбеното тържество, на което е присъствала и Рейчъл Хоуард. Ако пренебрегнем изготвения психологически профил, този човек е на възраст между двайсет и пет и шейсет години. Притежава артистични заложби, високоинтелигентен е. Най-вероятно живее сам, има достъп до фотографска техника. Предполагам, че притежава

апарат и дори лаборатория. В края на краищата това са средствата, чрез които твори изкуството си.

— Фийни, ти отново ще разпиташ Браунинг. Името Жавер не фигурира в списъка на студентите, които тя е препоръчала на Хастингс, но може би престъпникът го е променил. Обзалагам се, че е учил при нея и че тя дори го е фотографирала. Омръзнало ѝ е да разговаря с мен, но мисля, че спомените ѝ ще възкръснат, като види свежо лице.

— За пръв път от двайсет години някой ми казва, че имам свежо лице — отбеляза Фийни и си взе еклер.

— Макнаб, ти отиваш в Колумбийския университет. Разпитай студентите, поинтересувай се има ли почитатели на фотографа Жавер.

— Ченгетата са неговите почитатели — нали снимат все мъртъвци.

— Има малка разлика — не ги фотографират преди смъртта им.

— Ами лекарите? — Макнаб напълни чинията си с препържен бекон. — Чувал съм, че към картоните на пациентите прилагат снимки на пациентите преди и след лечението. Най-вероятно за да се осигурят, ако някой реши да повдигне обвинение, но...

— Може би не си глупав, колкото изглеждаш. — Ив грабна от чинията му парченце бекон. — Невероятно, но е така. Светлина. Енергия, здраве, жизненост. Снощи разсъждавах на тази тема, но един разговор по видеотелефона ме разсея. Може би нашият човек е болен. Внушил си е, че ще оздравее, ако чрез фотографията приеме жизнената енергия на друг човек.

— Ясно е като бял ден.

— Хм, струва си да поработим върху тази теория. Ние с Пийбоди ще се заемем. Бакстър и Трухарт ще обикалят клубовете.

— Пак ни се падна най-тежката работа. — Бакстър изпи на един дъх кафето си. — Да висим в клубовете, да бройкаме стройните мацки на дансинга. — Той намигна на Трухарт. — Нали така, малкия?

Трухарт се изчерви като рак:

— Не се шегувай. Там наистина има много работа — трябва да говорим с хората на бара и онези, които използват компютрите.

— Вече три пъти го сваляха — подсмихна се Бакстър. — Две момичета и един младеж.

— Гледай да насочиш разговора към фотографията — обърна се Ив към новобранеца. — Научи нещичко за този Анри Жавер, та когато те свалят, да разговаряш за него.

— Не беше каквото си мислите, лейтенант. Те само се държаха приятелски.

— Обичам това момче! — Бакстър избърса въображаема сълза. — Луд съм по него.

— Ако Бакстър започне да ти се натиска, разрешавам да му изриташ задника — заяви тя. — Тази вечер ще се състои опелото на Рейчъл. Нашите двама колеги ще „бройкат мацките на дансинга“, всички останали ще присъстват на заупокойната служба. Възможно е нашият човек също да бъде там. На работа, момчета. Пийбоди, трябва да уредя нещо от личен характер. Ще тръгнем след десет минути.

Ив отиде в апартамента на Съмърсет и го завари да се кара с медицинската сестра.

— Ако искате да свалим гипса — настояваше Спенс, — ще ми позволите да уредя транспортирането ви до медицинския център. Отстраняването трябва да се извърши под лекарско наблюдение.

— Сам ще сваля проклетата черупка, която ми скъса нервите! Отдръпнете се! — Съмърсет понечи да се изправи, тя го тласна обратно.

Ив като омагьосана наблюдаваше представлението.

— Мадам, въпреки че многократно съм имал повод, никога досега не съм удрял жена. Вие ще ми бъдете първата.

— Сестра, притежаваш по-голяма способност от моята да го вбесиш — промърмори Ив и се усмихна на разгневените им физиономии. — Мисля, че трябва да те задържим още известно време.

— Очаквам пациентът да ми се подчинява! — Спенс вирна брадичка.

— Няма да позволя на тази персона да ме закара чак в медицинския център заради една обикновена процедура...

— Която се извършва под лекарско наблюдение! — прекъсна го сестрата.

— Тогава доведи тук лекаря — каза Ив.

— Не възнамерявам да повикам лекар заради такава елементарна процедура.

— Щом е толкова елементарна, защо е необходимо присъствието на лекар?

— И аз щях да задам същия въпрос! — Съмърсет победоносно размаха костеливия си показалец.

— Обзалагам се, че ще сваля гипса с помощта на лазерен лъч. — Ив извади оръжието си и се престори, че го разглежда. — Отдръпни се, Спенс, за да...

— Приберете това чудо! — тросна се Съмърсет. — Господи, попаднах в ръцете на две безумни жени.

— Щеше да е забавно. — Ив прибра оръжието си в кобура и се обърна към сестрата: — Повикайте лекаря. Кажете му, че Рурк настоява той лично да свали гипса и да вдигне на крака стария мърморко, че повече да не ми досажда.

— Не разбирам защо...

— От теб не се иска да разбираш, а да изпълняваш. Ако лекарят откаже — добави, — лично ще разговарям с него.

Спенс излезе, като гневно мърмореше под нос. Ив пхна ръце в джобовете си:

— Ще ми се възможно най-бързо да се изправиш на крака, за да заминеш някъде далеч от тук. Тогава ще настъпи празник за мен.

— И аз е нетърпение очаквам този ден.

Тя кимна, побутна с крак Галахад, който беше скочил от скута на иконома и се умилкваше около нея.

— Рурк се свърза с мен снощи. Беше пиан.

— Как ви се стори? Весел или настървен за отмъщение?

— Мисля, че беше в добро настроение. — Тя машинално прокара пръсти през косата си. — Само че не се контролираше, а това само по себе си е опасно. Спомена, че е научил нещо от стар приятел на баща си. Досещаш ли се кой е този човек?

— Познавах само бегло Патрик Рурк. Предпочитах да избягвам и него, и приятелите му. Бях се посветил на отглеждането на детето си. — След кратко мълчание той добави: — Всъщност известно време се грижех за две деца.

Ив сведе поглед. Не можеше да му оспори, че беше заместил родния баща на съпруга й.

— Рурк каза, че днес заминава за Клир — от там била майка му. Спомена, че не се надява да го посрещнат с отворени обятия.

— Ако го обвинят, само те ще загубят. Бащата не успя да пречупи сина си, нито да го превърне в чудовище. Въпреки че опита.
— Съмърсет погледна Ив в очите и се запита дали тя разбира, че в момента няма предвид само Рурк.

Ала изражението ѝ остана непроницаемо. Тя се наведе и прошепна:

— Ти ли уби Патрик Рурк?

Съмърсет невъзмутимо промърмори:

— Законът не предвижда давност за извършено убийство.

— Забрави, че съм ченге, и кажи истината.

— Трябваше да запазя живота на моите деца.

— Значи Рурк не знае! — възкликна тя. — Не си му казал.

— Няма смисъл. Това е минало и забравено, лейтенант. Е, много се застояхте. Нямате ли си друга работа?

За миг погледите им се срещнаха.

— Имам, и то много по-важна от беседването с някакъв мърморко. — Ив се изправи, но преди да излезе, подхвърли: — И не забравяй, че няма още дълго да се излежаваш. После цели три прекрасни седмици ще бъда свободна от досадното ти присъствие.

Съмърсет злорадо се ухили, погали Галахад, който отново беше се излегнал на коленете му, и отбеляза:

— Сигурен съм, че ще ѝ липсвам.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Когато имаш връзки, трябва да ги използваш“ — мислеше си Ив. По принцип мразеше лекарите, но някак си беше успяла да се сприятели с двама представители на тази хуманна професия.

Реши, че доктор Луиз Димато най-добре ще отговори на въпросите ѝ, свързани с разследването.

Знаеше, че лекарката е много заета, затова първо ѝ се обади, за да разбере къде се намира, и си изпроси да я приеме.

Болницата на улица „Канал“ беше рожба на Луиз. Младата жена беше въстанала срещу традициите на аристократичното си семейство, създавайки безплатната болница в квартал, в който хората спяха в кашони по тротоарите, а безброй просяци протягаха ръка за милостиня. Вложи в проекта собствените си пари и цялото си свободно време, после започна кампания за набиране на още средства и доброволци за работа в болницата, използвайки всичките си източници.

Накрая дори Ив стана дарителка. Всъщност парите бяха на Рурк, но хитрецьт най-подло ги беше прехвърлил в нейната сметка.

Тя паркира до някаква двуместна ръждясала таратайка, гумите и седалките на която липсваха.

Докато вървеше към болницата, си каза, че независимо какъв бе произходът на даренията, парите бяха използвани за благородна цел. Болницата беше като лъч светлина в много мрачен свят.

Сградата не се набиваше на очи; забележителна беше само с това, че стъклата на прозорците ѝ бяха чисти, а стените не бяха надраскани с графити.

На отсрещния тротоар седеше момиче с тъмни очила и поклащаше глава в такт с музиката, звучаща в слушалките на дискмена. Двама грубовати младежи се облягаха на стената пред съседната къща и се оглеждаха, търсейки да се сбият с някого, което беше нещо съвсем нормално за този квартал.

Прозорците на жилищните сгради, защитени с метални решетки, бяха широко отворени — обитателите на апартаментите напразно се надяваха да усетят полъх на вятъра. Чуваше се плач на бебета, отнякъде гърмеше рокмузика.

Ив включи светлинния надпис, указващ, че колата е на дежурен полицаи, и тръгна към младежите. Те се отдръпнаха от стената и нахакано се усмихнаха.

— Познавате ли доктор Луиз Димато?

— Че кой не я познава? За к'во ти е?

— Ако някой вземе да тормози докторката — обади се вторият, — яко ще си изпати.

— Радвам се, че е така, защото тя е моя приятелка. Трябва да разговарям с нея. Виждате ли полицейската кола?

Единият презрително изсумтя:

— Скапано ченгетарско возило.

— Моето возило — натърти Ив. — Искam го в същото скапано състояние, когато изляза от болницата. Ако не е, много народ ще си изпати, включително вие двамата, господа. Ясна ли съм?

— Ооо, Рико, виж как треперя! — По-високият смушка с лакът приятеля си. — Кльощавото ченге ще ми зашлеви плесница, ако някой се изпикае върху гумите на колата му.

— Предпочитам да ме наричат „гадното ченге“. Вярно ли е, Пийбоди?

— Да, лейтенант. Абсолютно вярно е.

Без да откъсва поглед от лицата на двамата „герои“, Ив продължи:

— И защо ми казват така, Пийбоди?

— Защото сте много зла, лейтенант. Вместо да зашлевите някого, който е облекчил естествените си нужди върху гумите на служебната ви кола, най-вероятно ще отскубнете топките на въпросния нарушител и ще го удушите с тях.

— Правилно. И какво ще направя после, Пийбоди?

— После ли, лейтенант? После ще се засмеете.

— Имайте предвид, че днес още не съм се смяла. — Ив заплашително ги изглежда, обърна им гръб и тръгна към болницата.

— Добре го измисли това със смеха, Пийбоди.

— Благодаря, лейтенант. Казах си, че придава известен колорит... Леле, братче! — шепнешком добави тя, като влязоха в чакалнята.

Помещението беше претъпкано с болни. В сравнение с мнозина от тях, двамата хулигани изглеждаха като примерни първолаци, но всички покорно седяха на скамейките и търпеливо изчакваха реда си.

Чакалнята блестеше от чистота. Стените бяха наскоро боядисани, по мокета нямаше дори петънце, очевидно някой полагаше грижи за растенията, засадени в саксии. Част от помещението беше преградена и превърната в детска стая — столчетата бяха ниски, в единия ъгъл бяха подредени играчки. Някакво момченце на около четири години удряше с надуваем чук друго малко дете, като придружаваше всяко замахване с радостен възглас „Бум!“.

— Няма ли някой да му каже да престане? — разтревожено попита Ив.

— Моля? О, не, лейтенант. Малчуганът само си върши работата. По-големите братя или сестри бият по-малките. Спомням си, че Зики едва не проби дупка в ребрата ми с показалеца си. Божичко, колко ми липсва по-големият ми брат!

— Странно нещо са семейните порядки — промърмори Ив и тръгна към регистратурата.

Поканиха ги в кабинета на доктор Димато. Въпреки че болницата беше се разраснала, това помещение беше все така малко и претъпкано. Спонсорите не биваше да се притесняват, че Луиз пилее парите им за скъпо обзавеждане на кабинета си.

Докато чакаха, Ив провери електронната и гласовата си поща — имаше само много кратко съобщение от Рурк, което я накара гневно да свъси вежди.

Луиз се втурна в кабинета. Носеше джинси и бяла тениска, отгоре беше облякла светлозелена престилка, върху която имаше петно от засъхнало мляко.

— Здравсти! Искате ли кафе? Имам само десет минути. Казвай, Ив.

— Престилката ти е изцапана.

— Голямо чудо. Днес съм дежурна в педиатрията. Едно бебе повърна върху мен.

— Пфу! — изкриви лице Ив.

Луиз се засмя, взе кафето от автоготвача:

— Вероятно има дни, в които дрехите ти са изцапани с много поужасни петна, отколкото безобидно бебешко повръщано. Хайде, говори. — Тя седна на ръба на бюрото, въздъхна: — Капнала съм от умора. И въпреки това усещането е по-хубаво дори от секса. С какво мога да ти помогна?

— Чула ли си за убийствата на двамата студенти?

— Разбира се. Гледах емисиите по телевизията, най-вече репортажите на Надин. — Тя отпи от кафето си. — Защо питаш?

— Работя върху хипотезата, че извършителят на престъпленията е болен, може би дори знае, че го чака сигурна смърт. Да речем, че страда от неизлечима болест.

— Защо смяташ така?

— Трябва да ти го обясня надълго и нашироко.

— Имам на разположение само десет минути. — Луиз извади от джоба на престилката си близалка и отново отпи от кафето си. — Бъди по-кратка.

— Съществува поверие, че душата може да бъде „погълната“ чрез фотоапарат. Според мен престъпникът има своя теория. Говори за чистата светлина, която притежават жертвите му. И как те вече му принадлежат. Може би хипотезата ми е прекалено фантастична... но според мен той си е внушил, че ще живее, докато отнема светлината на други хора.

— Ммм. — Луиз засмука близалката. — Интересна теория.

— Ако е така, предполагам, че в определен момент са му съобщили, че скоро ще умре. Мисля, че вие, лекарите, наричате злокачествените тумори „сенки“.

— На рентгеновите снимки туморът наистина се вижда като сянка или като тъмно петно.

— Използва думата „снимки“! — възкликна Ив.

— Разбирам накъде биеш, но не съм сигурна, че мога да ти помогна.

— Можеш, разбира се. Познаваш мнозина твои колеги, те пък познават други лекари. Знаеш адресите на всички болници и медицински центрове в Ню Йорк. Интересувам се от хората, които през последните дванайсет месеца са научили, че имат рак и че ги

очаква сигурна смърт. За улеснение ще кажа, че може би става въпрос за мъж на възраст между двайсет и пет и шейсет години.

— Благодаря, много ме улесни. — Луиз поклати глава, допи кафето си. — Далас, въпреки че вече разполагаме с ваксина против рака и с много големи възможности за ранното му диагностициране, множество хора не могат да бъдат излекувани или оперирани. Ако добавим онези, които поради различни причини — религиозни убеждения, страх, упорство, безпросветност — отказват лечението, то само в Манхатън ще се натъкнем на стотици, ако не и на хиляди пациенти.

— Не се безпокоя, ще се справя.

— Може би, но съществува нещо, което се нарича „лекарска тайна“. Нито един лекар няма да ти съобщи имената на пациентите си.

— Този човек е убиец, Луиз!

— Така е, но хилядите други пациенти имат право заболяването им да остане в тайна. Обещавам да попитам колегите, ала повтарям, че никой няма да ми съобщи имената на болните, нито пък аз имам право да ти ги дам.

Ив се почувства безсилна. Скочи и заснова из тясното помещение. Луиз извади от джоба си друга близалка, подаде я на Пийбоди.

— Ммм, с аромат на лимон. Благодаря.

— При това е диетична.

— Точна тези не са по вкуса ми. — Все пак Пийбоди побърза да отстрани опаковката.

Ив примирено въздъхна, отново седна:

— Кажи ми поне каква трябва да е сянката на рентгеновата снимка, за да означава смъртна присъда?

— Труден въпрос. Ако пациентът е бил ваксиниран и редовно е посещавал задължителните прегледи, които подпомагат ранната диагностика, бих казала, че туморът на човека, когото търсиш, е в мозъка. При условие, че злокачественото образуване не се е разраснало, ние сме в състояние да отстраним и да унищожим болните клетки, дори при необходимост да заменим целия орган. Но мозъкът не може да бъде заменен. — Освен това — тя остави чашата си на масичката — става въпрос само за твоя хипотеза, граничеща с фантастиката.

— Трябва да имам някаква отправна точка. Все пак може би ще склониш да поговориш с твои колеги — специалисти по мозъчна хирургия. Престъпникът, за когото става въпрос, изцяло е съхранил умствените си способности, способен е да планира и да изпълнява сложни задачи. Изразява се ясно, може да шофира.

— Ще направя всичко възможно, но се боя, че няма да ти помогна... А сега е време да се върна на фронтовата линия. Между другото, организирам скромно празненство. Само за приятели. Ще покана само вас двете, Макнаб, Рурк и Чарлс, разбира се.

— Ами... — подхвана Ив, питайки се как учтиво да откаже.

— Супер! — възкликна Пийбоди. — Само кажи кога ще бъде. Как е Чарлс? — добави. — Отдавна не сме се чували с него.

— Много е добре. Зает е... но кой ли не е? Ако разбере нещо, ще се свържа с вас.

— Хей, целуни го от мен.

Луиз се засмя, изпрати им въздушна целувка, после хукна навън.

Като излязоха от болницата, Ив заобиколи колата. Приклекна, уж да огледа гумите, изправи се, широко се усмихна на двамата младежи и захапа близалката. Едва когато потеглиха, се обърна към помощничката си:

— Не ми влиза в работата, но защо толкова се превъзнасяш, че ще вечеряш в интимна компания заедно с Луиз и Чарлс?

— Че защо не?

— Не знам, чакай да помисля. — Тя се престори, че се съсредоточава. — Може би защото едно време ходеше с Чарлс и фактът, че продължаваш да поддържаш приятелски отношения с един компаньон дотолкова предизвиква ревността на сегашния ти партньор в леглото, та го накара да изрита безспорно хубавия задник на Чарлс, така ли?

— Да речем, че обичам тръпката, лейтенант. Така или иначе Чарлс с безспорно хубавия задник е мой приятел. Влюбен е в Луиз, аз пък я харесвам. Освен това не съм спала с него, а дори да бях, нямаше да има значение.

Според Ив винаги имаше значение, ако си имал сексуална връзка с някого. Но предпочете да не изрази на глас мнението си.

— Добре, ако няма значение, защо не си казала на Макнаб, че с Чарлс не сте били любовници?

Пийбоди вдигна рамене:

— Защото се държеше като кретен.

— Макнаб наистина е кретен.

— Да, обаче сега е моят кретен. Сигурно трябваше да призная. Обаче не ми се ще да му доставя това удоволствие. Пак ще бъде отгоре.

— Моля?

— Ще получи надмощие. Разбирате ли, сега аз държа козовете, защото си въобразява, че съм престанала да се чукам с Чарлс заради него. Но ако му кажа истината, ще загубя играта.

— А мен ме заболя главата. Защо ли изобщо те попитах?

Започна отначало, с убийството на Рейчъл Хоуард. Първо, нишките от постелките. Имаха информация за марката и модела на превозните средства, които се продаваха с такива постелки, както и списък на притежателите им. Но нито камионетката на чичото на Диего Фелисиано, нито микробусът на Хастингс отговаряха на критериите, посочени от компютъра.

Засега тази следа ги беше отвела в задънена улица, ала тя възнамеряваше отново да се заеме с проучването.

Второ, транквилантът, използван от убиеца. Беше от онези, които се продават в аптеките, не беше купен от уличен наркопласьор. Ако теорията ѝ за престъпника беше вярна, най-вероятно рецептата е била на негово име. Лекарят му е предписал или приспивателно, или болкоуспокояващо, каквото се дава на хора в неговото състояние.

Ето защо трябваше да провери в кварталните аптеки дали някой от собствениците на камионетки е взимал транквилант срещу рецепта. И дали някой от хората в списъка през последните дванайсет месеца е купувал фотоапарат и съответните материали.

Работата беше досадна, щеше да отнеме прекалено много време. Отгоре на всичко вероятно щеше да ѝ се наложи да изчака разрешение за издирване на необходимите сведения.

Запита се дали щеше да наруши правилника, ако Рурк беше на разположение. Дали щеше да му позволи да я убеди да го замеси в разследването, да ѝ осигури необходимата информация чрез нелегалния си компютър и хакерските си умения? Може би.

Само че той отсъстваше, следователно тази възможност отпаднаше. Времето я притискаше. В разстояние на една седмица престъпникът беше отнел живота на двама души и още не беше приключил пъкленото си дело.

Едва ли щеше да чака дълго, за да потърси следващия „източник на светлина“.

Тя започна издирването на информацията на първо ниво, докато чакаше разрешението за разсекретяване на определени файлове. Мисълта, че някой незнаен младеж вече е попаднал в обектива на убиеца, не ѝ даваше покой.

Тревожеше се и за Рурк, който бе впримчен в клетката на миналото си.

Рурк почти не беше стъпвал в западната част на родната си страна. Повечето предприятия, на които беше собственик, се намираха в Дъблин, на юг в Корк или на север в Белфаст.

Притежаваше и няколко завода в Голуей, ала никога не беше ходил там; прекарал бе само няколко дни в собствения си замък, превърнат в хотел, който се намирал в Кери.

Въпреки че, за разлика от съпругата си, не изпитваше вроден страх от провинцията и домашните животни, които се отглеждаха там, предпочиташе живота в големите градове. Съмняваше се, че ще издържи дълго и сега, въпреки че гледката беше прекрасна — докъдето погледът стигаше, се простираха хълмове, обраснали със зеленина, в дворовете на къщите цъфтяха цветя с приказни багри.

И все пак дълбоко в душата си се радваше, че това кътче от света векове наред е останало непроменено.

Накъдето и да се обърнеше, виждаше зеленина, обгръщаха го райска тишина и спокойствие.

Неговата Ирландия, от която беше избягал, бе потискаща, зла, изпълнена с горчивина. Районът на Клир не беше само друга част от страната, а коренно се различаваше от мръсните и зловонни квартали на Дъблин, познати му от детството.

Тук фермерите още обработваха земите си, хората още се разхождаха с кучетата си в полето, останките от замъци, крепостни укрепления и кули напомняха за несломимия дух на синовете на

Ирландия; те сякаш казваха: „И викингите, и британците се опитаха да ни победят, но не успяха. И никога няма да успеят.“

Туристите се надпреварваха да ги снимат, после изминаваха с колите си стотици километри по стръмните шосета, за да фотографират други руини. Местните жители бяха свикнали с развалините и почти не им обръщаха внимание.

Рурк рядко мислеше за предшествениците си; за разлика от тях никога не беше изпитвал сантиментални чувства към страната, прочута със зелените си полета. Ала сега, докато шофираше, заобиколен от сивкавата светлина, процеждаща се от облаците, закрили небето, и наблюдаваше как сенките танцуват по безкрайния килим от зеленина, изпъстрен с червените цветове на дивите рози, които украсяваха храсти, високи повече от човешки бой, сърцето му се сви от умиление.

Защото тази красива страна бе неговата родина.

Би трябвало да пътува със самолет от Дъблин до Шанън, защото след снощния запой имаше ужасен махмурлук. Вместо това обаче реши да шофира до Клир, най-вече за да спечели време.

Напразно си блъскаше главата какво да каже на родствениците си. Всичко, което му идваше на ум, ми се струваше неподходящо. Казваше си, че никога няма да го разберат, не намираще логично оправдание за стремежа си да се срещне с тях.

Не ги познаваше, за тях също беше непознат. Срещата помежду им само щеше да отвори старите рани.

Имаше си семейство, с тези хора не го свързваше нищо, освен призрак от миналото.

Ала младата червенокоса жена бе съвсем реално във въображението му, виждаше я как върви през полето или стои сред цветята в двора на фермата.

Не беше го изоставила. И той не биваше да ѝ изневери.

Затова, когато говорещата пътна карта, която беше програмирал в компютъра на таблото, го информира, че трябва да завие, преди да стигне селото Тъла, той се подчини.

Шосето се виеше сред гора; дърветата наоколо бяха засадени най-много преди петдесет години. След известно време те отстъпиха място на зелени полета; на хоризонта се издигаха хълмове, от време на

време слънцето надничаше иззад облаците и озаряваше небето с ярката си светлина.

В ливадите кротко пасяха коне и крави. Рурк се усмихна, като си представи как щеше да реагира съпругата му, която изпитваше необясним страх от домашните животни. Сигурно щеше да се ококори, ако видеше дребничкият старец, издокаран с бяла риза и вратовръзка, който управляваше малкия трактор, приближаващ се към шосето. Щеше да запита какво прави този човек сам насред полето, а когато старецът я поздрави с махване на ръката, сякаш бяха отдавнашни приятели, тя още повече щеше да се озадачи.

Изведнъж той си даде сметка, че чувства липсата ѝ, както би почувствал липсата на един от крайниците си.

Знаеше, че ако бе пожелал, тя щеше да го придружи. Затова и не я помоли. Нямаше право. Не искаше да я замесва в този епизод от живота си. Оставеше ли го зад гърба си, щеше да се върне у дома при съпругата си. И завинаги да сложи кръст на миналото.

Компютърът го осведоми:

Местоназначението се намира вляво, на половин километър разстояние.

— Добре — промълви той. — Да направим необходимото.

Значи това бе тяхната ферма — хълмовете, ливадите, домашните животни, които пасяха зелената трева. Хамбарът и оборите, изградени от сиви камъни, дървените огради.

Каменната къща, заобиколена от прекрасна градина с бяла порта.

Сърцето му лудо затуптя, устата му пресъхна. Повече от всичко на света искаше да отмине къщата, да завие обратно към Дъблин.

Майка му беше живяла тук. Това беше бащиният ѝ дом. Тук бе спала, сядала беше да се храни. Тук бе се смяла и плакала.

О, Господи!

Рурк се насили да завие по алеята за коли, наричана от местните хора „улица“. Спря зад малък автомобил и раздрънкан камион. Наблизо чуруликаше птичка, чуваха се лай на куче и боботенето на двигател.

„Звуци, типични за една ферма“ — помисли си той. Шавон Броуди ги е чувала всеки ден, докато е живяла тук, докато не е настъпил денят, в който са престанали да достигат до слуха ѝ. Дали е напуснала бащиния си дом, защото ѝ се е искало да чуе нещо

различно? Мечтаела е за шума и врявата на големия град, за музиката и оживените улици.

Всъщност имаше ли значение защо е заминала за Дъблин?

Той слезе от колата. Безброй пъти беше се сблъсквал със смъртта. Понякога беше я заобикалял, докато от ръцете му рукуваше кръв. Беше убивал — хладнокръвно и в пристъп на гняв.

Но никога не беше се страхувал така, както се страхуваше да почука на светлосинята врата на каменната къщичка.

Мина през красивата бяла порта в градинската ограда, тръгна по тясната пътека, от двете страни на която растяха красиви цветя. Изкачи двете стъпала и почука.

Синята врата се отвори. На прага застана жена и се втренчи в него. Лицето ѝ бе лицето на майка му. Разбира се, жената беше с трийсет години по-възрастна от девойката на снимката, която винаги беше се запечатила в паметта му. Но и нейната коса беше златисто-червеникава, очите ѝ бяха зелени, имаше млечнобяла кожа и румени страни.

Едва стигаше до рамото му и незнайно защо това му се стори особено трогателно.

Жената беше спретната, носеше син панталон, бяла блуза и бели гуменки. Стискаше ленена кърпа на бели и червени квадрати. На ушите ѝ подрънкваха две златни халкички, през отворената врата идваше миризмата на ванилия.

Непознатата беше красива, изражението ѝ подсказваше, че е доволна от живота си.

Той промълви единственото, което му дойде на ум:

— Казвам се Рурк.

— Знам кой си. — Тя говореше със силен акцент, типичен за западните райони на Ирландия. Прехвърли кърпата в другата си ръка и без да се смущава, огледа посетителя. — Май ще е по-добре да влезеш.

— Извинете за безпокойството.

— Нима възнамеряваш да ми причиниш безпокойство? — Тя отстъпи назад, направи му път. — Ела в кухнята. Чаят, който приготвих за закуска, още е топъл. — Преди да затвори вратата, погледна колата му и вдигна вежди. — Значи е вярно, че си въшлив от пари.

Кръвта му се смрази, но той кимна. Ако му поискаха пари, щеше да им даде.

— Състоятелен съм.

— Понятието е много разтегливо, нали? — Жената тръгна към кухнята.

Докато вървяха по коридора, Рурк неволно надничаше през отворените врати на стаите, край които минаваха — дневната и гостната. Помещенията бяха претъпкани с мебели и какви ли не джунджурии, навсякъде имаше вази с цветя от градината. Но бяха чисти и спретнати като домакинята.

Около масата в кухнята спокойно можеха да седнат дванайсет души. В единия ъгъл имаше голяма готварска печка, която очевидно редовно се използваше, грамаден хладилник и дълъг светложълт плот.

Прозорците над умивалника гледаха към градината, отвъд която се простираха ливадите и хълмовете, на перваза бяха наредени саксийки с растения, които вероятно бяха някакви подправки. В уютното и приветливо помещение още се усещаше миризмата на храната, поднесена на закуска.

— Седни, Рурк. Искаш ли бисквити с чая?

— Не, благодаря.

— Е, аз ще си взема. Нямам много поводи да се хапвам бисквити по никое време, та мисля да се възползвам.

Тя се захвана да подрежда чаши и чинийки върху един поднос, а Рурк се запита дали не го прави, за да даде време и на двама им да се овладеят. Чаят беше в бял порцеланов чайник, сладките — в красива синя чинийка.

— Никога не съм предполагала, че някой ден ще потропаш на вратата ми. — Жената седна, взе си бисквита. — Защо дойде?

— Казах си... помислих си... да му се не види! — Очевидно тя не му беше дала достатъчно време да обмисли какво ще каже. — До преди няколко дни не знаех за вас и за... Шавон.

Тя вдигна вежди:

— Какво е трябвало да знаеш?

— Че вас двете ви има. Казаха ми, че жената, която смятах за моя майка, е напуснала съпруга си и ме е изоставила, когато съм бил много малък.

— Така ли?

— Госпожо...

— Казвам се Шиниъд. Шиниъд Ланиган.

— Госпожо Ланиган, допреди няколко дни изобщо не бях чувал името Шавон Броуди. Смятах, че майка ми се казва Мег; за нея си спомнях само, че имаше тежка ръка и че ме изостави в неговите ръце.

— Майка ти, истинската ти майка, нямаше да те изостави до сетния си дъх.

„Тя вече знае — помисли си Рурк. — Известно ѝ е, че сестра ѝ отдавна е мъртва.“

— Едва сега го разбрах. Той я е убил... Не знам какво да ви кажа...

Шиниъд много внимателно остави чашата си на масата:

— Разкажи ми историята, която си научил. Ето какво искам да ми кажеш.

Докато Рурк разказваше, тя нито веднъж не го прекъсна, но не откъсваше поглед от лицето му. След като го изслуша, стана, напълни с вода един чайник и го сложи на печката, после промълви:

— През цялото време знаех, че тя е мъртва. Разбира си, не можехме да го докажем. Хората от полицията не ни помогнаха, дори ми се стори, че пет пари не дават за съдбата на сестра ми. За тях Шавон беше поредното момиче, което се е отклонило от правия път.

— По онова време той беше подкупил неколцина полицаи. Във всеки случай са били достатъчно, за да прикрият престъплението му. Никога не бихте могли да го разобличите.

Шиниъд тежко въздъхна, обърна се към него:

— Помъчихме се да те намерим. Заради сестра ми Шавон. Брат ми Нед едва не загина, докато те издирваше. Пребиха го почти до смърт на една уличка в Дъблин. Той трябваше да мисли за съпругата и за невръстното си дете. Въпреки че ни измъчваха угризения, бяхме принудени да се откажем да те търсим. Съжалявам.

Рурк я погледна в очите:

— Баща ми я е убил.

— Да. — Тя се просълзи. — Дано проклетникът вечно гори в ада! Няма да помоля Бог да ми прости, задето изричам тази клетва. — Внимателно сгъна кърпата, отново седна до масата, докато чакаше чайникът да заври.

— След като разбрах какво се е случило с нея, си казах, че вие, близките ѝ, заслужавате да научите истината. И то от мен. Давам си сметка, че така ударът е по-тежък, но не знаех какво друго да сторя.

Шиниъд се облегна на стола:

— Дошъл си от Америка, за да ни го съобщиш, така ли?

— Да.

— Чухме за теб. За подвизите ти, млади Рурк. Казах си: „Крушата не пада по-далеч от дървото.“ Реших, че си опасен и безсърдечен. Още мисля, че си опасен, но човекът, който очаква да го накажа за дело, което не е сторил, не може да е безсърдечен.

— Виновен съм, защото не я потърсих. Не сторих нищо да отмъстя заради нея.

— А сега какво правиш? Седиш с мен, докато чаят ти изстива.

— Толкова съм объркан... Господи! Чувствам се безсилен, защото не мога да направя нищо, абсолютно нищо.

— Тя те обичаше. Обаждаше ни се много рядко. Мисля, че той не ѝ разрешаваше да поддържа връзка с нас. От време на време Шавон успяваше тайно да ни изпрати писмо или да ни се обади. Ала знам, че те обичаше с цялото си сърце. Редно е да скърбиш за нея, не и да плащаш за чужди грехове. — Чайникът завря, Шиниъд стана да го вземе. — С нея бяхме близначки.

— Знам.

— Значи ти се падам леля. Ако искаш да знаеш, имаш двама вуйчовци, баба и дядо и куп братовчеди.

— Аз... трудно ми е да го възприема.

— Естествено. Имаш нейните очи — добави.

Рурк поклати глава:

— Нейните са били зелени като твоите. Видях снимката ѝ.

— Не говоря за цвета, а за формата. — Шиниъд се обърна. — Ако внимателно се вгледаш, ще видиш, че двамата с теб имаме еднаква форма на очите. — Приближи се до него, хвана ръката му. — Мисля, че това е много по-важно от цвета.

Като забеляза вълнението му, тя направи нещо съвсем естествено. Прегърна го, започна да гали косата му.

— Успокой се, успокой се — прошепна, притискайки до гърдите си племенника си. — Тя ще се зарадва, че дойде да ни видиш. Ще бъде много щастлива, че най-сетне си при нас.

По-късно го заведе в дъното на двора, откъдето започваше ливадата. Посочи високо, разклонено дърво:

— Засадохме го в нейна памет. Не ѝ изкопахме гроб. Знаех, че е мъртва, но ми се струваше нередно да ѝ сложим надгробна плоча. Затова засадохме черешово дърво. Всяка пролет то се покрива с прекрасни бели цветове. Погледна ли го, се поуспокоявам.

— Тук е много красиво.

— Роднините ти по майчина линия са фермери, Рурк. Поколение след поколение са обработвали тези ниви. — Тя усмихнато отвърна на погледа му. — Никога не сме се отказвали от земите си. Ние сме упорити, буйни и сприхави, работим до последен дъх. Ето от какви хора произхождаш.

— Години наред се мъчих да се променя, да загърбя миналото, да забравя откъде съм произлязъл.

— Гордей се с постигнатото, момчето ми. Той не е успял да те пречупи. Обзалагам се, че е опитал.

— Може би ако не беше се старал толкова много, нямаше да му се изплъзна. Нямаше да се превърна в това, което съм сега. И аз... ще засадя в нейна памет черешово дърво, като се върна у дома.

— Прекрасна идея. Женен си, нали? Съпругата ти е от нюйоркската полиция.

— Тя е моето чудо — промълви Рурк. — Моята Ева от райската градина.

Нежността в гласа му я трогна. Тя го изгледа изпод око:

— Обаче нямате деца.

— Все още не.

— Е, не се кахъри, животът е пред вас. Разбира се, виждала съм жена ти на снимка. Непрекъснато се интересувах за теб, за хората, които те обкръжават. Знаех, че не бива, но не можех да се въздържа. Тази твоя Ив май има силен характер.

— Така е.

— Доведи я, когато пак ни посетиш. Сега обаче смятам да те погледея.

— Моля?

— Нима си въобразяваш, че ще се отървеш толкова лесно? Поне тази вечер ще пренощуваш тук, ще се срещнеш с другите ти роднини. Дай им възможност да те опознаят. Повярвай, че много ще се зарадват — добави, преди той да проговори.

— Госпожо Ланиган...

— Не съм ти никаква госпожа. Говори ми на „ти“, ако обичаш. За теб съм леля Шиниъд.

Рурк смутено се усмихна:

— Чувствам се като риба на сухо.

Шиниъд се засмя, хвана го за ръката:

— Гледай да се приспособиш, защото те очаква среща с един куп роднини.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив разпита повече от двајсет и пет души, чиито камионетки бяха с постелки като онези, с които е била обзаведена колата на убиеца. Включително симпатична възрастна дама, която в неделните дни превозваше до църквата нейни връстнички.

Щом влезе в малкия апартамент, в който миришеше на котки и на лавандула, се почувства като в капан. Не знаеше коя миризма е по-противна. Насили се да изпие отвратителния чай, защото госпожа Ърнестин Макнамара не ѝ предостави избор.

— Толкова е вълнуващо... Сигурно ще ме помислите за коравосърдечна, но не мога да се преструвам. Вълнуващо е човек на моята възраст да бъде разпитван от полицията. Знаете ли, че съм на сто и шест години?

„И ти личи!“ — помисли си Ив.

Ърнестин беше дребничка, съсухрена и някак безцветна, сякаш изминалите години ѝ бяха подействали като белина. Въпреки това тя чевръсто щъкаше напред-назад, придружавана от шляпането на избелелите ѝ розови чехли, караше се на котките или ги галеше. Животинките сигурно бяха цяла дузина, а съдейки по звуците, които се чуваха, някои вероятно бяха заети със създаването на потомство.

„Сигурно Ърнестин е най-жизнената сред връстниците си“ — помисли си Ив.

Лицето на възрастната жена беше като набръчкана топчица, в долната част на която стърчаха грамадни зъби. Перуката ѝ с цвят на пшеница беше поставена накриво. Носеше черен анцуг, който висеше на съсухреното ѝ тяло като на закачалка.

„Отправлям молитва към Всевишния — помисли си Ив. — Господи, ако те има там, на небето, не позволявай да живея толкова дълго. Прекалено страшно е.“

— Госпожо Макнамара...

— Казвайте ми Ърнестин. Всички така ми викат. Може ли да видя револвера ви?

Ив се престори, че не чува хихикането на помощничката си.

— Вече не носим револвери, госпожо... Ърнестин. Огнестрелните оръжия са забранени. Полицейските служители са въоръжени с лазерни устройства... Да поговорим за вашата камионетка.

— Наричайте го както щете, но с него можете да залавяте престъпниците, нали? Тежко ли е?

— Не особено. Камионетката, Ърнестин. Вашата камионетка. Кога за последен път излизахте с нея?

— В неделя. Всяка неделя закарвам групата до църквата, за да присъстваме на службата. Повечето от нас не са в състояние да изминават дълги разстояния, пък и на хората на моята възраст им е трудно да запомнят разписанието на автобусите. Пък и когато сме заедно, е по-весело. Навремето бях от децата цветя.

Ив примигна:

— Били сте цвете ли?

— Така се наричаха хипитата. — Ърнестин дрезгаво се изсмя. — Виждам, че и тази дума ви е непозната. Говоря за шейсетте — за шейсетте години на миналия век. Тогава бях хипарка и какво ли още не — важното беше да става купон. Сега се върнах към католицизма. Действа ми успокояващо.

— Сигурно. Някой друг кара ли камионетката ви?

— Поверила съм я на симпатичното момче, което охранява паркинга. Наглежда я през седмицата, пък и ми взима само половината такса. Добро момче, уважава възрастните.

— Ако обичате, продиктувайте ми името му и адреса на паркинга.

— Младежът се казва Били, а гаражът е на Осемнайсета улица, близо до Седмо авеню. Намира се само на една пресечка от тук, лесно стигам пеш. Та както ви казах, използвам камионетката само в неделните дни. О, и всяка трета сряда от месеца, когато провеждаме благотворителни мероприятия за църквата.

— Някой друг кара ли колата ви? Приятел, родственик, съсед...

— Не... не се сецам. Синът ми си има кола. Той живее в Юта. Сега е мормон. А пък дъщеря ми в Ню Орлийнс е от уиканите. Имам и сестра на име Мариан, обаче тя вече не шофира. Да не забравяме и внуците...

Ив прилежно записва имената на внуци, правнуци и — Бог да ѝ е на помощ! — на праправнуци.

— Ърнестин, ще ми разрешите ли да проведем тестове с камионетката ви?

— Божичко! Мислите ли, че е била използвана за извършване на престъпление? — Сбръчканото ѝ лице поруменя от удоволствие. — Ще бъде върховно, нали?

— Нали? — повтори Ив.

Щом се озоваха на улицата, с пълни гърди пое влажния горещ въздух, който ѝ се стори като изворна вода.

— Боя се, че съм погълнала топка косми — обърна се към помощничката си.

— Не знам дали сте я погълнали, но по вас са полепнали достатъчно косми да се изработи килимче. — Пийбоди с отвращение разгледа униформения си панталон. — По мен също. Защо всички възрастни жени обичат котки?

— Няма лошо да обичаш тези животни. И аз имам котарак. Но ако започна да колекционирам котки, имаш моето разрешение да ме застреляш в сърцето.

— Разрешавате ли да го документирам на запис, лейтенант?

— Дръж си езика зад зъбите! Да поговорим с Били, добрия самарянин от паркинга.

„Този тип е всичко друго, освен добрия самарянин“ — беше първата мисъл на Ив.

Били беше висок чернокож с дълги ръце; кафявите му очи бяха скрити зад очила с кехлибареножълти стъкла, маратонките му струваха минимум петстотин долара.

Слънчевите очила, маратонките и златните обици едва ли бяха купени със заплатата на пазач на малък гараж в Манхатън.

— Госпожица Ърнестин! — Той широко се усмихна. Усмивката му беше като коледна утрин — невинна, изпълнена с радост. — Голяма работа е, нали? Дано и аз на нейната възраст да се държа толкова. Всяка неделя е тук, точна е като часовник. И е много вярваща — вози приятелките се до църквата.

— Да. Имам писменото ѝ разрешение да претърся камионетката ѝ и ако сметна за необходимо, да я конфискувам, за да бъдат проведени някои лабораторни тестове.

— Тя не е била замесена в пътна злополука, нали? — Чернокожият взе пълномощното от старицата. — Щях да забележа, ако колата беше издраскана. Госпожица Ърнестин шофира много внимателно.

— Сигурна съм. Къде е камионетката?

— Винаги я паркирам на първото ниво. Така е по-лесно за госпожицата.

„И за теб“ — помисли си Ив и го последва в гаража, където флуоресцентното осветление беше включено денонощно.

— В града почти не останаха паркинги, които се обслужват от специален служител — отбеляза. — Пък и в повечето случаи тези служители са дроиди.

— Тъй си е, не останаха много като мен. Обаче чичо ми, който е собственик на гаража, твърди, че си е друго, когато те обслужва човек.

— Има право. Госпожица Ърнестин спомена, че ѝ правите намаление.

— Правим каквото можем. — Той скромно сведе поглед. — Възрастната дама е много симпатична, освен това е сред най-редовните клиенти — има целогодишен абонамент. Заслужава да ѝ се направи отстъпка, не мислите ли?

— Разбрах, че използва колата само няколко пъти месечно.

— Точно така.

— Били, колко си докарваш месечно от даване под наем на чуждите коли?

Чернокожият спря до малка сива камионетка, обърна се към Ив и възкликна:

— За какво намеквате?

— Ако на някого му трябва кола, идва при симпатичния Били, който ще го уреди с превозно средство. Прибираш паричките в джоба си, щом онзи върне колата, я паркираш на обичайното ѝ място. Собственикът не подозира нищо, а ти си докарваш добри пари.

— Нямате доказателства.

Ив се облегна на камионетката:

— Знаеш ли, когато някой ми каже, че нямам доказателства, това само ме подтиква да ги намеря. Адски съм перверзна, не мислиш ли?

Той се помъчи да си придаде възмутено изражение:

— Нямаме право да ми говорите така. Тази камионетка не мърда от тук освен в неделните утрини и всяка трета сряда от месеца. Аз само я изкарвам от гаража и я връщам на мястото ѝ.

— Значи си състоятелен младеж и само от добра воля вършиш обществено полезна дейност. Имаш хубави маратонки, Бил.

— Не е престъпление да си падаш по хубавите обувки.

— Разбира се, че не е. Ще изследваме камионетката. Докажем ли, че е използвана при случая, който разследвам, знай, че здравата си загазил, Били. Става въпрос за убийства, приятелю. Засега имаме двама мъртъвци. Ще те задържа за съучастие в убийство.

— Убийство ли? Вие луда ли сте? — Той отстъпи назад, а Ив се подготви да се втурне след него, ако побегне.

Забеляза, че помощничката ѝ препечи пътя на чернокожия.

— Пийбоди — обърна се към нея, — луда ли съм?

— Не, лейтенант. Обаче Били май наистина е загазил.

— Не съм убил никого! — От вълнение гласът на чернокожия пресекваше. — Имам работа, плащам си данъците.

— Вярвам ти. Вярвам също, че ако проверя финансовото ти състояние, ще открия интересни несъответствия.

— Получавам големи бакшиши.

— Били, Били, Били! — Ив въздъхна, поклати глава. — Не влошавай положението си. Пийбоди, повикай патрулна кола. Колегите ще закарат нашия приятел в управлението, където ще бъде задържан за разпит.

— Няма да отида никъде! Искам адвокат.

— О, ще отидеш, драги. Разбира се, имаш право на адвокат.

Подчинявайки се на интуицията си, Ив повика „метачите“.

— Сигурна сте, че това е превозното средство, използвано от убиеца, така ли? — попита помощничката ѝ.

— Отговаря на всички условия. Едва ли някой би забелязал някаква малка сива камионетка. Колата стои в гараж, намиращ се сравнително близо до компютърния клуб, до денонощния супермаркет, в който е работила Рейчъл Хоуард, както и до Колумбийския университет. Който пожелае, спокойно може да отиде с нея до „Джулиард“, до Линкълн Сентър, всъщност където пожелае. Много

по-безопасно е да се придвижваш с нея вместо със собствена кола или превозно средство, взето под наем. Няма излишни формалности, разписки с името ти. Даваш парите на симпатичния Били, взимаш камионетката и потегляш.

Тя се отдръпна да направи място на „метачите“, които се заловиха за работа.

— От онова, което знаем за убиеца, внимателното планиране е характерно за него. Никога не би откраднал кола, защото полицията ще започне да я издирва. Не би взел и колата на приятел, защото се страхува, че онзи ще се разприказва, ще сподели с другото. Пък и ако случайно претърпи злополука, приятелят ще се вбеси. А използването на камионетката е абсолютно безопасно. Дори да катастрофира с нея, той ще изчезне и ще остави Били да му сърба попарата.

— Но това означава, че пазачът го познава.

— Едва ли. За Били той е само един от многобройните му клиенти. Ако престъпникът наистина е използвал камионетката, то е било само два пъти, при това се е постарал пазачът да не го запомни. Имаме работа с човек с остър ум — продължи тя. — Човек, който е планирал всеки етап от пъкленото си дело. Наблюдавал е Ърнестин, разбрал е, че почти не шофира камионетката, научил е за „страничната дейност“ на Били. Убедена съм, че живее или работи в този район. — Пъхна ръце в задните джобове на панталона си, загледа се през отворената врата на гаража. — Но не ги е убил тук. Както се казва, човек не пикае в собствения си басейн.

— Да проверя ли дали в района има магазини за фотоаграфска техника? — попита Пийбоди.

— Непременно. Най-сетне попаднахме на сигурна следа. Скоро ще бъде в ръцете ни.

Един от „метачите“ подаде глава от камионетката:

— Намерихме котешки косми, лейтенант. И синтетични влакна. Вътре гъмжи от отпечатьци от пръсти.

— Всичко, което откриете, незабавно предайте на Беренски. Аз ще се уговоря с него.

— Няма да ни отнеме много време. Колата е доста чиста.

— Благодаря за съдействието. Пийбоди, тръгваме! — Запъти се към колата си, в движение извади джобния си видеотелефон. — Беренски.

— Зает съм. Остави ме на мира!

— Дики, най-много след час „метач“ ще ти донесе намереното в една камионетка. Смятам, че превозното средство е било използвано от убиеца на двамата студенти.

— Кажи на „метачите“ да не си дават зор. Ще се заема с тази работа утре, може би дори вдругиден.

— Ако приключиш тестовете преди края на работния ден, ще ти предоставя два билета за ложата на стадиона. Мачът е по твой избор.

Шефът на лабораторията потърка брадичката си — пръстите му бяха прекалено дълги, все едно бяха пипала на паяк.

— Дори не си направи труда да спориш с мен и да ме заплашваш, а направо премина към подкупа — промърмори.

— Нямам време за пазарлъци.

— Четири билета.

— Срещу четири билета искам резултатите да бъдат вързани с розова панделка и да ми бъдат изпратени до два часа, считано от този момент.

— Имаш ги. А сега се махай.

— Тъпанар! — изсумтя тя и прибра устройството в джоба си.

— Защо на мен никога не ми предлагате билети за ложата? — намръщи се помощничката й.

— Защо само веднъж през този сезон съм имала възможност да използвам ложата? Животът е несправедлив, Пийбоди.

Били, който заедно с намусената обществена защитничка седеше в помещението за разпит и чакаше Ив, вероятно също мислеше, че животът е несправедлив.

Тя нарочно го остави цял час да се пържи в собствения си сос — щеше да го разпита едва след като получи резултатите от лабораторията. Докато чакаше, го наблюдаваше през едноръчното стъкло.

— Няма досие при нас — каза на Пийбоди. — Има няколко незначителни провинения през юношеството. Нашият Били е хитрец, гледа да не си изцапа ръцете.

— Не смятате, че е замесен в престъпленията, така ли?

— Замесен е, но непряко. Той е мошеник на дребно — вероятно чичо му го е отворил на играта. Ще започна разпита. Щом пристигнат резултатите от лабораторията, веднага ме уведоми.

Били намръщено се втренчи в нея. Обществената защитничка сви тънките си устни.

— Лейтенант Далас, задържахте клиента ми повече от един час. Ако не възнамерявате да му предявите обвинение...

— Не ме предизвиквайте. Не по-зле от вас познавам изискванията на закона, затова не се опитвайте да ми пробутате номера с онеправдания клиент. — Тя нареди на записващото устройство да се включи и задиктува: — Лейтенант Ив Далас. Официален разпит на Били Джонсън във връзка с разследването на случаите Н-23987 и Н-23992. Госпожо адвокат, ще потвърдите ли, че след като клиентът ви разбра какви са правата и задълженията му, пожела да му бъде назначен обществен защитник?

— Да. Но до този момент двамата с клиента ми не знам поради каква причина насилствено е бил доведен за разпит...

— Насилствено ли? Някой използвал ли е сила върху теб, Били? Получил ли си някакви телесни увреждания при транспортирането ти до участъка?

— Насила ме накарахте да напусна работното си място. Нямах избор, нали? — промърмори чернокожият.

— Да се отбележи в протокола, че лицето не е било докарано насилствено за разпит в Централното полицейско управление. Прочетени са му правата. Лицето се е възползвало от възможността да му бъде назначен обществен защитник. Ако си решила да ми мътиш водата, сестро, ще ти създам доста неприятности. Сега има две възможности — да продължим да играем на котка и мишка или да разпитам клиента ти и да приключим с този цирк.

— На клиента ми не е била предоставена възможност доброволно да...

— Млъквай! — озъби се Били и се почеса по главата — къдравата му коса беше подстригана така, че върху черепа му се бяха образували бразди. — Какво искаш от мен, бе? — обърна се към Ив. — Въобще не знам, че някой е умрял. Защо се заяждаш с мен?

— Хората от криминологичния отдел доста поработиха върху камионетката на госпожица Ърнестин, Били. Откриха много отпечатъци от пръсти и други важни доказателства. И двамата с теб знаем, че някои отпечатъци не са на симпатичната старица и на приятелките ѝ.

— Аз ѝ паркирам колата, затова е съвсем нормално...

— Бас държа, че освен твоите отпечатъци има и на друг човек. Кое то автоматично те прави съучастник на престъпника. — На онзи, което е убил Рейчъл Хоуард и Кенби Сулу — добави, като внимателно го наблюдаваше.

— Господи! — Устните му затрепериха. — Двата студенти! Боже мой! Гледах репортажите по телевизията. Това са двамата студенти!

— Господин Джонсън, съветвам ви да не казвате нищо...

— Затваряй си устата! — Той се обърна към Ив, дъхът му излизаше на пресекулки. — Виж, може би си изкарвам по някои друг долар допълнително, обаче и с пръст не съм пипнал никого.

— Разкажи ми за „допълнителния“ си бизнес.

— Един момент! — Адвокатката удари с юмрук по масата, с което си спечели възхищението на Ив. — Моят клиент ще отговори на въпросите ви само при условие, че получи имунитет срещу наказателно преследване заради съучастие в престъпление и заради страничната му дейност.

— Не искате ли да му дам и платинена кредитна карта?

— Той няма да даде показания, ако не изпълните условията му относно отпадането на обвиненията за съучастие в убийство и незаконно придобиване на средства.

— Добре, но първо ще попитам Рейчъл Хоуард и Кенби Сулу какво мислят по въпроса! — тросна се Ив. — О, невъзможно е. И двамата са мъртви.

— Не ми трябва имунитет, защото не съм убил никого. — Били се приведе, сграбчи ръката на Ив. — Кълна се в Бога... Имам тригодишен син. Заклевам се в него, че не съм извършил убийство! Ще ви кажа каквото знам. — Той си пое дъх, облегна се назад. — Но искам гаранции, че няма да пострадам заради далаверата в гаража. Не искам детето ми да остане на улицата, докато аз гния в затвора.

— Не ме интересува страничната ти дейност, Били. При условие, че я прекратиш, разбира се. Повярвай, че ще разбере, ако отново започнеш.

— Няма.

— Лейтенант. — Пийбоди влезе в помещението, подаде някаква папка на началничката си. — Резултатите от лабораторията.

— Благодаря, полицай. Остани тук до второ нареждане. — Тя отвори папката и едва се сдържа да не прихне, като видя розовата панделка, пхнатата между документите. За щастие помощничката ѝ беше се съобщила да я махне от папката, преди да ѝ я поднесе.

Набързо прегледа сведенията. Не само влакната от постелките отговаряха на онези, открити по телата на жертвите, ами в камионетката „метачите“ бяха открили косми от косата на Рейчъл Хоуард и на Кенби Сулу.

Смехът престана да напирва в гърлото ѝ. Втренчи се в Били и произнесе с леден тон:

— Искam да знам кой е взимал камионетката през нощта на осми и на десети август.

— Чакай да ти обясня как става тая работа. Идва някой и ми казва: „Трябва ми кола.“ Някой иска двуместен автомобил да повози гаджето си, друг — луксозна лимузина, за да закара баба си на сватбено тържество...

— Или кола, с която да избяга, след като е обрал магазин за спиртни напитки — прекъсна го Ив. — А може би джип, с който ще прекарва наркотици от Джързи. От това по-удобно, здраве му кажи — името му не фигурира в агенция за коли под наем, не му се налага да се излага на опасност, като открадне автомобил.

— Може би — кимна чернокожият. — Не задавам въпроси. Честно казано, не ми пука за какво са им колите. Казвам на клиента кое возило е на разположение и до кога. Таксата е твърда, предварително се плаща в двоен размер. Ако клиентът върне колата в добро състояние, получава обратно депозита. Общо взето му излиза по-евтино, отколкото ако вземе автомобил под наем, пък и не се притеснява, че някой ще научи името му.

— Всеки обича да икономисва пари.

— Много собственици имат годишен абонамент в гаража. Редовните клиенти се ползват с намаление. Някои като например

госпожица Ърнестин, не биха могли да си позволят високия наем.

— О, как не се досетих, че правиш всичко безкористно, за добруването на обществото. Страхувам се обаче, че дълго ще чакаш да ти дадат медал.

— Според мен не съм навредил никому. Клиентът сключва изгодна сделка, аз получавам допълнителни пари. Синът ми е в тузарско подготвително училище. Директорът е истински кождер.

— На кого даде камионетката?

— Труден въпрос. Клиентите идват и си отиват. Има и постоянни, на които знам предпочитанията. Този почти не си го спомням. Сигурен съм, че идва само два пъти. Предварително знаеше коя кола иска. Плати таксата, върна камионетката невредима. Изобщо не си спомням как изглеждаше. Беше бял — побърза да добави, като видя заплашителния поглед на Ив.

— Продължавай.

— Беше един такъв... безличен. Откъде да знам... кой обръща внимание на клиентите?

— Млад или стар?

— Мисля, че беше на около дваисет и пет, максимум на трийсет. На ръст беше малко по-нисък от мен, дрехите му бяха... нормални. Имам предвид, че не беше облечен шикозно, а доста обикновено. Приличаше на чиновниците, дето всеки ден срещаш на улицата. Нищо чудно и преди да съм го виждал в квартала, физиономията му беше от ония, които не се набиват на очи.

— Какво ти каза?

— Ами... чакай да си спомня. Май беше нещо такова: „Трябва ми камионетка под наем. Не много голяма, искам да е чиста.“ Мисля, че го попитах дали не ни е объркал с агенция за коли под наем, но се държах адски учтиво. После... да, спомних си! Без да възрази, той ми подаде дебела пачка — таксата за наема плюс депозита — и каза, че ще вземе сивата камионетка, която е паркирана на първото ниво. Взех парите, той взе ключа за колата. Върнал я е към три сутринта. По това време братовчед ми е бил на смяна в паркинга... — Изведнъж Били се сепна: — Мамка му! И той ли ще загази?

— Как се казва братовчед ти, Били?

— Мамка му, как можах да се изпусна! Той не е в играта, лейтенант Далас. Просто е бил на смяна, когато са върнали

камионетката.

— Да се върнем към човека, който я е наел. Помъчи се да си спомниш още нещо.

— Честна дума, не му обърнах внимание... А, сега ми хрумна — носеше тъмни очила. И бейзболна шапка... трябва да е била бейзболна шапка. Ако щете вярвайте, обаче не обръщам внимание на клиентите. Гледам да не ме прецакат с парите и да не върнат колата ударена. Онзи беше хубаво облечен, плати в брой. Може би ако ми покажете негова снимка, ще го позная, само че не съм много сигурен. Първо, лицето му почти беше скрито от козирката на шапката и от очилата, второ, бяхме в гаража, където е доста тъмно. Човекът беше съвсем обикновен.

— Съвсем обикновен човек от бялата раса — повтори Ив след разпита. — Човек, който е убил двама души. Който е знаел как да се добере до кола, която почти не излиза от гаража, за да транспортира жертвите си, как да ги накара доброволно да се качат във въпросната кола, кога и къде да изхвърли труповете, без да бъде забелязан.

— Все пак вие открихте камионетката — напомни й Пийбоди. — Може би ще намерим някой, който я е виждал около двата университета или близо до местата, на които убиецът е оставил мъртвите си жертви.

— Да бе. Може би добрата фея довечера ще почука на вратата ти. Разбира се, ще разпитаме студентите в Колумбийския университет и в „Джулиард“, както и хората, които работят и живеят до денонощния супермаркет, но първо ще върнем в гаража камионетката. Ако вярваме на Били, то Диего със сигурност не е човекът, който е наел колата.

Чернокожият внимателно беше разгледал снимката на Диего и бе заявил: „Много по-слаб е от човека, когото търсите, освен това изглежда прекалено... загладен.“

— Но още не е сигурен дали не е бил Хупър.

— Ясно е, че Били не лъже — наистина не си спомня как е изглеждал престъпникът. Смятам, че нашият човек отново ще прибегне до услугите му — още не е изпълнил плана си. Паркингът и камионетката да бъдат поставени под денонощно наблюдение. — Погледна часовника си и добави: — Време е за траурната церемония.

Мразеше траурните церемонии — цветята, музиката, шепнещите гласове, внезапните изблици на плач или на смях.

Още по-неприятни бяха тези „публични прояви на скръб“, както ги наричаше тя, когато мъртъвците бяха млади и загинали от насилствена смърт. Откакто работеше в полицията, беше присъствала на прекалено много траурни церемонии в памет на жертви на насилие.

Поставили бяха мъртвата в стъклен ковчег — обичай, който Ив намираше особено отблъскващ. Облекли ѝ бяха синя рокля — вероятно най-хубавата, която е притежавала — върху скръстените ѝ ръце бяха положили букетче от рози.

Ив наблюдаваше хората, които минаваха край ковчег, за да си вземат последно сбогом. Родителите на Рейчъл изглеждаха прекалено спокойни. Най-вероятно им бяха дали транквиланти, за да издържат по време на церемонията. Лицето на сестра ѝ беше подпухнало от плач, тя изглеждаше не на себе си.

Ив видя студенти, които беше разпитвала, собствениците на магазините близо до супермаркета, в който девойката бе работила. Преподаватели, съседы, приятели.

Лиан Браунинг и Анджела също бяха тук. Разговаряха с близките, Лиан каза нещо, което проникна в съзнанието на майката, замъглено от транквилантите, и я разплака.

Докато внимателно наблюдаваше присъстващите, търсейки с поглед „съвсем обикновения човек“, тя видя хора, които вече познаваше, и много нови лица. Мнозина бяха на предполагаемата възраст на убиеца. Човек не би предположил, че през краткия си живот девойката се е сприятелила с толкова много хора.

Погледът ѝ попадна на Хупър. Той носеше костюм и вратовръзка, изражението му беше сериозно, той стоеше с изпънати рамене като войник. Заобиколен беше от група приятели. „Привлекателни младежи като него винаги имат много приятели“ — помисли си тя. Ала когато Хупър се огледа, очите му бяха безизразни. Каквото и да му говореха приятелите, не достигаше до съзнанието му; след миг той им обърна гръб и се отдалечи, сякаш не ги забелязваше, сякаш бяха призраци.

Не погледна никого, не извърна поглед към девойката в прозрачния ковчег, в която казваше, че е бил влюбен.

Ив направи знак на Макнаб да се приближи:

— Проследи го — прошепна му.

— Дадено, лейтенант.

Тя продължи да наблюдава присъстващите, макар че копнееше да последва Хупър, да вдъхне нощния въздух. Климатичната инсталация работеше, но в залата беше прекалено задушно, тежкият аромат на цветята сякаш полепваше по кожата.

Забеляза Хастингс в дъното на помещението. Той като че ли усети погледа ѝ — обърна се, с бавни стъпки се приближи до нея:

— Казах си, че е редно да дойда. Обаче мразя тези церемонии. Ей сега си тръгвам. — Очевидно се чувстваше неловко. И беше малко гузен. Помълча, сетне добави: — Не трябваше да я обличат така. Изглежда толкова... изкуствено. Бих ѝ сложил любимата ѝ блуза, в ръката ѝ бих сложил букетче маргаритки. Маргаритките подхождат на невинността ѝ. Няма значение... — Той на един дъх изпи чашата с минерална вода. — Никой не ме попита. — Запристъпва от крак на крак и добави: — Гледай да хванеш мръсника, заради когото Рейчъл сега лежи в стъкления ковчег.

— Работа по въпроса.

Тя го проследи с поглед, докато той излезе от залата. Наблюдаваше как едни хора идват, други си отиват. Макнаб се върна да ѝ докладва:

— Като излезе, няколко пъти отиде до ъгъла и се върна. — Той сви рамене, пхна ръце в джобовете си. — Плачеше, лейтенант. Крачеше напред-назад и плачеше. Приятелите му го обкръжиха, накараха го да се качи на една кола. Записах регистрационния номер. Ако искате, ще ги проследя.

— Не. — Тя поклати глава. — Не и тази вечер. Стига толкова работа за днес. Вземи Пийбоди, кажи ѝ, че дежурството ѝ е приключило.

— С удоволствие. Ще ми се да отида някъде, където хората си говорят глупости и се тъпчат с долнопробна храна. Винаги го правя, след като съм бил на траурна церемония. Ще дойдете ли с нас?

— Не, благодаря. Но утре сутринта ви искам на линия, чуваш ли?

Постепенно залата започна да се изпразва. Ив отиде при Фийни:

— Смяташ ли, че той ще се осмели да дойде? Ще изпита ли необходимост да я види в ковчег? Или фотографиите му стигат?

— Нямам представа. Получил е от нея каквото е искал. За него тя вече не съществува.

— Може би. Но с погребението се затваря кръгът на деянието му. Интуицията ми подсказва, че той ще пожелае да я види за последен път. Ала ако е бил тук, не успях да го различа сред присъстващите.

— Нали е съвсем обикновен! — изсумтя ирландецът. Изпод око изгледа Ив и си каза, че изглежда изнервена и капнала от умора. Потупа я по рамото: — Искаш ли да изпием по една бира?

— С най-голямо удоволствие.

— Отдавна не сме го правили — отбеляза Фийни.

— Имаш право. — Тя отпи от бирата си. По негласно споразумение бяха потърсили бар, който не се посещава от ченгета. В противен случай някой неизбежно щеше да седне при тях и да ги заговори. Седнаха в сепарето на заведение, наречено „Леприкон“ — ирландска дума за елф, приличащ на дребно старче. Собственикът на малкия бар беше се постарал да пресъздаде атмосферата на ирландска кръчма. По стереоуредбата звучеше песен за битки и пиянство, всички надписи бяха на галски, на стените висяха рамкирани снимки на хора, за които Ив предположи, че са прочути ирландци. Сервитьорите се стараеха да говорят с ирландски акцент, въпреки че повечето положително бяха родени в Бруклин.

Тъй като беше имала възможността да посети истинска ирландска кръчма, Ив веднага разбра, че във вените на собственика, който май се казваше Голдбърг, няма нито капчица ирландска кръв.

Спомените за вечерите в „Пени Пиг“ я накараха да се замисли за Рурк, сърцето ѝ се сви.

— Кажи ми какво те мъчи, малката — подхвърли Фийни.

— Смятам, че през следващите четирийсет и осем часа той ще се опита да убие още някого, затова...

— Не те питам за разследването. — Той отмести купичката с небелени фъстъци, извади от джоба си пликче с любимите си захаросани бадеми. — Неприятности вкъщи ли имаш?

— И още питаш! — Тя машинално си взе бадемче. — Вкъщи ме чака Съмърсет. От това по-голяма неприятност, здраве му кажи!

— А пък Рурк е заминал някъде и те е оставил сама със стария мърморко, който отгоре на всичко е и със счупен крак. Сигурно пътуването е било неотложно, иначе нямаше да го предприеме.

— Имаш право... Божичко! — Тя се облакът на масата, с длани закри лицето си. — Не знам как да постъпя. Дали трябва да споделя с теб? Дали Рурк няма да ми се разсърди?

— Не е необходимо да му казваш какво си направила. Всичко ще си остане между нас.

— Зная — промълви Ив. Този човек беше я обучавал, беше я взел под крилото си веднага, след като беше се дипломирала от полицейската академия. Рамо до рамо с него беше изминала всяка стъпка към получаването на значката на детектив. Имаше му пълно доверие.

— Не мога да го лъжа. Ще му кажа, че съм споделила с теб. Смятам, че взаимното доверие е едно от условията за успешен брак. Да му се не види, съществуват толкова правила за успешния брак, с които трябва да се съобразяваш!

Фийни не я прекъсна; допи бирата си, поръча втора.

— Донякъде разбирам състоянието на Рурк — замислено продължи Ив. — Представи си, че години наред вярваш в нещо, примиряваш се с нещо, което смяташ за вярно, после ненадейно научаваш истината, която е като удар под пояса. Цялата ти представа за живота се променя. — Тя отпи от бирата си. — Рурк никога не се напива. Разбира се, консумира алкохол, когато имаме гости или присъстваме на някой тузарски купон. Но дори когато сме насаме, никога не преминава границата. Винаги е в състояние да разсъждава трезво, да реагира мигновено. Такава му е природата.

— Не бива да се притесняваш, когато някой мъж се натряска до козирката.

— Нямаше да се тревожа, ако този мъж не беше Рурк. Потърсил е спасение в алкохола, за да забрави болката и мъката. Въпреки че е в състояние да понесе много болка.

„Също като теб“ — помисли си Фийни.

— Къде е? — попита.

— В Клир. Изпрати ми съобщение... не се свърза лично заради проклетата часова разлика. Казваше, че не бива да се тревожа за него,

че всичко било наред. Щял да остане в Ирландия още ден-два, отново щял да ми се обади.

— Ти потърси ли го?

Ив поклати глава:

— Исках да го направя, после се разколебах. Запитах се да не би да си помисли, че го преследвам, че се държа като ревнива съпруга. Чувствам се безпомощна, Фийни. Той настоява да бъде сам. Изрично настоя да не се замесвам.

— А ти му повярва, така ли? — Фийни въздъхна, очите му, напомнящи на очите на тъжен басет, станаха още по-печални. — Разочарован съм от теб.

— Какво трябваше да сторя? Тъкмо когато имам най-много работа, господин съпругът ми решава да замине за Ирландия. Отказва да ме изчака, да ми даде време да организирам нещата така, че да го придружа. Добре, разбирам, че не е искал да губи време, че незабавно е искал да разреши проблема, но...

— Едно от правилата в брака е, че когато имаш неприятности, когато ти е тъжно, болката не е само твоя. Ти страдаш тук, съпругът ти — в Ирландия. И двамата се чувствате ужасно.

— На практика той ме заряза. Съобщи ми, че заминава, когато вече беше на път за Европа. Какво нахалство, а? Още съм бясна.

— И все пак вече трябваше да си при него.

Ив свъси вежди:

— Какво? Съветваш ме веднага да замина за Ирландия ли? Рурк каза, че не ме иска там.

— Излъгал те е. Такива сме ние, мъжете, хлапе. Не можем да не пуснем поне една невинна лъжа.

— Наистина ли смяташ, че съм му необходима?

— Да.

— Ами разследването? Не мога да го зарежа по средата...

— Ти за новак ли ме мислиш? — Фийни се престори на обиден. — Смяташ ли, че за няколко дни не мога да ръководя работата? Или се страхуваш, че ще заловя убиеца и ще оберa лаврите, а?

— Не, не! Но работя по няколко версии, освен това вероятността той да вземе нова жертва през следващите няколко дни е...

— Ако ти съобщят, че Рурк е ранен, че ушите му кървят, ще се вълнуваш ли от разследването или веднага ще заминеш при съпруга

си?

— Ще замина.

— Сърцето му кърви, Ив. Не го оставяй сам.

Изглеждаше толкова логично, когато Фийни го изрече.

Как не беше се сетила сама?

— Трябва да поискам разрешение за отпуски, да съставя графика за утре, да напиша рапорта си.

— Какво чакаш, размърдай си задника. — Фийни прибра в джоба си пакетчето с бадеми.

— Благодаря. Задължена съм ти.

— Няма за какво. Бирата е от теб.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Трудно ѝ беше да моли за услуга, да преодолее желанието си за трети път да провери всички подробности.

Трудно ѝ беше да преодолее вроденото си недоверие към Съмърсет и да му позволи да уреди пътуването ѝ.

Прибра се вкъщи и докато слагаше най-необходимото в малка пътническа чанта, непрекъснато си напомняше, че ако присъствието ѝ в Ню Йорк стане наложително, колегите ѝ винаги и по всяко време могат да се свържат с нея. Че при необходимост може да се върне също така бързо, както заминава. И че може от разстояние да ръководи разследването. В края на краищата хората от екипа ѝ бяха опитни и старателни.

Не беше единствената служителка в нюйоркската полиция, но бе единствената съпруга на Рурк.

Въпреки това неспокойно сновеше из луксозната кабина, докато най-бързата совалка, която притежаваше съпругът ѝ, летеше в мрака над Атлантическия океан. Като се умори, седна и отново прегледа бележките си, препрочете показанията на свидетелите.

Беше взела необходимите мерки. Гаражът и камионетката щяха да бъдат под денонощно наблюдение; за всеки случай момчетата от Отдела за електронна обработка на информацията бяха скрили в колата сигнално устройство.

Ако престъпникът се осмелеше за трети път да използва камионетката, щяха да го задържат още преди да е включил двигателя.

Хората от криминологичната лаборатория усилено работеха върху отпечатъците от пръсти, намерени в колата. След по-малко от двайсет и четири часа вече щяха да знаят кои са оставени от госпожица Ърнестин и набожните ѝ приятелки, от служителите в гаража, от жертвите. Онези, които не успеяха да идентифицират, със сигурност бяха на убиеца. Същото се отнасяше за влакната и космите.

След по-малко от двайсет и четири часа вече щяха да знаят ДНК на престъпника.

Бакстър и Трухарт бяха на поста си в компютърния клуб, други детективи под прикритие наблюдаваха кампусите на университетите. Макар и неохотно, Луиз беше обещала да съдейства. Обръчът около убиеца се затягаше.

И все пак тя беше като на тръни.

Не се безпокоеше за хода на разследването — знаеше, че е взела всички възможни мерки престъпникът да не се изплъзне по време на отсъствието ѝ. Когато ставаше въпрос за работата ѝ, се чувстваше в свои води.

Ала сега ѝ предстоеше да навлезе в територия, която не познаваше добре, от ченге да се превъплъти в ролята на съпруга. Беше научила някои от правилата и се справяше сравнително успешно. Но никога не беше се осмелявала да престъпи границата и да навлезе в личното пространство на Рурк. Тази част от територията бе земя непозната.

Питаше се дали той ще се разгневи, като я види, дали присъствието ѝ няма да влоши положението.

Зареди диска в преносимия си компютър и отново изгледа запис на съобщението, което Рурк беше оставил на домашния видеотелефон, докато тя беше в управлението, за да уреди отпуската си. „Надявам се, че си заспала — каза той от екрана. Усмиваше се, но изглеждаше толкова уморен, толкова покрусен. — Извинявай, че не ти се обадох по-рано. Положението се... усложни. И аз ще си легна. Тук вече е късна нощ... по-точно — ранно утро. Представи си, трудно ми е да се ориентирам относно часовата разлика. Съжалявам, че с теб не се чухме днес... или май трябва да кажа «вчера»? Всъщност има ли значение? — Той пресилено се изсмя, разтърка слепоочията си, сякаш да облекчи главоболието си. — Много съм уморен, но след като поспя няколко часа, ще бъда свеж като краставичка. Не се тревожи, добре съм. Онова, с което се сблъсках тук, не отговоря на очакванията ми. Всъщност и аз не знам какво очаквах. Ще ти се обадя, след като подремна. Не се преуморявай, лейтенант. Обичам те.“

„Не би трябвало да изглежда толкова уморен“ — помисли си тя, изведнъж изпита прилив на гняв. Никога не беше го виждала толкова объркан, толкова уязвим.

Може би щеше да ѝ се разсърди, задето му се е натрапила, но в крайна сметка щеше да го принуди да се примири с присъствието ѝ.

Лъчите на слънцето обагряха в розово небето на изток, когато Рурк излезе от къщата. Беше спал само няколко часа, но сънят му бе непробуден — може би обстановката му беше действала успокояващо. Таванската стаичка с полегат таван беше превърната в кокетна спалня, прозорците бяха със завеси от старинна дантела, широкото легло беше застлано с красива, ръчно изработена покривка.

Въпреки че до вчера не го познавах, роднините му се отнасяха с него като с член на семейството — все едно беше блудният син, завърнал се у дома. На вечеря поднесоха превъзходно печено телешко месо.

Устрои си истинско празненство — след като се нахраниха, слушаха музика и оживено разговаряха. Разказваха за Шавон, разпитваха Рурк за живота му, смееха се. И плачеха.

Той още се усещаше като риба на сухо — не знаеше как да възприеме лелите, чичовците, бабите и дядовците, които ненадейно бяха се появили в живота му.

Радушното посрещане го накара да се почувства нищожен.

Техният свят му беше чужд, все едно живееха на Луната. И все пак, без да знае, винаги беше носил в себе си частица от този свят.

Невъзможно беше само за няколко дни да възприеме огромната промяна в живота си. Невъзможно бе да разбере истините, които в продължение на трийсет години са били погребани под лъжи. И смърт.

Пъхна ръце в джобовете си, премина през градините зад къщата, където в стройни редици бяха засадени зеленчуци, а в лехите цъфтяха прекрасни цветя; изведнъж напипа малкото сиво копче, което винаги беше в джоба му.

Копчето, което беше се откъснало от грозното сако на Ив в деня на запознанството им. Оттогава той го носеше като талисман.

Знаеше, че щеше да бъде по-спокоен, ако тя беше го придружила. Господи, колко му се искаше Ив да е до него!

Загледа се в трактора, който бръмчеше в нивата. Вероятно някой негов родственик беше ранобуден и нямаше търпение да започне работа, фермерите по принцип бяха ранобудни. Какъв майтап — произхождаше от фамилия на потомствени фермери! Простовати, честни, трудолюбиви и богобоязливи хорица — пълна

противоположност на него самия. Дали това противоречие не бе в основата на всичко, което беше постигнал?

Мъглицата, която се издигаше над безкрайните зелени полета, приглушаваше светлината. Внезапно в съзнанието му изплува строфа от стихотворение на Йейтс: „... където хълм след хълма се издига...“ Заоблените височинки се простираха докъдето погледът му стигаше, той с пълни гърди вдъхваше аромата на росната трева, на плодородната земя, на дивите рози.

Чуваше чуруликането на птиците, които с песните си сякаш възхваляваха радостта от живота.

От деня, в който избяга от мръсника, който наричаше себе си „негов баща“, той беше господар на себе си. Стремеше се към успехи, богатство, спокойствие. Не беше необходимо доктор Майра да му обясни, че се е посветил на осъществяване на амбициите си, за да компенсира годините, прекарани в страх, нищета и несигурност. Но какво от това?

Мамка му, какво от това?

Глупак е всеки, който само се тръшка, а не вземе съдбата си в свои ръце.

Той бе взел каквото му беше необходимо... дори се случваше да поиска нещо, само за да задоволи прищевките си. Постигаше желаното, като се бореше за него, чрез подкупи или по други начини. А самата борба, преследването на целта бяха част от забавната игра.

Сега тези хора най-безкористно му даваха нещо, за което никога не беше се осмелявал да мечтае. А той не знаеше как да го приеме.

Изведнъж изпита неудържимо желание да се обади на Ив.

Загледа се в тучната зелена ливада, в сребристите струйки мъгла, които се виеха над тревата. Вместо да извади джобния си видеотелефон, само докосна бутона. Не искаше да ѝ се обади, а да я докосне. Да я притисне до себе си, отново да намери опора под краката си.

— Защо дойдох без теб — прошепна, — след като толкова силно те желая?

Чу силно бучене, разбра какво го предизвиква в мига, преди реактивният хеликоптер да се появи от мъглата като голяма черна птица, разкъсала тънката мрежа, в която е впримчена.

Машината се понесе над ливадата, кравите изплашено се разбягаха, човекът, който управляваше трактора — Рурк не знаеше дали беше един от чичовците му или от многобройните му братовчеди — спря работа, за да наблюдава полета.

Рурк веднага позна един от своите хеликоптери. Стомахът му се сви. Първата му мисъл беше, че нещо лошо се е случило с Ив. Краката му се подкосиха, докато наблюдаваше как машината се приземяваше.

После я видя. Видя я в кабината до пилота. Зърна неравно подстриганата ѝ коса, лицето ѝ. Разбира се, беше пребледняла като мъртвец — мразеше да лети.

Високата трева се заогъва под силната въздушна струя от витлата на хеликоптера. После бученето секна.

Ив скочи на земята, през рамото си беше преметнала малка пътническа чанта. Изпод око изглежда кравите, които бяха се разпръснали, понечи да прекоси ливадата. И видя Рурк.

Сърцето му биеше до пръсване — най-прекрасното усещане, което някога беше изпитвал.

Спусна се да я посрещне, като я доближи, промълви:

— Пожелах да си до мен. И ти като по чудо се появи.

— Днес явно ти върви, шампионе.

— Ив. — Рурк вдигна треперещата си ръка, прокара длан по страната ѝ. — Ив — повтори, ръцете му я обгърнаха като стоманени обръчи, повдигна я. — Господи, Ив!

Ив усети как по тялото му премина тръпка, когато той зацелува косата ѝ, шията ѝ. И разбра, че е постъпила правилно, като послуша съвета на Фийни.

— Спокойно, вече съм при теб! — Прокара длани по гърба му. — Вече съм при теб.

— Пристигна с реактивен хеликоптер, отгоре на всичко машината се приземи сред цяло стадо крави.

— Не ми напомняй!

Рурк стисна раменете ѝ, после хвана ръцете ѝ, отдръпна се да я погледне:

— Сигурно лудо ме обичаш, за да извършиш такъв подвиг.

— Сигурно.

Прекарасните му сини очи сякаш горяха, устните му притиснати до страната ѝ, бяха топли и много нежни.

— Благодаря ти — прошепна.

— Няма за какво. Чакай, пропусна да ме целунеш на едно място.

— Впи устни в неговите, а Рурк изпита усещането, че потъва в бездънни дълбини. Като усети възбудата му, тя се поусмихна: — Така те искам.

— Ив...

— Чакай, не сме сами. Наблюдават ни.

— От кравите ли се срамуваш?

— Не говоря за тях. От тези животни тръпки ме повиват. — Рурк се засмя, а тя посочи през рамото му: — Една жена ни гледа.

Със собственически жест той я притисна до себе си, обърна се и видя Шиниъд, която стоеше до плета, покрит с пълзящи диви рози.

— Това е съпругата ми — каза й. — Моята Ив.

— Като те гледам как я държиш, сигурно е твоя. Хм, висока е и хубавичка. Според мен много ти приляга.

— Така е. — Той целуна ръката на Ив. — Родени сме един за друг. Ив, да ти представя Шиниъд Ланиган, която е... моя леля.

Ив изпитателно изгледа жената. Изражението й сякаш казваше: „Ако му причиниш болка, ще си имаш работа с мен!“ Шиниъд вдигна вежди, леко се усмихна.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо Ланиган.

— О, я стига официалности. Наричай ме Шиниъд, аз пък ще ти казвам Ив. Чак от Ню Йорк ли пристигна с това самолетче?

— Не, с хеликоптера пътувах само от Дъблин до тук.

— Все пак си дошла чак тук — значи си смела и обичаш приключенията. Навярно не си закувала.

— Бас държа, че не е хапнала нито залък — побърза да се намеси Рурк. — Наистина има лъвско сърце, но стомахът й се преобръща по време на полет.

— Не съм си гълтнала езика! — сопна се Ив. — И сама мога да отговарям!

— Боже, колко си кибритлия! — засмя се Шиниъд. — Да отидем в кухнята. Ще ти приготвя нещо за хапване. И мъжът ти не е закусил.

Тя тръгна към къщата. Рурк, който разбра как се чувства съпругата му, стисна ръката й:

— Обсипва ме с грижи. Поразен съм от добротата на тези хора.

— Добре. Ще хапна нещо.

Въпреки това тя не можа де се отпусне, дори когато вече седеше до грамадната кухненска маса наблюдаваше как домакинята се справя с тиганите и тенджерите с вещината на диригент, ръководещ голям оркестър.

Шиниъд ѝ поднесе чаша чай, който беше толкова силен, че тя почти очакваше да разтопи емайла на зъбите ѝ. Ала напитката успокои стомаха ѝ, който още се бунтуваше.

— Значи си полицайка и преследваш убийците. — Шиниъд се обърна, отделяйки за малко вниманието си от тигана, от който се разнасяше апетитна миризма на пържено месо. — Рурк ни каза, че си много умна, обичаш работата си, а сърцето ти е голямо колкото Луната.

— Преувеличил е, защото има слабост към мен.

— Безспорно. Каза ни още, че в момента разследваш труден случай.

— Всички случаи са трудни, защото загиват невинни хора.

— Разбира се, имаш право. — Шиниъд отново се обърна, любопитно я изгледа. — Но ти винаги успяваш, нали?

— Не е така. Дори след като заловим престъпника, успехът не е пълен, защото е отнет човешки живот. Мъртъвците не възкръсват. Единственото, което можеш да направиш, е да предадеш убиеца на правосъдието и да се надяваш да получи справедливо възмездие.

— Съществува ли справедливото възмездие?

— Да, стига да упорстваш.

— Този път си приключила сравнително бързо... — Като видя изражението ѝ, Рурк онемя. — Не си свършила, така ли?

— Не още.

Настъпи тишина, нарушавана само от цвърченето на месото в тигана.

— Лейтенант, за нищо на света не бих те откъснал от работата ти — най-сетне промърмори Рурк.

— Решението беше мое.

— Ив...

— Я престани да тормозиш жена си, а я остави да закуси. — За да предотврати взривоопасната ситуация, Шиниъд побърза да напълни чиниите им и да сложи на масата. — Ако наистина е умна, както твърдиш, няма нужда да я командваш — тя си знае работата.

— Благодаря. — Ив взе вилцата и за пръв път се поотпусна. Заговорнически се спогледа с Шиниъд, усмихнато добави: — Беконът ухае прекрасно.

— Ще ви оставя да закусите на спокойствие, а пък аз ще си гледам другата работа. Като свършите, само оставете чиниите в умивалника.

— Симпатична ми е — промълви Ив, когато останаха сами, и набоде на вилцата парче наденица. — Това от истинско месо ли е приготвено?

— Най-вероятно. Ив, ще ми се да съжалявам, че заради мен си зарязала разследването, но всъщност съм много, много щастлив. От деня, в който научих коя е истинската ми майка, загубих равновесието си. Давам си сметка, че се държах ужасно с теб и с всички наоколо. Чувствам се ужасно виновен.

— Досетих се. — Тя с удоволствие задъвка парчето наденица. — Радвам се, че от време на време грешиш като нас, обикновените простосмъртни.

— Загубих равновесието си — повтори той, — докато тази сутрин ти дойде при мен. Може би ще ти се стори невероятно, но е точно така. Щом те зърнах, си казах: „Съпругата ми вече е до мен, значи животът ми отново ще се нормализира, каквото и да се случва около мен.“ Държах се отвратително с теб, но ти дойде. Макар още да не осъзнавам напълно какво става тук, не съм свикнал с обичта и добротата, които ме обкръжават, искам да бъдеш съпричастна.

— Забрави ли, че ме придружи до Далас? Помогна ми да преодолеея кошмара на миналото, въпреки че преживяването беше еднакво болезнено и за двамата ни. Безброй пъти си променял натоварения си график, за да улесниш работата ми, макар че се противях.

Той се поусмихна:

— Особено когато се противеше.

— Ти си част от живота ми, знаеш за мен всичко, дори онова, което бих предпочела да остане в тайна. За добро или за зло лудо те обичам. — Сведе поглед към чинията си и добави. — Разбрахме ли се?

— Напълно.

— Добре. — Тя опита пържените яйца и откри, че имат божествен вкус. — Точка по въпроса. Разкажи ми нещо за тези хора.

— Първо, оказа се, че имам цял куп роднини. Шиниъд е близначка на майка ми. Съпругът ѝ Роби обработва земята заедно с брат ѝ Нед. Шиниъд и Роби имат три деца, които ми се падат братовчеди, децата на братовчедите пък са пет на брой и още две скоро ще се родят...

— Зави ми се свят! — изпъшка Ив.

— Чакай, още не съм започнал — засмя се той. — Съпругата на Нед се казва Мери Катрин... или май беше Ейлиш. Знаеш, че имам силна памет, но дори най-големият гений няма да запомни наведнъж толкова много имена и лица. Двамата имат четири деца, които също са мои братовчеди, а от тях имат пет, може би шест внучета. Фъргъс, по-малкият брат на Шиниъд, живее в Енис и работи в ресторанта на тъста си. Мисля, че съпругата му се казва Меган, обаче не съм сигурен.

— Няма значение. — Ив се почувства така, сякаш вече бе обкръжена от многобройните чичовци, лели и братовчеди.

— Чакай, има още — подхвърли Рурк и се зае със закуската си. Дни наред храната му се струваше безвкусна, ала сега откри, че е гладен като вълк. — Представяш ли си, имам баба и дядо!

— Не мога да си представя — обяви тя след кратък размисъл.

— И на мен ми се струва невероятно, обаче е истина. Скоро ще празнуват шейсетата годишнина от сватбата си и са здрави като камък. Живеят в къщичка отвъд хълма. Когато децата им пораснали и се оженили, двамата заявили, че повече не искат да живеят в голямата къща, затова я предоставили на Шиниъд, която мечтаела да стане нейна стопанка.

Той замълча, Ив не каза нито дума — знаеше, че още не е свършил.

— Не искат нищо от мен. — Рурк озадачено поклати глава, взе си филийка черен препечен хляб. — Знаят колко съм богат, но нищичко не желаят. Представях си как я братовчед, я братовчедка ще ми кажат: „Виждаш, че чакаме още едно дете, малко пари няма да са ни излишни.“ Или: „Длъжник си ни за времето, през което не си знаел за съществуването ни.“ Страхувах се дори, че някой ще ми подвишна: „За какъв се мислиш, че се осмеляваш да дойдеш тук, след като баща ти уби Шавон?“ Очаквах всичко друго, освен радушен прием и радостни възгласи: „Ти си синът на Шавон, така ли? Хубаво е, че дойде да ни видиш.“ — той отново поклати глава. — Как да реагирам?

— Нямам представа. Винаги се чувствам неловко, даже глупаво, когато някой каже, че ме обича.

— Много години с теб сме били самотници. — Рурк хвана ръката ѝ, прокара пръст по опакото на дланта ѝ, сякаш искаше да усети допира на кожата ѝ. — Искам да ти покажа нещо.

— Добре. И без това не мога да хапна нито залък повече. Тя отмести чинията си. — Твоята леля е приготвила храна колкото за населението на един малък град.

— Ще те заведе на разходка.

— Само не ме карай да се върна при кравите. Не те обичам толкова много.

— Ще оставим кравите да гледат си тяхната работа.

— Каква ли е работата на кравите? Не, не ме интересува! — побърза да добави, когато Рурк я поведе към вратата. — Започвам да си представям кошмарни гледки. Това пък какво е? — Тя посочи трактора.

— Машина за обработване на земята, нарича се „трактор“.

— А онзи човек защо върви подир кравите? Тукашните хора не познават ли устройствата за дистанционно управление, нямат ли дроиди?

Рурк се разсмя.

— Радвам се, че се смееш — значи на душата ти е по-леко, но наоколо има повече крави, отколкото хора. Какво ще се случи, ако им писне да пасат и решат, че искат да карат трактор, да живеят в къщата или да носят рокли?

— Подсети ме, като се върнем вкъщи, да ти дам да прочетеш „Животинска ферма“ от писател на име Джордж Оруел — той отговаря на въпроса ти. — Рурк отново я хвана за ръката — не можеше да се насити на близостта ѝ. — Погледни — засадили са го в нейна памет. В памет на майка ми.

Ив огледа ствола, листатите клони.

— Ами... хубаво дърво — промърмори.

— Интуитивно са усещали, че тя е мъртва. Че никога повече няма да я видят. Само че не са разполагали с доказателства. Опитали са се да я намерят, да открият мен, още когато съм бил съвсем малък, но вуйчо ми Нед едва не е бил убит... досещаш се от кого. След този

случай били принудени да се откажат. Вместо да ѝ издигнат надгробен паметник, засадили черешата, която цъфти всяка пролет.

Ив отново погледна дървото, изведнъж нещо в нея се преобърна.

— Снощи бях на траурна служба в памет на една от жертвите на безумния „фотограф“. Ченгетата често ходят на погребения и на траурни церемонии. Винаги е едно и също — цветя, тиха музика, мъртвец, изложен за поклонение. Изглежда, хората изпитват необходимост от спазването на този ритуал, но мен ме отблъсква, струва ми се някак... фалшив. Черешовото дърво, което цъфти всяка пролет, символизира не смъртта, а възкръсването на природата.

— Така ли мислиш? — промърмори Рурк, който не откъсваше поглед от нея.

— Откъснатите цветя умират. Мъртвецът го кремират или го погребват. Ала когато засадиш дърво, то расте, остава живо.

— Знаеш ли колко пъти опитвах да си я спомня? Така напънах паметта си, че едва не полудях — въобразявах си, че чувството ми за вина ще изчезне, ако си спомня дори най-незначителната подробност, свързана с майка ми. Ала не успях. Може би затова черешовото дърво ми действа успокояващо. Ако наистина има задгробен живот, тя знае, че съм дошъл при нея. Че ти ме последва. И това е напълно достатъчно.

Влязоха обратно в кухнята и завариха Шиниъд да мие съдовете от закуската. Рурк се приближи до нея, сложи ръка на рамото ѝ:

— Налага се Ив да се върне в Ню Йорк. Трябва да я придружа.

— Разбирам. — Шиниъд вдигна ръка, за миг докосна опакото на дланта му. — Ти върви да си приготиш багажа. Ще ми се за малко да остана насаме с жена ти, ако тя не възразява.

Ив се почувства като в капан. Изпъна рамене, пхна ръце в джобовете си, промърмори:

— Не, разбира се.

— Няма да ти отнема много време.

Щом останаха сами, Ив се почувства още по неловко.

— Благодаря... — подхвана, като се питаше как да продължи. — Благодаря, че го посрещнахте толкова радушно. Поканата да гостува в този дом означава много за него.

— И за нас посещението му, макар и кратко, беше повод за радост. Представям си колко трудно му е било да ни съобщи ужасната

истина.

— Рурк не се страхува от трудностите.

— Сигурна съм. Ти също — рядко се лъжа в преценката си. — Шиниъд избърса ръцете си с хавлиена кърпа, остави я на плота. — Преди малко го наблюдавах през прозореца, опитвах се да запечатам в паметта си образа му като на фотографска лента, та по-късно да го опиша на Шавон. Много често мислено разговарям с нея — побърза да добави, като забеляза подозрителния поглед на Ив. — А когато съм сама, понякога й говоря... Една „снимка“ на Рурк никога няма да забравя — как изведнъж се промени, когато те видя. Любовта, изписана на лицето му, бе най-прекрасната гледка, на която съм била свидетелка. Искане ми се да го запомня именно такъв — усмихнат, изпълнен с любов — защото е син на сестра ми и ми се ще да бъде много щастлив. Мисля, че е имал късмет, когато те е срещнал.

— Изглежда си подхождаме. Бог знае защо.

Шиниъд широко се усмихна:

— Понякога е по-добре да не знаем всички причини. Радвам се, че дойде, за да ви видя двамата заедно. Ще ми се по-често да го виждам, а от теб зависи дали ще му разрешиш, или ще му попречиш.

— Рурк не се съобразява с никого.

— Сигурно — кимна Шиниъд. — Освен с теб.

— Никога не бих му попретила да осъществи свое желание. Изпитваше необходимост да дойде тук, да се върне в родината си. Още когато ни запозна, забелязах как те гледа. Вече те е обикнал.

— Така ли? — Шиниъд се просълзи, но като чу стъпките на Рурк, побърза да избърше очите си с опакото на дланта си. — Ще ви приготвя нещичко за хапване по време на пътуването.

— Не си прави труда. — Той отново докосна рамото ѝ. — Между другото, уредих от агенцията за коли под наем да вземат автомобила, с който пътувах до тук.

— Ще бъде голямо разочарование за моя Лиъм — непрекъснато оглежда колата и твърди, че е истинско бижу... Виж, искам да ти дам нещо. — Тя пхна ръка в джоба си. — Шавон не взе всичките си вещи, когато замина за Дъблин. Каза, че ще се върне за тях или ще изпрати да ги вземат, но... — Извади от джоба си тънка верижка, на която беше закачен сребърен медальон. — Знам, че няма никаква стойност, но тя често го носеше. Отзад е написано името ѝ. Сигурна съм, че би искала

да ти го дам. — Пусна медальона в дланта на Рурк и добави: — Приятен път и... да му се не види! — Този път сълзите ѝ обляха страните ѝ. Прегърна го, притисна го до себе си: — Да дойдеш отново, чуваш ли? Обаждай се, когато имаш време. И се пази.

— Непременно. — Рурк затвори очи, вдъхна аромата на ванилия и диви рози, който се излъчваше от косата ѝ. Притисна устни до слепоочието ѝ, промърмори нещо на галски.

Шиниъд се засмя през сълзи, отдръпна се, избърса очите си:

— Ако щеш вярвай, но не разбрах какво ми каза.

— Благодарих ти, че ми показва каква е била майка ми. Няма да забравя нито нея, нито теб.

— Дано. Хайде, тръгвайте, преди отново да се разрева. Довиждане, Ив, и ти се пази.

— Радвам се, че се запознахме. — Тя стисна дланта на Шиниъд. — Казвам го съвсем искрено. И да знаеш, че совалката пътува и в двете посоки, ако решиш да ни посетиш в Ню Йорк.

Докато вървяха пред ливадата към хеликоптера, Рурк се наведе да я целуне:

— Беше много мила с нея.

— Тя е страхотна жена.

— Вярно е. — Рурк се обърна за последен път да погледне къщата и жената, която стоеше на прага и им махаше.

— Трябва да поспиш — каза ѝ той веднага, след като се качиха на совалката.

— Не ме командвай, приятел. Не аз, а ти изглеждаш като човек след едноседмичен тежък запой.

— Може би се дължи на факта, че през последните два дни изпих повече уиски, отколкото през последните две години. Какво ще кажеш да си легнем заедно?

Тя погледна часовника си, заразсъждава на глас:

— Прекалено рано е да съобщя в управлението, че пътувам обратно към Ню Йорк. И без това след няколко часа ще бъда на работа.

— С цената на една безсънна нощ. — Рурк натисна един бутон, канапетото се превърна в широко легло.

— Прекалено съм възбудена, за да заспя.

— Така ли? — Закачливите пламъчета, които тя обожаваше, проблеснаха в очите му. — Да видим как да те разнообразя, та пътуването да мине по-бързо. Да поиграем шах.

Ив присви очи:

— Шах ли? Какво е това — сексуална перверзия ли?

Рурк се засмя, грабна я и я хвърли на леглото:

— Може би.

Беше нежен с нея, тя му отвърна със същото. Докато се докосваха, не откъсваха погледи един от друг. Така Ив видя как отлитат сенките, които го преследваха през последните дни, как невероятните му очи отново се превръщат в бистри сини езера.

Помисли си: „Любовта притежава способността поне за малко да прогони призраците, временно да те накара да забравиш лицата на мъртъвците. Това е животът — да усещаш в себе си съпруга си, да гориш с неговата страст.“

Светът престана да съществува за тях — останаха само целувките им, сплетените им пръсти, сливането на телата им.

„Здравей, живот. Живот с любимата ми.“ — Мисълта прелетя през съзнанието на Рурк, когато Ив повдигна бедрата си, за да го приеме в себе си.

Чувстваше се отпочинала, когато пристигнаха в Ню Йорк. Иронично си каза, че ако някоя жена не се чувства освежена след „партия шах“ с Рурк, значи не е наред.

Позволи му да шофира колата, която беше оставила на паркинга, за да се върне вкъщи, защото възнамеряваше да се свърже с управлението и да съобщи, че отива на работа.

— Сигурно е излишно да ти напомням, че можеше да си вземеш няколко часа отпуска по лични причини — промърмори Рурк.

— Квотата ми за отпуска по лични причини е изчерпана. Освен това съм добре. — Погледна го и добави: — И двамата вече сме добре.

Той хвана волана само с една ръка, с другата стисна дланта ѝ:

— Имаш право. Знаеш ли, за пръв път от доста време се чувствам прекрасно. Нетърпелив съм отново здраво да се захвана за работа.

— Браво, така те искам. Но преди и двамата да се заемем с делата си, има ли нещо, което си пропуснал да ми кажеш?

Рурк си спомни Грогин и как за секунда беше се изкушил да премине една граница. Границата на Ив.

— Не — отговори. — О, за малко щях да забравя — оказа се, че съм с една година по-млад, отколкото предполагах.

— Така ли? Хм. Не се ли чувстваш особено?

— Да, донякъде.

— Предполагам, скоро ще свикнеш с тази мисъл. — Тя погледна часовника си. — Слушай, ще те оставя вкъщи, после веднага тръгвам за... Проклятие! — възкликна, когато комуникаторът ѝ избръмча.

Диспечер до лейтенант Ив Далас.

— Далас. Приемам.

Незабавно се явете в медицинския център в Ист Сайд, второ ниво на подземния паркинг. Извършено е убийство. Капитан Райън Фийни вече е на местопрестъплението.

— Прието. Край. Да му се не види, да му се не види! Мислех, че разполагам с повече време. Ще се наложи да си търсиш друго превозно средство, Рурк.

— Ще те закарам до там. Позволи ми да ти помогна — добави, преди тя да възрази. — Позволи ми да бъда до теб.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Виеха сирени, лампите на покрива на линейката, която се носеше по улиците, проблясваха. Някъде някой имаше нужда от помощ.

Но на Алиша Дилбърт вече никой не можеше да помогне.

Местопрестъплението вече беше отцепено с помощта на жълти ленти, полицаи забързано сновяха напред-назад. Въпреки ранния час вече беше прекалено топло, а горещият въздух, бликащ през вентилационната шахта в тротоара, още повече влошаваше положението.

На ъгъла предприемчив собственик на подвижен павилион за готови храни въртеше оживена търговия — предлагаше кафе и сандвичи с пържени яйца на ченгета, лекари и сестри от медицинския център, които би трябвало да знаят, че и напитката, и храната са опасни за здравето.

Ив усети вонята на изделията от яйчен прах, които се печаха на скарата, лъхнаха я миризмата на пот, характерна за мъже, прекарвали дълго време на работното си място, и на дезинфектанти.

Ако августовските горещини не престанеха скоро, хората в мегаполиса щяха да се сварят в собствената си пот.

Тя напръска дланите си със спрей, който заместваше ръкавиците, и заедно с Фийни клекна до трупа.

— Разбрах, че си се върнала — промърмори ирландецът, — затова наредих да не прибират мъртвата. — Кимна към Рурк, който стоеше извън жълтата полицейска лента, и добави: — Пътуването беше много кратко, а?

— Да. Така е. Всичко е наред... Мамка му! Мамка му! Не биваше да заминавам!

— Много добре знаеш, че присъствието ти нямаше да промени нищо. Донякъде ме успокоява мисълта, че направихме всичко възможно да му попречим. Гаражът беше под непрекъснато наблюдение, но никой не се е доближил до камионетката.

— Жената е мъртва, следователно не сме направили всичко възможно. — Тя сложи микрохирургическите очила, наведе се да разгледа раната в областта на сърцето. — Нашият човек не се отклонява от схемата си. — През увеличителните стъкла на очилата добре се виждаха белезите около китките. — Снимал я е в някаква поза. Обзалагам се, че при аутопсията Морис ще открие следи от металната тел, която мръсникът използва.

— Сигурно. Само че този път има нещо ново. — Въпреки че лицето му беше безизразно, очите му гневно проблясваха, когато извади прозрачно пликче за веществени доказателства, в което имаше лист хартия. — Беше го прикрепил с прозрачна лепенка към пръстите й.

Ив взе пликчето, обърна го, за да прочете бележката:

„Лейтенант Далас, вие нищо не разбирате. Пък и как бихте могли? Мирогледът ви е толкова ограничен. За разлика от моя. Виждате в тази жена жертва, но грешите. Тя получи дар, прекрасен дар и с цената на малка жертва го предлага и на други.

Зная, че ме смятате за чудовище. Вероятно ще се намерят хора, които споделят мнението ви, които ще ме проклинат. Но повечето хора ще видят и най-сетне ще проумеят изкуството, красотата и могъществото, които открих.

Онова, което правя, не е само за мен, а за всички хора по света.

Светлината й беше ярка и още не е угаснала. Надявам се, че един ден и вие ще го разберете.

Виждате прекалено много смърт. Някой ден смъртта ще изчезне. Ще има само живот. И светлина.

Скоро ще приключи великото си дело.“

— Да, идва му краят — промърмори тя. Пъхна пликчето в чантата си и добави: — Мирогледът ми е ограничен, затова виждам само красива чернокожа девойка на двайсетина години, облечена с униформа на медицинска сестра. Ръст — приблизително метър и

шейсет, тегло — около петдесет килограма. Няма наранявания, доказващи, че е оказала съпротива. — Отново се наведе, обърна дланта на девойката. — Ето я и дупчицата от иглата на спринцовката. Мръсникът се е приближил до нея, усмихнал се е: „Здрасти, как си? Радвам се, че пак се виждаме...“ Подал ѝ е ръка и е инжектирал транквиланта. Девойката е с униформено облекло, значи е отивала или се е връщала от работа.

— Точно така. Разпитахме персонала. Жертвата е била студентка по медицина, която е била на практика в медицинския център. Видели са я да напуска болницата в десет часа.

Ив продължаваше да се взира в младата жена с красиво лице. Скулите ѝ бяха изпъкнали, лъскавата ѝ черна коса беше прибрана на опашка. На ушите ѝ имаше по три сребърни обички.

— Тук винаги има много хора. Поел е голям риск, като я е отвлякъл почти пред входа на медицинския център, и то в сравнително ранен час. Научи ли адреса ѝ?

— Да, както и другите подробности. — Въпреки че знаеше наизуст данните, Фийни извади електронния си бележник. — Алиша Дилбърт, двапетгодишна. Следва медицина в Нюйоркския университет. Живее на Шесто авеню, на три пресечки от тук. Има брат на име Уилсън Бъкли...

— Какво? — възкликна Ив и вдигна глава. — Какво каза?

— Има брат на име Уилсън Бъкли.

— Проклятие! Проклятие, Фийни. Познавам го.

Като приключи работата си на местопрестъплението, тя отиде при Рурк, който стоеше редом с Надин.

— Не ми задавай въпроси! — отсече, преди репортерката да проговори. — При първа възможност ще ти съобща каквото смятам, че трябва да знаеш.

Изглежда, нещо в изражението ѝ накара Надин покорно да кимне:

— Добре, добре. Но моля те, нека да е до десет часа, когато започва поредната новинарска емисия. Дотогава трябва да знам нещо повече от официалната версия.

— Казах, че ще се свържа с теб при първа възможност! — тросна се Ив. — Изпратил ти е съобщението в шест сутринта, нали?

— Точно така. Слушай, Далас, изпълних гражданския си дълг — веднага се свързах с Фийни.

— Той не пропусна да ми го съобщи. В момента не мога да ти кажа нищо повече, Надин. — Ив машинално прокара пръсти през косата си.

„Нещо я е засегнало лично — помисли си репортерката. — Нещо неприятно.“

— Какво се е случило? — Тя окуражително докосна рамото на Ив и усети колко е напрегната. — Питам те като приятелка, не като репортерка, Далас. Кажи ми, може би ще ти олекне.

Ала Ив само поклати глава:

— Сега не мога. Трябва да съобщя печалната вест на брат й. Не желая името й да се съобщава, преди да разговарям с него. Данните за жертвата ще ти даде Фийни. Той има още работа тук. Рурк, идваш ли с мен?

— Какво криеш от нея? — попита той, докато си пробиваха път през множеството зяпачи, за да стигнат до колата й. — По какво тази жертва се различава от другите?

— Познавам брат й. Ти също. — Преди да се качи на колата, тя се обърна още веднъж да погледне местопрестъплението. — Каза, че си готов да ми помогнеш — смятам да се възползвам от предложението. Пийбоди и Фийни трябва да разпитат персонала на медицинския център, както и съседите в жилищната сграда на мъртвата девойка. Помогни ми да съобщя ужасната вест на брат й.

— Кой е той?

„Постарал се е да бъде близо до сестричката си“ — помисли си Ив. Апартаментът му не беше в нейната жилищна сграда, нито на същата пресечка, но се намираше достатъчно близо. За сметка на това беше се погрижил да я държи на разстояние от работното му място.

Ив си представяше как е разсъждавал: „Нека тя разпери крила и полети, но не й позволявай да отлети прекалено далеч. И не допускай да я опетнят клиентите на клуба, които са сред измета на обществото.“

Сградата, в която той живееше, имаше надеждна охранителна система. Естествено беше човек с неговата професия да държи на добрата охрана. Ив показва значката си пред камерата и беше допусната

да се качи на петия етаж. Като застана пред вратата, тя дълбоко си пое дъх, преди да позвъни.

Изминаха няколко минути, преди светлинният индикатор на скенера да се включи — знаеше, че собственикът на апартамента вече я вижда на екрана на охранителното устройство.

Червената светлина бе заменена от зелена, той отвори вратата.

— Хей, бяло момиче, нямаш ли си друга работа, та събуждаш хората по никое време?

Беше чернокож исполин, носеше само червена набедрена препаска, тялото му беше покрито с татуировки.

— Трябва да поговорим, Крак. Пусни ни да влезем.

Той озадачено я изглежда, после се ухили:

— Нали не си дошла да се заяждаш заради патърдията в клуба? Не беше нищо по-особено от друг път.

— Не — промърмори Ив. Познаваше го от музикалния клуб, намиращ се в търбуха на големия град — там се сервираха напитки, които биха могли да убият човек с по-крехко здраве. Там приятелките ѝ бяха устроили „дамско парти“ в нощта, преди да се омъжи.

— Мамка му! Ако по никое време ще си дърдоря с някакво кльощаво ченге, първо трябва да се подкрепя с кафе. Рурк, не я ли забавляваш достатъчно, че да ме остави на мира?

Влязоха в апартамента. Ив не се изненада от обстановката — нищо, свързано с Крак, не я изненадваше. Просторната дневна беше чиста и подредена, обзаведена с вкус, по стените висяха дървени маски и пъстри килимчета — вероятно произведения на африканското изкуство.

Грамадните прозорци бяха закрити с плътни кървавочервени завеси, през които не проникваше светлина — сигурен знак, че собственикът на жилището е нощна птица и спи през деня.

— Сигурно и вие ще пийнете кафе — промърмори Крак и понечи да тръгне към кухнята, но Ив го спря, като сложи ръка на рамото му:

— Зарежи кафето. Седни.

За пръв път нотки на раздразнение прозвучаха в гласа му:

— Защо си се разбързала толкова? Какво е толкова важно, че дори не ми позволяваш да пийна кафе, след като ме събуди по никое време?

— Случило се е нещо ужасно, Крак. Да седнем.

— Клуба ли са обрала? Мамка му, лично заключих вратата преди няколко часа. Какво е станало?

— Не е свързано с клуба, а със сестра ти Алиша.

— Алиша ли? Я стига! — Той пренебрежително махна с ръка, ала Ив видя как в очите му се промъква страх. — Няма начин сестричката ми да е в беда. Това момиче е истинско злато. Ако си намислила да я тормозиш, Далас, ще си имаш работа с мен!

„Няма начин да му го кажа по заобиколен начин“ — отчаяно си помисли тя.

— Много съжалявам, но сестра ти е мъртва. Била е убита рано тази сутрин.

— Лъжеш! — изръмжа исполинът. Хвана я за раменете и я разтърси. Рурк понечи да се намеси, ала Ив му направи знак да остане на мястото си. — Лъжеш, гадно ченге! Сестра ми следва медицина, ще стане докторка. В момента е на лекции. Какво съм ти направил, та дрънкаш врели-некипели за момиченцето ми?

— Бих дала всичко на света да беше лъжа — промълви тя. — Скърбя за нея... и за непрежалимата ти загуба, Уилсън. Съжалявам, че именно аз трябваше да ти съобщя ужасната новина. Сестра ти е мъртва.

— Ей сега ще се свържа с нея. Майната им на лекциите — нека дойде тук, та да ти докажа, че лъжеш... — За миг гласът му пресекна. — Сгрешила си, чуваш ли? Сестричката ми е жива и здрава.

Ив не се възпротиви, когато той набра номера на Алиша — мълчаливо го наблюдаваше и разтриваше раменете си, за да прогони болката, причинена от силните му пръсти. Изчака, докато напевен женски глас съобщи, че в момента не може да приеме обаждането и помоли да оставят съобщение.

— Изключила е апарата, защото е на лекции. — Но гласът му вече не беше толкова уверен. — Ще отидем в университета, ще я помоля да излезе за малко.

— Уви, не съм сгрешила — промълви Ив. — Два пъти проверих, като видях името ти. Облечи се, ще те заведем при нея.

— Не е тя! Сестричката ми не е мъртва!

Рурк пристъпи към него:

— Ела, ще ти помогна. Да отидем в спалнята. — Хвана Крак под ръка и го поведе, а исполинът се подчини, като че ли беше малко дете.

Ив дълбоко си пое дъх, събирайки сили да се свърже с моргата.

— Тук лейтенант Далас. Ще доведе брата на Алиша Дилбърт. Направете всичко възможно гледката да не е толкова страшна. Не искам никакви цивилни или хора от персонала да присъстват на разпознаването.

След като не беше в състояние да му помогне с нищо друго, можеше да му направи поне тази малка услуга.

По пътя към моргата той не пророни нито дума — беше се превил на задната седалка, грамадните тъмни очила почти закриваха горната половина на лицето му.

Ала Ив сякаш усещаше вледеняващия му страх и пулсиращата топлина на надеждата му.

Той упорито избягваше погледа й, докато бяха в колата и докато вървяха по леденостудените коридори на моргата. Ив знаеше, че горкият човек обвинява нея... защото нямаше кого друг да обвини за страха си, за надеждата си.

Заведе го в малко помещение с монитори, с Рурк застанаха от двете му страни.

— Погледни екрана...

Крак гневно извика:

— Няма! Не вярвам на каквото ми показват по разни телевизори!

— Добре. — Тя беше подготвена за реакцията му. Натисна бутона под стъклената стена, която в момента беше непрозрачна:

— Лейтенант Ив Далас. Придружавам Уилсън Бъкли, брат на Алиша Дилбърт. Искam разрешение за идентифициране на мъртвата. Отстранете защитната преграда.

Постепенно стъклото се избистри. От другата страна на прозрачната стена имаше дълга тясна маса. Върху нея беше положена Алиша, завита с бял чаршаф, който стигаше до брадичката й.

— Не! — Крак заудря с юмруци по стъклото. — Не, не, не! — Обърна се и щеше да се нахвърли върху Ив, но Рурк бе предвидил какво ще се случи и с всички сили го блъсна към стената.

— Не това би искала Алиша — каза спокойно. — Няма да ѝ помогнеш, дори да убиеш някого.

Ив едва събра сили да промълви:

— Много съжалявам.

Макар че исполинът изглеждаше така, сякаш наистина му идваше да убие някого, дори не помръдна, само прошепна:

— Веднага ме пусни при нея. Иначе ще хвърля през стъклото и теб, и мъжа ти. Знаеш, че съм способен да го направя.

Тя спокойно можеше да го зашемети с електрошоковата си палка, ала знаеше, че вече не е опасен — постепенно гневът му беше изместен от смазваща скръб.

— Аз ще те придружа — каза, като се стараеше да говори спокойно. — Но камерата ще бъде включена — такава е процедурата.

— Майната и на теб, и на процедурата!

Ив направи знак на Рурк да не се намесва, отново натисна бутона на микрофона:

— Ще доведе брата на мъртвата. Моля, всички да напуснат. Крак, ела с мен.

Прекошиха тесния коридор и влязоха в голямо помещение. Върху тесните плотове лежаха други жертви, които предстоеше да бъдат разпознати. Ив знаеше, че цялата стена на дъното на помещението е заета от хладилни чекмеджета, в които се съхраняваха още трупове. Не беше в състояние да скрие мъртвците от Крак, затова го поведе право към Алиша — не изпускаше ръкохватката на оръжието си, за да предотврати нападението, ако исполинът изгуби контрол.

Ала той пристъпи до масата и се загледа в красивото лице на момичето. Нежно помилва копирената му черна коса.

— Това е тя — прошепна задавено. — Сестричката ми. Смисълът на живота ми. — Наведе се, целуна я по челото, строполи се на пода и зариде.

Ив коленичи до него, прегърна го.

През стъклото Рурк наблюдаваше как великанът се притисна до нея като детенце, което търси съчувствие. Тя продължи да го полюшва, докато риданията му постепенно стихнаха.

Използва връзките си, за да го отведе в малка стая, където никой нямаше да ги безпокои, накара го да изпие чаша вода, седна до него и хвана ръката му. Крак дълго мълча, изведнъж заразказва:

— Бях на дванайсет, когато мама пак забременя. Някакъв подлец ѝ беше обещал какво ли не, а глупачката му повярва. Малко след като бебето се роди, мръсникът изчезна яко дим. Мама по цял ден се трепеше да чисти къщите на хората, освен това започна да спи с разни мъже за пари. Осигуряваше покрив над главите ни и храна на масата, за друго не ѝ оставаше време. Алиша беше най-красивото бебе, което съм виждал — истинска кукличка. А пък сърцето ѝ беше от чисто злато...

— Наложило се е да се грижиш за нея, така ли? — попита Ив, за да го накара да продължи.

— Не ми тежеше, даже напротив. Мама хвърли топа, преди Алиша да стане на четири години. Един тип, чиято къща тя чистеше, се надрусал със „Зевс“, откачил и я изхвърлил през прозореца от десетия етаж. По това време вече бачках в различни клубове; няколко пъти извадих късмет да ме включат в успешни далавери, бях спестил малко мангизи. Грижех се за сестричката ми така, все едно ѝ бях и баща, и майка. Вярно, че съм бияч и чупя главите на ония, дето прекалят в клуба, обаче бях много нежен с Алиша, честна дума.

— Зная, не е необходимо да го казваш. Наистина си заместил родителите ѝ, спестявал си, за да платиш обучението ѝ в университета.

— Умът ѝ беше като бръснач. Мечтата ѝ беше да стане докторка. Да помага на хората. Защо му е на някого да убива момиче, дето и на мравката път правеше?

— Ще разбере. Повярвай, че ще заловя мръсника. Обещавам да се погрижа за нея. Имай ми доверие.

— Ако го пипна преди теб...

— Недей! — Тя стисна ръката му, за да го прекъсне. — Грешиш, ако мислиш, че не знам какво изпитваш. Но това няма да възкреси Алиша. Обичала те е с цялото си сърце, както ти нея, нали?

— Наричаше ме „моя голям, лош брат“. — От окото му се отрони сълза и се плъзна по страната му. — Беше най-прекрасното нещо в живота ми.

— Тогава ми помогни да заловя убиеца ѝ. Искам имената на всички нейни приятели и колеги. Имаше ли връзка с някого?

— Не, иначе щеше да ми каже. Не беше някоя, дето си вири носа и се държи като стара мома. Обичаше да излиза с момчета, обаче почти не ѝ оставаше време заради лекциите и работата в медицинския

център. Знам, че чат-пат излизаше с компания, за да изпусне парата. Разбира се, не стъпваше в моя клуб — добави и печално се усмихна. — Гледах да я държа по-далеч.

— Казвала ли ти е кои клубове посещава? Например един, който се нарича „При знаменитостите“.

— Това е компютърният клуб, нали? Чувал съм от нея, че там ходят много студенти. Тя пък най-много си падаше по един бар близо до работата ѝ — казва се „Зинг“.

— Крак, спомняш ли си напоследък да е била снимана от фотограф? Може би от здравния център или от университета са ѝ поискали снимка за някакъв документ... Или пък е присъствала на сватбено тържество...

— Сетих се! — прекъсна я той. — Миналия месец имах рожден ден. Тя попита какво да ми подари. Казах, че искам нейна снимка в златна рамка. Не от ония, моменталните фотографии, а истински портрет, направен от професионалист, на който тя да е с най-хубавата си рокля.

Стараейки се да скрие възбудата си, Ив попита:

— Знаеш ли къде са я снимали?

— В ателието на някой си Хастингс, дето бил голяма работа. Господи! — Той се задави от вълнение. — Господи, чух за това по новините? Всички говорят за изрода, дето убивал студенти. Снимал ги, после ги пречуквал. Той е убил сестричката ми.

— Да. Ще го заловя, Крак. Ще му попреча да отнеме живота на други хора, ще се погрижа да изгние в затвора. Предупреждавам те, че ако си намислил да ми пречиш да си върша работата, и теб ще тикна в килия.

— Само опитай.

— Грещиш, няма да опитам, а ще го направя — спокойно произнесе тя, като го гледаше в очите. — Познаваш ме и знаеш, че на всяка цена ще отмъстя за нея. На всяка цена, чуваш ли? Готова съм дори да те изпратя зад решетките, докато отмъстя за сестра ти. Сега Алиша принадлежи и на мен.

Чернокожият исполин се помъчи да преглътне сълзите си:

— Ако ми го кажеше което и да е друго ченге, нямаше да му повярвам. Щях да го преметна, да му хвърля прах в очите, докато се отърва от него, после щях да направя каквото съм си намислил. Но ти

не си като другите ченгета, бяло момиче. Знам, че ще направиш всичко заради моята сестричка. Само на теб съм готов да я поверя.

— С какво да ти помогна? — попита Рурк, преди да се качат в колата, паркирана пред моргата.

— Имаш ли някакви връзки в медицинския център „Ист Сайд“, в който е работила Алиша?

— Дори да нямам, ще си създам. Парите са всесилни, лейтенант.

— Ето каква е теорията ми. Може би убиецът е набелязал Алиша, защото има достъп до файловете със снимките в ателието на Хастингс. Или пък я е видял в компютърния клуб. Излиза, че и трите жертви често са го посещавали. Обаче ако престъпникът има някакво заболяване, в което почти съм сигурна, тя може би го познава от медицинския център. Да речем, че той се е лекувал там — тогава хората от персонала го познават и може би са забелязали напоследък да се навърта наоколо. Щом се е осмелил да я отвлече пред самата сграда, значи не се е страхувал, че присъствието му ще привлече внимание. Помолих Луиз да разпита колегите си, обаче тя ми надрънка какви ли не щуротии за нарушаване на професионалната етика, поверителната информация и прочие.

— Трябва ти човек, който не страда от подобни скрупули, така ли?

— Точно така. Трима младежи са мъртви. Пет пари не давам за нарушаването на професионалната етика. Подкупи когото намериш за добре — интересува ме пациент на възраст между двайсет и пет и шейсет... не, четирийсет години, който е бил приет с някакво сериозно неврологично заболяване. Искam имената на всички мъже, лекувани в центъра, които отговарят на тези критерии.

— Ще ги имаш. Има ли друго?

— Това не ти ли е достатъчно?

— Не. В сегашното си състояние предпочитам да имам много работа, за да избягам от други мисли.

— Съмърсет...

— Той е добре. Разговарях с него по видеотелефона. Казвай.

— Ами... използвай компютърните си умения. Искam най-подробна информация за хора, носещи имената Анри или Луи Жавер.

Дано откриеш нещо, свързано с местата, на които убиецът е изхвърлил жертвите си, компютърния клуб, университетите, ателието на Хастингс и заподозрените, чиито имена ще ти дам, въпреки че не бива.

— Хм, натоварваш ме с тежка и досадна работа.

Тя се усмихна:

— И какво от това?

— С удоволствие ще ти помогна, лейтенант.

— Един въпрос — няма начин да не притежаваш паркинги, подземни или други гаражи. Права ли съм?

— Предполагам, че наистина съм собственик на няколко. Защо питаш?

— Интересувам се от всички, които упражняват „странична дейност“.

Той вдигна вежда:

— Боя се, че не разбирам намека ти.

„Отново е във форма! — помисли си Ив. — Отново е онзи Рурк, който знае как да излезе сух от водата.“

— Не съм вчерашна, приятел. Особено голям интерес проявявам към онези, които се намират в радиус десет пресечки от кръстовището на Осемнайсета улица и Седмо авеню. Престъпникът е видял как отвеждат с патрулната кола Били. Досетил се е, че държим под наблюдение гаража и камионетката, затова е намерил друго превозно средство. Тъй като е човек, който грижливо е планирал действията си, смятам, че предварително е набелязал друга кола, и то в гараж, намиращ се наблизо. Търсим автомобил, нает „на черно“, може би друга камионетка. Ако ми помогнеш, ще получиш награда.

— Например теб по Евино облекло и залята с шоколадов сироп, става ли?

— Извратен тип! Вземи някой от многобройните си коли, шампионе. Ще взема Пийбоди, после започваме разпитите на свидетелите.

Преди да слезе, Рурк така пламенно я целуна, че главата ѝ се замая. „Определено е възвърнал формата си“ — помисли си тя.

— Радвам се, че отново работим в екип, лейтенант.

— Наистина ли сме екип? — Ив го измери с поглед. — Ако вдигнеш на крака Съмърсет и го изпратиш на околосветско пътуване, шоколадовият сироп ти е в кърпа вързан.

— Желанията ти са закон за мен — промълви Рурк и се загледа в отдалечаващата се кола.

— Мъчно ми е за Крак, лейтенант.

— И на мен.

Пийбоди поклати глава:

— Дори не знаех, че той има сестра. Чувствам се някак... виновна, че никога не съм разговаряла с него за семейството му.

— Алиша пак щеше да бъде мъртва.

— Имате право. Как мислите, редно ли е да изпратим цветя?

— Не, никакви цветя. — Ив си спомни черешовото дърво, засадено в памет на Шавон Броуди. — Не се разсейвай, а си гледай работата.

— Слушам — намръщи се Пийбоди. Казваше си, че началничката ѝ постъпва прекалено сурово. Крак беше техен приятел, а когато приятелят скърби, хората около него правят всичко възможно да го утешат. — Все пак ми се искаше да разбере, че мислим за него.

— Най-голяма услуга ще му направим, когато заловим убиеца на сестра му. Цветята няма да го утешат, Пийбоди. Може би ще се поуспокои едва когато престъпникът бъде наказан.

— Сигурно. Само че е много тежко, загине ли човек, когото познаваш.

— Работата ни е тежка. Ако усетиш, че не издържаш, най-добре да напуснеш.

Пийбоди понечи да възрази — поразена беше от жестокосърдечието на началничката ѝ. Но под маската на безразличието ѝ зърна гняв и чувство за безпомощност.

— Къде отиваме? — попита смирено. — Би трябвало да се досетя... — Отново си помисли за изпита за детективско звание, който висеше над главата ѝ като Дамоклев меч. — Но не мога.

— По какъв начин убиецът е пренесъл жертвата до жилището или до ателието си?

— Не знаем. Все още — добави.

— Защо не знаем?

— Не е използвал камионетката, която наблюдаваме.

— Защо не я е използвал?

— Защото... защото е разбрал, че я държим под око. — Тя с облекчение въздъхна — в последния момент беше се досетила за правилния отговор. — Мислите ли, че Били му е подшушнал нещо?

— А ти как мислиш?

Пийбоди се позамисли, после уверено отговори:

— Били не ни е издал, лейтенант. Или ако го е направил, не е било нарочно. Той е мошеник на дребно, но не би станал съучастник на сериен убиец. Забеляза ли, че все говореше за момчето си? Явно много го обича и заради него не би се замесил в подобна каша.

— Тогава как убиецът е разбрал, че наблюдаваме гаража?

— Може би го е научил от друго, не от Били — замислено промърмори Пийбоди. Само че предположението беше прекалено невероятно. — Или пък е решил третия път да не използва камионетката, да не би някой да я познае... Не, не и това. Имаме работа с човек, който стриктно се придържа към плана си. Значи със сигурност е разбрал, че сме се натъкнали на превозното му средство и сме му заложили капан. Сигурно ни е видял... Вас познава от телевизията, знае, че ръководите разследването, забелязал е униформата ми. Затова се е отказал от камионетката.

— А как ни е видял?

— Ами... по дяволите! Той живее или работи наблизо, както твърдахте. Видял ни е от улицата или ни е наблюдавал от някой прозорец.

— Получавах златен медал.

— Ще бъда доволна и на значка на детектив.

Ив паркира колата на около петстотин метра от гаража. Можеше да огледа сектора и на монитора на компютъра, но предпочиташе да усети ритъма му, да се опита да погледне през очите на убиеца.

Той едва ли е избрал кола от гараж, намиращ се до жилището или до работното му място. И все пак сигурно живее или работи наблизо, за да държи под око гаража, да разбере кой от охраната припечелва допълнително чрез отдаване под наем на чужди коли, да набележи превозното средство.

Първия път е извадил късмет. Попаднал е на камионетка, чиято собственичка рядко я използва; автомобилът не се набива на очи, двигателят му работи като часовник, отзад има достатъчно място, ако нещата се объркат и се наложи да скрие жертвата си.

— Живее тук — уверено заяви тя. — Забелязва, че камионетката напуска гаража само в неделните дни. Нощем наблюдава охранителите, за да разбере кой върти далавери с чуждите коли. Живее наблизо, не безпокои съседите. Незабележим е също като сивата камионетка. — Качи се обратно в колата, като се молеше климатичната инсталация да се задейства. — Заеми се със събиране на информация за обитателите на сградите. Първо искам имената на мъжете, които живеят сами.

— Кои сгради ви интересуват?

— От единия до другия край на пресечката.

— Проучването ще отнеме доста време.

— Тогава не се бави, а започни веднага. — Ив се загледа в горните етажи на жилищните блокове, започващи от следващата пресечка. „Човек, който се занимава с фотография, сигурно притежава обективи за снимане от далечни разстояния“ — помисли си.

Извади своя видеотелефон и също като Пийбоди се зае за работа.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Каквото и да опиташе, удряше на камък; когато климатичното устройство отказа, тя стисна зъби и продължи да работи. Страховити облаци закриха небето, притъмня, разнесе се приглушен тътен, едри капки дъжд забарабаниха по предното стъкло на колата.

— Май ще ни върхлети силна буря. — Пийбоди избърса с кърпичка потта от шията си, изпод око погледна началничката си. Лицето на Ив блестеше от пот, вероятно не само от горещината, но и от напрежението. — Дано се поразхлади.

— Ами, напротив. Ще стане задушно като в джунгла. Проклето лято! — Само че тонът ѝ не беше гневен, а почти мил. — Интуицията никога не ме е подвела, Пийбоди. Той е някъде тук, но къде се е скрил? Предполагам, че жилището му е чистичко и подредено, всичко е на мястото си. — Загледа се през стъклото и продължи да разсъждава на глас: — По стените с кабарчета са прикрепени снимки. Той изпитва необходимост да гледа творбите си. Да ги преценява, да им се любува или да ги критикува. Работата е смисълът на живота му. Работата му е да отнема живота на жертвите си.

— С паспарту и в рамки.

— Моля?

— Снимките не са прикрепени с кабарчета — обясни Пийбоди, — а са с паспарту и в рамки. Той държи портретите му да бъдат представени в най-добра светлина.

Ив замислено сбърчи чело:

— Браво на теб. Не бях се сетила. С паспарту и в рамки. Откъде купува материалите? От магазин или ги поръчва по Мрежата? Както ти изтъкна, иска най-доброто, което може да си позволи. Трябват му много рамки. Може би еднакви. Стилът му е специфичен, следователно и рамкирането трябва да е специфично. Намери ми адресите на най-известните магазини.

— Да, лейтенант. Къде отиваме? — добави Пийбоди, когато началничката ѝ включи двигателя на колата.

— У дома. Компютърът е много по-бърз.

— Ура! Извинете... — Но тя не си направи труда да скрие доволната си усмивка. — И храната е по-хубава... Майчице! — Тя подскочи, стресната от мълнията, която проряза небето. — Тази беше страховита. Случвало ли ви се е като дете по време на буря да се криете под завивката и да броите секундите между мълнията и гръмотевицата?

„В детството си се смятах за щастливка, ако изобщо имах завивка — помисли си Ив. — А бурите не бяха най-страшното ми преживяване.“

— Не — промърмори.

— А пък ние го правехме. Понякога пак се завивам през глава — по навик, нали разбирате. — Отново проблесна мълния, Пийбоди започна да брои на глас: — Едно, две, три. Бум! — Тя потрепери. — Падна съвсем близо.

— Щом чуваш гръм, значи мълнията не е паднала близо. Какво стана с адресите?

— Извинете. Вече имам информацията — три магазина се намират в жилищната част на града, един в центъра, два в Сохо, един в Трайбека...

— Интересуват ни само онези, които са в близост до подземния паркинг или до двата университета. Да речем в радиус от пет пресечки.

Докато помощничката ѝ работеше, Ив се подчини на интуитивното си хрумване и позвъни на Хастингс.

— В момента има фотосеанс — с нескрита враждебност обяви Лусия. — Ако желаете да оставите съобщение...

— Веднага да се обади, иначе ще дойда и ще прекъсна сеанса му — сопна се Ив.

Лусия ядно се намръщи, но все пак превключи на изчакване. На екрана на видеотелефона започнаха да се редуват фотографии, дело на Хастингс, придружени от приятна музика. След няколко секунди се появи и самият той. Беше почервенял като рак, лицето му бе плувнало в пот.

— Какво искаш? Какво? Да знаеш, че ще те убия, паднеш ли ми в ръцете!

— Тъпо е да заплашваш с убийство едно ченге, драги. Откъде купуваш рамките?

— Какво? Какво?

— Престани да се правиш на папагал! Откъде купуваш рамките за твоите фотографии?

— Че откъде да знам? Мама му стара! Лусия! Не продаваме ли шибаните рамки в нашия магазин?

— Слушай, Хастингс, започвам да те харесвам. Използваш ли шибаните рамки за твоите фотографии, които излагаш в галерията?

— Не знам! Не знам! — Ако имаше коса, сигурно щеше да я заскубе. — Ще ме оставиш ли на мира, след като ти отговорях?

— Може би.

— Ще ти се обадя. — Той прекъсна връзката.

— Наистина ми допада — кимна Ив.

Хастингс ѝ позвъни, когато вече пътуваха по алеята към къщата:

— Имаме всякакви рамки. Магазинът бърка от шибани рамки. Обаче не продаваме онези, които използвам аз, защото, както казва Лусия, всички ще започнат да ги купуват и вече няма да бъдат уникални. Поръчвала ги чак от Хелзинки.

— Хелзинки ли? — удивено повтори Ив.

— Да. Стилът е типично скандинавски, много изчистен. — Устните му се разтегнаха в усмивка — рядко срещано явление при него. — Сигурно ще ме помислиш за глупак, че поръчвам чак от там. Фирмата се нарича „Кехис“, което означавало „рамки“. Имаш ли други въпроси?

— Не... засега.

— Хубаво. — Той отново прекъсна, без да се сбогува.

— Симпатяга — промърмори Ив. — Пийбоди, задействай се.

— Вече го сторих, лейтенант. Информацията за магазина в Хелзинки започва да излиза на монитора.

— Заеми се с тази работа.

— Аз ли, лейтенант?

— Тази нишка от кълбото е твоя. Проследи я. — Ив слезе от колата и хукна към къщата.

Влезе във фоайето, тръсна глава като мокро куче, понечи да сваля якето си, което беше се измокрило от проливния дъжд. В този

момент отнякъде прогърмя страховит глас, напомнящ на гласа божий в деня на Страшния съд:

— Да не сте посмели! Намирате се в къща, не в баня!

Стиснала дрехата, от която се процеждаше вода, Ив се втренчи в приближаващия се Съмърсет. Той куцаше и се подпираше на бастун, но обичайното изражение на презрително недоволство отново бе изписано на лицето му. През ръката му бяха праметнати хавлиени кърпи.

— Щом вече можеш да се придвижваш с грозните пръчки, които наричаш „крака“, защо още си тук да ми тровиш живота?

Съмърсет й подаде кърпа, издърпа от ръката й мократа дреха и високомерно заяви:

— Утре сутринта заминавам на пътешествието, което се отложи поради непредвидени обстоятелства. Междувременно държа да ви обърна внимание, че направихте локва на пода.

— Междувременно държа да изтъкна, че си противен стар мърморко. — Тя му обърна гръб и тръгна към вътрешната стъбла, в този миг Пийбоди се втурна във фойето.

— Съмърсет, ти вече си на крака! — възкликна с толкова искрена радост, че началничката й забели очи. — Как се чувстваш?

— Общо взето добре, благодаря. — Подаде кърпа и на нея. — Униформата ви е мокра, полицай. Ще ви донеса някаква суха дреха, докато изсуша и изгладя куртката и панталона ви.

— Много благодаря, трогната съм от грижите ти... — Тя не довърши изречението, защото се стресна от гърленото ръмжене на началничката си. — Ще бъда в нейния кабинет — прошепна, после побърза да последва Ив. Докато се изкачваше по стъпалата, мърмореше: — Наистина съм вир-вода. Има опасност да настина. Не ми се ще да се разболея, докато работим върху разследването и докато през свободното си време като побъркана залягам над учебниците.

— Казах ли нещо?

— Да, много.

Ив само изглежда помощничката си така, че косъмчетата на тила й настръхнаха.

— Отивам да се преоблека! — тросна се и влезе в спалнята.

Напук на иконома хвърли на пода мокрите си дрехи.

„Така му се пада на кльощавия досадник — помисли си. — Да се пукне от яд!“ Облече тениска, отново препаса кобура с оръжието, но за да даде повече време на Пийбоди, вместо да отиде в кабинета си, влезе при Рурк.

Като видя усмивката му, изведнъж се почувства така, сякаш неприятностите и затрудненията в живота ѝ като по магия са изчезнали.

— Здравей, лейтенант.

— Здравсти, цивилния. — Каза си, че може да отдели минутка за съпруга си. Заобиколи бюрото му, наведе се, обгърна с длани лицето му, притисна устните си до неговите.

— Ммм, каква приятна изненада. — Рурк понечи да я притегли на коленете си.

— Не, драги. Няма да получиш повече от целувка.

— Нима дойде само да ме съблазняваш и изтезаваш?

— Още не си заслужил наградата си. Какво имаш за мен?

— Хрумна ми доста циничен отговор, но смятам, че имаш предвид домашното, което ми зададе, не моя...

— Именно. — Ив седна на ръба на бюрото, втренчи се в лицето на съпруга си. По изражението му личеше, че напрежението най-сетне го е напуснало. — Пийбоди работи по следа, която сама откри. Аз пък цял час се мъчих, но не открих нищичко.

— Страхувам се, че и аз няма да те зарадвам. Послушах съвета ти, платих за информацията, обаче в замяна получих имената на хора, които не отговарят на описанието на убиеца.

— Може би съм загубила способността си да разсъждавам логично. — Ив стана, приближи се до прозореца и се загледа в дърветата, огъващите се под напорите на бурния вятър. — От известно време не мога да се съсредоточа.

— И то по моя вина.

— Глупости. Съзнанието ми не е обсебено от теб.

„Наистина ли?“ — запита се Рурк.

— Бях зает с грижите си, не ти предложих помощ, дори те пренебрегах.

Без да се обърне, тя промърмори:

— Десет години успешно се справях с работата си, после ти цъфна в живота ми...

— Благодаря за поетичното сравнение, но не се смятам за красив като цъфнало цвете, лейтенант. Несъмнено и без моя помощ успешно изпълняваш задълженията си. Факт е обаче, че случилото се с мен ти попречи да се съсредоточиш, накара те да зарежеш работата си, за да ме последваш чак в Ирландия, извади те от релси. Моля те да ми простиш.

— Не говори така. Стотици пъти си ми помагал, без да изоставиш задълженията си.

— Ще ти призная нещо. Погледни ме, ако обичаш. — Изчака тя да се обърне и продължи: — Всеки път, когато вземеш оръжието си и излезеш, изпитвам едновременно гордост и смразяващ страх. Всеки път! Ала не бих те спрял, Ив. Приемам те каквато си, каквито сме заедно с теб.

— Не е лесно да бъдеш съпруг на ченге, обаче ти се справяш отлично.

— Благодаря. — Той отново се усмихна. — Позволи ми да ти върна комплимента — ти пък се справяш отлично като жена на бивш престъпник.

— Браво на нас!

— За мен е важно да знам с какво се занимаваш. Харесва ми дори само да слушам да разказваш за разследването, въпреки че предпочитам активното участие.

— Знам, не е необходимо да го казваш.

— Обвинявам се, задето отвляхох вниманието ти от разследването, защото не сторих онова, което изисквам от теб. Не споделих тревогите си. Иначе много по-бързо щяхме да ги оставим зад гърба си. Следващия път, когато имам подобни неприятности, веднага ще научиш.

Тя се поусмихна:

— Дано. Но ако пак решиш да се правиш на интересен, ще те наплескам като малко дете, докато си признаеш.

— Съгласен съм.

— Дай ми имената на пациентите в медицинския център.

Рурк нареди на компютъра да ги покаже на монитора на стената:

— Нито един пациент със сериозно неврологично заболяване не спада към възрастовата група, която те интересува.

— Може би проблемът не е в мозъка му, а в друг орган.

— И на мен ми хрумна същото, затова разширих проучването. Но отново ударих на камък. Ако прецениш, че е необходимо, ще намеря информатори в други болници. Само че знам начин, който ще ни спести пари и време — мога да вляза в компютъра на всяко здравно заведение.

Ив изпитателно го изгледа, замисли се. Много пъти по негласно споразумение помежду им Рурк бе прекачвал границата на закона. Но въпреки блестящите му умения щяха да му бъдат необходими поне няколко дни, докато проникне в компютрите на многобройните болници в града.

Освен това интуицията ѝ подсказваше, че следата води именно към медицински център „Ист Сайд“.

— Засега ще отложим тази възможност — реши най-накрая.

Отново се загледа в имената на монитора. Ежедневно в болниците умираха хора, но не от ръката на престъпник, когото полицията може да проследи и да залови. Убиец беше собственото им тяло, съдбата или просто лошият късмет. Злокачествени тумори се появяваха къде ли не, метастазите се разпространяваха чак до мозъка.

Разбира се, съвременната медицина беше достатъчно напреднала и ранното диагностициране на заболяването вече беше възможно. Ако пациентът притежаваше застраховка или солидна сметка в банката, лечението почти винаги беше успешно. „Но в повечето случаи е прекалено късно“ — мислеше си Ив, докато четеше списъка. Досега не беше си давала сметка до каква степен смъртта дебне човека в собственото му тяло.

Наистина, повечето жертви на фатални заболявания бяха на преклонна възраст, повечето бяха починали на възраст над сто години. Но имаше и неколцина по-млади жени и мъже.

Дарин Джой, седемдесет и тригодишна. Мерилин Кобовски, четирийсет и една годишна. Лорън Кетъринг на осемдесет и осем години.

Те или бяха мъртви, или на смъртно легло.

Корин Стивънсън, петдесетгодишна. Майкъл...

— Чакай, чакай! Искam всички данни за Корин Стивънсън.

— Попадна на нещо, а?

— Да, о, да! — Тя извади джобния си компютър, поиска списъка на обитателите на една от сградите, в които се съмняваше, че живее

убиецът. Жилищният блок се намираше на една пресечка западно от подземния паркинг.

— Корин Стивънсън живее близо до гаража, и то на дванайсети етаж, откъдето има прекрасна видимост, особено ако разполагаш с обектив с голям обхват.

— Какъвто имат фотографите.

— Точно така. — Ив продължи да чете информацията, която се изписваше на екранчето на компютъра. — През септември Стивънсън е починала, въпреки че в продължение на две години е била подложена на интензивна терапия. Няма данни дали съпругът ѝ е жив. Има един син, Джералд Стивънсън, роден на 13 септември 2028 година. Попаднах на златна мина, Рурк! Дай ми пълна информация за този Джералд.

— Вече работя по въпроса.

В този момент Пийбоди се втурна в кабинета — толкова беше развълнувана, че страните ѝ горяха.

— Открих нещо важно, лейтенант! Някой си Луи Жавер е поръчал в магазина в Хелзинки същите рамки, каквито използва Хастингс. Наредил е да бъдат изпратени до поискване във фирмата „Уест Бродуей Шипинг“ в Трайбека.

— Как е платил?

— Чрез банков превод. Трябва ми специално разрешение, иначе нито една банка няма да ми съдейства.

— Имаш го. Нека бъде на мое име — използвай номера на служебната ми карта. Рурк, какво става?

— Малко търпение, лейтенант. В Ню Йорк няма само един Джералд Стивънсън... — Загледа се в монитора и добави: — Но на адреса, който ти ми посочи, не живее човек с това име. Подозирам, че го е сменил. Ако го е направил официално, ще се наложи да проникна по-дълбоко...

— Какво чакаш, захващай се. Корин още е в списъка на живущите в сградата. Някой живее в апартамента ѝ. Познай от три пъти кой е обитателят. Пийбоди, идваш с мен.

— Слушам, лейтенант. Един момент да се преоблека.

На излизане Ив подхвърли на съпруга си:

— Свържи се с Фийни. Прехвърли му цялата информация, до която успееш да се добереш. Нека още един компютърен маниак се

включи в операцията.

— Компютърни гении, лейтенант — поправи я Рурк. — Такива сме двамата с капитан Фийни. — Той няколко пъти сви и разпусна пръстите си като пианист, който се готви да изсвири трудна музикална пиеса.

Кризата беше преминала, отново беше предишният Рурк.

Докато чакаше Пийбоди да си сложи униформата, Ив се свърза с командира и му съобщи, че най-сетне имат пробив.

— Искаш ли подкрепление от униформени? — попита Уитни.

— Не, сър. Престъпникът ще побегне, ако ги види. Бакстър и Трухарт, с цивилни облекла, ще държат под око сградата. До този момент заподозреният не е проявил тенденция към насилие, но и това може да се случи, когато се озове натясно. Предполагам, че апартаментът му се намира на дванайсетия етаж. Човек може да го напусне само през входната врата или през прозореца и от там по аварийната стълба. Двете с Пийбоди ще бъдем пред вратата, Бакстър и Трухарт ще наблюдават аварийния изход.

— Лейтенант, забелязвам, че разполагаш с много косвени доказателства, но фактът, че майката на заподозрения е починала от рак в мозъка, не е достатъчно основание за издаване заповед за задържането му.

— Ще направя всичко възможно той да ме допусне в жилището. — Тя се обърна, като чу стъпките на Пийбоди — лятната униформа на помощничката ѝ беше изпрана и идеално изгладена. — Имаме готовност операцията да започне, сър.

— Подкреплението ще пристигне след петнайсет минути. Бъди предпазлива, Далас.

— Слушам, лейтенант. — Ив прекъсна връзката.

— Нищо не може да се сравни с току-що изпраната униформа. — Помощничката ѝ помириса ръкава. — Ммм, как ухае. Използвал е препарат с едва доловим мирис на лимон. Щом се върне от пътуването, ще го попитам за марката.

— Сигурна съм, че ще си прекарате чудничко, докато си обменяте готварски рецепти и други тайни за поддържане на изрядно

домакинство, но ще те помоля сега да се съсредоточиш върху незначителната акция, която възнамеряваме да проведем.

Изречението на Пийбоди стана сериозно:

— Да, лейтенант. — Все пак тя с нескрито възхищение оглеждаше идеалните ръбове на панталона си, докато Ив ѝ обясняваше какво ще предприемат.

Сградата беше дванайсететажна, тя се колебаеше дали да не остави на покрива един униформен полицаи. Реши, че няма смисъл. Който и път за бягство да избере заподозреният, тя ще го последва. Смяташе за най-вероятно обаче той да се спусне през входната врата и надолу по стълбището.

Дали има план за бягство? Твърде вероятно — този човек грижливо бе обмислил действията си, вероятно е предвидил, че може да го изненадат в жилището му.

Свърза се с Рурк:

— Трябва ми плана на сградата, в която живее заподозреният. Искam да видя разположението на апартаментите на дванайсетия етаж, както и на помещенията в неговото жилище. Кога най-бързо ще ми го изпра... — Тя не довърши изречението, защото схемата се появи на монитора на компютъра ѝ. — Много си бърз — промърмори.

— Реших и аз да го погледна. Както виждаш, разположението е хубаво. Просторна дневна, две спални, кухня...

— Да не мислиш, че съм спяла? До скоро.

„Едната спалня за мама, втората за синчето, така ли?“ — питаше се тя. И още — дали сега заподозреният е превърнал свободната стая в свое ателие. Но ако „работи“ вкъщи, защо е поръчал рамките да бъдат доставени толкова далеч от дома му? И как е преминал през охраната с упоените жертви, за да стигне до дванайсети етаж?

Надяваше се съвсем скоро лично да му зададе тези въпроси.

Бакстър и Трухарт вече чакаха във фойето на сградата — малко, но много тихо и чисто помещение.

Камерите бяха насочени към входната врата и към двата асансьора със сребристи врати. Нямаше портиер, но Ив и колегите ѝ бяха допуснати в сградата едва след като показаха значките си пред обектива на охранителното устройство.

— Апартаментът на заподозрения е № 1208. Шести, седми, осми прозорец отляво надясно.

Погледът ѝ неволно се отклони към Трухарт — никога не го беше виждала цивилен. Носеше светлосиня спортна риза и джинси и приличаше на момченце.

— Къде е оръжието ти, Трухарт?

Младежът се потупа под кръста:

— Нарочно сложих толкова дълга и широка риза, лейтенант. Помислих си, че ще привлече повече внимание, ако нося сако в тази жегга. — Той смутено се усмихна и добави: — Знам, че изглеждам доста небрежно облечен, но сега това е модерно.

— Моментът не е подходящ за обсъждане на модните тенденции.

— Лейтенант Далас пет пари не дава за модата — намеси се Бакстър, който носеше бежов летен панталон и поизбеляла зелена тениска. — Въпреки това винаги изглежда страхотно. Особено откакто човек с вкус започна да ѝ купува дрехите.

— По-късно ще те помоля да ме целунеш отзад. В момента задачата ни е да заловим сериен убиец, затова предлагам да отложим за друг път комплиментите. Включете комуникаторите си — продължи. — Настройте оръжията си на най-ниската степен. Вие двамата ще застанете на отсрещния тротоар. Сигнализирайте, ако забележите човек да излиза през някой от трите прозореца, които ви посочих. Също и ако някой, отговарящ на описанието на заподозрения, влезе или излезе от сградата, докато съм вътре. Да заловим мръсника, момчета.

Преди с Пийбоди да се качат на асансьора, тя грабна една от саксиите с изкуствена папрат, украсяващи фоайето.

— Не знаех, че си падате по изкуствените цветя, лейтенант.

— Винаги мисля за украсата на дома си... Той ме познава, ако ме зърне през шпионката, няма да отвори.

— О, ясно — саксията е за камуфлаж — кимна Пийбоди.

— Стой встрани, за да не те види. Целта ни е той да отвори вратата, да се покаже. Включи записващото устройство.

— Гениална сте, лейтенант. В случай, че заподозреният изпадне в паника и затръшне вратата, ще имаме повод да го арестуваме, пък и вече ще знаем как изглежда.

— Освен това със сигурност ще остане в апартамента, докато вземем разрешително за задържане. Тази вечер няма да умре никой — добави, като слязоха на дванайсетия етаж.

Вдигна саксията пред лицето си и като надничаше през изкуствените зелени клонки, тръгна към апартамента. Вратата беше с шпионка, отваряше се чрез поставяне на дланта върху специално устройство, монтиран бе и микрофон.

„Не оставяш нищо на случайността, така ли? — помисли си Ив. — Много си предпазлив. Не искаш крадец да проникне в жилището ти и да се натъкне на съкровищата ти.“

Натисна бутона на звънеца и зачака.

Червената лампичка, означаваща, че вратата е заключена, продължаваше да свети.

Тя отново позвъни, после извика:

— Доставка за апартамент № 1208.

Чу, че вратата зад нея се отваря, машинално посегна към оръжието си.

Някаква млада жена излезе от апартамент № 1207 и се облеци, като видя униформената Пийбоди:

— Какво се е случило? Да не би да е станало нещо с Джери?

— Търсим Джералд Стивънсън. — Ив остави на пода саксията. — Тук ли живее?

— Да. Не съм го виждала от... поне няколко дни. Но това е жилището му. Коя сте вие?

— Лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Тя извади значката си. — Значи смятате, че Джери не е вкъщи.

— Сигурна съм. Както вече казах, не съм го виждала от няколко дни. Вероятно е заминал по работа.

— По работа ли? Каква е професията му?

— Ами... прави снимки.

Сърцето на Ив подскочи:

— Фотограф ли е?

— Занимава се с портретна фотография, както я нарича. Много го бива. Миналата година направи снимки на мен и съпруга ми. Само че откакто майка му почина, вече не работи толкова активно. Защо го търсите?

Вместо да отговори, Ив попита:

— Какво се случи след смъртта на майка му?

— Прие я много тежко. Буквално рухна. Двамата бяха много близки. По време на болестта ѝ той не се отделяше от нея, обсипваше я с грижи. Беше ужасно — майка му умираше пред очите му. Със съпруга ми Марк гледахме да помогнем, но какво може да направи човек в подобен случай? Да не би нещо лошо да се е случило с Джери? Господи, да не е катастрофирал?

— Не, доколкото ми е известно, госпожо...

— Фрайбърн. Джеси Фрайбърн. Знаете ли, тази седмица няколко пъти позвъних на вратата му, дори се опитах да се свържа с него по видеотелефона — ей така, да проверя как е. Напоследък като че ли се поокопити, похвали се, че има много работа. Ако с него се е случило нещо лошо, искам да помогна. Симпатичен е, а майка му беше истинско бижу. Жени като нея са рядкост.

— Може би ще ни помогнете. Ще ни поканите ли у вас, за да поговорим?

— Ами... — Тя погледна сребърния си часовник. — Заповядайте, влезте. Имам няколко срещи, но ще се обадя и ще ги отложам за по-късно. — Втренчи се в Ив, погледна Пийбоди, после саксията на пода. Вероятно се досети, че нещо не е наред. — Джери загази ли е?

— Да. И то много.

Разговорът с госпожа Фрайбърн се проточи прекалено дълго, но Ив прояви завидно търпение, защото смяташе, че ще научи нещо важно. Отне ѝ доста време, докато преодолее стремежа на Джеси да защитава Джералд Стивънсън, нежеланието ѝ да повярва, че той е замесен в нещо незаконно, камо ли че е сериен убиец.

Запъна се като магаре на мост, по едно време Ив изпита желание да изтръгне гръбнака ѝ и да го усуче като въже.

— Ако Джери е невинен, както твърдите, ще бъде в негова полза да го открием и да изясним недоразумението — заяви, а мислено добави: „Писна ми да се държа учтиво с теб!“

— Да бе. Всеки ден научаваме за задържане на невинни хора, за опетняване на имената им, за проваления им живот! — Джеси така беше се разгорещила, че не забеляза как очите на Ив гневно заискриха.

— Разбирам, че изпълнявате служебния си дълг, но в крайна сметка това ви е работата. Случват се грешки, нали?

— Имате право. Вероятно ще сгреша, ако ви сложа белезници и ви изпратя в ареста, задето възпрепятствате разследването и сте абсолютна досадница. Но ще го направя. — Тя се изправи, освободи белезниците, които носеше закачени на колана. — Човешко е да се греши, нали?

— Няма да посмеете!

— Пийбоди?

— Ще го направи, госпожо Фрайбърн. Уверявам ви, че в ареста е доста неприятно.

Джеси пламна от гняв:

— Ей сега ще се свържа с моята адвокатка. Дотогава няма да кажа нито дума повече. Ще говоря само ако тя ме посъветва да ви съдействам. — Вирна брадичка, а Ив едва сдържа желанието си да ѝ нанесе силно кроше. — Ако ли не, правете с мен каквото пожелаете.

— Дамата не осъзнава колко лоша можете да бъдете, лейтенант — прошепна Пийбоди, проследявайки с поглед Джеси, която замарширува към масичката с видеотелефона.

— Единствената причина, поради която дамата вече не пътува към ареста, е, че уважавам лоялността ѝ. Освен това няма представа какво чудовище е милият Джери. Смята го за симпатичен младеж, който предано се е грижил за болната си майка. Никога никому не е казал крива дума. Накратко, той е образцовият съсед. Което пък отговаря на психологическата му характеристика.

— Какво ще правим сега?

— Ако се наложи, ще я заведем за разпит в управлението, адвокатката не може да ни попречи... Хрумна ми нещо — ще я накараме да опише Джералд на художника, който съставя фотороботи. Искам да знам как изглежда престъпникът. Искам и разрешително за обиск на апартамента му. — Тя извади комуникатора си, свърза се с Уитни и без предисловия заяви, че иска от него да използва връзките си и да ускори издаването на разрешителното.

Часовете бавно се нижеха, смръщеното небе още повече притъмня — падаше мрак. От време на време проблясваха мълнии, глухи тътени разгърсваха нажежения въздух.

Ив води толкова дълги преговори с адвокатката, че едва кръв не протече от ушите ѝ, но накрая Джеси се съгласи да опише младия си съсед, за да бъде изготвен фоторобот. Но само при условие, че художникът, сътрудничейщ на полицията, отиде в апартамента ѝ.

— Сигурно мислите, че нарочно ви създавам въртели. — Джеси седеше със скръстени ръце и намръщено се взираше в Ив. — Но Джери е мой приятел, знам какво изживя, докато се грижеше за майка си. Като си спомня за нея, сърцето ми се къса. Никога не бях виждала човек, обречен на бавна смърт. Тя упорито се съпротивляваше, Джералд не се отделяше от нея, сякаш бяха бойни другари в окопите. А когато майка му вече нямаше сили да се бори, той се бореше вместо нея. — Младата жена прехапа устни, за да не се разплаче. — Къпеше я, хранеше я, седеше до леглото ѝ. Никому не позволяваше да върши черната работа. Не съм виждала подобна преданост; ако ми се наложи, едва ли ще бъда толкова всеотдайна.

— Такова преживяване може да се отрази пагубно на разсъдъка.

— Може би. Може би имате право, но... Господи, чувствам се ужасно! Джери толкова много изстрада! След смъртта на майка си заприлича на призрак. Толкова отслабна, че по едно време се изплаших да не би и той да е болен. През последните няколко месеца обаче като че ли възвърна душевното си равновесие. Внушавате ми, че е луд, че е по-страшен от чудовище. Само че аз го познавам от две години и половина и ви казвам, че грешите.

— Мъртви са трима младежи, които смятам, че също добре са го познавали. И те не са го мислили за чудовище.

— Заминал е в командировка, ще видите. Бедничкият, опитва се да работи усилено, да заживее нормално. Ще се убедите, че имате грешка.

— Една от нас ще се убеди — промърмори Ив.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ив се взираше във вратата на апартамент № 1208, като че ли очите ѝ бяха лазерни лъчи, които ще пробият дупки в метала, за да види какво има отвъд.

Заради глупавата бюрократична спънка губеше ценно време.

„Доказателствата били косвени! — помисли си гневно. — Как ли пък не!“ Знаеше, че това е жилището на убиеца.

Вярваше в закона и в това, че всеки трябва да се подчинява на установения ред. Законът повеляваше, че полицаите нямат право без разрешително за обиск да нахлуват в частен дом. Дори ако интуицията им подсказва, че там ще намерят сигурни доказателства за вината на заподозрения.

В правото съществуваше понятието „вероятна причина“, която в случая беше на лице. По дяволите, няма ли да се намери съдия с достатъчно мозък в главата, та да проумее наличието на вероятна причина?

„Бъди търпелива — повтаряше си. — Ще получиш разрешителното и ще влезеш в апартамента.“

Но чакането я изнервяше. Представи си как щяха да се развият събитията, ако Рурк беше я придружил. Съпругът ѝ щеше да се справи с ключалките още преди тя да извади от джоба си шперца.

Само че намерените доказателства щяха да бъдат неприемливи за съда. Проникването в апартамента „по лесния начин“ щеше да позволи Стивънсън да се отърве безнаказано.

„Принципите на взаимозависимост и взаимоограничаване на изпълнителната и съдебната власт трябва да се спазват“ — напомни си.

Господи, защо съдията толкова се бавеше с проклетото разрешително?

Пийбоди излезе от жилището на Джесика и прошепна:

— Продължава да крие нещо. Йенси май успя да спечели доверието ѝ, но изработването на фоторобота ще отнеме доста време.

Едва сдържайки нетърпението си, Ив надникна през отворената врата на апартамента.

Докато работеше, художникът Йенси жизнерадостно бърбореше на Джесика. Беше млад, но явно бе добър психолог.

„Няма да се намесвам — реши тя. — Очевидно свидетелката не може да ме понася. Ако реша да я притисна, само ще спъна работата на художника.“

— Непрекъснато променя показанията си относно подробностите — продължи Пийбоди. — За носа, за брадичката, дори за цвета на кожата. Но Йенси ще я накара да проговори.

— Ще ми се да я изритам отзад — изсъска Ив. — Да видиш тогава как ще проговори.

Потисна желанието си да изпълни закана си, извади комуникатора и се свърза с Бакстър. Нямахше да остави двамата младоци да бездействат на улицата, докато чакат Стивънсън да се появи.

На екранчето се появи ухиленото лице на Бакстър.

— К'во става, малката?

— Що за обръщение към началството?

— Само проверявах дали не си ни забравила.

— Никога не забравям нахалите. Изпращам двама души да ви сменят, а вие с Трухарт отивате в клуба.

— Супер! Една студено питие ще се отрази добре на пресъхналото ми гърло. Чу ли, заек? Отиваме в клуба!

— Гледай със заека да не консумирате алкохол. — Даде си сметка, че цял ден са на крак, затова добави: — Останете там не повече от час, огледайте посетителите. Искате ли да участвате в задържането, ако открием мръсника?

— И още как!

— Ще ви се обадя. В случай, че тази вечер не го намерим, дежурството ви приключва в двајсет и един часа.

— Слушам. Хайде с мен, Трухарт. Ще вдигнем наздравица за забележителната лейтенант Далас. — Намигна на Ив и добави: — Между другото, мъжленцето скоро ще бъде при вас.

— Моля? За кого говориш?

— Мисля, че имаше предвид Рурк — поясни Пийбоди, след като Бакстър се изкиска и прекъсна връзката.

— Само той ми липсваше! — Ив гневно замарширува към асансьора, за да посрещне „мъжленцето“.

Едва го изчака да слезе, размахва пръст и се сопна:

— Какво търсиш тук? Не съм те повикала!

— Поради което страдам. Добрах се до информацията, която те интересува, лейтенант, но предпочетох да ти я съобщя лично. — Той вдигна вежда, усмихна се на Пийбоди, която сновеше между двата апартамента. — Как върви работата?

— Бавно. Какво откри?

— Ами... това-онова. Първо, разбрах, че в няколко големи гаража съществува порочната практика да се дават под наем чужди коли, което ме потресе. После случайно се срещнах с невролога, който се е грижил за госпожа Стивънсън. Знам, че не си ми възложила подобна задача, но реших да проявя инициатива. — Той се ухили. — За което очаквам да бъда повишен.

— Продължавай да очакваш. За какво си говорихте?

— Научих, че пациентката е била забележителна жена. Смела, изпълнена с оптимизъм — накратко, прекрасен човек, на когото съдбата е изиграла жестока шега. Самата тя е била медицинска сестра. Работила е в...

— В медицинския център „Ист Сайд“ — прекъсна го Ив.

— Именно. Синът ѝ лудо я обичал, оптимизмът му бил безграничен. Отказвал да повярва, че тя ще умре, а когато смъртта я споходила, реагира неадекватно. Хвърлил вината върху лекарите, здравното заведение, Бог и всекиго, за когото му хрумнало. Отказал помощта на психолог, каквато е обичайната практика при загуба на близък човек. Неврологът се притеснявал, че опечаленият син може да направи нещо безразсъдно, например да се самоубие.

— Жалко, че не се е оказал добър пророк. Ще го опише ли?

— Готов е да съдейства на полицията.

Тя кимна, отново извади комуникатора си и промърмори:

— Един от нашите художници в момента работи със съседката на заподозрения. Тази жена буквално ми скъса нервите — за разлика от доктора не проявява желание да ни сътрудничи. Рано или късно ще знаем как изглежда престъпникът, но губим ценно време. Ще уредя друг художник да работи с невролога. Кажи ми името му и къде

работи. — Приключи разговора, но преди да прибере комуникатора обратно в джоба си, устройството избръмча.

— Тук Далас.

— Лейтенант, съдията издаде разрешително за обиск.

„Крайно време беше!“ — помисли си тя, но съдържа гневния си изблик.

— Благодаря, сър. Полицай Йенси още работи със съседката. Двама детективи заместиха Бакстър и Трухарт, които пък изпратих да огледат компютърния клуб, преди дежурството им да приключи в двайсет и един часа. С Пийбоди ще влезем в апартамента на заподозрения веднага, щом получим документа за обиск. Разрешавате ли да повикам „метачите“, които чакат обаждането ми?

— Да. Искам още тази вечер престъпникът да е зад решетките.

— Аз също — промърмори Ив, след като командирът прекъсна връзката и екранчето потъмня.

— Оскърбен съм, задето си ме пренебрегнала, скъпа. — Рурк я помилва по косата, докато Пийбоди се преструваше, че гледа в друга посока. — Защо не ме повика, след като си искала да влезеш в някакъв апартамент?

— Хрумна ми подобна мисъл — прошепна тя и се обърна към него. — Не отричам, че доста се изкуших да те повикам. Само че без разрешително за обиск намерените доказателства нямат стойност в съда. За нищо на света няма да допусна чудовището да се измъкне безнаказано.

— Разбира се, имаш право. Търпението ти...

Той не довърши изречението, защото комуникаторът сигнализира получаването на документа.

— Мамка му, най-сетне! — възкликна Ив, обърна гръб на съпруга си, махна на помощничката си: — Пийбоди, влизаме!

— Може би „търпение“ не е най-подходящата дума — промърмори Рурк и я последва.

Тя се обърна, като се питаше как да постъпи. Да влезе в спор с него и накрая да се предаде. Или пък да го покани да ѝ съдейства. Избра втория вариант.

— Идваш с нас. Напръскай дланите и подметките си със специалния спрей. — Подхвърли му флакона и злорадо се ухили, като

видя физиономията му. — Не се безпокой, няма да повреди скъпите ти обувки, шампионе.

— Но след измиването вече няма да бъдат съвсем същите... Е, службата в името на обществото изисква жертви.

— Говориш така, сякаш нямаш поне още двеста чифта — подхвърли тя, после се обърна към помощничката си: — Има набито око, може да ни е полезен.

— Да, лейтенант. — И тъй като Рурк беше помежду им и служеше като преграда, усмихнато добави: — Често си мисля за него като за вашето мъжленце.

— Много си духовита, няма що. Ще се смея, когато по-късно завързвам езика ти на фльонга. Стегни се, полицай! Включи записващото устройство.

Зад гърба ѝ Рурк подаде флакона на Пийбоди и ѝ намигна.

Ив задиктува:

— Лейтенант Ив Далас, полицай Дилия Пийбоди и цивилният сътрудник Рурк притежават разрешително за обиск на апартамент № 1208 и изземване на доказателствата, подписано от съдия Марша Б. Бриджстоун. Цялата информация по тази процедура е включена в гореспоменатото разрешително. Екипът от криминологичната лаборатория е уведомен и скоро ще бъде тук. Използвам полицейски шперц за изключване на охранителната система и отваряне на вратата. — Тя го пхна в ключалката, набра кода си... но достъпът ѝ беше отказан.

— Проклетие! Заподозреният е инсталирал втора защитна ключалка, която не се отваря с обикновен шперц. — Тя нарочно се обърна, за да насочи камерата на записващото устройство към вратата на другия апартамент в дъното на коридора. Погледна Рурк и добави: — Ще се наложи да използваме специално устройство за разбиване, за да проникнем в жилището и да изпълним процедурата, указана в разрешителното.

Съпругът ѝ разбра намека ѝ. Плъзна се зад гърба ѝ, извади от джоба си някакъв малък уред и се зае с ключалките.

— Полицай, ела при мен! — нареди Ив, като видя, че помощничката ѝ ококорено се взира в Рурк.

— Слушам, лейтенант. — Ала тя продължи да го наблюдава, като се питаше дали пръстите му са толкова сръчни и по отношение на

други, „интимни“ дейности. Представи си какво е да те милва такъв мъж, сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ.

— Полицай! — повтори Ив. — Опитът за проникване в жилището чрез шперца е неуспешен. Свържи се с диспечера да ни изпратят устройство за разбиване на вратата.

— Тхъ... Слушам, лейтенант.

— Предлагам преди това отново да опитате с шперца, лейтенант. — С невъзмутимо изражение Рурк се отмести от вратата. — Понякога разкодирането на ключалките става по-бавно.

— Добре. Пийбоди, засега не се свързвай с диспечерската служба. Предприемаме повторен опит за отключване с шперца.

Благодарение на вълшебните ръце на Рурк този път светлинният индикатор на вратата заблестя в зелено, което означаваше, че вратата е отключена.

— Вероятно първия път ключалките са заяли — обърна се Ив към помощничката си.

— Да, лейтенант — кимна Пийбоди. — Често се случва.

— Влизаме в апартамента на Стивънсън. — Макар да знаеше, че вътре няма никого, тя извади оръжието си. — Полиция! — извика, като отвори вратата. — Имаме разрешително за обиск. Не мърдай, вдигни ръце, стой така, че да те виждам! Осветлението да се включи!

Също като в апартамента на семейство Фрайбърн в дъното на коридора и тук дневната беше просторна. Освен това беше чисто като в аптека и така подредено, че първата мисъл на Ив беше: „Жилището е на жена.“

Завесите и килимите бяха в ярки цветове, виждаха се много саксии с красиви растения. Щорите на прозорците бяха спусната, ала тя знаеше, че навън скоро отново ще се разрази буря.

Силните лампи осветяваха рамкираните фотографии по стените.

„Пипнах те!“ — помисли си Ив, но не издаде радостта си; направи знак на помощничката си и на Рурк да огледат помещенията вляво и вдясно. Макар да беше сигурна, че престъпникът го няма, за всеки случай заключи вратата. Ако беше сгрешила, трябваше да му отреже пътя за бягство.

Прекося просторната дневна, обзаведена с удобни кресла и канапе, тапицирано с дамаска на цветя. Един подир друг отвори

дрешниците; забеляза сред мъжките дрехи дамско палто и сако, ярко розов чадър.

Отиде в кухнята, погледът ѝ беше привлечен от купа с лъскави червени ябълки, поставена на плотта, и четирите големи чаени чаши в същия ярък цвят.

— Лейтенант. — Пийбоди застана на прага. — Няма никого.

— Той ще се върне. — Ив взе една ябълка, подхвърли я. — Апартаментът не прилича на изоставен от собственика си.

Свърза се с Фийни — искаше час по скоро двамата с Макнаб да се заемат с видеотелефоните и електронните устройства в апартамента. После си каза, че след като Рурк вече е тук, няма смисъл да губи време, докато чака двамата си колеги.

— Искам да знам кой го е търсил и на кого се е обаждал. Трябва да разберем къде се намира в момента, къде работи, кои заведения или клубове посещава. И още, дали се е свързал от тук с някоя от жертвите си.

— Знам какво да правя.

— Както винаги, нали? — кисело се усмихна тя. — Пийбоди, започни със спалнята на майка му. Интересуват ни доказателства, че той е убиецът на тримата студенти, но търси и нещо, което да ни подсказва къде се намира в момента. Аз ще се заема с неговата стая.

Но първо разгледа снимките на стените. Взираше се в лицата на фотографираните хора, опитваше се да си представи човека, който ги е хванал в обектива си.

Няколко бяха на майка му — привлекателна жена с топли очи, топла усмивка. На всяка снимка около нея имаше ореол от светлина. Дали беше случайност? Не ѝ се вярваше.

Този човек не оставяше нищо на случайността.

Имаше и други лица, други теми. Деца, които си играят. Човек с бейзболна шапка, стиснал в ръка грамаден сандвич със соева наденичка. Млада жена, излегнала се на одеяло край грамадна леха с красиви цветя.

Ала снимките на мъртъвците, които тя никога нямаше да забрави, липсваха.

Внезапно се запита дали сред хората на снимките не е и самият той, дали не се взира в лицето му.

Щеше да помоли Фийни да издири фотографията на личната му карта. Разбира се, това щеше да отнеме ценно време — едва ли в Ню Йорк живееше само един човек на име Джералд Стивънсън. Но трябваше да опитат, може би късметът им щеше да проработи.

Влезе в спалнята му.

И това помещение беше чисто като целия апартамент. Покривката върху леглото беше старателно опъната, възглавниците — натрупани една върху друга. Дрехите в големия дрешник бяха подредени по вид и по цвят.

„Явно е вманиачен на темата ред и чистота“ — помисли си, после си спомни, че и дрешникът на Рурк, който повече приличаше на етаж от универсален магазин, е подреден по същия начин.

Престъпникът беше млад, ако се съдеше по гардероба му — модерни ризи, маратонки и сандали, много джинси и елегантни панталони. Дрехите и обувките не бяха нито евтини, нито много скъпи. Очевидно този човек не беше много богат, но държеше на външния си вид.

Тя започна с бюрото му.

В старателно подредените му класьори намери диск с указания за постъпване в Колумбийския университет и друг, който според етикетчето съдържаше лекциите на професор Лиан Браунинг от миналата година.

„Кръгът около теб се стеснява, Джери“ — помисли си Ив и прибра дисковете в пликче за веществени доказателства.

Отвори чекмеджето на скрина, пълно с прилежно сгънато бельо и къси чорапи. Между тях беше скътана кутийка, съдържаща „съкровищата“ на Джералд.

Изсъхнала розова пъпка, лъскаво камъче, отрязък от билет за бейзболен мач, парче плат, може би от одеяло.

И една пластмасова подложка за чаша, каквито раздаваха в клубовете. Върху нея с електриково сини букви беше написано „При знаменитостите“. Ив пхна в поредното пликче за веществени доказателства подложката и картичката, рекламираща магазина на Хастингс.

Отстъпи назад, огледа се. „Тук само живееш — помисли си. — Сигурна съм, че работиш другаде. Това е апартаментът на майка ти,

където идваш да хапнеш на спокойствие, да спиш. Но твориш другаде.“

Прокара пръст по шкафа, върху който имаше тънък слой прах. Очевидно собственикът на дома от няколко дни не беше стъпвал тук. Естествено — беше прекалено зает. Прекалено зает, за да се прибере вкъщи, за да си почине. Пък и защо да се връща у дома, след като майка му я няма да го посрещне?

— Ив.

Тя се обърна — Рурк стоеше на прага.

— Свърши ли вече? — попита го.

— Боя се, че ще те разочаровам. Твоят човек притежава система, която на всеки трийсет дни изтрива записите на разговорите. Предполагам, че хората от вашия отдел по електроника ще съумеят да възстановят информацията; но тъй като не разполагам с необходимите устройства, ще трябва да се задоволиш само с разговорите през последния месец. Пък и този тип не е използвал често видеотелефона. Преди три седмици е поръчал пица, цветя за гроба на майка му...

— Къде е погребана? — прекъсна го Ив.

— Предвидих въпроса ти и направих справка. Та както казвах, не е разговарял с приятели, познати или роднини, никой не го е търсил. Включи ли се секретарят, се чува съобщението, което майка му е записала приживе.

— Все пак имаме запис и на неговия глас. Направи ми копие.

За миг изражението на Рурк се промени, после лицето му отново стана невъзмутимо.

— Разбира се — промърмори.

— Искаш да го съжаля, задето е загубил майка си ли? Още изживяваш загубата на своята майка и по някакъв начин се чувстваш съпричастен с него. Съжалявам, но не съм в състояние да съчувствам на един престъпник. Човек не потиска скръбта си, като убива невинни хора.

— Имаш право — въздъхна Рурк. — И все пак изпитах съжаление, като видях как живее, обкръжен от вещите на покойната. Дрехите й още са в гардероба, гласът й е записан на телефонния секретар. Знаеш ли, докато работех, неволно все поглеждах лицето й. Знаеш ли какво е направил?

— Не. Какво?

— Снимал я е като ангел. Хората, с които разговарях, твърдят, че е била симпатична и добродушна жена, може би дори нещо повече. Но все пак е била от плът и кръв, смъртна. Именно с това не се е примирил. В съзнанието му тя е била и ще остане божество. Убива в нейно име, тя не е виновна за престъпленията му.

— Съжаляваш я, така ли?

— Да, и то искрено. Научих, че много го е обичала. Мислиш ли, че чувствата ѝ към него биха се променили след всичко, което е сторил?

— Не зная.

— Мисля, че никога няма да научим отговора. Ето го и Фийни — добави той, обърна се и излезе.

Ив се запита дали е говорел за майката на Джералд Стивънсън или за собствената си майка.

Остави „метачите“ да си вършат работата в спалнята и отиде при Фийни:

— Къде е Макнаб?

— Работи в другата спалня. Каза, че ще помага на Пийбоди.

— Обзалагам се, че има нещо друго на ум.

Ирландецът потръпна:

— Пощади ме! Призлява ми, като си представя какво правят заедно.

— На мен също. Достатъчно сме говорили за нашите празноглави сътрудници. — Тя посочи стената. — Мисля, че той се е изнесъл от жилището. Това е стаята на майка му, но не виждаме нито една снимка на любимия ѝ Джери. Странно, нали? След като толкова много го е обичала, би трябвало да държи около себе си негови фотографии.

— Да, имаш право — кимна Фийни.

— Съвсем естествено е, особено предвид неговата професия. Само че той за всеки случай ги е скрил... — Ив замълча. Отново си представи какво правят в съседната стая двамата сътрудници, тръсна глава, да прогони мисълта, и посочи пликче за веществени доказателства: — Майката е харесвала продуктите на „Баримор“. Намерих чантичката с козметичните ѝ принадлежности. — Кимна по посока на отворената врата на другия апартамент. — Йенси още работи със свидетелката. Не съм виждала толкова инатлива жена.

Надявам се скоро да имаме фоторобот на убиеца, но смятам, че можеш да започнеш издирване на хората, чиито портрети украсяват стените на апартамента.

— Ще отнеме доста време — промърмори той, изведнъж засия. — Ще възложи работата на Макнаб. Тъкмо ще престане да се занимава с глупости.

— Съгласна съм. След малко ще проверя какво прави Йенси. Ако е свършил, с Рурк ще обиколим гаражите, в които според него незаконно се отдават под наем чужди коли. Ще ни бъде по-лесно, ако разполагаме с фоторобот, за да го показваме. Едно ще ти кажа, Фийни. Мръсникът ще се върне. Тук са вещите на майка му, галерията с негови снимки, дрехите му; в кухнята видях купа с ябълки, а той е възпитан да не изхвърля храна. Смятам, че е замислил поредното убийство. Исква да свърши работата си, преди да се върне у дома. Съседката имаше право. Той е в „командировка“.

— Предполагаш ли докъде е стигнал в осъществяването на плановете си?

— Почти сигурна съм, че е към края на „делото“ си. Знае, че вече сме по следите му. Принуден е бил да премине към резервни варианти. Той не възнамерява да убива, докато го заловим, а докато изпълни задачата, която си е поставил. — Тя мрачно поклати глава, остави на масата чантичката с козметичните принадлежности. — Не тръпката го мотивира. Смята убийствата за сериозна работа, следователно си е набелязал срок за приключването ѝ. Исква да покаже резултатите от делото си, затова сега му се налага да действа по-бързо, за да свърши, преди да му попречим. Вече е набелязал следващата жертва.

— Лейтенант. — Йенси надникна през отворената врата. — Мисля, че се получи. Съжалявам, че се забавих, но работата се затруднява, когато свидетелката смята ценгетата за боклуци.

— Сигурен ли си, че не те е подвела?

— Напълно. Много мило и учтиво ѝ обясних, че ще бъде обвинена в подвеждане на полицията, ако не даде точно описание на заподозрения. Забавих се и заради адвокатката, която отначало се опита да ми пречи, после си налегна парцалите.

— Да видим какво се е получило.

Той ѝ показа електронното устройство, на чието екранче се виждаше фотороботът на убиеца.

— Господи! — Ив изпита усещането, че се задушава. — Веднага го изпрати в управлението! Искam всеки дежурен полицаи, всички екипи на патрулните коли незабавно да получат фоторобота. Заподозреният е идентифициран като Джералд Стивънсън, наричащ се още Стив Одри, барман в компютърния клуб „При знаменитостите“. Побързай, Йенси, всяка секунда е ценна.

Тя извади от джоба си комуникатора, за да предупреди Бакстър.

Той бе изпълнил нареждането на Далас. В продължение на един час си отваряше очите на четири, но не видя нищо необичайно. Компютърният клуб беше претъпкан предимно с младежи, едва преминали юношеската възраст. Хлапетата от двата пола кокетничеха и се фукаха с абсурдните си дрехи, отпиваха от коктейлите с абсурдни названия, а когато не подскачаха на дансинга, блъскаха по клавиатурите на компютрите.

Всъщност му беше приятно да наблюдава гъвкавите млади хора с оскъдни облекла, но главата го заболя от прекалено силната музика. По-страшното обаче бе, че изведнъж се почувства остарял.

Искаше му се да се прибере вкъщи, да подпре на стола уморените си крака, да изпие бутилка бира, да погледа телевизия.

Господи, кога беше станал образ и подобие на баща си?

Най-добре щеше да се почувства, ако си легне с жена. С жена, която не е ченге, има дълги крака и сочно тяло. Напоследък работеше прекалено много, почти не му оставаше време за почивка. „Това ще се случи с всекиго, който бъде прехвърлен в отдел «Убийства», стане подчинен на Далас и се наеме да обучава новобранец“ — помисли си с известна доза горчивина.

Погледна Трухарт, който отпиваше от газираната си напитка и оживено разговаряше с много младо и красиво момиче, даде си сметка, че всъщност „заекът“ не му е в тежест.

Умът на хлапака беше остър като бръснач, той беше жаден за приключения, готов бе да работи до припадък. Самият той никога не предполагаше, че ще се наеме да обучава новак, но в интерес на истината това му допаднаше.

Ставаше му драго, когато „заекът“ се обръщаше към него за съвет, с неотслабващ интерес слушаше историите му, вярваше на

измислиците му.

„Да, със сигурност все повече заприличвам на баща си“ — помисли си.

Време беше да се прибере у дома.

Плати сметката си, мимоходом забеляза, че и смяната на бармана е приключила — зад плота застана колегата му.

Преди да излезе, още веднъж обиколи залата — взираше се в лицата на младежите около масите или пред компютрите, изпод око наблюдаваше хората от персонала. Изчака, докато Трухарт го погледна, посочи ръчния си часовник — сигнал, че дежурството им е приключило.

Новобранецът кимна, направи знак, че ще остане за малко да довърши питието си.

„Пасваме си идеално — реши Бакстър, като излезе на улицата и вдъхна натежалия въздух. — От хлапака ще стане добро ченге.“ Погледна нощното небе — гъсти облаци закриваха звездите. Надяваше се да се прибере у дома, преди да се разрази нова буря.

Седна зад волана на колата си и потегли в посока на жилищните райони на града. Ала едва измина десет пресечки, когато комуникаторът му избръмча.

— Мамка му, Далас! Не оставяш човек да се прибере у дома от време на време — промърмори, но все пак извади от джоба си устройството. — Бакстър. Какво искаш сега?

— Заподозреният е идентифициран. Джералд Стивънсън е Стив Одри, симпатичният барман, който така усърдно съдейства на полицията.

Бакстър вдигна поглед към огледалцето за обратно виждане, надзърна в страничното, рязко зави и премина в съседното платно, преди колата му да бъде заклещена между един макси автобус и цяла върволица таксита.

— Намирам се на десет пресечки от клуба в северна посока. При първа възможност ще направя обратен завои. Заподозреният напусна клуба в двайсет и един часа. Трухарт още е там.

— Сега ще се свържа с него. Не изключвай комуникатора си. Върни се по-бързо в клуба, Бакстър. Не знам дали хлапето ще се справи само. И аз идвам.

Бакстър опита да вмъкне колата си между такситата, а Ив се свърза с Трухарт.

Чашата му вече беше празна, а момичето, с което разговаряше, поиска номера на видеотелефона му, което го поласка, но и го поизнерви.

Марли — така се казваше мацката — настояваше той да остане още малко, за да потанцуват, но на дансинга Трухарт се чувстваше като слон в стъкларски магазин. Освен това бързаше да се прибере вкъщи и да се наспи. Никога не се знаеше кога кълбото на разследването ще започне да се разплита.

Докато диктуваше номера си на Марли, осъзна, че лицето му пламва. Беше му неприятно, че се изчервява за щяло и за нещяло, надяваше се след време издайническата руменина да престане да облива лицето му.

Ченгетата не се изчервяват. Най-малко пък Далас. Нито Бакстър.

Може би съществуваше някакъв лек за неговото състояние.

Усмихна се на глупавите си размишления и излезе от клуба. „Ще се разрази буря“ — каза си, настроението му се повиши. Обичаше бурите, придружени от ослепителни мълнии и силни гръмотевици. Запита се дали да вземе метрото, или да измине пеш няколкото пресечки до дома си, вдъхвайки озоновия мирис на въздуха.

Пита се още дали след като разследването приключи и той признае на Марли, че е ченге, тя ще пожелае да излезе с него.

Може да хапнат пица и да погледат видео, та да се опознаят — в клуба музиката гърмеше, всички говореха едновременно.

Синкава мълния проряза небето; Трухарт си каза, че е най-добре да се придвижи с метрото. Ако се прибере вкъщи по най-бързия начин, ще наблюдава бурята през прозореца. Тръгна към метростанцията, от време на време вдигаше поглед към небето.

Комуникаторът му избръмча. Той го извади от джоба си и го включи.

— Здравсти. Всеки момент ще завали. Искаш ли да те хвърля до вас?

Трухарт се обърна, почувства, че отново се изчервява, задето го бяха заварили да зяпа небето като хлапе на посещение в планетариум.

Машинално превключи комуникатора на изчакване, за да не бръмчи и да провали прикритието му.

— Мислех да взема метрото. — Той дружелюбно се усмихна на бармана Стив. — Приключи ли за тази вечер?

— Да, но работя и на друго място. Тъкмо там отивам. Май те видях да разговаряш с Марли, а?

— Да. — Трухарт целият пламна. — Много е симпатична.

— Да, готина е. — Джери му намигна, изкиска се, подаде му ръка: — Късмет, братле.

Трухарт машинално пое протегнатата ръка. Още преди да усети убождането в дланта си, се досети, че е допуснал фатална грешка.

Прочете истината в погледа на човека, когото познаваше под името Стив Одри.

Изтръгна ръката си от хватката му, понечи да извади оръжието, което беше затъкнал в колана под дългата си риза, но движенията му вече бяха забавени. Залитна, ала още разсъждаваше достатъчно трезво, че да се вкопчи в комуникатора. Стисна го толкова силно, та чак пръстите му изтръпнаха.

— Стив Одри — избърбори с усилие — езикът му като че ли беше се подул. — На една пряка южно от „При знаменитостите“.

— Точно така. — Джери го хвана под ръка и го поведе на някъде. — Вие ти се свят, нали? Не бери грижа, колата ми е наблизо.

Трухарт се помъчи да се отдръпне, да си спомни основните правила на ръкопашния бой, ала светът пред очите му лудо се въртеше. Джери вече не го държеше под ръка, а го прегръщаше през раменете.

Пред очите му притъмня, уличните лампи се превърнаха в смътни блещукащи точки, фаровете на колите профучаваха край него като комети.

— Упойка — промърмори.

— Не се безпокой. — Джери го подкрепяше, както войник подкрепя бойния си другар. — Ще те обезсмъртя. От теб се излъчва толкова силна светлина! Ще направя така, че да сияе вечно.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Вледенияващият страх заплашваше да пропълзи в стомаха ѝ, в мозъка и в гърлото ѝ. Тя се насили да го прогони.

— Бакстър, чуваш ли ме?

— Да, лейтенант. Мамка му, движа се в погрешна посока. — Ив чу оглушителната какофония на клаксони — явно колегата ѝ нарушаваше всички правила за улично движение. — Пфу, най-сетне! Потеглям обратно. Много съм далеч, Далас!

— Гаражът, който е най-близо до клуба! — извика тя на Рурк.

Съпругът ѝ вече беше извадил джобния си компютър и търсеше информацията.

— Фийни! Трухарт е в ръцете на убиеца. Трябва да го спасим. Йенси, незабавно разпространи снимката на престъпника!

— Гаражът се намира на Дванайсета улица между Трето и Четвърто авеню — съобщи Рурк, а полицаите се втурнаха към външната врата.

— До всички патрулни коли. Полицай в опасност. Повтарям, полицай в опасност. Червен код. Заподозреният се казва Джералд Стивънсън, представящ се под името Стив Одри. Всеки момент ще получите фоторобота. Предполага се, че този човек е сериен убиец. Може би е въоръжен.

Комуникаторът ѝ се „задръсти“ от съобщения, патрулните коли потеглиха към мястото, посочено от Трухарт. Ив също забърза към вратата, но в коридора едва не се сблъска с Джеси. Измери я с леден поглед и процеди:

— Един полицай е в ръцете му. Ако дори косъм падне от главата на моето момче, ще ти почерня живота! — Тя хукна към асансьора, пътьом даваше заповеди на хората си. Скочи в кабината миг преди вратата да се затвори. — Тихо! — Вдигна ръка, за да накара хората около нея да млъкнат. Чу гласа на Джери, който говореше спокойно, дори развеселено:

— Не, нищо му няма. Само попрекали с питиетата. Затова ще го придружа до дома му.

— ... подземен паркинг... ниво...

Сякаш леден юмрук стисна сърцето ѝ, като чу как Трухарт говори едва-едва и заваля думите.

— Точно така, братле. Тук е колата ми. Чакай да ти помогна да се качиш. Хм, май е по-добре да легнеш на задната седалка. Не се безпокой, ще се погрижа за всичко. Успокой се и се отпусни.

— Качил го е на колата. Бакстър, къде си?

— На шест пресечки от паркинга. На Трето авеню има задръстване, опитвам да си пробия път.

— Каква марка е колата, Трухарт! — прошепна Ив. — Каж ми, моля те.

Младежът като че ли я чу, защото избърбори:

— Камионетка „Итца“. Черна... Уморен съм.

— Само не прекъсвай! — извика тя и тичешком излезе на улицата. Отвори вратата на колата и седна до Рурк. И през ум не ѝ мина да му нареди да слезе, а тя да седне зад волана. Съпругът ѝ беше много по-добър шофьор от нея. Без да чака заповед, Пийбоди се настани на задната седалка, Фийни и Макнаб хукнаха към друга полицейска кола.

— Въпреки че съзнанието му е замъглено от транквиланта, Трухарт се напруга да мисли, при това като ченге. — Тя избърса потта от челото си и дори не мигна, когато Рурк стремглаво се врязва в движението. — Запазил е присъствие на духа и не е изключил комуникатора си. Пийбоди, от теб искам само да следиш какво казва. Ясно ли е?

— Да, лейтенант. Цялата съм слух. Камионетката се движи. Чувам шума на двигателя и на движението. Джералд е включил радиото... Сирени. Чувам сирени.

„Дръж се, Трухарт, дръж се!“ — повтаряше на ум Ив, докато продължаваше да дава нареждания на хората си.

— Заподозреният се придвижва с камионетка. В момента излиза от подземния паркинг.

В този момент Рурк натисна лоста за вертикално издигане; неугледната полицейска кола се извиси във въздуха, прелетя над поредното задръстване в движението, причинено от няколко таксита, и

с такава скорост зави зад ъгъла на сградата, че Пийбоди подскочи като зарче в чашка.

Гумите докоснаха чадъра над подвижния павилион за закуски, после колата отново се спусна на платното.

— Света Богородице! — прошепна Пийбоди, взирайки се в сградите, които профучаваха край тях.

Рурк се промъкваше между движещите се превозни средства също както змията гъвкаво се плъзга между камъните. Тя се страхуваше да погледна таблото, за да види с каква скорост се движат.

— Черна камионетка, лейтенант. Трухарт каза, че камионетката е черна, без задни стъкла. Страхувам се, че постепенно губи съзнание.

— Не!

Нямаше да позволи да убият този младеж, който толкова много обичаше работата си и още не беше загубил способността да се изчервява.

— Единственото, което се иска от него, е да превключи комуникатора така, че да указва местоположението му. — Тя гневно удари с юмрук бедрото си. — Защо се бавиш, Бакстър?

— Намирам се на една пресечка от гаража. Не виждам никаква камионетка.

„Ще хапнем пица, ще погледаме видео“ — мислеше си Трухарт, който безпомощно лежеше на задната седалка на камионетката. Господи, колко съжаляваше, че не умее да танцува. Щеше да покани сладураната на дансинга, ако не беше толкова вързан в краката.

Не, не, намира се в камионетка. Камионетка с черни стъкла. Загазил е. Братче, колко е загазил. Барманът Стив. Кафяви очи, кестенява коса. Висок метър и седемдесет, тежи... шейсет и... и колко?

„Упоил ме е. Трябва да измисля нещо. Да направя... нещо... Марли е толкова красива!“

Но вместо образа на Марли, пред очите му все се мяркаше лицето на лейтенант Далас, струваше му се, че чува гласа ѝ: „Стегни се, полицай Трухарт! Рапортувай!“

„Рапортувам. Полицай в опасност. Наистина съм в опасност. Трябва да предприема нещо.“ Помъчи се да измъкне оръжието, което беше пхнал в колана си, но ръката му сякаш принадлежеше на друг

човек. Една и съща мисъл се въртеше в главата му — нещо, свързано с комуникатора. Трябваше да направи нещо с устройството, но какво?

Напрягаше да си спомни, а в купето звучеше тиха музика, камионетката се носеше по тъмните улици.

Щом колата спря на паркинга, Ив изскочи навън и се втурна към Бакстър, който притискаше пазача до стената на будката му и така беше се вкопчил в шията му, че заплашваше да го удуши.

Половин дузина патрулни коли и два пъти повече полицаи преграждаха пътя на превозните средства от четирите страни на кръстовището. Въздухът кънтеше от воя на сирени, викове, ругатни и закани, придружавани от глухия тътен на гръмотевиците.

— Не знам за какво говорите. Не знам! — задавено изрече пазачът; очите му бяха изцъклени, лицето му постепенно добиваше червеникавокафяв цвят.

— Отдръпни се, детектив! — Ив хвана Бакстър за рамото.

— Как не! Ще ми кажеш, смрадлив пор такъв, иначе ще ти извия врата като на пиле!

— Отдръпни се! — извика тя и го блъсна. Рурк, който беше предвидил какво ще се случи, изви ръцете на Бакстър. Ив заби пръст в гърдите на пазача: — Давам ти десет секунди, после ще му позволя да прави с теб каквото пожелае. А ченгетата ще те довършат. Казвай каква марка и модел е камионетката, която току-що даде под наем!

— Не зная за какво...

Тя си приведе и му прошепна:

— Бедна ти е фантазията каква болка ще ти причиня. Мозъкът ти ще изтече през ушите, а червата — през задника. Ще го направя, без да те нараня, а всички полицаи, които са тук, ще се закълнат, че си починал от естествена смърт.

Пазачът беше се изплашил от заканите на Бакстър, ала вече не изпитваше страх, а ужас, от който целият трепереше. В обърканото му съзнание се мярна мисълта, че полицаят беше като нажежено желязо, от което ще ти останат белези. Но тази жена бе като мраз, който причинява смърт.

— Шевролет „Мини Мюл“, модел 2051 година. Черен, без задни стъкла. Ей сега ще потърся регистрационния талон. Не искам да си

имам неприятности. Собствениците ще отсъстват от града за две седмици, а на онзи човек му трябваше кола...

— Дай регистрационния талон, цирей такъв! Имаш дваайсет секунди да го намериш!

Ив направи знак на един от униформените полицаи да влезе заедно с пазача в будката. Бакстър беше преустановил опитите си да се изтръгне от хватката на Рурк. Стоеше неподвижно като статуя, беше блед като платно, погледът му беше изпълнен с печал.

— Тръгнах в погрешна посока, Далас. Мамка му, в погрешна посока! Зарязах хлапето в клуба, защото бързах да се прибера вкъщи, да си полегна, за да отпочинат краката ми, да изпия една бира...

— И аз да не знам, че си бил медиум! — прекъсна го тя. — Длъжен си бил да знаеш какво ще се случи. — Нарочно говореше подигравателно, надявайки се, че думите ѝ ще му повлияят като плесница и ще го накарат да се окопити. — Защо досега си крил от мен таланта си, Бакстър? Ще помоля да те прехвърлят в Отдела за специални операции — там ти е мястото.

— Далас, аз съм отговорен за новобранеца.

— Не бой се, нищо няма да му се случи. — Тя отново го хвана за рамото. — Стегни се, иначе няма как да му помогнем.

Съзнанието ѝ се замъгляваше от страха, който упорстваше да се върне, от гняв и от чувството, че закъснението ѝ ще бъде фатално. Грабна от пазача листчето и се приведе към микрофона на комуникатора:

— До всички патрулни коли! Камионетката, шофирана от заподозрения, е черен „Швролет Мини Мюл“, модел 2051 година, без задни стъкла. Регистрационният номер е НЮ 5504 Бейкър Зуло. Повтарям: НЮ 5504 Бейкър Зуло. Описание на превозното средство и на заподозрения Джералд Стивънсън, представящ се под името Стивън Одри, е изпратено до всички полицейски участъци в града. Внимание! Червен код! — Пъхна комуникатора обратно в джоба си, нетърпеливо се обърна към помощничката си: — Какво става, Пийбоди?

— Засега няма нищо ново, лейтенант. Камионетката продължава да се движи. Обаче чух откъслечни думи от рекламата, излъчвана от туристически дирижабъл. Стори ми се, че споменавахе Китайският квартал.

— Ясно. Пътува в южна посока. До всички патрулни коли! Насочете се към района южно от улица „Канал“. Да тръгваме. Бакстър, идваш с мен.

— Ами моята кола?

— Остави я тук. — Не можеше да му позволи да шофира, не искаше да го остави сам. — Идваш с мен. Аз ще шофирам — добави, обръщайки се към Рурк. — Тримата с Фийни и Макнаб се заемете с живущите отвъд улица „Канал“. Търсете жилище близо до Западен Бродуей, наето от мъж на име Жавер, Стивънсън, Одри или Джералд. Обзалагам се, че е близо до паркинга и че апартаментът е на някой от горните етажи. Нашият човек иска просторно пространство, светлина, изглед към града.

Ив седна зад волана. Проклинаше Фрайбърн, задето толкова дълго бе упорствала. Ако десет, дори пет минути по-рано имаха фоторобота на престъпника, сега Трухарт нямаше да бъде в ръцете му.

Всяка минута, всяка секунда бяха от значение.

— Пийбоди?

— Още е в съзнание, лейтенант. От време на време промърморва нещо, и то почти неразбираемо. — Все пак тя старателно беше записала всяка дума. — Комуникатор. Барман. Пица и видео. Полицай в опасност. Рапорт.

Ив потегли към центъра на града; докато шофираше, се свърза с пътната полиция и поиска да ѝ посочат местоположението на рекламния дирижабъл.

— Имаш ли някаква представа в какъв квартал се движи камионетката, Пийбоди?

— Трудно ми е да преценя, лейтенант. Сега е някак по-тихо. Почти не се чуват автомобилни клаксони. Някъде далеч вят сирени. Платното е неравно — не, не ме гледайте така. Досетих се, защото комуникаторът явно е на пода на камионетката. Чувам, когато гумите преминават през дупките. Смятам, че...

— Чакай! — без да откъсва поглед от улицата, Ив наостри уши. — Ремонтират уличното платно. Това е звук от пневматичен чук.

— Слухът ѝ е остър като на котка — промърмори Рурк. — Ще съобщя на Фийни.

Изминаха няколко скъпоценни минути, преди Фийни да съобщи:

— Планов ремонт на улиците се извършва на кръстовището на Западен Бродуей и Уорт, както и на Бикман и Фултън.

— Дирижабълът се движи над Беярд... — Още преди картата да се появи на екрана на видеотелефона ѝ, тя вече беше си представила разположението на улиците. — Ще се разделим, всяка кола ще потегли към местата, на които се извършва ремонт на улицата. — Подчинявайки се на интуицията си, извика на Рурк: — Тръгваме в западна посока!

— Лейтенант — обади се Пийбоди от задната седалка. — Спряха!

Когато камионетката спря, Трухарт вкопчи в комуникатора изтръпналите си пръсти. Слава богу, в последния момент беше си спомнил какво трябва да направи. Да превключи устройството на проследяване. Само че едва усещаше пръстите си — бяха толкова безжизнени, сякаш ги нямаше. Насилвайки се да остане буден, той стисна в дланта си комуникатора. В същия момент задната врата се отвори.

Джери беше много нежен. Докато измъкваше пленника си, спокойно обясни, че няма да остави по тялото му синини, нито да му причини болка.

— Това е най-важното, което и двамата с теб някога ще сторим — добави, прегърна го през раменете и го поведе на някъде.

— Убийство! — избърбори Трухарт. — Имате право да...

— Не, не, грешиш. — Джери спокойно извади електронната карта за отключване на външната врата, после притисна дланта си до екранчето, за да влезе в сградата. — Слушал си лъжите, с които обсипват телевизионните зрители. Доста съм разочарован от позицията на журналистите и репортерите, но всъщност я очаквах. Отношението им ще се промени, след като проумеят истината.

Трухарт не слушаше бърборенето му, а се оглеждаше. Осветлението бе приглушено... а може би пред очите му вече притъмняваше.

— Бели стени, улеи за пневматична поща, охранявана външна врата, два асансьора...

— Много си наблюдателен — засмя се Джери и натисна бутона за повикване на асансьора. — И аз съм като теб. Мама все повтаряше, че забелязвам подробности, които убягват на другите. Затова станах фотограф. Искях да покажа на хората онова, което не виждат. — Щом влязоха в кабината, нареди на електронното устройство да спре асансьора на петия етаж, после добави: — Знаеш ли, веднага те забелязах.

— Пети етаж — като робот повтори Трухарт.

— Точно така, братле. Още като влезе в клуба, разбрах, че си особен. Притежаваш толкова силна светлина! Малцина я имат... пък и не дотолкова силна и чиста като твоята. Затова се различаваш от тях.

— Пет... Б — промърмори младият полицаи. Струваше му се, че вратата на апартамента ту се приближава, ту се отдалечава.

— Да. На всеки етаж има само по два апартамента; съседът ми винаги работи нощна смяна, затова на практика съм сам на етаж. Хайде, направи малко усилие, вече стигнахме. Ако искаш, полегни си, докато се подготвя.

— Голямо таванско жилище. „Вилидж“? „Сохо“? Къде?

— Не се преуморявай, братле. Ето, легни на това канапе.

Трухарт се мъчеше да се съпротивлява, но ръцете и краката не му се подчиняваха — все едно невръстно дете се опитваше да се пребори с възрастен човек.

— Успокой се. Престани да се мяташ, в момента не ми се ще да ти бия втора инжекция. Имаш право да разбереш какво ти предстои да направиш. В какво ще се превърнеш. Само мъничко търпение и ще бъда готов.

„Трябва да пазя силите си! — Мисълта проблесна в замъгленото съзнание на Трухарт. — И да наблюдавам. Да наблюдавам и да съобщавам.“

— Таванско помещение, превърнато в ателие. Просторно. Прозорци... Три големи... и един на тавана... Стените... Господи! Боже мой! Стените... с портрети. Виждам жертвите. Аз съм жертва. Виждам се на стената. Мъртъв ли съм?

— Губи съзнание, лейтенант.

— Не е вярно! — Ив удари с юмрук по волана. — Още мисли като полицай. Справя се чудесно. Проклятие, Рурк, защо толкова се бавиш? Дай ми нещо, за което да се хвана!

— Работя, лейтенант. — Косата му като черна завеса падаше над очите му, докато той се привеждаше над клавиатурата на миникомпютъра. — Засега имам пет сгради, но информацията продължава да пристига. Оказва се, че в посочените райони живеят много самотни мъже.

— Търси пететажна сграда с преустроени тавански помещения.

— Чух какво каза Трухарт, лейтенант. — Гласът на Рурк беше спокоен като повърхността на езеро. — Дай ми още няколко минути.

Но Ив не беше сигурна, че Трухарт ще живее още няколко минути.

Доверявайки се на интуицията си, тя прекоси Бродуей и подкара колата из страничните улици. Разсеяно си помисли, че кварталът е по-екстравагантен, отколкото си го представяше. Може би затова беше населен предимно с художници, привърженици на „Свободна епоха“ и млади бохеми, както и със заможни хора, на които допаднаше артистичната атмосфера.

Тук едва ли някой щеше да обърне внимание на Джери, който по нищо не се различаваше от младежите, обитаващи сградите наоколо; освен това той спокойно можеше да си позволи високия наем. Обаче най-голямото предимство на квартала бе, че на никого нямаше да направи впечатление, ако види как младеж помага на свой приятел или приятелка да слезе от колата да влезе в сградата. Тук купоните бяха ежедневие, напиването до безпаметност или дрогирането не се смятаха за пороци.

Вой на сирени и гръмотевици разтърсваха нощта, ослепителна мълния като с нож прорязва тъмното небе. Плисна пороен дъжд.

— Сега ще ти обясня всичко — заговори Джери, докато насочваше прожекторите, проверяваше филтрите. — Майка ми беше забележителна жена. Чистосърдечна и мила. Отгледа ме съвсем сама. Не можеше да си позволи да остане по цял ден у дома и да получава минималното възнаграждение за гледане на дете, но никога не ме пренебрегна. Беше медицинска сестра, посветила бе живота си в

помощ на хората. Животът ни коренно се промени, когато тя се разболя. — Джери отстъпи назад, преценявайки дали декорът е по вкуса му. — Не биваше да се случи, беше несправедливо! Несправедливо е човек, който живее, за да помага на другите, който е обкръжен с толкова много светлина, да бъде унищожен от сянката. Знаеш ли, че ги наричат „сенки“? Лекарите наричат „сенки“ злокачествените тумори. Майка ми имаше сенки в мозъка. Дватамата с нея стриктно изпълнявахме всички лекарски предписания, обаче състоянието ѝ се влоши. Появиха се други сенки, още по-тъмни, по-големи. Несправедливо е...

Той замълча, продължи да нагласява ту това, ту онова, накрая кимна:

— Почти приключих. Съжалявам, че ми отне толкова време, но искам този портрет да бъде съвършен, защото е последният. Ти ще бъдеш венецът на делото ми, затова не ми се ще да допусна грешка. Светлината е най-важното във фотографията. Разбира се, една снимка може да се дообработи чрез компютър, което също е изкуство, но истинското изкуство е да постигнеш съвършенството от първия опит. Години наред посветих на изучаването на тази професия — под ръководството на преподаватели и чрез самоусъвършенстване. Само че нито един галерист в Ню Йорк не пожела да организира изложба на творбите ми. В този град трудно се пробива.

Въпреки че бе претърпял голямо разочарование, в гласа му не се долавяха гняв и ожесточение. Докато Трухарт се опитваше да размърда безжизнените си пръсти, похитителят му отстъпи крачка назад, за да се полюбува на собствените си творби, окачени на стените.

Рейчъл Хоуард. Кенби Сулу. Алиша Дилбърт. Трима красиви младежи, застинали в съвършени пози. Портрети на трима мъртъвци, поставени в изящни сребърни рамки.

Макар че очите на Трухарт се премрежваха, той забеляза и други фотографии на жертвите — онези, които престъпникът беше заснел, без младежите да подозират, че са попаднали в обектива му. И тях беше поставил в рамки и окачил на стената.

— Преди година имах изложба във Филаделфия — продължи Джери. — Вярно, че работите ми бяха показани в една малка галерия, но това беше само началото. Мечтите ми започваха да се сбъдват, очакваше ме бляскава кариера. Само че след като мама се разболя,

трябваше временно да се откажа от амбициите си. Престанах да ходя на лекции, за да съм близо до нея. Тя не го искаше, ала как бих могъл да мисля за слава и богатство, след като най-близкият ми човек на света беше болен? Нямаше да бъда достоен син, ако постъпех по друг начин... Гледах я, докато умираше — прошепна. — Видях как светлината я напусна. Тогава няхах представа какво да правя, за да го предотвратя. Но вече знам. Само за едно съжалявам — че не се досетих, преди да стане прекалено късно за нея. — Обърна се, кротко се усмихна. — Е, време е да започнем.

Толкова беше увлечен от тирадата си, че не забеляза как лицето на пленника се облива в пот. С почти безжизнените си пръсти Трухарт се мъчеше да включи устройството, показващо местоположението му.

— Къде е камионетката! — Въпреки проливния дъжд Бакстър надничаше през сваленото странично стъкло на колата, за да оглежда по-добре улиците. — Къде е проклетата камионетка? — Отметна от челото си мократа си коса и продължи да ругае: — Мамка му! Всички ченгета в града са вдигнати на крак, но шибаната камионетка като че ли потъна вдън земя.

„Може би Джералд я е паркирал в друг подземен гараж — помисли си Ив. — Едва ли. Иначе щяхме да чуем как слизат по стъпалата.“

Беше близо. Знаеше, че е близо. Но знаеше още, че всяка секунда закъснение ще бъде фатална.

— Улица „Гринич“ № 207, апартамент 5-Б. — Рурк вдигна глава, очите му вече не бяха безизразни. — Жавер Стивънс.

— До всички патрулни коли! — Пренебрегвайки всички правила на уличното движение, Ив направи обратен завой. Колата ѝ се понесе като куршум по еднопосочната улица, шофьорите на другите превозни средства се отдръпваха встрани да ѝ направят път.

— Устройството е задействано! — извика Пийбоди, подскочи, разтърси Бакстър за рамото. — Успял е да го задейства. Намираме се на две пресечки!

Бакстър престана да оглежда улицата и се отпусна на седалката. Докато проверяваше оръжието си, се молеше да пристигнат навреме.

Трухарт не знаеше дали е включил устройството; когато Джералд го положи върху канапето, комуникаторът се изплъзна от пръстите му.

Помъчи се да отблъсне убиеца, ала само безпомощно замахна, после ръцете му се отпуснаха.

— Не бой се, няма да те заболи. Честна дума. А после ще прогледнеш. Очаква те най-прекрасното преживяване. Ще позираш изправен. Искam те с изпънати рамене... като войник. Именно така те виждам като храбър и всеотдаен воин. Но позата трябва да бъде естествена, затова сега малко ще поработим. — Облегна Трухарт на стълб, който стигаше до кръста му, издърпа гъвкавите стоманени жици, които вече беше омотал около глезените му. — Искаш ли да послушаш музика? Ей сега ще ти пусна. Ще ми се да позираш в... как ѝ казваха? Май беше парадна стойка. Да видим дали ще се получи. — Изви ръцете на Трухарт и с помощта на други жици ги завърза за стълба. — Хм, не е зле. На снимката стълбът и жиците няма да се виждат — ще ги залича чрез компютърна обработка... Дали да не напъхам ризата в панталона ти? Може би ще изглеждаш по-добре.

Струйка пот се стичаше по гърба на Трухарт. Знаеше, че ако чудовището намери оръжието му, това ще бъде смъртната му присъда. А може би вече нямаше надежда, може би му оставаха само няколко секунди живот.

Но Джералд отстъпи назад, наклони глава:

— Не, повече ми харесва така. Позата ти е малко небрежна, но личи, че си напрегнат. Още докато беше в клуба, ми направи впечатление, че си някак... нащрек. Оглеждаше се, взираше се в лицата на хората. Веднага ми хрумна, че ще те снимам в позата на воин. — Взе спринцовката и добави: — Ще ти инжектирам още малко транквилант, за да не почувстваш абсолютно нищо. А когато приключа, когато портретът ти е готов, ще проумееш великата истина. Ще се превърнеш в неотменна част от нея.

— Недей — промълви Трухарт, главата му клюмна на гърдите.

— Шшт. Не се страхувай.

Трухарт усети лекото убождане в рамото; след миг му се стори, че потъва в дълбините на някакъв океан — милвани от лек вятрец, вълните се плискаха над него. После настъпи мрак.

Ив форсира двигателя, за да качи колата на тротоара — успя, въпреки че гумите се плъзгаха по мокрия асфалт. Черната камионетка беше паркирана няколко метра по-нагоре.

Още преди колата да спре, Бакстър изскочи от нея. Ив го последва, като крещеше:

— Успокой се! Не действай прибързано! Така няма да му помогнеш!

— Не бери грижа! — В движение той извади от джоба си шперца.

— Знам по-бърз начин. — Рурк го блъсна встрани и се приведе към устройството за отключване чрез поставяне на дланта. Сръчно заработи с нелегалните си инструменти, а Ив се сопна на Бакстър:

— Все едно не си го видял!

— Разбира се, Далас.

— Подчинявай се на командите ми, детектив Бакстър. — Тя дори не се обърна, когато колата на Фийни и Макнаб, последвана от още три патрулни коли, спря пред сградата. — Ще атакуваме светкавично, но организирано. — Втурна се през отворената врата, като продължаваше да дава нареждания: — Пийбоди, качваме се по стълбището! Униформените — с асансьора! Бакстър, ти ще освободиш Трухарт!

— Няма да го оставя в ръцете на другия!

— Изпратете линейка! — извика тя в микрофона на комуникатора, докато тичаше нагоре по стъпалата. — Бакстър, не се доближавай до заподозрения, освен ако не те нападне. Ясно ли е?

— Да.

— Пуснал е музика, лейтенант — докладва Пийбоди — бяха едва на третия етаж, а тя вече се задъхваше. — Други звуци вече не се чуват.

— Рурк, охранявай външната врата. Две патрулни коли да препречат аварийния изход. Униформените да обкръжат сградата. Няма да позволя на чудовището да се измъкне. По двама полицаи да застанат на площадките между етажите. Спрете асансьорите!

Миг преди да застане пред вратата на апартамент 5-Б, оглушителен гръм разтърси сградата.

Извади оръжието си и се приготви да влезе в апартамента; само погледът ѝ, вперен в сръчните пръсти на Рурк, който работеше върху

ключалките, издаваше напрежението й.

— Готово!

Тя с ритник отвори вратата, втурна се в ателието и насочи оръжието си между очите на Джери, който беше се вцепенил от изненада.

— Полиция! Хвърли оръжието! Веднага го хвърли, иначе ще съжаляваш!

— Не разбираш какво правя. — Той продължи да стиска дръжката на дългия нож. — Ще му помогна да живее вечно.

— Хвърли оръжието! — повтори Ив; стараше се да не поглежда Трухарт — ризата на младежа беше разкопчана, главата му беше клюмнала върху гърдите.

— Но...

— Стига си го глезила! — Бакстър се спусна към престъпника.

За да спести неприятностите на колегата си, тя свали оръжието си, измъкна електрошоковата палка и натисна бутона.

Ножът се изплъзна от пръстите на Джералд, след миг той се строполи на пода, прожекторите осветиха сгърченото му тяло.

— Дръж се, хлапе, дръж се... — Ръцете на Бакстър трепереха, докато се опитваше да напипа пулса на шията на Трухарт. — Жив е! Ей сега ще те развържем... мамка му! Дайте ми нещо да разрежа жиците!

— Вземи! — Рурк му подаде ножица за метал. — Чакай да ти помогна.

За всеки случай Ив сложи крак върху гърба на Джери, после се приведе към комуникатора:

— Заподозреният е задържан. Полицай Трухарт е невредим. Дойде ли линейката?

Обърна се и видя, че помещението е претърпкано с полицаи. Разбираше чувствата им, знаеше, че жадуват за отмъщение.

Но...

— Всички да излязат! — изкомандва. — Операцията приключи. Моля, напуснете помещението. Господа полицаи, някъде се извършват други престъпления, предстои ви да заловите други нарушители на закона. Справихте се прекрасно — добави. — Благодаря.

— Самата ти се справи блестящо. — Фийни сложи ръка на рамото й, двамата загледаха как Рурк и Бакстър освободиха младежа и го положиха на пода. — Държиш ли се?

— Честно казано, краката ми се подкосяват. Едва не загубихме новобранеца.

— Следващия път не ме брой, ако ще се катерим до петия етаж. — Фийни избърса потта от челото си. — Прекалено възрастен съм за подобни физически натоварвания. Искаш ли да закарам в ареста този боклук?

— Да, ще ти бъда признателна. Обаче държа първа да го разпитам. Тикни го в някоя килия, а поиска ли адвокат...

— Напоследък съм зле със слуха — прекъсна я той. — Май ще трябва да отида на доктор. — Ухили се злобно, клекна до Джералд, извади белезниците.

Ив коленичи до медика, който даваше първа помощ на Трухарт.

— Малкият е извадил късмет. Пулсът му е стабилен, само кръвното му налягане е ниско, но ще го стабилизираме. Боя се, че ще го мъчи страхотно главоболие, обаче това не е болка за умиране, както се казва. Хлапакът е в много добра форма, за нула време ще се оправя...

— Идва в съзнание! — възкликна Бакстър и прокара пръсти през мократа си коса. — Хей, заек, ставай! Престани да се излежаваш, хората ще кажат, че съм те отпуснал!

Клепачите на Трухарт потрепнаха. Отвори очи, но образите се сливаха, съзнанието му беше замъглено.

— Лейтенант — помъчи се да преглътне, закашля се. — Лейтенант, мъртъв ли съм?

— Много лесно искаш да се измъкнеш. — Тя не издържа и хвана дланта му. Бакстър беше се вкопчил в другата му ръка. — Поздравявам те за проявения професионализъм и за смелостта, полицай Трухарт. Заподозреният е задържан.

— Хубаво... Много съм уморен... — Той отново изпадна в безсъзнание.

— Така ще бъде известно време — невъзмутимо обясни медикът. — Ще го сложим на системи, няколко часа ще го държим под наблюдение, а утре сутринта ще бъде свеж като кукуряк.

— Далас, искам да остана при него — заяви Бакстър.

— Добре. Но само при условие, че периодично ме осведомяваш за състоянието му. Свържи се с майка му. Първо я успокой, че той е добре, после ѝ кажи каква храброст и присъствие на духа е проявил.

Тя се изправи, за да продължи работата си.

ЕПИЛОГ

— Разбирате ли — обясняваше Джери, — сега те са в мен. Не в тялото ми — то е само обвивка, така казваше мама. Те са в душата ми. Светлината се слива с друга светлина.

— Майка ти ли те учеше да отнемаш светлината им, Джери?

— Не. — Той поклати глава и се приведе към Ив. — Съжалявам, че не прозряхме истината преди смъртта на мама. Тогава тя нямаше да умре. Всички ние ще живеем вечно, защото притежаваме тази способност. Само трябва да отхвърлим тленната си обвивка.

— Разбирам — спокойно кимна Ив, сякаш разговорът, който водеха, не граничеше с абсурда. — Затова си помогнал на Рейчъл Хоуард, Кенби Сулу и Алиша Дилбърт да се отърват от... обвивките си.

— Точно така. Те излъчваха толкова силна светлина! Ако внимателно разгледате портретите, които им направих, ако проумееете същността им, ще видите светлината. Мама ми разказваше как я виждала в очите на пациентите; зърнела ли ярка светлина в очите на безнадеждно болните, знаела, че въпреки твърденията на лекарите тези хора ще се излекуват. Други пък, за които се твърдяло, че са прескочили трапа, умирали в съня си, защото светлината не се излъчвала от тях.

— Светлината на майка ти е била силна, нали?

— Да, но не достатъчно. — Джери потръпна, за миг лудостта напусна погледа му — изглеждаше много млад и сломен от скръб. — Около нея имаше прекалено много сенки, които скриваха светлината. Разбирате ли... — Отново се приведе към Ив. Покрусата беше изчезнала, прогонена от безумието. — Дълго изучавах творбите на Анри Жавер. Той е бил...

— Фотографирал е мъртъвци — прекъсна го тя.

— Творбите му са невероятни. Едва след като ги видях, разбрах думите на майка ми за светлината. Щом човек умре и светлината му бъде отнета, остава само обвивката. Портретите на Жавер ми

помогнаха да проумея истината, посочиха ми правилния път — да запазя светлината, отхвърляйки тленната обвивка.

— И да приемеш светлината в себе си чрез фотоапарата.

— Обективът е магически. Не става въпрос за технология, а за изкуство и магия. През обектива се вижда душата. Преживяването е фантастично. Само че не всеки може да я види. Само хора като мен, надарени с талант.

— Защо си използвал Хастингс?

— Не разбирам въпроса.

— Използвал си снимки от неговите файлове.

— О! Знаете ли, искрено се възхищавам от работата му. Има отвратителен характер, но е гениален творец. За кратко време научих много от него. Той също фотографира мъртвите, но срещу хонорар. Моите снимки са чисто изкуство.

— Асистирали ли си му при фотографиране на мъртви?

— Само веднъж, но преживяването беше забележително. След смъртта на майка ми изпаднах в депресия. Професор Браунинг ми помогна да възвърна равновесието си. Разбираше, че изживявам труден момент, и предложи да стана асистент на Хастингс, за да запълня с нещо времето си. Работих при него не повече от десетина дни, но това ми помогна да се върна към живота. Когато на онова сватбено празненство зърнах Рейчъл Хоуард, видях светлината, която се излъчваше от нея. Все едно се яви самият Бог и ми посочи пътя. Идваше ми да грабна фотоапарата от ръцете на Хастингс, за да хвана светлината, но и той беше я видял. Разбрах, че ми е изпратен, за да бъде мой водач.

— Затова взе дисковете му, така ли?

— Давам си сметка, че не беше редно. Много съжалявам, ще платя глобата. — Той смутено се усмихна. — Но го направих в името на велика цел, затова се надявам, че Хастингс ще разбере и ще ми прости. След като прозрях истината, тайно проникнах в студиото му. Той е толкова неорганизиран и небрежен... Прегледах файловете в компютъра му. Лицата, от които струеше ярка светлина, веднага се набиваха на очи.

— Хастингс никога не е снимал Трухарт.

— Кой е този Трухарт?

— Младият полицай, който снощи беше завел в твоето студио.

— Честно казано, не успях да го проуча, защото имах предвид друг модел за последния портрет. Но като го видях в клуба, светлината му буквално ме заслепи. Разбрах, че е съдено той да бъде последният.

— Защо промени името си, когато постъпи на работа в клуба?

— За всеки случай. Знаех, че хората няма да проумеят величието на делото ми, ще се помъчат да ми попречат. Затова смених името си, започнах да говоря по друг начин, накратко, смених самоличността си. Знаех, че така никой няма да се усъмни в мен.

— Докато си бил асистент на Хастингс, също си се подвизавал под друго име. Вече планираше ли създаването на твоята... галерия?

— Да, но е било на подсъзнателно ниво. Направих го по примера на много прочути творци, които работят под псевдоним... винаги съм мечтал да бъда прочут. Използвах името на Жавер, защото се възхищавам от работите му...

— Все пак когато си постъпил в клуба, планът ти вече е бил готов — прекъсна го Ив, за да го върне към темата.

— Да. Само че този път ми трябваше по-обикновено име. Майка ми се казваше Одри по баща, избрах това име в нейна памет... Жаден съм. Ще ми дадете ли чаша вода?

Ив направи знак на Пийбоди и продължи разпита:

— Защо избра именно този компютърен клуб?

— Ами... бях ходил там. Направи ми впечатление, че посетителите са най-вече студенти; казах си, че ако се хвана на работа като барман, ще мога да наблюдавам клиентите и да подбера обектите, които ме интересуват. Но най-важното бе, че имах възможност да съобщя на хората за делото си, без никой да подозира кой съм.

— Как го правеше?

— Незабелязано се връщах, след като бях готов с портрета. Давах диска на „инфоманката“ или го слагах при онези, непотърсени от клиентите. Бях в пълна безопасност. Знаех, че Надин Фарст ще се възползва от възможността да направи сензация с моята история. Много я бива, не мислите ли? — Той жадно отпи от чашата, която Пийбоди му подаде, сетне добави: — Освен това бях проверил и знаех, че Канал 75 е с най-висок рейтинг.

— Обзалагам се, че си проверил.

Джери кимна:

— Не оставям нищо на случайността. Нали видяхте галерията с портретите ми, моето студио? — Той изглеждаше горд и доволен, въпреки че носеше грозен затворнически гащеризон, а глезенът му беше прикован към масата в помещението за разпит.

— Да, Джери, видях ги.

— Надявам се, вече сте проумели истината. И вас проучих — добави. — Вие сте умна и изобретателна. Светлината ви е силна. Не е чиста, но е много силна. Ще ми позволите да довърша работата си, нали? Само още един портрет и ще бъда безсмъртен. Човечеството ще разбере величието на моето дело. Всички ще бъдем безсмъртни. Никога повече няма да загубим любим човек. Болката и страданието ще престанат да съществуват.

— Джери, ще те попитам отново, за да съм сигурна, че няма недоразумение. Разбираш ли какви са правата и задълженията ти?

— Разбира се.

— Потвърждаваш ли, че не пожела да ти бъде назначен служебен защитник по време на разпита?

— Да. Искях да споделя какво означава за мен работата ми. Не ми се ще хората да ме мислят за чудовище. Защото аз съм техен спасител.

— Признаваш ли, че съзнателно си отнел живота на Рейчъл Хоуард, Кенби Сулу и Алиша Дилбърт?

— Запазих светлината им — поправи я безумецът. — Завинаги.

— Признаваш ли, че си упоил горепосочените лица, завел си ги в студиото си на улица „Гринич“ и си причинил смъртта им, като си забивал нож в сърцата им?

— Не исках да ги заболи, затова ги инжектирах с лекарството, с което лекарите инжектираха мама. Благодарение на него тя заспиваше, не чувстваше болка.

— Признаваш ли, че тази вечер си завел на горепосочения адрес полицаи Трухарт, когото също си упоил, за да сториш с него същото като с изброените трима души?

— Да, щях да отделя и неговата тленна обвивка. — На лицето му се изписа облекчение, той закива. — Техните тленни обвивки. Когато ги заснемах в предсмъртните им мигове, приемах светлината им, запазвах я и така ги обезсмъртявах. Сега те живеят в мен. Щом направя

последния портрет и приема светлината, делото ми ще бъде завършено. Ще знам всичко за тях, те също ще ме познават. Завинаги.

— Ясно. — Ив нареди на записващото устройство да се изключи.

— Свободен ли съм?

— Не. Налага се да разговаряш с други хора. Да им обясниш какво и защо си направил.

— Добре — покорно кимна Джералд. — Но да знаете, че скоро трябва да подновя работата си.

„Границата между реалността и лудостта е много тънка, а преминаването ѝ — опасно“ — помисли си Ив. Джери беше я прекрачил. Ако още беше в състояние да крои планове, да се занимава с фотография, щеше да го прави в стая с решетки в приюта за душевноболни, където щеше да остане до края на живота си.

— Дано не отнеме много време — повтори той, когато униформен полицаи дойде да го отведе обратно в килията.

Ив остана да седи до масата, като се взираше в една точка. Пийбоди наля вода в две чаши, подаде ѝ едната.

— Знаете ли какво, лейтенант? Баща ми много си пада по стари анимационни филмчета. В едно от тях героят беше говорещ котарак, който в един момент напълно откачи. За да покажат, че не е с всичкия си, го представяха с разни птиченца, които кръжаха около главата му и чуруликаха. — Тя отпи от чашата си, а Ив дори не помръдна. — Сигурно се питате защо дрънкам тези врели-некипели. Защото именно така си представям Джералд — около главата му кръжат мънички птички, само че тяхната съдба е ужасна.

Без да вдигне глава, Ив тихо заговори:

— Понякога си се справил с работата, разследването успешно е приключено, ала ти се струва, че вратата още не е затворена. Мисля, че с този случай ще бъде същото. Рурк имаше право — онзи нещастник е само жалък. Много по-лесно е, когато престъпникът е алчен или зъл. Но такива като Джералд оставят вратата откритата...

— Най-добре се приберете у дома, лейтенант. Време е всички да си отидем вкъщи.

— Имаш право. — Ив разтърка клепачи, сякаш беше уморено дете.

Въпреки това първо написа рапорта си и го изпрати на Уитни, надявайки се да затвори вратата. С горчивина си помисли, че

полицейските психиатри, както и частните психотерапевти, към чиито услуги след време Джери може би ще прибегне, едва ли са се сблъскали с толкова интересен случай.

Така или иначе до края на живота си той щеше да остане заключен в приют за душевноболни.

На път за вкъщи се отби в болницата при Трухарт. Той спеше като младенец, на монитора се виждаше, че пулсът му е равномерен. Бакстър, който седеше до леглото, бе обронил глава на гърдите си и гръмко хъркаше.

Ив на пръсти влезе в стаята, застана до леглото и се загледа в Трухарт. Според нея младежът изглеждаше много добре, дишането му беше се нормализирало.

За металната табла на леглото беше привързан балон във формата на грамадни женски гърди.

Тя хвана Бакстър за рамото и го разтърси; хъркането секна, детективът подскочи, машинално посегна за оръжието си.

— Стегни се — прошепна му тя.

— Хлапето добре ли е? — Той се поизправи на стола. — Мамка му. Бях задрямал!

— Задрямал ли? Спеше като заклан! Хъркането ти се чуваше чак на улицата. Чудя се как не е събудило Трухарт. Върви си у дома, Бакстър.

— Искях да остана още малко при него, да се уверя, че наистина е добре. Май съм заспал.

— Прибери се у дома — повтори тя. — Гледай да си починеш поне няколко часа. Утре по обяд ще изпишат новобранеца. Ще ти издействам няколко часа отпуска, за да дойдеш да го вземеш.

— Добре — въздъхна Бакстър. — Благодаря. Малкият се справи блестящо, Далас.

— Вярно е.

— Къде е Стивънсън?

— Предадох го на психиатрите.

Бакстър се изправи:

— Е, значи приключихме.

— Да — кимна Ив. След като колегата ѝ си отиде, остана повече от час до леглото на младежа.

Когато седна зад волана на колата и потегли към къщи, слънцето тъкмо изгряваше. Бурята беше отминала, градът беше окъпан в нежна светлина. Хрумна ѝ, че вероятно съществува метафора, с която да опише картината, но от умората разумът ѝ отказваше да ѝ се подчини.

Светлината все повече се усилваше, докато тя шофираше по улиците, когато мина през портала. Лъчите на слънцето струяха от небето, което за разнообразие днес беше яркосиньо, и позлатяваха къщата, напomniaща приказен замък.

Ив слезе от колата и си помисли, че за пръв път от няколко седмици, може би дори години, въздухът е по-прохладен. Да му се не види, дори духаше лек ветреца!

Влезе във фоайето, свали сакото си и го хвърли на пода.

Рурк застана на прага на дневната:

— Добро утро, лейтенант.

— Наистина е добро. Времето е прекрасно.

— Така е. — Той се приближи до нея, докосна трапчинката на брадичката ѝ, загледа се в очите ѝ, зачервени от умора. — Как си?

— Била съм и по-добре, и много по-зле. Трухарт ще се оправи — днес го изписват. Мисля, че преживяването не му се е отразило фатално, пък и Бакстър бди над него като кокошка над пиленцето си. Стори ми се много трогателно.

— Предложи ли да бъде удостоен с почетна грамота?

Ив се засмя:

— Толкова ли съм прозрачна?

— Не, скъпа, просто те познавам по-добре от себе си.

Рурк я прегърна, привлече я към себе си.

— А на теб как ти се стори, когато се отби в болницата?

Той се усмихна:

— Очевидно и аз съм прозрачен за теб. Заекът изглеждаше поуморен, но ми се видя изпълнен с желание за нови подвизи. Бакстър му подари балон във формата на женски гърди. Трухарт хем се зарадва, хем се изчерви от притеснение, но го завърза за леглото си.

— Да, и аз го видях... Животът отново е както преди... доколкото е възможно, разбира се.

— Съжаляваш го.

Ив знаеше, че съпругът ѝ няма предвид Трухарт.

— Повече, отколкото ми се иска — промърмори. — Съзнанието му е помрачено. Кой знае, може би лудостта му е предизвикана от смъртта на майка му, може би му е било съдено да свърши по този начин. Това е от компетенцията на психиатрите. Аз бях до тук, свърших си работата. Единственото ми желание в момента е да поспя няколко часа.

— Вярвам ти. Ще отложим за по-късно нашата уговорка.

— Каква уговорка?

Рурк я прегърна през кръста, поведе я към вътрешната стълба:

— Спомняш ли си какво планирахме, когато Съмърсет замине?

— Чакай, чакай! — Тя се изтръгна от прегръдките му, огледа се.

— Съмърсет няма ли го? Отървахме ли се от него?

— Замина преди двайсетина минути. Още понакуцва, но...

— Явно вече не ме бива за ченге. Трябваше да усетя отсъствието му. — Ив подритна сакото си, закърши бедра в танцова стъпка.

— Май откри скрит източник на енергия.

— Не, преродих се! — Тя се изкиска, завъртя се, подскочи и обгърна кръста му с бедрата си: — Да правим необуздан секс!

— Е, щом настояваш. Случайно купих голяма опаковка течен шоколад.

— Майтапиш се, нали?

— Никога не се шегувам, когато става въпрос за необуздан секс с жена, покрита с течен шоколад.

Ив избухна в смях, после го целуна така страстно, че той залитна. А когато се проснаха на пода, й се стори, че онази, невидимата врата, още по-плътно се затваря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.